

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She hates him
but he's claiming her anyway.

SINFUL *Games*

MARIE ANNILLA

THE SINFUL SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZEL OYUNLAR

MARIE ANNILLA

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz Prolog](#)

I. [Şeytan](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)

II. [Azrail](#)

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)

III. [Melek](#)

[Mektuplar Bölüm](#)
[50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63 Sonsöz](#)

[Yazarın notu](#)

[Ayrıca Marie Annilla](#)

[Sinful Lies](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 MARIE ANNILLA

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

Yayınlayan:

Marie Annilla

Amazon KDP

ISBN: 978-2-9595228-1-9.

Kapak Tasarımı: Vikki/ Fiverr

ABD'de basılmıştır

Birinci Baskı

Sorumluluk Reddi: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Bilgi için iletişime geçin:
Marie Annilla
marie.b.annilla@gmail.com
Instagram: @authormarieannilla
Tiktok: @authormarieannilla

OceanofPDF.com

OKUYUCUYA BİR NOT...

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temalar ve içerikler içermektedir: açık cinsel içerik, sert dil, şiddet sahneleri, psikolojik manipölasyon, izolasyon, travma, cinayet, ölüm (TÜM yaşlar), tecavüz, istismar ve silah kullanımı tartışmaları.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

Bu temalar sizin için tetikleyici ise lütfen dikkatli olun.

OceanofPDF.com

Kirli oynamaktan ve edepsizleşmekten korkmayan tüm kızlarım için - bu sizin için.

OceanofPDF.com

Chaymâa'ya
Kız kardeşim, en iyi arkadaşım, ruh
eşim.

OceanofPDF.com

PLAYLIST:

BAD GYAL - CHULO

THE WEEKND - WICKED GAMES LADY

GAGA - LOVEGAME

SAINT LEVANT, PLAYYARD - I GUESS

THE DESTINY'S CHILD - CATER 2 U

BEYONCE - ON THE OTHERSIDE

THE FRAY - HOW TO SAVE A LIFE

RAYE, 070 SHAKE - ESCAPISM

JIMIN - DELÌ GÌBÌ

RAUW ALEJANDRO, ROSALIA - BESO

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Karın kime dokunduğu umurunda bile değil."
- E.E. Cummings

Alexsei

Kıştan nefret ediyorum.

Karın her şeyi örtmesi, dünyanın sesini boğması - kartpostallarda gördüğünüz rahat, pastoral manzara değil. Bunun yerine, derinden ısırın soğğun, kemiklerinize yerleşen acının sürekli bir hatırlatıcısıdır.

Noel'den günler önce pencerelere yapıştırılan o sahte iyi dilekler daha çok alay konusu gibi geliyor. Kör edici ışıklar, donmuş havada yankılanan durmak bilmeyen ilahiler, sadece sıcak kalmak için kat kat giymek zorunda kaldığınız kıyafetler, hepsi duyulara bir saldırıdır.

Çocukken, nostaljiden çok bir yük gibi hissettiren ıvır zıvırlarla çevrili küçük, cansız plastik Noel ağacımızın yanında dururdum. Noel Baba'nın beni yine unutmadığı umuduna tutunarak, neredeyse umutsuzca hediyelerin ortaya çıkmasını dilerdim.

Bu ulaşılamaz umudun ağırlığı çok ağırdı, özellikle de zaten bir düzine katmanın altında titrerken, amansız soğukla savaşıırken.

Ama her şeyden öte, kış annemin asla evde olmayacağı anlamına geliyordu. Babam fazladan sarhoş, fazladan kaba ve fazladan bir pislik olurken, annem fazla mesai yapar, ısınmamızı sağlardı.

Votka içinde ölü kalp.

Kışın beni hayatımın acı verici gerçekliğiyle yüzleşmeye zorlamasından nefret ediyordum - annemin zoraki bir gülümsemeyle, kat kat giyinmiş bir şekilde gitmesini, ancak günler sonra yüzü morluklar içinde, gülümsemesi uzak bir anı olarak geri dönmesini izlemenin umutsuzluğu.

Keçeleşmiş ve birbirine karışmış saçları, kalpsiz piçlere karşı verdiği savaşların izlerini taşıyordu.

Eve geldiğinde babamdan bir tokat daha yerd - ya geç kaldığı için ya da daha fazla vorkada boğulmasına yetecek kadar kazanamadığı için.

Sekiz yaşındayken sonunda onun için ayağa kalkacak cesareti buldum.

Babam sarhoşken öfkelenip boş bir votka şişesini karımın kafasında kırmakla tehdit etti. Çarpık mantığı şuydu: "300 ruble bir gece için yeterli değildi ve eğer karısı bir fahişe olacaksa, daha fazla ücret almalıydı."

Yaşıma rağmen aralarına girdim ve şişeye uzanabildiğim kadar uzandım.

Bir an için babam şaşırmış gibi göründü ama bu durum uzun sürmedi.

Beni yere itti ve şişe kafamda kırılarak beni bayılttı.

Uyandığımda yatağımdaydım, her yer kan içindeydi.

Annem oradaydı, umutsuzca başımdaki yarayı dikmeye çalışıyordu.

Şimdi, hayat ne zaman gerçek olamayacak kadar güzel görünse, kendimi o yara izini takip ederken yakalıyorum - katlandığım cehennemin küçük ama kalıcı bir hatırlatıcısı.

Kış benim için hep bir mücadele olmuştur, ta ki *onunla* tanışana kadar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM ŞEYTAN

OcEAnOFPDF.cOM

Bölüm

Bir

"Kendi kendime konuşmamın nedeni, cevaplarını kabul ettiğim tek kişinin ben olmam."

- George Carlin

Alexsei

Dört yıl önce.

"Fahişelerle gitmeyi tercih ederdim," diye mırıldandım, loş ışıklı, duman dolu kumarhaneye hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım. Burası bir batakhaneydi; karanlık, karamsar aydınlatması ve havada asılı duran duman bulutlarıyla bir yeraltı inini andırıyordu.

Volk gözlerini devirdi ve elindeki ası rahatça masaya fırlattı, ben istemeye istemeye kalan kartlarımı yere atarken içten bir kahkaha attı.

Ona karşı kaybetmek her zaman acıtmıştır.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Doğum gününü kutlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum, *Bratt*."

İçimi çektim. "Evet, Irina'yla tekrar takılmaktan iyidir. Haftalardır benimle uğraşıyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Ve sen onun cazibesine karşı koyamıyorsun?" Omuz silktim. "Yani, oldukça büyük göğüsleri var."

"Gerçek bu değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bana aynı kadınları siktiğimizi hatırlatma. Kusacağım."

Bardağımdan uzun bir yudum aldım ve köpüklü biranın boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

Bugün 26. doğum günümdü, Volk ve Silas klanıyla birlikte kutladığım on ikinci doğum günümdü. Aklım klana katıldığım güne, on dördüncü doğum gününe gitti.

Igor'un kapısının önünde durdum, Peder Paşa'nın sert görüntüsü kafamda dönüp duruyordu. Bir elimde rahibin kesik başını, diğer elimde ise kanlı bir bıçağı tutuyordum; bu benim acımasız kararlılığımın ve Igor'un kanatları altındaki yerimi hak etmek için katlandığım mesafenin sembolleriydi.

Igor'la yollarımız ilk kez birkaç gün önce bir barda garson olarak çalışıp sarhoşlara içki servisi yaparken kesişmişti. Bir gece, kabadayı bir piç zor kazandığım bahşişlerimi çalmaya çalıştı. O anın sıcaklığıyla ona bir cam şişe salladım ve tam kafasına isabet ettirdim. Nefsi müdafaaydı, ama bar sahibi beni derhal dışarı attı, yüzüm dışarıdaki soğuk, çamurlu zeminle buluştu.

Üzerimin tozunu alıp ayağa kalktığımda, Igor birkaç santim ötemde duruyordu. Dalgın bir ifadeyle bana baktı, kösele eldivenini çıkardı ve elini bana doğru uzattı.

"Merhaba evlat," dedi elimi sıkıca kavrayarak. "Yeni bir işe ihtiyacın olduğunu duydum."

Elini bıraktım ve caddenin her iki tarafına da baktım. Kışın sonuydu ve Moskova'nın sokakları çamur ve erimiş kar karışımıydı, çamurlu yollarda sadece bir avuç araba ilerliyordu. Bunun dışında sokaklar ıssızdı.

O zamanlar, hayat kadını olarak çalışan bir anneye ve bağımlılıkla mücadele eden bir babaya sahip genç ve saf biriydim. Babamın kötü alışkanlıkları bizi sadece başımızı sokacak bir ev ve sofraya yiyecek koyabilmek için yorulmadan çalışmaya zorluyordu.

Igor, bana zenginlik, eğlence ve güçle dolu bir gelecek vaat ederek, zorluklarla dolu bir hayattan tek kaçışım olarak göründü - böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirdim?

Ancak klana girmek için Igor uğursuz bir istekte bulundu.

Kendisine bir rahibin başını getirmemi istedi - Moskova kilisesinin başı olan Peder Paşa, görünüşe göre Igor'a borçlanmıştı ve

inatla bunu çözmeyi reddetti.

Görev yeterince karanlıktı -bir rahibi öldürmek- ama kellesini geri getirmek?

Bu, o zamanlar beni iliklerime kadar ürperten bir karanlık seviyesiydi.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak görevime başladım.

Kilisenin ayinine katıldım, küflü, loş kilisenin son sırasına oturdum. Tepemdeki devasa Meryem ve bebek İsa heykeli bana bakıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor gibiydi.

Peder Paşa klasik siyah-beyaz kilise kıyafetleri içinde, boynunda belirgin bir haç asılı ve burnunda gözlükleriyle içeri girdi. Pembe yanakları ve burnu alkolle karşılaşmış olabileceğine işaret ediyordu ve hayatım üzerine bahse girerim ki bu votkaydı.

Yaklaşık on kişi onun önünde oturuyorduk.

Yaşları muhtemelen on ile beş arasında değişen üç çocuk ve koyu renk giysiler giymiş ebeveynlerinden oluşan bir aile bir araya toplanmıştı. Anne başörtüsü takıyordu ve hepsi de yoksulluk, üzüntü ve umutsuzluk havası taşıyor gibiydi.

Muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarında olan üç yaşlı kadın yan yana oturmuş el ele tutuşurken, kırklı yaşlarının sonlarındaki bir başka adam başını öne eğmiş, ellerini kucağına dayamıştı.

Peder Paşa ayine başlarken, alkolün etkilerini belli eden hafif bir ses tonuyla konuştu. İçinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulduğunda, sözleri ironiyle doluydu.

"Son çok yakın, çocuklarım, Tanrı'ya geri dönün," diye ilan etti, sözlerinde belirgin bir hıçkırık vardı. "Şeytan burada," diye oturduğum yeri işaret etti ve tüm cemaat dönüp bana baktı. "Yakında bu kapıdan içeri girecek ve hepinizi Rabbimizin gerçeğinden uzaklaştıracak."

Peder Paşa'nın sarhoşken söylediği sözler kilisede ağırlığını hissettirirken tüylerim diken diken oldu. Sanki beni seçmiş gibi hissediyordum ve bu sapkın vaazda uğursuz görevimin nasıl ortaya çıktığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Piç kurusu lanet bir medyum olmalı.

Bizi ayağa kalkmaya ve birkaç şükran sözü söylemeye çağırırken saat hızla geçti. Zamanımı bekledim, odanın boşalmasını bekledim, böylece rahibin elinde bir İncil ile durduğu ön tarafa yaklaşabilirdim.

Sinirle yutkundum. "Sanırım Tanrı beni size yönlendirdi."

Beni yavaşça tepeden tırnağa inceledi, kıyafetlerim hâlâ çamur izleri taşıyordu ve sonra başını yana çevirdi. "Ya da Şeytan."

Bir saniye.

İki saniye.

Üç saniye.

Nefes aldım, "Ya da Şeytan."

Arkasını döndü ve beni takip etmemi işaret ederek dar bir koridordan küçük, loş bir odaya götürdü. Tek mobilya sade bir ahşap masa ve iki sandalyeden ibaretti, bir duvarda da İsa'nın çarmıha gerilmiş halini gösteren büyükçe bir resim vardı.

"Lütfen, oturun."

İtaat ettim, masadaki yerimi alırken ellerim titriyordu.

"Igor bu sefer ne istiyor?" Peder Paşa bakışlarıyla yoklayarak sordu.

Yoğun gözlerinden kaçınarak yere baktım.

Igor'un beni gönderdiğini nereden biliyordu?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye kekeledim, sesim titriyordu.

Alay etti, dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Benim gibi basit bir rahibin Igor gibi bir adamın dikkatini çekmek için ne yapmış olabileceğini merak ediyor olmalısın."

Peder Paşa daha sonra karşıma oturdu ve boynundaki haçı çıkardı. Ardından ayaklarına doğru uzandı ve ayak bileğinde sakladığı küçük çelik şişeyi çıkarıp bir yudum aldı.

Şişeyi bana uzattı ve reddedemeyecek kadar gergin bir şekilde büyük bir yudum aldım, ateşli sıvı öksürmem ve rahatsızlık içinde çırpınmama neden oldu.

Votka. Biliyordum amina koyayım.

"Ne yaptın sen?"

"Bir tahminde bulunmak ister misin, oğlum?" Peder Paşa yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle cevap verdi.

Omuz silktim ve votkadan bir yudum daha aldım. "Para mı çaldın?"

Hafifçe kıkırdadı ve boynunu yana doğru kırdı. "Tekrar düşün."

Olasılıkları düşünürken, erkekleri genellikle yoldan çıkaran kötü alışkanlıkları düşündüm - para, kadınlar ve güç. Bu üçü de birbiriyle iç içe geçmiş durumdaydı, dolayısıyla Peder Paşa bu unsurlardan biriyle oynayarak sonunda hepsini elde etmiş olmalıydı.

"Fahişeler mi?"

"*Da*, oğlum," diye onayladı. "Ne yazık ki, benim gibi inançlı bir adam bile kendini dünyanın gerçek şeytanı olan *kadınların* karanlık çukurunda buldu."

Elimde olmadan acı bir kıkırdamayı bastırdım.

Erkeklerin kendi kusurlarının suçunu başkalarının omuzlarına yüklemesi ve genellikle uygun günah keçisi olarak kadınları hedef alması tipik bir durumdur.

"Adı neydi?" Merakımı uyandırarak sordum.

Bir keresinde en azılı çapkınların bile favori avları olduğunu duymuştum.

"Katya Lenova," diye açıkladı Peder Paşa, sesinde hüzünlü bir nota vardı. "Eşine az rastlanır bir güzelliğe sahip olan bu kadın bana ilk olarak kendi iğrenç işini itiraf etmek için geldi - tek oğlunu geçindirmek için kendini erkeklere sunuyordu," diye ekledi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Sözleri ve vücudu tuhaf bir büyüleyiciliğe sahipti ve kendimi onun kucağında buldum, gittikçe daha derine battım, bir nefeslik açıklık için yüzeye çıkmadım."

Sözleri üzerimden akıp giderken, mecazi anlamda bir kova buz başımdan aşağı dökülür gibi oldu.

Hayır.

Olamaz.

"Katya Lenova mı demiştiniz?" Ellerim yavaşça gömleğimin altına gizlenmiş bıçağa doğru ilerlerken sordum.

"*Da*," diye onayladı Peder Paşa, sesi kasvetliydi. "Dikkatli ol oğlum. O cehennemin en karanlık derinliklerinden geliyor. Şeytan bizi karanlığın uçurumuna sürüklemek için sık sık en güzel yaratıklarını kullanır."

Katya Lenova.

Annem.

Ayağa kalktım, onun önünde duramadım.

İsa'nın fedakârlık mesajının içimde derin bir yankı uyandırdığı resme doğru yürüdüm. Altın gözyaşları paha biçilmez bir sunuyu sembolize ederken, bileklerini çevreleyen zengin kırmızı kan daha büyük bir amaç için derin bir fedakârlıktan söz ediyordu.

O anda, Mesih'in fedakârlığının derinliği ile annemin bir fahişe olarak taşıdığı ağır yük arasında bir bağlantı kurmaktan kendimi alamadım.

Her iki kurbanda da acı çekilmiştir.

Çok üzgünüm, anne.

"Size hiç oğlundan bahsetti mi?"

Peder Paşa şişeye uzandı ve üç büyük yudum aldı. "Hayır. Ağzının her zaman dolu olduğundan emin oldum."

Cümlesini bitirecek zamanı olmadı.

Bıçağım boğazına doğru yol aldı ve kurbanlık koyun gibi boğazını kesti.

O gün Silas klanı beni kollarını açarak karşıladı ama kalbim o zamandan beri cansız ve soğuk kaldı.

"Seni seven kadınları becerdiğini tekrar gündeme getiren sensin. Volk," dedi ve beni hayallerimden uyandırdı.

Puroma uzanırken güldüm. "Orospuları nasıl elde ettiğin hâlâ benim için bir mucize."

Parasını kaybeden bir adam daha fazla dayanamayınca kumarhanenin atmosferi kabadayılıktan patlamaya dönüştü. Tavana bir el ateş etti ve bir anda tüm gözler onun üzerine çevrildi.

Gerginlik kaynama noktasına ulaştı ve iki adam arasında içkinin, zedelenmiş egoların ve azalan cüzdanların körüklediği çirkin bir kavga çıktı.

Küfürler ve küfürler havayı doldurdu.

"Seni hırsız pislik!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Ben lanet olası bir hırsız değilim, seni piç kurusu," diye karşılık verdi diğeri, eli gömleğinin altından bir bıçak çıkardı. Sonra da bıçağı acımasızca adamın göğsüne sapladı.

Bıçak adamın göğsüne saplanıp ardında kanlı bir karmaşa bırakırken oda bağırışlar, küfürler ve çığlıkların kaotik bir karışımıyla patladı.

Eğlenceli bir gece olması gereken şey kaosa dönüşmüştü.

Yaralı adam yere yığılmadan önce göğsünü tuttu, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı, sanki az önce bir kumarhanede şişlendiğine inanamıyormuş gibiydi. Hâlâ yaptıklarının etkisinde olan saldırgan, elleri rüzgârda savrulan yapraklar gibi titreyerek adamın üzerinde duruyordu.

Kargaşanın ortasında, alaycı bir kıkırdamadan edemedim. Volk fincanını dudaklarına götürerek, "Bir dahaki sefere fahişeler," diye güldü.

OceanofPDF.com

Bölüm İki

"İnsanları onurlandıran unvanlar değil, unvanları onurlandıran insanlardır."
- Niccolò Machiavelli

Alexsei

Birkaç kadeh daha içtikten ve Volk'a binler kaybettikten sonra, birkaç sakin sokak ötedeki ofise geri döndük.

Şehir sakin bir sessizliğe bürünmüştü; saat gece yarısını çoktan geçmişti ama iş dünyası asla tam anlamıyla uyumazdı.

Igor kısa süre önce önemli bir keşif yapmıştı.

Yeraltında oldukça heyecan yaratan uğursuz bir uyuşturucu karışımı satan yeni bir tedarikçiyle bağlantı kurmuştu. Bu karışım daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu; ağrı kesiciler, kokain ve bir şekilde emniyet güçlerinin radarından kaçmış yasadışı bir maddenin güçlü bir karışımıydı.

Bu yeni uyuşturucunun cazibesi, benzersiz bağımlılık yapıcılığında yatıyordu, bu da onu nasıl dağıtacağını bilenler için bir altın madeni haline getiriyordu - ve bu bizim lanet olası uzmanlığımızdı.

"Adı ne?" Volk sigarasını yere atarken ben de sordum.

Daha sonra eldivenini çıkararak, sıkı korunan kapıların kilidini açan kodu girmek için elini ortaya çıkardı.

"Kristian Mankiev."

"Adını hiç duymadım," diye cevap verdim, esnememi bastırarak.

Girişin yanında, sanki dünya kadar zamanları varmış gibi poker oynamaya dalmış iki silahlı hıyarin yanından geçip asansöre yöneldik.

Volk, "Ellili yaşlarının sonunda, bir kızı var ve Silas'a tam 100 bin dolar borcu var," diye açıkladı.

Asansörün kapıları bir zil sesiyle açıldı ve hoparlörlerden Lady Gaga'nın "Poker Face" şarkısı yükselirken içeri adım attık.

100 bin mi?

Bu Silas için büyük bir borç.

Igor genellikle 50 binden fazla borç vermez, her zaman kan gölüne döner.

"Demek piç kurusu bize malını satarak borcunu silebileceğini düşünüyor."

Volk sessizce başını salladı. "İyi mal ama."

Alay ettim.

Asansör kapıları açıldığında ana ofise doğru yöneldik.

Dve dışarıda durmuş, bir elinde silahını, diğerinde telefonunu tutuyordu.

En güvendiğimiz adam olan Dve, sadece en güçlü savaşçımız değil, aynı zamanda en keskin operatörümüzdü. Yine de, bu saçma ismi nereden aldığı konusunda onu kızdırma dürtüsüne karşı koyamadım.

Irina gibi bir kaltakla yatakta sadece iki lanet saniye geçirirsen, sonunu asla duyamazsın.

"Privet, Dve," diye sinsi bir sırıtışla selamladım.

Dve bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Siktir git, Alexsei."

Volk iç çekti. "Siz ikiniz artık sevişin de bu saçma sapan dırdıra bir son verin." Ofisin kapısını itip açmadan ve Dve ile beni koridorda birbirimize kaş çatarken bırakmadan önce hınzırca sırıttı.

"Mutlu yıllar, *bratt*. Sana ölümden başka bir şey dilemiyorum," diye homurdandı Dve ve dönüp ofiste kaybolmadan önce bana alaycı bir baş selamı verdi.

Karanlık, neşesiz bir kahkaha attım. "Spasibo, *bratt*."

Çarpık dünyamızda ölüm bazen alabileceğiniz en tatlı hediye idi.

"Yaşlı piç, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle, "Borcumu temizlemen için sana tazminatsız bir ay vereceğim," dedi.

"Bizimle pazarlık yapacak durumda değilsiniz," diye karşılık verdi Igor. Kristian teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Elbette."

Bu yorucu konuşma beni yormaya başlamıştı.

Hepimiz loş bir odada büyük, yuvarlak bir fildişi masanın etrafına oturmuştuk; havada puro dumanı ve etrafa saçılmış boş bardaklar vardı.

Masadan kalktım ve pencereye doğru ilerledim.

Dışarıda sokaklar ıssızdı, kar taneleri gökten hafifçe iniyordu. Bir sigarayı dudaklarıma götürdüm, küçük siyah-beyaz bir sokak kedisinin çenesine sıkıştırdığı bir sıçanla caddeden aşağıya doğru fırlayışını izledim, muhtemelen bu yetersiz ödülü ailesiyle paylaşmaya gidiyordu.

"İki ay izin."

Kristian dudaklarını büzdü ve isteksizce başını salladı. "Tamamdır."

Kristian'ın bu durumda gerçek bir kozu olduğuna dair yanlış inancını düşündükçe eğlencem arttı.

Igor'u on yılı aşkın bir süredir tanıdığım için, ondan hiçbir şeyin kolay gelmediğini çok iyi biliyordum. Igor'un bu bahtsız piç için nasıl bir kader hazırladığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dikkatim tekrar ıssız sokaklara kaydı ve orada yalnız bir figür gözüme çarptı.

Kızın üzerinde uzun siyah kürklü bir palto vardı, lüks dokusu Moskova kışının sert soğuşuna karşı tasarlanmıştı ve başını koruyucu bir hale gibi saran uyumlu bir siyah uşanka giymişti.

Uzun kestane rengi saçları yumuşak, dalgalı bir şekilde omuzlarından ve belinden aşağı dökülüyordu ve giydiği koyu renk kıyafetle tam bir tezat oluşturuyordu. Koyu kırmızının çarpıcı bir tonu olan dudakları karda bir gül gibi göze çarpıyordu.

Karlı sokakta dikkatli bir zarafetle ilerliyordu, adımları sanki ayaklarının altındaki buzla hassas bir dans ediyormuş gibi kasıtlı ve telaşsızdı.

Soğuk hava yanaklarını pembe bir renge boyayarak ona ruhani bir hava verdi.

Yolun karşısına geçti ve binamıza yaklaştı, hareketleri zarif ve sorunsuzdu.

Sigaramı dudaklarıma götürdüm, közü usulca parlıyordu.

Böyle bir kızın bu saatte Moskova sokaklarında tek başına ne işi vardı?

Yaşlı adam elini cebine attı ve içi ince beyaz tozla dolu küçük bir plastik torba çıkardı. Bunu bilmiş bir sırıtışla sundu.

"En iyinin de en iyisi. Bir kere içtin mi ömür boyu bağımlısı olursun," diye kıkırdadı.

Yüzümü ona döndüm, sırtımı soğuk pencereye dayadım.

Odanın loş ortamı, söylenen her kelimeyle daha da uğursuzlaşıyor gibiydi.

Alay ettim. "Nereden biliyorsun?"

Sanki karanlık bir sırrı paylaşmak üzereymiş gibi daha da yaklaşırken buruşuk yüzüne kasvetli bir gölge geçti. "Onu sattığım son adam, ikinci bir atış için kızını bana sattı. Gerçekten trajikti. Sadece iki gün sonra öldü. Aşırı dozdan."

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Igor, gözlerinde bir ilgi parıltısıyla araya girdi. "Peki ya kızı? Ona ne oldu?"

Muhtemelen fahişeler alemine bir kadın daha eklemek için bunu istemiştir.

"Öldü." Mankiev'in gülümsemesi uğursuzlaştı ve odaya dışarıdaki kıştan bile daha soğuk bir ürperti yerleşir gibi oldu. "İntihar."

O piç kurusu muhtemelen ona zorla sahip oldu.

Boğazımda öfke yükseldi.

"Yarın gece sana yirmi kilo göndereceğim," diye devam etti. "Caia sözleşmeyi getiriyor. Evde unutmuşum."

Caia?

Caia da kimdi?

Volk'un şaşkın gözleriyle karşılaştım, tam o sırada kapıya üç küçük, utangaç vuruş geldi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve daha önce sokakta izlediğim kız odaya girdi. Uzun kestane rengi saçları yüzünü bir perde gibi çevreliyordu ve hâlâ siyah kürklü paltosunu ve uşankasını giymişti.

Kahretsin, çok ateşli.

Kristian oturduğu yerden kalktı, hareketleri şaşırtıcı derecede agresifti ve Caia'nın elinden sözleşmeyi zorla aldı.

"Bu Caia, benim tek kızım," dedi sertçe.

Kızın mı?

O yaşlı piç gibi bir adamın böylesine güzel bir kızı olması akıl almaz bir şeydi. Kaderin garip bir cilvesiydi bu, neredeyse alay konusu gibi hissettiren çarpık bir lütuftu.

Kırmızı tırnaklı ellerinin narin hatlarını, hafifçe büzülmüş dudaklarını ve utangaç, kaçamak yeşil gözlerini incelemekten edemedim.

Ona doğru yürüdüm, gözlerim onunkilere kilitlendi ve kendimden emin bir şekilde elini elime alıp yumuşak, alaycı bir öpücük kondurdum.

"*Zdravstvuyte, Caia.*" diye fısıldarken gözlerimiz kilitli kaldı. Ben Alexsei Romaniev."

Elini hızla geri çekti ve odadaki herkesi utangaç bir şekilde selamlarken bir adım geri çekildi. Bakışları benimkinden kaçarak ve zemini tercih ederek mekânda dolaştı.

"Kristian, gecenin bir yarısı zavallı kızını rahatsız etmeye nasıl cüret edersin? Bunun için adamlarınız yok mu?" Igor bardağından bir yudum alarak küçümseyerek sordu. "Nerede kaldı senin centilmenliğin?"

Hepimiz o sefil piçin kızını neden bu Allah'ın belası pisliğin içine soktuğunu, onu bir sirk gösterisi gibi sergilediğini biliyorduk. Bizi manipüle etmeyi, kızının cazibesinden yararlanarak kendini gömdüğü çamurdan çıkarmayı amaçlıyordu.

Bu dünyada sayısız erkek, ya da benim deyimimle orospu, arzularını güvence altına almak ya da kendilerini ölümden kurtarmak için hayatlarındaki kadınları satar, omurgasız amcıklar olarak yerlerini sağlamlaştırırlardı. Ve o lanet olası yaşlı piç de orospular okuluna yeni kaydolmuş, sefil mirasına sefil bir bölüm daha eklemişti.

Onu yakından izledim ve içimde bir acıma hissettim. Babasının şeytani oyununda bir piyondan başka bir şey değildi.

Sanırım babası Mankiev olduğu için bu onun lanet kaderiydi.

"Yardım etmekten mutluluk duyuyor, değil mi çocuğum?" Mankiev gergin bir gülümsemeyle cevap vermesi için onu zorladı.

Kız sessizce başını salladı. "Elbette baba. Seni mutlu etmek için elimden ne gelirse yaparım."

Sesi yumuşaktı ve yatıştırıcı bir ninni gibi nazik, melodik bir nitelik taşıyordu. Sıcak bir yaz öğleden sonrasında bal ve tatlı şeftali gibiydi -Karanlık dünyamızda nadir bulunan bir masumiyet dokunuşu.

Mankiev kızının omzunu okşayarak, "Bana bir erkek evlat bahşetmediği için Tanrı'ya hep lanet ettim," dedi. "Ama en azından bana güzel bir kız verdi. Sence de güzel değil mi Volkov?"

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı.

Ne boktan bir şey.

Volk rahatça telefonunu çıkardı, purosunu dudaklarının arasında tutarken bir yandan da tıklamaya devam etti. "Öyle, Mankiev," diye yanıtladı başını kaldırmadan.

"Satılık mı?" Gayri ihtiyari sordum, bakışlarım şaşkınlığını belli e d e n Mankiev'inkilerle kilitlendi.

Koluyla kızının omzunda bir daire çizdi ve kız hafifçe irkildi, alt dudağını ısırırken bakışları hâlâ yere sabitlenmişti.

"Nyet, Romaniev. O benim en değerli varlığım," diye güldü Mankiev, kızını sıkıca kavrarken. "Ayrıca, o senin için çok genç."

Birkaç saniye geçti.

"Her şeyin bir bedeli vardır Mankiev, değil mi?"

Puromdan bir nefes daha çektim, dumanı yüzümün etrafında kıvrılıyordu. Oda gerginlikle doluydu.

Mankiev kızını değerli bir varlık olarak görüyor olabilir ama bizim dünyamızda, eğer fiyat doğruysa hiçbir şey dokunulmaz değildir. Ben sadece yaşlı piçin kararlılığının sınırlarını test ediyordum.

"Yarın görüşürüz Kristian," dedi Igor aniden, kalkıp ceketini giyerken. "Geç kalmayın."

Kapıya doğru yürüdü ve bizi takip etmemiz için işaret etti.

Kıza son bir kez baktım ve bana bakarken gözlerinde hem öfke hem de... iğrenme mi vardı?

"Bahse girerim-" Başladım ama Igor sözümü kesti.

Igor arabaya doğru ilerlerken, "O zavallı kızla uğraşmayı aklından bile geçirme," diye uyardı. "Mankiev'in kızı olmak yeterince ceza; hayatını daha da kötüleştirmek için senin zavallı kışına ihtiyacı yok."

Dve arabanın kapısını açtı ve Igor'un yerine oturmasını bekledi.

Gözlerimi devirdim. "İnan bana patron, hiçbir kadın bu yüze hayır diyemez," dedim kendimi göstererek. "Ve kim bilir? Belki de o acınası baba bahanesini unutmak için tam da ihtiyacı olan şey biraz dikkat dağıtmaktır."

Volk alay etti. "Doğru ya. Ve bunun için *sana* ihtiyacı var."

Ben yolcu koltuğunda, Dve direksiyonda, Volk ve Igor da arkada olmak üzere cipin arkasına yerleştik.

Çatı katına doğru ilerlerken arabayı derin bir sessizlik kapladı. Şehrin mimari güzelliği sokak lambalarının sıcak ışıltısı altında parıldıyordu.

Kıştan her zamanki nefrettime rağmen, bu şehri, evimi sevmekten kendimi alamadım.

Malikâneye geri dönmek söz konusu bile olamazdı; saat çok geç olmuştu ve sokaklar karanlığa gömülmüştü. Bu yüzden Dve bizi Igor'un dairesine götürdü.

Dürüst olmak gerekirse, biraz dinlenmeye can atıyordum ve içkinin kalıcı etkilerinden kurtulmaya hevesliydim, bu yüzden yatağıma gitmek için sabırsızlanıyordum.

Igor sessizliği aniden bozdu. "Ona dokunmayın evlatlarım. Hiçbirinizin o zavallı kızla oynaşmasını istemiyorum. O şerefsiz anlaşılmamızı bozması ya da bana karşı bir kozu varmış gibi hissetmesi için herhangi bir neden vermek istemiyorum."

Bir ortağın kızını becermek her zaman kötü bir işti ve bizim dünyamızda bir savaş başlatmanın kesin bir yoluydu.

Yani, Caia Mankiev adında yeşil gözlü büyüleyici bir güzel olsa bile buna değmez.

OceanofPDF.com

Bölüm ÜÇ

"Hayat hakkında öğrendiğim her şeyi üç kelimeyle özetleyebilirim: Hayat devam ediyor."
- Robert Frost

Caia

Fincanımı güçlü bir kararlılıkla çalkaladım, korkunç günümün ve gecemin hayal kırıklıklarını ve hüsrانlarını her vuruşuma kanalize ettim.

Fincan temizlikle parlıyordu, ama tıpkı lekelenmiş ruhum gibi, onu daha da arındırmak için doyumsuz bir ihtiyaç hissediyordum. Tekrar tekrar ovarken, süngerin pürüzlü dokusunu parmak uçlarımda hissettim ve her titiz geçişte cildim yavaş yavaş kızardı ve acıdı.

Acımasız görevime devam ederken hem fiziksel hem de duygusal acı birleşti.

Bir noktada, ovma işlemi çok sertleştiğinde irkildim ve kendi acımın, asla gerçekten saf olamayacak bir şeyi temizlemeye çalışmanın amansız zahmetini yansıttığını fark ettim.

Aniden durdum, ağırlığımı dolaba yasladım, başım omuzlarıma düşecek şekilde sarktı. Derin, yorgun bir iç çektim.

Bardak temizdi ama ben kendi hayatımın karmaşası içinde kalmış, ruhuma bulaşan lekeleri temizleyememiştim.

Oturma odasına dönüp baktığında, geceki kaosun kalıntılarının etrafa saçılmış olduğunu gördü. Sigara izmaritleri ve boş bardaklar salona saçılmıştı.

masa, boğucu, yağlı kadınların yer aldığı dergiler kapaklarından alay ederken, gözleri "Bakabilirsin ama dokunamazsın" diyordu.

Dağınıklığın ortasında etrafa saçılmış banknotlar ve tozla karışık tozlu bir kalıntı vardı.

Bu daireden nefret ediyordum, babamın hayatını yansıtan istenmeyen bir ayna haline gelmesinden tiksiniyordum. Seks, uyuşturucu ve alkolün hakim olduğu kasvetli bir aşırılık portresiydi.

Üniversite eğitimim ve bakımevindeki yarı zamanlı işim sayesinde artık buraya nadiren geliyorum; artık benim için bir kız kardeş gibi olan inanılmaz nazik patronum Valoria, gerektiğinde fazladan gece vardiyalarında çalışmam karşılığında odalardan birinde küçük bir stüdyo kurmama izin verdi.

Günlerim makalelerle, yaşlı sakinlerle ilgilenmekle - düzinelerce yetişkin bezi değiştirmekle - ve çok ihtiyaç duyduğum uykuyu araya sıkıştırmakla doluydu.

Yoğun bir hayattı ama beni meşgul ediyor ve özellikle beni istemediği sürece babamdan uzak tutarak dikkatimi dağıttığı için minnettar olmamı sağlıyordu.

Bu gece yaptığı gibi.

Ani bir baş ağrısı patlak verdi ve içgüdüsel olarak hayal kırıklığı içinde şakaklarımı ovuşturdum.

Bu gece yaptığı şeyden nefret ediyordum, işlerinin sihirli bir şekilde gelişmesini umarak beni gösterişli bir tavus kuşu gibi etrafta dolaştırmasından.

"Biliyor musun, Igor gibi adamlar böyle güzel bir kızım olduğu için beni kıskanıyorlar," diye yankılandı babamın sözleri kafamın içinde.

Böyle bir numarayı en son ne zaman yaptığını hatırladığımda boğazım düğümlendi ve...

Babam televizyonun karşısındaki koltuğundan, "Bu akşam için *Spasibo, Caia,*" diye düşüncelerimi böldü. "Babuşkan nasıl?"

Huzurevindeki işi kabul etmemin başlıca nedeni büyükannemin iki yıl önce Parkinson hastalığı nedeniyle vücudunun kötüleşmesi üzerine oraya yatırılmış olmasıydı.

Artık zar zor yürüyebiliyor, konuşabiliyor ya da yemek yiyebiliyordu.

Yine de beni tanıdığına yüzü aydınlanır, gözlerinden yaşlar süzülür, titreyen elleri şaşırtıcı bir güçle benimkilere uzanırdı.

Her akşam üniversiteden döndükten sonra onunla bir saat geçiriyor, günüm, fotoğraf ve sanat çalışmalarım hakkında sohbet ediyor, hatta Rus folklor masallarını paylaşıyorum.

Çoğu zaman orada sessizce oturur, gözleri pencereye sabitlenir, küçük gövdesi sandalyesinde neredeyse kaybolurdu.

O da benim gibi sık sık kendi düşüncelerinde kaybolursa da, bu anlar onun ve benim dünyama bir parça ışık getiriyor.

"Dayanıyor," diye cevap verdim, gerçi bu son zamanlarda gerçek bir mücadele haline gelmişti.

Valoria birkaç gece önce büyükannemin sağlığının önemli ölçüde bozulduğunu paylaşmıştı ve kendimi kaçınılmaz olana hazırlamam gerekiyordu.

Konuşmamızı hatırlayınca kalbimdeki birkaç tel kopmuş gibi hissettim.

Ama babamın bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Annesini, sağlığını ya da hâlâ bu dünyada olup olmadığını umursamıyordu. Ne kadar farklı oldukları düşünüldüğünde, onu annesinin doğurmuş olduğunu düşünmek neredeyse şok ediciydi.

"*Khorosho, Güzel*," dedi sakalını kaşıyarak. "Her neyse, başka bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Biliyordum.

Arkamı döndüm, ellerimi kaynar sıcak suyla iyice ovarak tekrar konuşmasını bekledim. Beni bir kez daha utanç duymama neden olacak bir şeye zorlamamasını umarak sinirlerim omurgamdan yukarı tırmandı.

"Caia-"

Gerildim. "Dinliyorum."

Boğazını temizledi. "Cazibeni Igor'un adamlarından biri üzerinde kullanmanı istiyorum, tam olarak Romaniev. Bunun Igor'la yaptığım anlaşmanın başarısını artıracığına inanıyorum, ne demek istediğimi anladıysan."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Seni çok iyi anlıyorum baba."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, çocuğum."

O devam ederken, öfkeli gözyaşlarına karşı koydum ve sessizce yanaklarımdan aşağı inmelerine izin verdim. Benden ne istediğini biliyordum ve bu kalbimi parçalıyordu ama bu konuda çok az seçeneğim vardı.

Reddedip kaçmaya çalıştığım son seferin anısı hızla geri geldi. Beni cezalandırmak için adamlarından birini göndermişti ve çile

Bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi. Hem fiziksel hem de duygusal yaralar bırakmıştı ve bu yaralar bugün bile beni rahatsız ediyor.

Arkadaşlarımdan biri olan Lidia'nın ya da genellikle ona seslendiğim şekliyle Lily'nin dairesine koştüğüm o geceyi hatırlıyorum. Hafta sonu için Rybinsk'teki ailesini ziyarete gitmişti ve bana dairesinin anahtarlarını vermişti. Evi, Duroga Caddesi'nde, birlikte öğle yemeği yediğimiz Gorki Central Park'tan çok da uzak olmayan, tek yatak odalı şirin bir yerdi.

Oradaki varlığımı bir sır olarak saklamıştım ama bir şekilde babam beni bulmayı başardı.

Lily'nin dairesi fazla mobilyayla dolu değildi ama sıcak ve davetkâr bir atmosferi vardı. En dikkat çekici özelliği ise etrafa serpiştirilmiş, mekânı aydınlatan ve yaşam dolu bir dokunuş katan taze çiçekleriydi.

Duvarları rengârenk tablolar süslüyordu ve bunların hepsi kendi eseriydi.

Özellikle bir resim gözüme çarptı; zambak tarlasında koşan çıplak bir kadının canlı tasviri, umutsuzca arzuladığım özgürlük ve vahşi terk edilmişlik ruhunu yansıtıyordu.

Son dakika sınav hazırlıklarının yorgunluğuyla derin bir uykuya dalmıştım ki, kapının yüksek sesle ve ağır bir şekilde çalınması beni uyandırdı.

Lily'nin erkek arkadaşı Lukas'ın gelmesini bekleyerek kapıyı açmadan önce uyku sersemliğimi üzerimden atmaya çalışırken kalbim gırtlığımda hızla çarpıyordu.

Sersemlemiş bir haldeyken, önceki gece babama bir kez daha vücudumu tedarikçilerinden birine sattığı için öfkelendiğimi ve çaresizce biraz para kazanmaya çalıştığımı unutmuştum.

Kapı kolunu çevirdiğim anda, uğursuz bir deri eldivenle kaplı güçlü bir el onu yakaladı ve midemi ayak parmaklarıma kadar indiren bir güçle kapıyı şiddetle iterek ardına kadar açtı.

İçgüdüsel olarak hırkamı daha sıkı kavradım, tökezleyerek geri çekilirken ince bir rahatlık tabakası aradım, tenimde korkudan soğuk terler oluştu.

Önümde babamın uşaklarından biri olan Drayi duruyordu. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde yüzü şeytani bir sırıtişâ dönüştü ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Korku elektrik çarpması gibi içime yayıldı.

Geriye doğru birkaç hızlı adım attım, zihnim umutsuzca beni bu kâbustan kaçmaya zorluyordu. Ama ben kaçamadan o intikam hırsıyla saldırdı, parmakları acımasızca saçlarıma dolandı ve acımasız bir çekişle yere yığıldım.

Çarpık bir yığın halinde yere düştüm, başıma gelen dehşeti engellemek için nafil bir çabayla gözlerimi kapattım. Dizlerimi göğsüme çekerek kendimi acıması bir şekilde korumaya çalıştım.

Drayı yaklaştı. Elini aşağıya uzattı ve kaçamayacağım kabus gibi bir tutuşla saçlarımdan bir avuç yakalamadan önce havada asılı kaldı.

"Böyle bir velet olacağını hiç düşünmemiştim Caia. Babanın emirlerini dinlemiyorsun, ha?" Kıkırdadı ve sonra başımı daha yakına çekti, nefesi kulağımda sıcaktı. "Sana bir hediyem var."

Tüm bedenim rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titredi. "İstemiyorum," diye fısıldamayı başardım.

"Gözlerini aç."

Başımı salladım.

Saçlarımdaki tutuşu aniden serbest kaldı, ama aynı hızla yüzüme acımasız bir tokat indi, gücü beni yere serdi.

Kulağım zonkluyordu, dünya etrafımda dönüyordu. Bilincimi kaybetmek üzereydim, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Acıyan kulağıma dokunduğumda ıslak, yapışkan bir his parmak uçlarımla buluştu. Bunun kan olduğunu fark ettiğimde içimi mide bulandırıcı bir his kapladı.

"Aç şu lanet gözlerini, Caia."

Yenilmiş ve titreyerek, isteksizce gözlerimi açtığımda onu karşımda dimdik dururken buldum, yüzü zalim bir sırıtışa dönüşmüştü. Hırkamın altına giydiğim gecelik bacaklarıma kadar çıkmış, tenimi altımdaki soğuk, acımasız zemine maruz bırakmıştı. Titreyen ellerim ve yanağım buz gibi yüzeye dayanmıştı.

Ürpertici bir kıkırdama çıkardı ve ağır bir şeyi gelişigüzel yere fırlattı. Büyük bir gürültüyle yere çarptı ve loş odada yavaşça bana doğru yuvarlandı.

Boğazımdan dehşet dolu bir nefes koptu.

Hayır.

Bu gerçek olamaz.

Olamaz!

Lütfen, hayır!

"Bir dahaki sefere Caia, sen olacaksın."

Lukas'ın kesik başı benden birkaç santim ötede duruyordu; bu dehşet verici manzara o kadar şok ediciydi ki, ruhumu donduran zalim bir kâbus gibiydi.

En iyi arkadaşımın erkek arkadaşının kafasını kesti.

Bu sadece dört yıl önceydi, on yedinci doğum günümünden birkaç gün sonra.

O günden sonra bir daha asla babama karşı gelmeye cesaret edemedim.

Ellerimi yakınımıdaki küçük bir bezin üzerinde kuruladım ve başımı şiddetle sallayarak ezici bir yoğunlukla geri gelen anıları kovmaya çalıştım. İstediğim son şey, deliliğin tekrar beni ele geçirmesine izin vermek ve zaten verilmiş olandan daha fazla zarara neden olmaktı.

"Neden Romaniev?" Anılarımın bulanıklığı dağılmaya başladığında sordum.

Birkaç saat önce tanıştığım uzun boylu, açık kahverengi saçlı adamın görüntüsü zihnimde yeniden canlandı. Dudaklarının elime dokunuşunu ve yoğun mavi gözlerinin gözlerime kilitlenişini hatırladım. Seni yeni yağmış kar kadar solgundu ama için için yanan bir volkan gibi sıcaklık yayıyordu. Bana dokunduğunda tenimde dolaşan elektrik yükü geri adım atmama neden olmuştu.

Tam olarak çıkaramıyordum ama onda beni tedirgin eden bir şey vardı.

Babam sakalını kaşıyarak homurdandı. "Alexsei kendi iyiliği için çok aptal. Kolay bir av. Volk ise bu tuzağa düşmeyecek kadar benmerkezci."

Siyah saçları, koyu renk gözleri ve karanlık, şeytani bir varlık yayan aurasıyla Volk'un odadaki diğer adam olduğunu tahmin ettim.

"Tamam," diye fısıldadım nefesimin altında. "Elimden geleni yapacağım baba."

Kapı tokmağını yavaşça çevirdim ve ses çıkarmamaya dikkat ederek babuşkamin odasına girdim. Saat sabahın dördünü çoktan geçmişti ve Valoria'nın beni bu saatte koridorda aylak aylak dolaşırken yakalarsa çok kızacağını biliyordum, bana ne kadar düşkün olursa olsun.

Kapıyı sessizce kapattıktan sonra sessizce yatağının yanına gittim.

Babushka uyuyordu, zayıf vücudu hafifçe titriyordu, yüzü çizgilerle kaplıydı. Son zamanlarda uyku haplarını arttırmak zorunda kalmıştık; amansız hastalığı onu zaman zaman sanrılar görmeye itiyor ve gece boyunca dinlenmesine engel oluyordu.

En azından şimdi bir süreliğine huzurlu bir uykuda olacaktı.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve yavaşça elini tutmak için uzandım. Cildi pürüzsüz ama inceydi, damarları ve kemikli hatları ortaya çıkıyordu. Yine de rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu. Elini yanağıma götürdüm, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Onun bilgeliğinin, tatlı gülümsemesinin ve güzel kalbinin yokluğu hayatımda derin bir boşluk bırakmıştı.

Bir zamanlar saatlerce saçlarımı tarayan ve düğümleyen sevgi dolu ellerinin dokunuşunu, öpücüklerinin sıcaklığını ve her karanlık günü aydınlatabilen şakalarının ısıltısını özledim. İnanılmaz yemekleri artık sadece anılarda kaldı ve yatıştırıcı sözleri çok özlendi.

En çok da onun sarsılmaz desteğini ve annem hakkında anlattığı hikâyeleri özledim.

Annem ben daha altı yaşındayken vefat etmişti.

Babam kanser olduğunu söylemişti ama yıllar sonra babuşka acı gerçeği ortaya çıkardı; annem aşırı dozda kokainden ölmüştü.

Babamı düşününce, neden bir kaçış yolu aradığını anlayabiliyordum.

Onun acısını kendi yöntemlerimle çok iyi anladım, bu dünyayı kendim terk etmeye çalıştım ama asla başaramadım.

Elini tutarak orada otururken, uykusunda hafifçe mırıldanarak kıpırdandı.

Yakınına eğildim. "Lütfen beni bırakma, babuşka. Sensiz ne yaparım bilmiyorum. Sen benim tek ailemsin, beni gerçekten anlayan tek kişisin. Sensiz geçen her gün, ömür boyu sürecektir bir yalnızlık gibi geliyor. Lütfen, biraz daha benimle kal."

Keşke yakında hayatıma başka bir ışığın gireceğini, ancak gece gökyüzündeki geçici bir yıldız gibi tekrar götürüleceğini bilseydim.

Kader, bulduğum her mutluluk kırıntısını benden çalmaya kararlıymış gibi hissediyordum.

Ve her şey tek bir adamla başladı. Alexsei Romaniev.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm

FOUR

"Her güzel şeyin ardında bir tür acı vardır."
- Bob Dylan

Caia

İnledim, aptal gibi zıpladım, nefesimi kotumun fermuarını çekecek kadar tutmaya çalıştım. Sırtım terliyordu ve on dakikadır bu lanet fermuarla uğraşıyordum. Artık resmileşmişti - en sevdiğim kot pantolonum artık üzerime uymuyordu.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Bu ihanet yüzünden neredeyse dünyayı ateşe verebilirdim. Ve tabii ki bunun için kesinlikle işe yaramaz, sinir bozucu, can sıkıcı ve düpedüz dehşet verici babama teşekkür etmeliydim. Sinirlerimi yatıştırmak için son bir haftadır her gece çikolata ve tatlı yiyerek stres atıyordum. Şekerli bir mutluluk denizine cennet gibi bir kaçış olarak başlayan şey beni doğruca moda cehenneminin çukurlarına sürüklemişti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kotu çıkarıp yatağa fırlattım ve üzgün, buruşuk bir yığın halinde yere düştü. *Her neyse.*

Üzerime oturan gri örgü bir elbise aldım, onu giydim, taytımı çektim ve Doc Martens ayakkabılarımı bağlamak için oturma odasına koştum. Telefonuma bir bakışım zaten bildiğim şeyi söylüyordu: ilk dersime geç kalmıştım.

Ceketimi kaptım, daireyi kilitledim ve koridordan asansöre doğru koştum, bugünün geçen haftaki gibi sarmal olmayacağını umuyordum.

Babam taleplerinde sinir bozucu derecede ısrarcıydı. Benden Alexsei Romaniev'i çok önemli bir şey değilmiş gibi yatağıma sürüklememi istiyordu ama ben ona şu an uygun bir zaman olmadığını ve meşgul olduğumu söyledim - ki bu bir bakıma doğrudu ya da en azından onu birkaç günlüğüne susturacak kadar doğrudu. Ya da belki de beni içine attığı bu felaketten kurtulmanın bir yolunu bulabilmek için onu sırtımdan atmak için söylemiştim.

Ama tabii ki Kristan Mankiev'i tanıdığım için bir tür ödeşme beklemeliydim.

Üniversiteye otuz dakikalık keyifli bir otobüs yolculuğundan sonra, otobüsten indiğimde Drayi'nin sanki bir ödül kazanmış gibi iğrenç bir sırıtışla beni beklediğini görünce şaşırmadım bile. Bana arabasına kadar el salladı ve kısa, muhteşem bir an için geri dönüp otobüse atlamayı düşündüm.

Ama henüz kafamın kesilmesine hazır değildim.

"Ne istiyorsun? Zaten işe geç kaldım-"

Sözümü kesti *tabii ki*. "Aptal hayatında hiçbir yere varamayacak olan aptal derslerin umurunda bile değil. Mankiev seni görmek istiyor. İçeri gir."

İçimi çektim, çirkin kırmızı Range Rover'ının kapısını açtım ve koltuğa kaydım.

Tabii ki geç uyanmak, önümdeki felaket günün sadece açılış perdesiydi. Asla uyumam ve uyuduğum nadir durumlarda da hayatım kaçınılmaz olarak parça parça dağılmaya başlar.

En son, geceyi Superman, The Tudors, The Witcher ve diğer filmlerdeki Henry Cavill'e ağzımın suyunu akıtarak geçirdiğim epik bir film ve dizi maratonundan sonra uyuduğumda, o kadar şiddetli bir migrenle uyandım ki kendimi acile sürüklemek zorunda kaldım. Orada, karnını tutarak ölüyormuş gibi hissettiğini söyleyen yaşlı bir dedenin yanında beş saat geçirdim.

Meğer bir haftadır tuvalete gitmemiş ve sadece... bokla doluymuş.

Hayatım ne yazık ki katı bir programa göre gelişti. Henry Cavill alemleri gibi zararsız bir şey için bile olsa bundan sapmak genellikle felaket anlamına gelirdi. Bu sabah da geç uyandığımda, bunun her şeyin ters gideceği bir günün başlangıcı olduğunu biliyordum. Vücudumun bir huyu vardı.

En küçük bir sapma bile tam anlamıyla bir felakete dönüşebilir ve evren bana bunu hatırlatmaya hevesli görünüyordu.

Drayi bizi şehrin sokaklarında sessizce babamın ofisine götürürken, ben başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım ve önümüzdeki kaostan kısa bir kaçış umdum.

Tabii ki rahatlamaya başladığım anda Drayi frene bastı ve ben öne doğru savruldu, emniyet kemeri göğsüme saplandı ve nefesimi kesti.

"ÇILDIRDIN MI-

Cümlemi bitirmeme bile gerek kalmadı çünkü Drayi alaycı bir kahkaha atarak arabadan atladı. Nefes nefese ve boynumda emniyet kemerinden kaynaklanan parlak kırmızı bir iz ile tek başıma kalmıştım.

"Nyet."

"Caia, sadece bir saat sürecek-"

Kollarımı kavuşturdum ve ona bir bakış attım. "*Olmaz*. Kumarhanelerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Bir nefes duman çıkardı ve omuz silkti. "Evet, parayı severim, o yüzden saat dokuzda hazır ol. Drayi gelip seni alacak."

İnledim ve kanepeye uzandım.

Önce Alexsei Romaniev'i baştan çıkarmamı istedi, şimdi de arkadaşlarını lanet olası bir kumarhanede eğlendirmemi mi bekliyor? Tanrım, hayatım bundan daha saçma olabilir miydi? Ne zaman rahat bir nefes alabileceğimi düşünsem, sanki baş etmem gereken başka bir berbat durumla karşı karşıya kalıyordum gibi hissediyordum. Ne zaman bir an olsun huzur bulacaktım?

Tam hayal kırıklığımın derinlerine dalmışken, kapının bir dizi kez çalındığını duydum. Başımı çevirdiğimde Drayi'nin kapıyı açtığını ve Silas'ın üç üyesinin içeri girdiğini gördüm.

Tabii ki.

Görünüşe göre huzur, tadını asla çıkaramayacağım bir lükstü.

Gözlerim çok geçmeden soğuk, delici mavi gözleriyle bana bakmakta olan Romaniev'i buldu. Kollarımdan aşağı bir ürperti aktı.

Caia, canını kurtarmak için kaçsan iyi olur.

Hiç vakit kaybetmedim.

Ayağa fırladım, ceketimi kaptım ve kapıya doğru koştum. Bu testosteron yüklü odada bir saniye daha geçirecek değildim, biraz daha kalırsam erkek enerjisinden sakallarımın çıkmasından korkuyordum.

Ama ben ayrılamadan Romaniev yanımdan geçerek yolumu kesti. İzlerimde durdum.

"Caia, seni kaba olman için yetiştirmedim. Misafirlerimize merhaba de."

Romaniev olduğu yerde kaldı, yolumu kapattı. Bu sırada Volkov ve orta boylu, boğazının kenarından aşağıya doğru inen bir yara izi olan başka bir adam kanepeye doğru ilerledi. Yerleştiler ve Babamın sigaraları ve içecekleri sanki evlerindeymiş gibi.

Zorla dudaklarımı büzerek gülümsedim. "Tabii ki. Merhaba çocuklar. Çok özür dilerim ama acil bir durum var ve uzun süre kalamayacağım. Silas'ı görmek her zaman bir zevktir."

Arkamdaki adamlar Kolombiya'da kaybolan bir kamyonla ilgili bir şeyler konuşmaya başlayınca gözlerimi tekrar Romaniev'e çevirdim. Lanet olsun, umurumda değildi.

Tek istediğim bu odadan çıkmaktı.

Ama Romaniev, etkileyici 1.80'lik boyu ve beni hipnotize ediyormuş gibi hissettiren o delici mavi gözleriyle beni yerimde sabit tuttu. Tüm varlığı öylesine tehditkâr bir hava yayıyordu ki içgüdüsel olarak küçük bir adım geri attım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve sertti, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık düğümünü karıştırdı.

Kaşlarımı çattım. "Neden umursuyorsun ki?"

Sessiz kaldı; tehditkâr varlığı hissediliyordu. Gözleri rahatsız edici bir ilgisizlikle vücudumun üzerinde yavaşça dolaştı, sanki beni bir insandan ziyade bir mobilya parçası gibi değerlendiriyordu. Gözlerimi devirdim, hayal kırıklığı içimde kabarıyordu.

Başka bir yanıt beklemeden onu atlattım ve kapıya doğru yürüdüm. Ancak beni takip etmesini beklemiyordum.

Issız koridora ulaşıp asansörün düğmesine bastığımda, arkama dönüp baktığımda onu tam arkamda dururken buldum, heybetli figürü hiçbir yere gitmediğini açıkça gösteriyordu. Buna daha fazla dayanamadım.

"Neden beni takip ediyorsun?" Tersledim.

Romaniev'in dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılırken hafifçe eğildi. "Sadece başının belaya girmeyeceğinden emin olmak için buradayım. İyi küçük Rus kızları Moskova'nın tehlikeli sokaklarında tek başlarına dolaşmazlar, yoksa kapılıp götürülebilirler."

Alay ettim. "Saat sabahın dokuzu, Romaniev. Bu saatte herhangi bir psikopat, katil canavarın uyanık olduğundan ve *beni* sefil şatolarına *kaçırmak* için dışarı çıkmamı beklediğinden şüpheliyim."

Romaniev'in bakışları sabit kaldı. "Yine de buradayım, Caia." Sessiz kaldım; ciğerlerim sıkışmıştı.

Yapmış olabileceği korkunç şeyleri hayal etmekten kendimi alamıyordum; kaç kişiyi öldürmüş ya da doğramış olabilirdi. Bir mil öteden yaydığı karanlık ve şeytani hislerin kokusunu alabiliyordunuz.

Asansör kapıları açıldığında arkamı döndüm ve onunla yüzleştim.

Kasıtlı, neredeyse kışkırtıcı bir hareketle uzandım ve yavaşça göğsünü okşadım. Temas parmaklarımda sıcak, karıncalanma hissi yarattı ve çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırarak bakışlarımı onunkilere sabitledim.

"Eşlik ettiğin için sağ ol, dostum," dedim ona sıkı, sahte bir gülümseme vererek. "Ama sanırım buradan sonrasını idare edebilirim."

Asansöre adım attım ve kapıları kapatmak için düğmeye uzandım.

Kapılar kapanmaya başladığında Romaniev'in bakışları benimkilere kilitlenmişti, gördüğüm son şey onun okunamayan ifadesiydi. Aşağı inerken tek ses asansörün uğultusuydu, nabzım göğsümde hızla atıyordu.

Sokaklara adım attığımda, endişemin yeni zirvelere yükselmesinden mi, akşamımı babamın çekici arkadaşları ve onların gezgin elleriyle geçirme ihtimalinden mi, yoksa geç kalkmanın verdiği stresten mi kaynaklandığını bilemiyordum.

Her neyse, bir anda beni vurdu.

Tökezleyerek en yakındaki çöp kutusuna gittim ve acımasız bir kararlılık duygusuyla, bir gece önce zar zor yiyebildiğim akşam yemeğinden arta kalanları boşalttım.

Tanrıya şükür Romaniev beni oraya kadar takip etmedi. Tüm hafta boyunca yeterince aşağılanmışım ve buna bir yenisini ekleyecek havada değildim. Derin bir nefes aldım, kendime gelmeye çalıştım ve kendimi çöp kutusundan uzaklaşmaya zorladım.

Yorgun bir iç çekişle doğruldum ve sokağa yöneldim.

Yürürken, sabahki olaylardan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ve bir şekilde işlerin tersine dönmeye başlayacağını umdum.
Ama hayatımın gidişatına bakılırsa, nefesimi tutmuyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm

FIVE

"Oyun oynayarak hem zamanımızı hem de
hazinemizi kaybederiz: insan hayatı için en değerli
iki şey."
- Owen Feltham

Caia

Gözlerim balo salonunda gezinerek olası kaçış yollarını aradı. Kaçabileceğim bir acil çıkış, saklanabileceğim karanlık bir köşe ya da VIP odası, hatta yakında yoluma çıkacağını bildiğim gezgin elleri kesmek için süslü bir kılıç.

Tüm yalvarmalarına -ve midemde sabahtan beri var olan hastalıklı, çarpık duyguya- rağmen babam gelmemde ısrar etmişti.

İşte buradaydım, beni çok sıkı saran bu koyu gri ipek elbisenin, ayaklarımı yavaşça kırıyormuş gibi hissettiren yüksek topuklu ayakkabıların ve muhtemelen yirmi dolara mal olan ama birinin kirasını karşılayabilecek gibi görünen sahte elmas küpelerin içinde sıkışıp kalmıştım. Oh, makyajı da unutmayalım, o kadar kalın yapılmıştı ki kendimi bir drag queen yarışmasında yarışıyor gibi hissediyordum.

Her şey, en ince ayrıntısına kadar, bu gecelerde hayatta kalmak için ihtiyacım olan zırhın bir parçasıydı. Tüm *bunlara* karşı kalkanım.

Şampanya kadehini dudaklarıma götürdüm, sıvı dilime değdiği anda pişman olmama rağmen kendimi bir yudum almaya zorladım. Alkolden nefret ederdim -tadından, içerken yakmasından, bana hissettirdiklerinden

ertesı gün. Ama işte buradaydım, su gibi yudumluyordum, başa çıkmama yardımcı oluyormuş gibi davranıyordum.

Kadehimdeki şampanyayı döndürdüm, sanki benden daha iyi bir kaçış planları varmış gibi kabarcıkların yükselişini izledim. Bu beni neredeyse güldürüyordu - şampanya kabarcıkları kadar akılsız bir şeyin bile şu anda benden daha fazla özgürlüğe sahip olması. Keşke ben de bu kâbustan onlar kadar kolay kurtulabilseydim, hayatımın dönüştüğü bu sirkten uzaklaşabilseydim.

Ama tabii ki o kadar şanslı değildim. Alkolden nefret ediyor olabilirim ama böyle anlarda kendimi rahatlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. O olmadan, anksiyete krizinden ya da daha kötüsü, "Moskova'nın En Büyük Fahişesi" yarışmasında bir yarışmacı gibi hissetmekten bir yudum uzaktaydım.

Bu yüzden bardağı dudaklarıma götürdüm, sanki bir yudum daha her şeyi sihirli bir şekilde düzelterekmiş gibi davrandım, oysa asıl istediğim lanet şeyi en yakın duvara fırlatıp paramparça olmasını izlemektir. En azından bu şekilde, bu geceyle ilgili katartık bir şeyler hissedecektim.

"Bayan Mankiev, şanslı numaranız nedir?" Gregor Lanchekiev poker masasında yanına oturduğumda sordu. Sahne kötü bir kara filmde fırlamış gibiydi: dört adam, her birinin kucağında bir kadın, purolarını tüttürüyorlardı.

Derin düşüncelere dalmış gibi yaptım. "Sekiz."

Sekiz, yani burada olmaktan *nefret ediyorum* ama Lanchekiev'in bunu bilmesine gerek yoktu. Gerçi biraz hassas olsaydı muhtemelen gözeneklerimin her birinden nasıl da küçümseme ve tiksinti sızdığını fark ederdi.

Lanchekiev etkileyici bir şekilde sararmış dişlerini göstererek sırttı ve eli tahmin edilebileceği gibi kalçama indi. "Sekiz olsun o zaman."

Fedaiye işaret etti, o da ona sekiz kart uzattı.

Eli kalçamdaki istenmeyen yolculuğuna devam ederken, içimi kaplayan tiksintiyi görmezden gelmek için mücadele ettim. Kadehimi dudaklarıma götürdüm ve şampanyayı bir yudumda bitirdim, yanımdan geçen garsondan bir tane daha kaptım ve can simidiymiş gibi fondip yaptım.

Fedai kartları ustalıkla karıştırıp dağıtırken Gregor Lanchekiev kendinden emin bir şekilde "Hepsi tamam" dedi.

Kartlar açıklandığında zaferi kaçınılmazdı. Odanın atmosferi gerginlikten kutlamaya dönüştü. Alkışlar patladı, masadaki kadınlar abartılı bir coşkuyla tezahürat yaptı ve erkekler kahkahalarla kükredi. Fedai Lanchekiev'e toplamı 80 bin doları bulan bir yığın poker parası uzattı.

Dikkati bana döndü. Kendinden memnun bir sırıtışla çenemi tuttu ve yanağıma teatral bir öpücük kondurdu. "Tatlı yardımlarınız için teşekkürler, Bayan Mankiev."

Sonra bir avuç dolusu bozuk para aldı ve açık ellerime bıraktı. Bu da yetmezmiş gibi eğildi ve omzuma uzun bir öpücük kondurdu.

Sahnenin gelişmesini kopuk bir can sıkıntısı duygusuyla izledim, bakışlarım gösteriden uzaklaştı. Kendimi, ister bir kadeh daha şampanya ister daha sert bir şey olsun, gerginliğimi azaltacak bir şeye, herhangi bir şeye özlem duyarken buldum.

Lanchekiev'in sırıtışı, iğrenme ve pragmatik rahatlama karışımı bir duyguyla poker paralarını çantama atıp çıkarken de değişmedi. Onları yeterince uzun süre saklayabilirsem, önümüzdeki iki yıl boyunca market alışverişlerimi karşılayabilirlerdi - tabii işe yaramaz babam onları keşfetmeden önce saklayabileceğimi varsayarsak.

Ona çapkınca bir el salladım, kızgınlığımı ince bir cazibe katmanıyla maskeledim ve bitmek bilmeyen gürültüden uzakta bir anlık huzur için umutsuzca bayanlar tuvaletine doğru yol aldım.

Kalabalığın arasından geçerken, topuz yaptığım saçlarımın açıkta bıraktığı sırtımın çıplak teninde bakışların ağırlığını hissettim. Kimin izlediğini görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim - sinirlerim zaten yeterince yıpranmıştı.

Nihayet kadınlar tuvaletine ulaştığımda sıra olmadığını görünce rahatladım. Doğruca en yakın kabine yöneldim, kapıyı arkamdan kilitledim ve titrek bir nefes verdim.

Tuvalet, koyu yeşil duvarları ve siyah fayanslarıyla altından yapılmış grotesk bir aşırılık gösterisiydi. Sanki birileri bu zenginliğin, duvarların her gece tanık olduğu karanlığı maskeleyebileceğini düşünmüş gibiydi. Kendimi oturağa bıraktım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Hadi Caia, sadece kırk beş dakika kaldı ve yatağına gidip bu geceyi unutabilirsin," diye mırıldandım kendi kendime, son bir motivasyon kırıntısı toplamaya çalışarak.

Ama bunu söylerken bile göğsümde sıkı bir düğüm oluştu.

Sifonu çekip dışarı çıkmadan önce nefes almak ve zihnimi boşaltmak için birkaç dakika daha geçirdim.

Ellerimi gereğinden fazla kuvvetle yıkadım ve aynadaki yansımamı yakaladım. Gül yanaklar, kırmızı gözler ve titreyen dudaklar-evet, ben

resmen sarhoştı.

Bravo, Caia.

Yansıma bakaarak iç çektim ve yetişkinliğin gerçekten bu hale gelip gelmediğini merak ettiğim için bir hayal kırıklığı hissettim.

Debriyajımı kaptığım gibi tökezleyerek kabinden çıktım, bir elimde telefon, banyo kapısını iterek açtım. Arayışım la o kadar meşguldüm ki duvarı fark etmedim -en azından öyle hissettim- ta ki alnım sert bir gümbürtüyle duvara çarpma kadar. Elimi acıya bastırdım ve bir baş dönmesi dalgasının üzerime çöktüğünü hissettim.

Yıldızları kırıştıırken, gözlerim yavaşça önümde yükselen figüre odaklandı.

Orada, kapının girişinde yanlış yerleştirilmiş bir gözdağı heykeli gibi duran Alexsei Romaniev'di. Bir ağaç gövdesini cılız gösteren bir yapısı vardı ve şimdiye kadar gördüklerimin en mavis i olan gözleri içimi delip geçecek gibiydi.

Sanki birisi korkutmayı kişileştirmeye karar vermiş ve sonra da ona bir tasarımcı kıyafeti giydirmiş gibiydi.

Onun burada ne işi var?

Kalbim hızla çarparak ona baktım.

Romaniev'in gözleri kısıldı, dudaklarında bir sırıtma oynaşıırken uzanıp çenemi tuttu, parmakları tenime sıkıca bastırdı. Dokunuşu sıcak ve istilacıydı, yüzümde karıncalanma hissi uyandırıyor du.

"Yüzündeki o boktan şeyle seni neredeyse tanıyamayacaktım," dedi, sesi alaycıydı. "Lanet olası bir palyaço okuluna mı kaydolmayı planlıyorsun?"

Tutuşuyla irkildim, ona dik dik bakarken acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Geri çekilmeye çalıştım, ama tutuşu sağladı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, sırıtışı genişledi. "Yaptığın tüm o makyajı mahvetmek istemezsin."

Parmakları bir süre daha o y a l a n d ı , sanki neden olduğu rahatsızlıktan zevk alıyormuş gibi, sonunda bırakmadan önce.

Piç kurusu.

Ona ters bir bakış fırlattım, dudaklarım kızgınlığımı zar zor gizleyen alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Bilinçli bir yavaşlıkla yaklaştım ve avuçlarımı gri takım elbisesinin içinden göğsüne bastırdım. Vücudunun ısısı kumaşın üzerinden yayılıyordu ve ben de vücudundaki sabit gümbürtüyü hissedebiliyordum.

kalp atışları ellerimin altında. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımın kulağını sıyrmasına izin verdim, nefesim sıcak ve kışkırtıcıydı.

"Benimle tatlı tatlı konuşmaya devam et, Romaniev," diye mırıldandım, sesim alçak, boğucu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ve ben de bu yüzümden gerçekten hoşlandığına inanmaya başlayabilirim."

Aramızdaki o dar alanda oyalanırken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Hava, yakınlığımızın sıcaklığıyla çatırdıyor gibiydi. Uzaklaşmaya çalıştığımda ensemden tuttu ve beni sıkıca yerimde tuttu. Kendini bana doğru bastırdı, dudakları kulağıma değdi, sıcak nefesi çıplak boynumda erimiş bir sıcaklık hissi yarattı. Bu temas heyecan vericiydi ve bir an için diğer her şey arka planda bulanıklaştı.

"Seninle ilgili *bir şeyden* hoşlanmam için kör ya da uçmuş olmam gerekir Caia," diye fısıldadı, nefesi tenimde sıcaktı.

Bu yorum bana buz gibi bir kova su gibi çarptı ve tüm gücümü toplayarak onu ittim.

Sistemimdeki alkolden mi, göğsümde yanan öfkeden mi, yoksa kendimden nefret etmenin dilimde bıraktığı acı tattan mı bilinmez, tüm edep ve nezaket duygularımı yitiriyordum. Bu adam beni çileden çıkarıyor, onun bana yaptığı gibi benim de ona zarar verme ve onu küçük düşürme isteği duymama neden oluyordu.

Ona baktım, sesim alçak ve zehirliydi. "Komik, Romaniev. Ben de tam bu kadar büyük bir egosu olan birinin daha da küçük bir egosu olması gerektiğini düşünüyordum.

-" Bitirmeden önce gözlerimin vücuduna kaymasına izin verdim, "-akıl. Ama yine de mantıklı. Sen de kendinde sevilmeye değer bir şey olmamasını telafi edecek bir şeye ihtiyaç duyuyorsun."

Yüz ifadesi karardı ama karşılık veremedi topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla dışarı çıktım.

Tabii ki, gerçek Alexsei Romaniev tarzında, beni takip etti, kaçmaya çalışırken heybetli figürü üzerimde yükseldi.

"İlginç bir elbise. Seni babanın pençelerinden kurtaracak zengin bir koca mı bulmaya çalışıyorsun?"

Ona alaycı bir bakış attım ve geceyi uyuşturacak son bir içki için çaresizce dikkatimi bir garson bulmaya yönelttim. Şansıma, siyah kravatlı beyaz takım elbiseli biri yaklaştı, zoraki gülümsemesi can sıkıntısını zar zor gizliyordu. Tepsisinden iki bardak kaptım, hızlıca yudumladım ve boş bardakları neredeyse devirecek şekilde tepsiye geri ittim.

Romaniev'e döndüm, dudaklarımda alaycı bir kıvrılma vardı. "Peki ya sen? Hâlâ lanet servetin için sakso çektirecek kadar çaresiz bir kız mı arıyorsun? Senin gibi zavallı bir kişiliği sürekli telafi etmek çok yorucu olmalı."

Beni oracıkta öldürmeye hazır görüldüğü için sinirlerime dokunmuş gibiydim. Eğer gözleri silah olsaydı, kanlı bir yığın halinde yere yığılmış olurum.

"Kimin sikimi yaladığına kafayı takmış gibisin, Caia," diye alay etti Romaniev yaklaşırken, nefesi tenimi ısıtıyordu. Uzanıp saçımın gevşek bir tutamını yakaladı ve her hakkı varmış gibi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Dikkatli ol, yoksa o güzel dudaklarını ona dolamak için sıranın sana geldiğini düşünebilirim."

Lanet olası piç.

Ona ters ters baktım.

Ben daha ölümden beter bir karşılık veremediğim etrafımızdaki kaos patladı. Sadece birkaç masa ötede, biri diğerini hile yapmakla suçlayan adamlar bağırmaya başladı. Sesleri yükseldi, yumruklar masaya çarptı ve kırılan camların sesi havayı doldurdu. Birkaç kadın ağlamaya başladı - muhtemelen gerçek endişeden çok şoktan dolayı - ve odadaki gerginlik daha da arttı.

Bütün gece midemde fokurdayan mide bulantısı sonunda beni yakaladı. Sarhoş, başım dönmüş ve şimdi de midem bulanıyordu, aniden döndüm ve aklımda tek bir hedefle kalabalığın arasından ilerledim: çıkış.

Kapıya doğru savrulurken Romaniev'in varlığı arkamda bir bulanıklığa dönüştü, Aralık gecesinin ısırıcı soğukunda dışarı fırlayana kadar durmadım. Kar, ipek elbisemin sıcaklığını kesen küçük bıçaklar gibi tenime değiyordu ama en azından içerideki boğucu sıcaktan daha iyiydi.

Odanın dönmesini engelleyeceğini umarak dondurucu havadan bir nefes aldım.

"Seni buraya baban mı gönderdi?"

Gözlerimi kapadım, şakaklarıma masaj yaptım, ipucunu alması ve çok çok uzaklarda bir yerde bir pislik olmaya geri dönmesi için dua ettim. Belki de ilgiden gerçekten hoşlanan başka bir kız bulurdu. Ama hayır, Romaniev ısrarcıydı.

"Seni neden tek *başına* kumarhanelerimizden birine gönderdiğini merak ediyorum," diye devam etti, çakmağın çakılma sesini hafif bir sigara dumanı kokusu takip etti. Keskin koku burnumu istila etti ve giderek artan mide bulantıma katkıda bulundu.

Acı bir alay çıkardım. "Uyan, Romaniev. Yıl 2020. Kadınlar, terli, testosteron damlatan bir moron etrafta dolaşıp aptalca sorular sormadan ve sanki yetkili onlarmış gibi davranmadan da işlerini yapabilirler."

Birkaç metre ilerideki bir taksiye el sallayarak şoföre işaret ettim. Arabanın motoru canlandı ve karda yavaşça bana doğru kayd, lastikler buzlu yolu dikkatle kavradı.

Titreyerek kollarımı kendime sardım ve paltomu evde bırakma kararına lanet ettim. Kendime sadece bir saat kalacağıma dair söz vermişim - sadece görünmek ve fark edilmeden ayrılmak için yeterli bir süre - ama şimdi, ince elbisemi ısıran soğukla birlikte, bu seçimimden derinden pişmanlık duydum.

Romaniev sigarasından bir nefes çekti, gözleri beni hiç bırakmadı. "Her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyorsun, burada kışın donuyor."

Kafamı bile kaldırmadan onu tersledim ve çantamı karıştırarak en altta gömülü olan telefonumu buldum. Valeria'dan mesaj gelmemişti. *Tanrı'ya şükür.*

Rahat bir iç çekişle telefonumu tekrar elime aldım ve gereğinden fazla bir güçle kapattım.

"Mankiev nerede?" Romaniev'in sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi devirdim, kalan azıcık sabrımı da zor tutuyordum. "Neden? Ortaya çıkıp seni o kaidenden indireceğinden mi korkuyorsun?"

Sırıtarak sigarasını yana savurdu. "Babanın senin böyle yerlerde süründüğünü ne kadar bildiğini merak ediyorum. İlgi görmek için her zaman bu kadar çaresiz misin, yoksa bu gece özel mi?"

Taksi durdu ve ben de ona doğru adım attım, elim kapının kolundaydı. "Bu gecenin özel olduğunu söyleyebilirim çünkü seninle konuşma talihsizliğine uğradım," diye karşılık verdim.

Romaniev sigarasını yere attı, bakışları hâlâ bana kilitliydi, yarı kapalı ve okunaksızdı. Bir an için bir şeyler gördüğümü sandım -eğlence ya da merak olabilirdi- ama etrafta dolanıp ne olduğunu anlamaya niyetim yoktu. O bana başka bir hakaret savuramadan arabanın kapısını açtım ve arkamdan çarparak içeri girdim.

Tam emniyet kemerimi takıyordum ki Romaniev cama vurdu ve beni dehşete düşüren bir şekilde şoför camı indirdi. *Tabii ya.*

Eğildi, gözleri bir avcının avını ölçüp biçmesi gibi benimkileri yakaladı. "İyi geceler, Caia. Beni çok özlememeye çalış," dedi göz kırparak.

Ona sahte bir gülümseme verdim ve elimi çantama attım.

Bir poker parası kaparak pencereden dışarı uzandım ve göğsüne hafifçe vurarak takım elbisesinin cebine koydum. "Küçük bir takdir göstergesi. Igor'un sadık köpeğinin bile arada sırada bir ikramı hak ettiğini düşündüm - özellikle de terliklerini getirip botlarını yalayarak yaptığın onca kirli işten sonra."

O karşılık vermeden önce taksiye geri yaslandım, şoföre gitmesini söyledim ve Romaniev'i orada bırakarak uzaklaştık. Sessiz öfkesi havada kaynıyor, kilometrelerce öteden arabayı ısıtıyor gibiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm

ALTI

"İki kötülük arasında her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."
- Mae West

Caia

"Lanchekiev senin güzel gözlerin sayesinde bir servet kazandı, sevgili kızım. Daha fazla gurur duyamazdım," diye seslendi abartılı bir neşeyle.

Botlarım karla kaplı kaldırımda çtırtıdayarak yürümeye devam ettim ve arkamdan gelen arabayı görmezden geldim. Pencerenin çerçevelediği babamın yüzünde sadece kendini beğenmiş olarak tanımlanabilecek bir sırıtma vardı.

"Bu arada, yarın akşam Igor'da yemek yiyeceğiz. Senin için seçtiğim elbise dairenin kapısının önünde bekliyor. Ve biraz blini pişirmeyi unutma. Erkekler bu küçük tatlılara bayılıyor," diye ekledi küçümseyici bir tonla.

Boğazımdaki tiksinti neredeyse elle tutulacak kadar büyüktü ama her parçam öfkemi kusmak istese de soğukkanlılığımı korumayı ve yürümeye devam etmeyi başardım. İki gece önce Silas'ın kumarhanesindeki fiyaskodan sonra saklanmış, hem üniversiteye hem de işe hasta olduğumu bildirmiştım. Valeria'ya üç gün izin için yalvarmış, yorgunluğumu ve içimdeki cehennemden -dikkatli olmazsam her şeyi yakıp yıkmakla tehdit eden ateşli bir öfkeden- kaçınmak için duyduğum çaresiz ihtiyacı gerekçe göstermişim.

"Neden? Onlarla her şeyin çoktan ayarlandığını sanıyordum," dedim masum numarası yaparak.

Alay etti, açıkça inanmamıştı. "Nedenini biliyorsun, Caia."

Gözlerimi devirdim ve kızgınlığımı gizleme zahmetine bile girmeden ona el salladım. Karanlık bir şekilde güldü ve Dray'i'ye arabayı sürmesini işaret etti.

İşte oradaydım, en sevdiğim siyah iki parçalı tulumumu sallıyordum, suçluluk duyduğum atıştırmalığımı tutuyordum, zihinsel olarak duygularımı huzur içinde yiyeceğim bir öğleden sonraya hazırlanıyordum. Ama hayır, tabii ki babamın kısa süreli neşe anlarının kokusunu almak ve onları ezmek için üzerine çullanmak gibi doğaüstü bir yeteneği var. Sanki benim mutlu olmama alerjisi var.

Silas'ın çukuruna geri dönme ve muhtemelen Romaniev'le karşılaşma düşüncesi kan basıncımı yükseltmeye yetti. O adam - sinir bozucu derecede mükemmel mavi gözleri, çarpık bir Yunan heykeli gibi yontulmuş kasları ve diğer herkesi hobbitlere benzeten boyuyla - çileden çıkarıcı derecede yakışıklıydı. Sanki hayatımı daha da çekilmez hale getirmek için özel olarak tasarlanmış gibiydi.

Peki ya babam? Son iki gündür tam zamanlı işiymiş gibi telefonumu aydınlatıyor, Silas klanını sağlamak için yaptığı ana planın her bir "parlak" ayrıntısını çekiçliyor - geriye kalan ruhumun her bir parçasının düşük, düşük fiyatına. Pazarlık, değil mi?

Yaşadığım onca zamanın anıları-

Hayır. Oraya gitmiyorum. Bugün olmaz.

Koşarak daireme döndüm, kapıyı kapattım ve en sevdiğim atıştırmalığı hazırladım: fıstık ezmeli dondurma, yığınla kraker ve yer fıstığı, karamel sosuna bulanmış bir dağ vanilya aromalı krem şanti.

Doğduğum günkü gibi çırılçıplak, küçük ikramımla yatağa daldım, *Gurur ve Önyargı*'yı yirminci kez açtım ve beni mutlu bir inkâra sürüklemesine izin verdim.

Keşke hayatım sonsuza dek böyle *duraklayabilseydi*.

Bölüm

Yedi

"İki kötülük arasında her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."
- Mae West

Caia

Kırmızı rujumu son bir saat içinde yüzüncü kez sürüyormuşum gibi hissettim, sinirlerim elimi kararsız hale getirdi. Araba keskin bir U dönüşü yaptı, neredeyse aşırıya kaçmama ve yanlış giden bir Kylie Jenner eğitime benzeyen dudaklarla sonuçlanmama neden oluyordu.

Kırmızı ruj benim özgüvenimi artıran, gerçek yüzümü gizleyen bir maskeydi.

Ben.

Titreyen ellerimle kompakt aynamı ceketimin içine geri soktum. ve saçımınla uğraştım. Kendimi bu kadar gergin hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve Drayi'den kenara çekmesini isteyip yol kenarında midemi boşaltmayı düşündüm.

"Kıpırdanmayı kes; beni hasta edeceksin," dedi babam, huzursuz hareketini durdurmak için bir elini dizime koyarak. "Çok güzel görünüyorsun, Caia. Eminim her şey yoluna girecektir."

Öfkemi bastırmak için dilimi ısırdım.

Elini itip arabadan kaçmak ve şehre geri dönmek istedim.

'İşe yarayacak' demesi aslında 'seni becerecek, göreceksin' anlamına geliyordu.

Boğazımda bir acı hissettim ve ona daha fazla kızmaktan kendimi alamadım.

"Erkekler biraz kovalamacadan hoşlanır, Caia," dedi babam, istenmeyen öğüdünü verirken. "Bu yüzden, onun bunun için uğraşmasını sağla. Çok kolay pes etme."

Kusma dürtüsü daha da güçlendi.

"Erkekleri tavlama konusunda tavsiyeye ihtiyacım yok baba. İğrenç derecede kolay; sen çok heveslisin."

İçtenlikle güldü. "Bu inkar edilemez bir gerçek, değil mi

Drayi?" "Da, patron," diye başını salladı Drayi. "Bir sik her zaman bir am ister." Gözlerimi devirdim.

Gerçekten hepsi aynı.

Araba nihayet kayalık ön bahçeye girdi ve milyonlarca ruble fiyat etiketi olan karanlık ve kasvetli bir malikane olan heybetli bir Köşk'ün önünde durdu. Uzun ağaçlar, doğanın kendi muhafızları gibi, kapalı kapılar ve kepenkli pencereler ardındaki sırları saklayarak mülkün etrafında nöbet tutuyordu.

Babam çenemi düzelterek, "Unutma Caia, o güzel gülümsemeni hiç bozma," dedi.

Kasıtlı olarak bakışlarından kaçınarak başımı salladım. Malikânenin ihtişamı ve onun beklentilerinin ağırlığı omuzlarıma ağır geliyor ve beni endişelendiriyordu.

Gecenin bitmesini bekleyemedim.

Ev yapımı blini kutusunu karnıma yakın tutarak nefesimi düzenlemeye odaklandım ve kalbimin sakinleşmesini istedim.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver.

Dışarıda durduk, birinin kapıyı açıp bizi karşılamasını bekledik.

Biz.

Babam yanımdaydı, Drayi de hemen arkamdaydı.

Dışarıdan bakan biri için, giriş yapmayı bekleyen sevgi dolu bir aileymişiz gibi görünebilir.

karda.

Ama görünüş aldatıcı olabilir.

Yanımda bir uyuşturucu bağımlısı ve satıcısı, a r k a m d a ise sadist bir sosyopat vardı.

Bana gelince, sık sık bir fahişe, babuşka için bir melek ve kendi gözümde kayıp bir ruh olarak etiketlendim.

Malikânenin aslan başı şeklindeki kapı kollarıyla süslenmiş devasa kapıları önümüzde belirdi ve klasik bir filmde fırlamış gibi duruyordu.

Sonunda, tam dişlerim soğuktan takırdamaya başlamıştı ki kapı açıldı ve Igor'un kendisi ortaya çıktı. Hoşnutsuz kaşları bizi karşıladı ama içeri girmemizi işaret etti ve hemen kutuyu elimden aldı.

"Geç kaldın, Mankiev."

Büyük koridora göz attığımda etrafımızdaki zenginlik beni büyüledi. Yerlerde lüks halılar seriliydi, duvarları karmaşık tablolar süslüyordu ve zarif şamdanların yumuşak ışıltısı yolumuzu aydınlatıyordu. Versailles Sarayı'nın Rus versiyonuna adım atmış gibi hissettim.

"Özür dilerim eski dostum," dedi babam saygıyla başını sallayarak. "Caia sizin için ev yapımı blini hazırladı."

Igor'a mütevazı bir gülümseme sundum. "Umarım tatlıları beğenirsiniz. Çok iyi bir aşçı değilim ama blini benim uzmanlık alanım."

Igor'un kaşları daha da çatıldı. "Kızın senin için fazla iyi, Mankiev."

Babam güldü ve Igor'un sırtını içten bir şekilde sıvazladı.

Adamlar yemek odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken konuşmalarına devam ettiler. Koridorda tek başıma kalmıştım, dışarının soğüğundan sonra paltomu çıkardığım için rahatlamıştım.

Paltomu dikkatlice askıya asarken, dikkatim baldırlarıma yapışan inatçı botlara kaydı.

Tek topuğumun üzerinde dengede durarak, destek için kapı koluna tutunarak onları çıkarmaya çalıştım. Tam bir ayağımı kurtarmayı başarmıştım ki, kapının diğer tarafındaki biri kapıyı aniden iterek açtı.

Dengemi kaybettim ve onursuz bir çığlık atarak kendimi yerde oturmuş, şaşkınlıkla aşağıya bakarken buldum.

Şaşkınlık ve telaşla başımı kaldırdığımda Alexsei Romaniev'in kapı aralığında durduğunu gördüm, bakışları keskin ve acımasızdı. Utançtan değil ama onu bir kez daha görmenin verdiği rahatsızlıktan yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Beceriksizce takla atmamın da bir faydası olmamıştı ve kalan azıcık saygınlığımı kurtarmaya çalışarak rahatsız edici botu hızla tekmeledim.

Alay etti. "Ben de kadınların her şeyi kontrol altında tuttuğunu sanıyordum."

Gözlerimi kısarak ayağa kalktım ve abartılı bir özenle siyah elbisemin tozunu aldım. "Yine sen. Sorun nedir, Romaniev? Sırf beni kızdırmak için şeytanla bir tür anlaşma mı imzaladın, yoksa umutsuzca takıntılı mısın?"

Sessizliği anlamlıydı ama gözleri -ah, o gözler- yavaşça bedenimi taradı ve tenimi yaktıklarını hissedebiliyordum.

Babam "daha şık" görünmem için bu elbiseyi giymemde ısrar etmişti.

Benim için seçtiği elbise tercih ettiğimden daha dar, ayak bileklerime kadar uzanan, sağ bacağında cüretkâr bir yırtmacı, uzun kollu ve belirgin bir yakası olan bir elbiseydi. Tasarım, aşırı açık görünmeden dikkat çekmeyi amaçlıyordu.

Alexsei'nin bakışlarına bakılırsa, elbise görevini oldukça etkili bir şekilde yerine getirmiş görünüyordu.

Saçlarımda gevşek dalgalar tercih etmiş, birkaç tutamı zarif bir fiyonkla yüzümden uzakta tutturmuştum. Bu, görünümüme masumiyet katmak için bilinçli bir seçimdi.

Ben orada öylece dururken sonunda sessizliğini bozdu, gözleri hınzır bir parıltıyla benimkilere kilitlendi. "Güzel kıyafet, Caia. Babanın hakkını vermek lazım, mal varlığını nasıl göstereceğini iyi biliyor."

Bu yorum karşısında içimi bir öfke kapladı. Oyun başlamış gibi görünüyordu.

Onun gibi adamlar kovalamacanın heyecanını yaşarlardı, ben de beni takip etmesine izin vermeye karar verdim.

Ve onu hiç şansı olmadığına inandırmak için daha iyi bir yol var mı? "En azından babamın mal varlığı var. Senin ne var?"

Patronun küçük fino köpeği mi?" Topuklarımın üzerinde dönüp adamların toplandığı odaya doğru ilerlemeden önce sırtarak alay ettim.

Kalçalarımı hafifçe sallayarak her adımımı vurguladım, gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu çok iyi biliyordum. Odaya girdiğimde atmosferdeki değişimi hissettim ve bu gecenin sıradan bir gece olmayacağını anladım.

"Bu boku nasıl buldun?"

Etrafı votka ve şampanya kadehleri ile çevrili süslü masanın etrafında dana straganof ve kızarmış patates tabağı ile devam ettik.

Ben babamın yanındaydım, Drayi diğer yanımda, Alexsei, Volk ve Igor da karşıımızdaydı.

Tabağıma odaklandım, bir yandan eti keserken bir yandan da saç tellerimi kulağımanın arkasına sıkıştırdım. Sıkılmaya başlamış olsam da babamın ısrar ettiği neşeli görüntümü korumaya çalıştım.

Babam ağzı dolu bir şekilde hikâyesine başladı. "Birkaç ay önce Kolombiya'ya gittim. Los Aguilas'lı Don'la tanıştım. Luiz. Julius adında bir oğlu var." Votka bardağını boşalttı ve devam etti: "Sohbet ettik ve beni bu şeyle tanıştırdı. O kadar bağımlılık yapıcı ki tek doz yetiyor. Haksız da sayılmazdı."

Su bardağımanı aldım ve yanlışlıkla Romaniev ile göz göze geldim.

Arkasına yaslanmış, bir kolunu kolçağın üzerine sarkıtmış, diğer koluyla da rahatça çenesini okşuyordu. Özel dikim siyah takım elbisesi güçlü bedenini vurguluyordu ve altındaki beyaz gömleğin düğmeleri köprücük kemiklerini kızdırarak kadar açıktı ve bakışlarımı üzerine çekti.

Boynundaki çizgileri, hayatla titreşen damarları, çene çizgisini ve dolgun dudaklarını fark etmeden edemedim. Hafifçe çarpık burnu ve o *derin*, büyüleyici mavi gözleri onu görmezden gelmeyi zorlaştırıyordu.

"Bir kilosu ne kadar?" Volk ağzı dolu bir şekilde sordu.

"Gramı on beş," diye yanıtladı babam. "Yani kilosu 1,500."

Igor çatalını babama doğrulttu. "Yani, o anlamayla beni kazıkladın mı? Tazminatsız iki ay mı? Borcun için üç ay olmalıydı."

Odaya gergin bir sessizlik çöktü.

Igor'un az önce herkesin önünde babama hırsız dediğini fark ettiğimde neredeyse suyumu tükürecektim.

Babam zoraki bir kahkaha attı. "İş iştir, eski dostum."

Bir patates mızrakladım ve odayı tararken tedirginliğimi gizlemeye çalışarak yedim.

"Kaç yaşındasın, Caia?"

Hazırlıksız yakalandım ve boğazıma bir parça yemek takıldığını hissederek öksürüğümü bastırdım. Birkaç saniye sonra kendime gelmeyi başardım ve başımı kaldırıp Romaniev'e baktım.

"Yirmi bir," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Kadehinden bir yudum aldı, gözleri benimkilere yapışmıştı. Titrek mum ışığının aydınlattığı ağır bir sessizlik vardı. "Çok genç değil," dedi sonunda.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terledi. Onları gizlice elbisemin üzerinde kuruladım ve kıpırdanmamak için bacak bacak üstüne attım.

"Alexsei-" diye başladı Igor ama ben sözünü kestim.

"Ne için çok genç değil?" Ne demek istediğini çok iyi anladığım halde masum rolü yaparak sordum.

Kendimi kaba bir şeye hazırladım. Seks hakkında bir şeyler söyleyebilirdi ya da daha kötüsü.

Sesi soğuklaştı. "Dünyamız için."

Alay ettim. "Cinayet, uyuşturucu ticareti ve fuhuştan mı bahsediyorsun?"

Volk güldü ve kadehinden bir yudum aldı, yoğun bakışlarını Romaniev'den ayırmadı.

Babam gergin bir şekilde kıkırdadı. "Seni besleyen eli ısırma, Caia. Sahip olduğun hayatı sana bizim işimiz verdi."

Eğer "hayat" derken arkadaşımın ölümünden duyduğum suçluluk duygusunu, beni bir ödül olarak gören ve bana *korkunç* şeyler yapan erkekler tarafından takip edilmeyi ve uyuşturucu bağımlısı bir babayla uğraşmayı kastediyorsa, elbette rüyayı yaşıyorum.

En yakın arkadaşımın benim yüzümden Lukas'a ne olduğunu öğrendiği ve beni hayatından çıkardığı bir rüya. Bu durum Eylül sonunda intihar edene kadar devam etti. Son mesajında hayatını mahvettiğim için beni asla affedemeyeceğini söylüyordu, oysa tek yaptığı bana karşı... nazik olmaktı.

Lily'yi her düşündüğümde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyordu.

Zavallı Lily'm.

Boğazımı temizledim. "Elbette baba. Her şey için minnettarım."

Sonra burnumu pudralamak için müsaade istedim.

Gözlerini sırtımda hissederek koridorda aceleyle ilerledim, soldaki kapıyı açtım ve fildişi fayansları ve Yunan temalı tuvalet malzemeleriyle lüks bir tuvalete adım attım.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak göğsüme ve boynuma soğuk su sıçrattım.

Bu durum büyük bir hata gibi geliyordu ve önümüzdeki görev imkânsız görünüyordu.

Romaniev'den nefret ediyordum - sanki boşa harcayacak bir bilgeliği varmış gibi konuşmasından, sanki dünya ona bir şey borçluymuş gibi kasıla kasıla dolaşmasından ve özellikle de bana atmayı unuttuğu küflü yemek artıklarıymışım gibi bakmasından.

Babamın onunla *yatmamı* istemesi... delilikti. Kapının aniden çalınması beni korkuttu.

Ellerimi kuruladım ve aynada kendimi kontrol ederek her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldum. Memnun bir şekilde kapıyı açtığımda Romaniev'i duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde buldum.

Ben yaklaşırken bir kaşını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtma oynuyordu. "İşte buradasın, Caia."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. "Ne istiyorsun Lucifer? Beni yine aşağılamak mı?"

Başını salladı, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı ve aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaştı.

"Daha da kötüsü bebeğim," diye fısıldadı, yüzü nefesi kulağımı gıdıklayacak kadar yakındı. "Sana *çığlık* attıracağım."

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZ

"İki kötülük arasında her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."
- Mae West

Alexsei

"Yanında mı getirdin?"

"O" derken Igor, Mankiev'in kendisine söz verdiği on kilo uyuşturucuyu kastediyordu - bugün on kilo ve gelecek hafta bir on kilo daha, hepsi de Kolombiya'dan Igor'un Moskova dışındaki depolarına gidecekti.

Mankiev başını salladı. "Evet, arabamda. Drayi, gidip getirebilir misin?"

Uzun boylu ve muhtemelen dilsiz bir adam olan Drayi ayağa kalktı ve ilaçları getirmeye gitti,

Tıpkı bütün akşam yaptığı gibi, sadece başını sallayarak ve sallayarak iletişim kuruyordu.

Ne garip bir herif.

Mankiev kıkırdadı ve "Bliniler nasıl? Bunlar Caia'nın büyükannesinin tarifi, biliyorsun. Babushka'sı için deli oluyor. Zavallı şey."

Kızından bahsetme şekli beni sinirlendirmemeliydi ama gerçekten sinirlendirdi.

"İyi bir kızın var Mankiev," diye alay etti Volk. "Ne yazık ki onu bu berbat dünyada yetiştirmişsin."

Blini'lere odaklanmaya karar verdim ve tatlı ve cevizli lezzetlerinin tadını çıkararak bir ısırık aldım. Şaşırtıcı derecede iyiydiler, bu yüzden kendime bir tane daha yardım ettim.

Mankiev masaya daha da yaklaştı ve sinsi bir sırıtışla sesini alçalttı. "Sana kızım Volk hakkında bir şey söyleyeyim. Caia ilgiyi *sever*. Ona ilgi gösterirsen, onu tamamen kendine bağlayabilirsin."

Bu piç sinirime o kadar dokunuyordu ki, ayağa kalkıp ona yumruk atmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyordum.

"Annesi nerede?" Igor sordu.

Muhtemelen iğrenç kocası gibi bir bağımlı ya da belki de ölü.

Onu öldürmüş bile olabilir.

"Öldü," dedi Mankiev, blini'sinden bir ısırık daha alarak. "Caia altı yaşındayken aşırı dozdan öldü."

Kadını suçlayamazdım. Onun lanet olası çirkin yüzüne bakmak bile kusma isteği uyandırıyordu.

Canım sıkılıyordu ve biraz hareket istiyordum, biraz eğlenmeye karar verdim. Sigara paketimi aldım, bir tane yaktım ve yemek masasından ayrıldım.

Koridorda yürürken beni Caia'nın saklandığı yere götürebilecek sesleri dinledim.

Akşam boyunca onu izledim; kaşlarının çatılışını, zümrüt gözlerinde titreşen uzak tiksintiyi, kırmızı dudaklarının titreyişini ve parmaklarının saçlarıyla oynayışını. Gergindi, belli ki bir şeyler planlıyordu ama bunu nasıl uygulayacağından ya da sonuçlarının ne olacağından emin değildi.

Merakım her adımda daha da arttı.

Neyin peşinde?

Lavabodan hafif bir su sesi duydum ve sol taraftaki kapıyı çaldım. Su aniden kesildi ve birkaç saniye sonra kapıyı açtı, biraz kızarmış görünüyordu.

"İşte buradasın, Caia."

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Ne istiyorsun Lucifer? Beni yine aşağılamak mı?"

Alaycılığı beni neredeyse güldürüyordu. Her zaman böyle sivri dilli olup olmadığını merak ediyordum. Bir yanımdan bundan tahrik oluyordu.

"Daha da kötüsü bebeğim," diye fısıldadım aramızdaki boşluğu kapatırken. "Sana çığlık attıracağım."

Evet, klişe ve uygunsuz bir cümleydi ama tepkisini görmek için söyledim.

Onu kızartmak, yeşil gözlerinin karardığını görmek, aramızdaki sıcaklığı hissetmek ve göğsünün öfkeyle kabarmasını izlemek istiyordum. Onu kızdırmak çok eğlenceliydi.

Sanki bir işaretmiş gibi, tek bir su damlası boynundan aşağı kayarak göğüslerinin arasına düştü. Parmağımla izini sürmekten kendimi alamadım, göğsünün kıvrımını takip ederken teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek parmağımı kaldırdım ve yalayarak temizledim.

"İğrençsin," diye nefes aldı.

"Ve sen..." Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin vererek söyledim. "Kendi iyiliğin için fazla safsın."

Kollarını kavuşturarak alay etti. "Seninle seks yapacağımı sanıyorsan, uyan artık. Sinir bozucu, çirkin, boş kafalı, kendini beğenmiş, kibirli erkeklere bırakın parmağımı, on metrelik bir sopayla bile dokunmam."

Başımı eğdim ve gülümsememi gizlemek için elimle dudaklarımı fırçaladım.

Nefesinin hızla yükselip alçalmasını, zümrüt gözünün seğirmesini, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırışını ve kaşının meraklı kavisini fark ettim.

Yakından bakınca makyajının altından çıkan çilleri bile görebiliyordum.

Bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldırdığında, sıcak nefesi hafifçe boynuma değdi.

"Baban aksini düşünüyor, Caia."

Yüzü hafifçe soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Erkeklerin kadınlarını, kızlarını ya da metreslerini önümde havuç gibi sallandırıp bir ısırik almamı ummalarından nefret ediyordum -sanki o kadar tahmin edilebilir biriymişim gibi.

Elbette, Silas'ın bir parçası olmanın avantajları vardı - para, statü, güç, kadınlar ve daha fazlası. Yani, herhangi bir piç, dikkatimizi çekmek için her şeyi yapardı - ve her şeyi kastediyordum, iyi niyetimizde kalmak için çaresizdi.

Ve Kristan Mankiev de farklı değildi. Ama kızı... Onda beni çeken bir şey vardı. Babasını mahvetmek istediğim için mi, yoksa onun sivri dilinin benim cazibemle boy ölçüşmeyeceğini göstermek için mi olduğunu anlayamıyordum.

Bir kadını sikim için nasıl yalvartacağımı çok iyi biliyordum ve bunu kanıtlamaya kararlıydım.

Caia Mankiev bana aşık olacaktı. Bundan emin olurdum.

"Seni buraya neden getirdi sanıyorsun?" Daha yakına eğildim. "Sadece küçük kızının iyi bir fahişeyi oynamasını istiyor, böylece şimdiye kadarki en büyük anlaşmasını yapabilecek."

Zümrüt gözleri öfkeyle parladı ama ateşi çabucak söndü. Omzumu okşarken kırmızı dudaklarında sinsî bir sırıtış belirdi.

"Seninle seks yapmak bir yana, sesini bir daha duymaktansa dişsiz, sakat, ampute, vebalı, şişman bir adamla seks yapmayı tercih ederim, Romaniev."

Alay ettim, zihnimde canlandırdığı rahatsız edici görüntüyü ya da o lanet olası şişman, dişsiz, vebalı piç kurusuna binerken zıplayan memeleriyle ilgili düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yaptım.

"Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

Yumruklarını sıktı. "Geri dönüşlerim için endişelenme."

"Sinirliyken oldukça sevimli görünüyorsun," dedim, şakacı bir şekilde yanağını çimdikledim, ama elimi itti. "Neredeyse masum bir çocuk gibi. Ama senin gibi bir babaya sahip olmak," dilimi dişlerime vurdum, "karışık bir hayatı garanti ediyor."

"Birini tanımak için biri gerekir, değil mi?" O da karşılık verdi.

Az önce bana fahişe mi dedi?

Neredeyse gülmek istiyordum.

Ben birkaç bilinçli adım attım, o da içgüdüsel olarak sırtı duvara çarpana kadar birkaç adım geri gitti.

Ellerimi başının iki yanına koyarak onu kafesledim. "Gerçekten." "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

Parmağımın yanağında gezinmesine izin verdim ve dokunuşumun onu ürpertecek kadar uzun sürmesine izin verdim. "Sen de baban kadar aldatıcı birisin."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun" diye fısıldadı.

Muhtemelen haklıydı ama vücudunun sözlerime verdiği tepkiye bakılırsa çok da uzak değildim.

"Tüm hayat hikayeni bilmiyor olabilirim ama önümdeki sahne oldukça açık bebeğim. Bazen, seninki gibi vakalarda, bir kitabı kesinlikle kapağına göre yargılayabilirsin."

Ellerimi bıraktım ve gözlerindeki öfke titreşiminin tadını çıkararak bir adım geri çekildim.

Kollarını kavuşturdu. "Kurbanlarını böyle mi etkiliyorsun?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Kurbanlar mı?"

Gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Sanki her kadın sana isteyerek katlanırmış gibi."

Başımı sallayarak güldüm. "Bir bok yapmama gerek yok. Kadınlar ben uğraşmadan bile kendilerini bana atıyorlar. Ama sen? Senin sadece ilgi ve para için yalvarmakta iyi olduğunu duydum."

O daha kımıldamadan tokadın geldiğini gördüm.

Elini zahmetsizce yakaladım, elini kurtarmaya çalışırken teninin sıcaklığını benimkine karşı hissettim. Gözleri öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle parlıyordu ve elimde olmadan vücudunun benim tutuşum altında gerilmesinden zevk alıyordum. Diğer elini kaldırmaya çalıştı ama onu da engelledim.

Yerinden kıpırdandı, beni tekmelemeye çalıştı ama hareketini önceden sezerek onu hızla döndürdüm. Sırtını göğsüme dayadı ve kollarını arkasına sıkıştırdım, ellerim bileklerini sıkıca kavradı.

Nefesi keskin, sinirli soluklarla geliyordu ve "Senden nefret ediyorum" diye tısladı.

Kıvrandı, kurtulmaya çalıştı ama çırpınışları onu sadece bana yaklaştırdı, aramızdaki yüklü yakınlığı yoğunlaştırdı.

Eğildim, dudaklarım kulağına yaklaştı. "Sıradaki *kurbanımın* sen olduğunu bildirmekten heyecan duyuyorum Caia."

Karanlık bir kahkaha attı, hâlâ elime karşı kıvranıyordu. "Ne kadar hoş. Ama açıklığa kavuşturalım, Romaniev, bana *asla* sahip olamayacaksın." Gülümsedim.

Zorluklarla baş etmeye çalışırdım ve her zaman son derece rekabetçi olmuşumdur. Onun sözleri kazanma azmimi daha da körükledi.

"O zaman oyun başlasın bebeğim."

Parmak uçlarımda teninin kalıcı sıcaklığını hissederek ellerimin ondan uzaklaşmasına izin verdim. O doğrulurken ben de geri adım attım ve dudaklarımda hınzır bir sırıtışla balo salonuna geri döndüm.

Igor purosunu dudaklarına götürerek, "Dimitri onu depoya götürecektir," dedi. "Vlad da geliyor."

Pencereden misafirlerimizin arabalarına gidişini izlerken dalgın dalgın çenemi kaşıdım.

Mankiev kolunu kızına dolamış, yüksek topuklu ayakkabılarıyla kayalık girişte ona dikkatle rehberlik ediyordu. Arabanın kapısını onun için açtı ve kız arabaya binmeden hemen önce pencereye doğru döndü.

Gözlerimiz bir an için buluştu ve hızla gözlerini kaçırıp araca binmeden önce bir öfke ve bıkkınlık parıltısı gördüm.

Bardağımdan bir yudum aldım, güçlü alkol boğazımı yakıyordu.

"Yarın sabah Saint-Petersburg'a gidiyorum," diye devam etti Igor. "Şehrin belediye başkanıyla bir toplantım var. Kumarhanemizin VIP+ seviyesine yükseltilmesi karşılığında bana yeni bir bina satmak istiyor. Adamın uyuşturucu ve fahişelere karşı iştahı eşsiz."

Volk da kahkahalara katıldı. "Para bugünlerde neredeyse her şeyi satın alabiliyor."

"Alexsei, bana katılmak ister misin?" Igor sordu.

Geri dönüp pencereye yaslanmadan önce Mankiev'in arabasının Malikânedden hızla uzaklaşmasını izledim.

"Nyet, Dve'yi ve şehirdeki adamları kontrol etmem gerekiyor. Önümüzdeki bir hafta kadar Moskova'da olacağım."

Caia hakkında ev ödevimi yapmıştım, daha doğrusu babası bu gece onunla ilgili tüm detayları anlatmıştı, bu da onu nerede ve ne zaman bulacağımı bilmemi kolaylaştırıyordu. Fotoğrafçılık okumakla huzurevinde çalışmayı bir arada yürütmesi en hafif tabirle sıra dışıydı.

Oyunum resmen başlamıştı ve küçük cadımı kollarıma düşürmeye kararlıydım.

Igor kızı becermemi yasaklamış olabilir ama onunla biraz oynayamayacağımı asla söylemedi, değil mi?

"Ama Volk seninle gelecek patron," dedim başımla onu işaret ederek. "Marina'nın onu tekrar görmek için can attığından eminim."

Alay etti. "Kendi bokumu yemeyi tercih ederim."

"Bunu söyleyen de canı her sıkıldığında onu beceren adam."

Igor güldü ve ayağa kalkarak bize iyi geceler diledi.

Volk da ayağa kalkmadan önce beni tersledi, içkisini tek seferde bitirdi ve bir blini yedi. "Şu küçük Mankiev'in sihirli parmakları var gibi görünüyor. Nasıl hissettiklerini merak ediyorum-"

Ona sert bir bakış attım.

"O kızla iyi şanslar. Seninle sevişmektense vebaya yakalanmayı tercih edecek gibi görünüyor," dedi odadan çıkmadan önce.

Herkesin vebayla ne işi var?

OceanofPDF.com

Bölüm Nine

"Sen benim günahlarım için yaşarsan, ben de senin günahların için ölürüm."
- Jim Carroll

Caia

Profesör Rankov, "Modelleriniz için kimi ya da neyi seçerseniz seçin, sadece fotoğraflarınızda kendinizden bir parça gösterdiğinizden emin olun," diye açıkladı. "Ve siyah beyaz olmaları gerekiyor," diye ekledi gülümseyerek, tahtayı sildi ve çantasını kapattı.

İçimi çektim, ellerimi yüzüme götürdüm ve tüm dünyanın ağırlığını omuzlarımda hissettim.

"Bir haftanız var, o yüzden yaratıcılığınızı konuşturun!"

Genelde bu tür görevlere bayılırım - dışarı çıkmak, anları yakalamak ve hikayeler uydurmak. Ancak son birkaç günün ağırlığı odaklanmamı zorlaştırdı.

Babam durmadan Romaniev'le neden hâlâ yatmadığımı soruyordu.

Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.

Ona bunun çok erken olduğunu, her şeyin beklenti yaratmakla ilgili olduğunu söyledim. Ama dürüst olmak gerekirse, kaçınılmaz olanı ertelemek için bahaneler uyduruyorum.

Romaniev ile dört gün önce koridorda yaptığımız konuşma zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Planım işe yarıyor gibiydi-erkekler

iyi bir kovalamacayı severim.

Ben geri çekildikçe, o daha çok eğiliyordu.

Acınası bir durum ama kelimelerle arasının iyi olduğunu inkar edemezdim. Her zaman gözlerimi devirmemi ya da ona tokat atmamı sağlayacak ne söyleyeceğini bilirdi.

Paltomu aldım ve aceleyle salondan çıkıp otobüs durağına doğru ilerledim.

Saatime baktığımda öğleden sonra dört olduğunu gördüm.

Hâlâ biraz yumurta, şeker ve süt almam gerekiyordu. Babuşka'm için içi krem peynirle doldurulmuş küçük bir çörek *olan* vatrüşka pişirmek istiyordum. Belki onun en sevdiği, benim için her zaman pişirdiği bir şeyi yapmak kafa karışıklığını gidermeye yardımcı olurdu.

Düşüncelerim ona kayarken kalbime bir sızı saplandı. Son birkaç gündür durumu daha da kötüleşmişti. Daha kavgacıydı, yatağının etrafında hayaletler gördüğünü iddia ediyor, bazen bana annemin adıyla sesleniyor ya da ne zaman yaklaşırsam korkuyla çığlık atıyordu.

Onu sakinleştirmek için sakinleştiricilere başvurmak zorunda kaldığımız anlar oldu.

Söyledikleri doğruymuş; bir şey dağıldığında, sanki evren tüm halıyı çözmeye karar vermiş gibi oluyor. Özellikle de benim çarpık küçük varoluş köşemde.

Otobüs yanaşırken soğuk ellerime sıcak hava üfledim. Bir Perşembe öğleden sonrası için alışılmadık derecede boştu.

Uçağa binmeden hemen önce omurgamda garip bir his belirdi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Küçük vintage Chanel çantamı göğsüme bastırarak arkamı döndüm ve çevreyi taradım.

Sokaklar, okullarına doğru yürüyen üç öğrenci dışında boştu.

Araba.

Aceleyle otobüse bindim ve hızlıca bir koltuğa oturdum, gözlerim Yol.

Etrafımdaki tüm bu çılgınlık aklını başından alıyor olmalı, Caia.

Bu bana birkaç yıl önce Lily ile birlikte "Gothika"yı izlediğimiz zamanı hatırlattı.

Filmin konusu, Halle Berry'nin canlandığı bir psikoloğun, bir kadın hapisanesinde, hapishanenin dehşetini ortaya çıkarmak için kanlar akıtarak derisine kelimeler kazıyan bir hayalet tarafından rahatsız edilmesini izliyordu. Bir gardiyan tarafından tecavüz edilip öldürülen bir kız olan hayalet, vahşeti ortaya çıkarmaya ve diğer kadın mahkumlara yardım etmeye çalışıyordu.

Film *o kadar* korkunçtu ki Lily ve ben bir hafta boyunca yalnız uyuyamadık.

O haftayı onun küçük yatağında, kolları benimkilere dolanmış bir şekilde ona sarılarak geçirdim.

Film ikimizi de çok paranoyak yaptı; hava karardıktan sonra yalnız yürümekten kaçındık, kapılarımızı kilitli tuttuk ve yabancılardan uzak durduk.

Bir gün içimden bir ses sokakta bir adamın beni takip ettiğini söyledi.

Panikledim ve koşmaya başladım ve dehşet içinde peşimden geldi.

Dehşet içindeki halimle daha da hızlı koştum ve yüzüstü kaldırıma düştüm. Genç adam beni yakaladı, bolca özür diledi, kalkmama yardım etti ve az önce gittiğim kafede bıraktığımı söyleyerek fotoğraf makinemi bana uzattı.

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

O anıyı düşünmek bile içimi sızlatıyor.

Durağıma vardık ve otobüsten inerek iş yerimin hemen bir sokak ötesindeki küçük markete gittim.

Cadde taze bir kar tabakasıyla kaplıydı, bu her zaman sevdiğim bir şeydir - zemini kaplayan bozulmamış beyazlık. Karın insanları bir araya getirme gibi güzel bir özelliği var; ister içeride sıcak bir kakaoyla ister dışarıda eğlenceli kar aktiviteleriyle bir araya gelsinler.

Benim için tek kelimeyle büyüdü.

Annemle birlikte kardan adam yaptığımız günleri düşündüğümde dudaklarıma bir gülümseme yerleşti; ne güzel günlerdi.

Annemi özledim.

Karlı sokaktan geçip mağazaya girerken hangi şeker markasını seçeceğimi tartıştım. Tarifte pudra şekeri mi, rafine şeker mi yoksa esmer şeker mi yazdığını hatırlamaya çalıştım.

Neden bu kadar çok farklı şeker çeşidi var ki?

Sizi cennete götüreceğini vaat eden mavi ve pembe pakete uzandığım anda, az önceki o rahatsız edici his geri geldi.

"Dilim seni cennete de götürebilir bebeğim."

Dondum kaldım, elim havada asılı kaldı.

"Ve bedava altmış dokuz olacak."

Gözlerimi devirdim, şeker paketini aldım ve içten içe bu sefer beni takip etmeyeceğini umarak yumurta reyonuna doğru yürüdüm.

Derin derin nefes alıyor, mağazada hızla ilerlerken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

Romaniev'in rastgele bir perşembe günü neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yanıma buna şaşırmamıştı. Tıpkı diğer *kurbanları* gibi, ben teslim olana kadar beni gölgeleyecekti.

Keşke bilseydi.

"Ne? İlgilenmiyor musun?"

Sessiz kaldım, on iki yumurtalık bir paket aldım ve kasaya doğru ilerledim. Belki de o yokmuş gibi davranırsam, kötü bir rüya gibi ortadan kaybolacaktı.

Vücut ısısı bana yaklaştı ve bir zayıflık anında yanlışıyla kokusunu içime çektim - pahalı ud, tarçın ve kiraz dokunuşu ve tam olarak çıkaramadığım zor bir şey karışımı.

Eli kasiyerin masasına gelişigüzel vurarak dikkatimi çekmeye çalıştı ama ben bilerek başka tarafa baktım.

"Hadi Caia, utanma. Söz veriyorum dilimin beş yıldız derecesi var," diye ekledi, sesi sinir bozucu bir film müziği gibi arkamda kaldı.

Kendimi tutamayarak abartılı bir iç geçirdim ve "Tam da ihtiyacım olan şey, iğrenç dilin için bir Yelp yorumu" diye mırıldandım.

Kasiyer bana şaşkın bir bakış fırlattı, ben de hayali arkadaşımın derin bir sohbe dalmış gibi yaparak omuz silktim.

Eşyaları tezgâhın üzerine koyarken gözlerimi ileri diktim ve onu daha fazla tanımayı reddettim.

"Kalbimi kırıyorsun bebeğim. İyi bir anlaşmayı takdir edeceğini düşünmüştüm."

Tüm bu durumun ne kadar saçma olduğunu fark ederek gülmek için kendimi zor tuttum.

Oral sekste indirim - nasıl karşı koyabilirim ki?

Ödemeyi yaptıktan sonra mağazadan büyük bir çıkış yaptım, karlı caddede neredeyse yürüyordum. Tabii ki Romaniev sanki gölgeme sürekli bağlıymış gibi peşimden geliyordu. Botlarımın altındaki ıslak kar, aceleci kaçışım hakkında başka fikirlere sahipti ve tahmin edilebileceği gibi, engebeli bir yama üzerinde tökezledim.

Yüzüstü kara çakılmadan önce kolları beni sardı ve düşmekten kurtardı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, sadece soğuktan değil, onun şok edici derecede sıcak bedeninden de. "Yavaş ol. Bu kadar çabuk kayıp gitmene izin veremem."

Dengemi yeniden sağlayarak geri çekildim. "Yardıma ihtiyacım yok." Endişesini bir kenara bırakıp caddeye devam ettim.

Plan şuydu: Çılgın, bencil ve düpedüz insanlık dışı babamın iş anlaşmalarında ihtiyaç duyduğu kozu elde etmesi için, birinin Bay Oral Seks'i ve beni iş üstünde yakalamasına ihtiyacım vardı. Dedikodular hızla yayılıyordu ve bu skandal ilişki ne kadar çabuk ortaya çıkarsa, bu şehirden o kadar çabuk kaçabilirdim.

Ama sonra göğsümdeki keskin bir sızı beni yolumda durdurdu ve derin bir nefes almaya zorladı. Gidemezdim, babuşkam bana güvenirken olmazdı.

Şakaklarıma masaj yaptım ve giderek artan baş ağrısını savuşturmaya çalıştım.

"Biliyorsun-"

"Beni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" diye tersledim.

Bir kaşını kaldırdı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, dükkândan patlayacakmış gibi fırlayan sendin. Ben sadece sokakta kendiliğinden yanmadığından emin olmak istedim."

Başımı salladım. "İnanılmazsın."

Mavi gözleri muziplikle parlıyordu. "Peki, nereye gidiyorsun?"

"Senden uzağa."

"Biliyor musun, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diyerek önüme geçti ve yolumu kesti. Yanından geçmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket ederek beni yukarı bakmaya zorladı. "Yeni tanışmışsınız gibi davranalım."

Alay etmekten kendimi alamadım. "Hiç tanışmamışsınız ve tanışmayacağmışsınız gibi davranmaya ne dersin? Bu nasıl bir plan?"

Yaklaştıkça aradaki boy farkı daha da belirginleşti. Üzerimde yükseliyor, soğuk havada sıcaklık yayıyordu. Dolgun, pembe dudakları ve soğuktan kızarmış yanakları cazibesini daha da artırıyor. Rüzgâr açık kahverengi saçlarını dalgalandırıyor, onu zahmetsizce gösterişli gösteriyordu. Şık siyah Prada puffer ceket, kalın siyah pantolonu ve botlarıyla bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Yaptığı her hareket pürüzsüz ve zahmetsizdi ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş kıyafetini kontrol etmekten kendimi alamadım.

Yüz hatlarını incelerken koyu mavi ve ışıltılı gözleri benimkilere kilitlendi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gördüklerini beğendin mi?"

Alaycı bir homurtu çıkardım. "Lütfen, bir heykelde daha fazla seksapel görmüştüm."

"Küçük yalancı."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Caziben benim üzerimde işe yaramaz, Romaniev."

Ucuz numaralara karşı bağışıklığım var."

Hafifçe eğildi, gözlerinde hâlâ şakacı bir parıltı vardı. "Caia, benim için sadece görünüşten fazlası var."

"Şüpheli."

Biraz daha eğildi. "Öğrenmek ister misin?"

"Dinle," diye iç geçirdim, gözlerimi ovuşturdum, aniden bitkin düşmüştüm. Bu oyun beklediğimden daha yorucu olmuştu. "Hangi hüznü fantezinin içinde yaşıyorsun bilmiyorum ama senin kırılgan egona bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var. Bu yüzden, sahip olduğunu düşündüğün sığ cazibe birikintisine geri dönmeye ve beni bunun dışında bırakmaya ne dersin? Vaktimi boşa harcamaktan bıktım."

Şaşırtıcı bir şekilde, şakacı tavrı değişti ve ciddileşti.

Tek kelime etmeden uzandı ve bir tutam saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Dediğim gibi, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diye tekrarlayarak elini uzattı. "Ben Alexsei Romaniev, ve senin benimle dolu olduğumu düşündüğün o sığ cazibe birikintisine geri dönmekten önce, en azından kendimi düzgün bir şekilde tanıtmam gerektiğini düşündüm. Ne kadar çarpıcı olduğunuzu fark etmeden edemedim," diye ekledi sırtarak.

Tereddüt ettim, beni ısıracakmış gibi uzattığı eline baktım.

Ben kendi yarım yamalak planımın belirsizliğiyle boğuşurken, onun sabırlı bakışları benimkileri tuttu. İlk içgüdüm? Ona elini hoş olmayan bir yere sokmasını söylemek. Ama sonra kafama dank etti - bu tam da benim planladığım şeydi.

Planım kusursuz bir şekilde ilerliyordu.

Önce, hızlı arkadaş olduğumuzu düşünmesine izin verecek, yavaş yavaş onu peri masallarına inandırabilecek kadar gerçek hissettiren bir bağ kuracaktım. Doğru an geldiğinde, onunla yatacak, babamın saçma görevini yerine getirecek ve sonra iz bırakmadan ortadan kaybolacaktım.

Hayatında bir hayaletten başka bir şey olmayacaktım, ardımda pişmanlıklar ve soğuk bir yataktan başka bir şey bırakmayacaktım.

"Caia Mankiev. Memnun oldum Lucifer."

"Demek Mankiev'in kızı burada takılıyor."

Ellerimiz sıkıca birbirine değdikten sonra, sanki elektrik teline dokunmuşum gibi bir sarsıntı hissettim. Tüylerim diken diken oldu ve bir an için kollarımın statik elektrikle kaplandığını hissettim. Neyse ki ceketim istemsiz titrememi gizlemekte iyi bir iş çıkarmıştı.

Sert ve güçlü eli benimkini tamamen yuttu. Aradaki boyut farkı tokalaşmayı elektrik çarpması gibi hissettirdi, nabzım sanki canlı bir kabloya dokunmuşum gibi aşırı hızlandı. Elimi çabucak geri çektim.

Sonra aklıma geldi, süt almayı unutmuştum. Fazla düşünmeden, onu da peşimden gelmesi için davet ettim. Beni şaşırtarak kabul etti ve markete geri döndük. Sohbetimiz sırasında biraz vatrüşka pişirmeyi planladığımı söyledim ve o da tesadüfen yetenekli bir aşçı olduğunu açıkladı.

Bu fırsatı değerlendirerek onu küçük stüdyoma davet ettim.

Elbette, onu bu kadar erken davet etmek biraz aceleye gelmiş gibi görünebilir, ama çılgınlığımın bir yöntemi vardı. Ona gerçekten güvendiğimi düşünmesini istiyordum, böylece gardını bir nebze olsun düşürebileceğini umuyordum. Ayrıca, pişirme konusunda biraz daha yardıma ihtiyacım vardı ve belki de kalbimdeki üzüntüden biraz uzaklaşabilirdim.

"Evet," dedim sırtarak, küçük, rahat alanıma bakarken. "Bir saray falan mı bekliyordun?"

Küçük olabilir ama benim ve garip bir şekilde onunla gurur duyuyorum. Yerdeki beyaz fayanslar yumuşak mum ışığının altında parlıyor ve biraz göz alıcı bir dokunuş katıyor. Mutfakta, babuşkamin canlı kırmızı çaydanlığı ocağın üzerinde duruyor ve dramatik bir çay sahnesi için hazır gibi görünüyor.

Yatağım pencerenin altına sıkışmış, üzerinde neşeli kırmızı güller olan çarşafarla kaplı. Karşısında bej renkli rahat bir kanepe var ve küçük yuvarlak ahşap bir masanın üzerinde, kendini biraz Avrupalı bir büyücü olarak gören eski iş arkadaşım Elskar'dan gelen beyaz gül buketi gururla duruyor.

Kanepenin üzerindeki tek sanat eseri, dağlarla çevrili sakin bir vadinin minimalist bir tablosu. Güzel ama kimsenin ağzını açık bırakacak cinsten değil.

Bir kaşını kaldırdı ve sırtarak mekanın rahat detaylarını inceledi. "Vay, vay, şu haline bak, babanın sakladığı bir kasa dolusu servete rağmen bir köylü gibi yaşıyorsun. Sanırım basit hayat sana uyuyor?"

Ah, bir bilse...

Kıkırdadım ve ona sert bir bakış attım. "Öyle. Kendimi iyi hissetmek için paramla hava atmama gerek yok. Ama yine de bu senin gibi sınırlı zekâyâ sahip biri için fazla karmaşık olabilir."

Beni izlerken gözleri eğlenceyle karardı, ama hemen arkamı döndüm ve vücudumdaki bakışlarının sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak karıştırma kabı ve malzemelerle meşgul oldum.

"Peki, bana aileden bahset. Hiç kardeşin var mı?" Unu savururken ve kaseye üç yumurta kırarken sordum.

"Nyet, kardeş yok."

Hava birdenbire ağırlaştı. "Peki ya ailen?"

"Annem birkaç yıl önce öldü."

Ona döndüm ve küçük, sempatik bir gülümseme sundum. "Çok üzgünüm. Bir anneyi kaybetmek yaşanabilecek en zor şeylerden biridir."

Annem vefat ettiğinde, dünya karanlığa gömülmüş gibi hissettim. Her şey soğuk ve sessizdi, sanki hayatın rengi ve kalp atışları yok olmuştu. Eskiden onun sıcaklığının olduğu yerde kocaman bir boşluk varken, her gün devam etmek için bir mücadeleleydi.

Keder ağır, boğucu bir battaniye gibiydi ve her adımı sonsuz hissettiriyordu.

Ama zamanla, kendimde onun geride bıraktığı direncin yankılarını buldum. Acı asla tam olarak geçmiyor, ama sevginin her şeyin ötesine geçtiğini hatırlatan acı tatlı bir hatırlatıcıya dönüşüyor - dokunuş, zaman, hatta ölüm.

Onu hâlâ her gün özlüyorum.

"Şey," dedi koltuktan kalkıp pencereye doğru giderken, "benimki... meşguldü. Dürüst olmak gerekirse, bir fahişeydi, bu yüzden hiçbir zaman gerçekten bağlantı kuramadık. Zordu ama belki de en iyisi buydu."

Tanrım, daha önce hiç bu kadar büyük ve çene düşürücü derecede çekici bir adam görmemiştim. O kadar çok bakıyordum ki ağzım sulanıyordu ve hamuru yağlamaya çalışırken neredeyse parmağımı kesiyordum.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey. Bir adamın sırtından kendi kendini yaralamak.

Küçük hayran kız anımı yakalamamasını umarak dikkatimi hızla başka yöne çevirdim. Adam ölmüş annesi hakkında içini döküyordu ve ben burada kasların neden olduğu bir tür sersemlik içinde kaybolmuştum.

Sendeki ciddi bir sorun var Caia.

"Nasıl oldu da Igor için çalışmaya başladın?" Hamuru küçük, eşit topar halinde şekillendirirken sordum. Belli ki çok fazla hamur yapmışım - görünüşe göre yarısını daha sonra kullanmak üzere donduracaktım.

"İşlerimden birinden kovuldum," dedi ceketini karıştırırken. "Igor beni sokakta buldu ve yanına aldı. Kül tablası mı?"

"İlk çekmece," diye unlu ellerimle işaret ettim.

Yaklaştığını, kokusunun büyülü bir aura gibi etrafımı sardığını hissettim ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, **k e n d i m i** tamamen kaptırmışım.

Sonra tekrar kanepeye uzandı.

Harika kokuyor, inanılmaz görünüyor - yüce bir güç tarafından mı kutsanmış, yoksa şeytanla bir anlaşma mı imzalamış? Bu noktada, şeytan olayı çok daha mantıklı gelmeye başlıyor.

"Igor'un Silas'a kabul edilmesi için bir şeyler yapman gerektiğini duydum," dedim hamurun üzerini ıslak bir bezle örtüp kırmızı sosu hazırlamak için buzdolabındaki meyvelerime uzanırken. "Ne yaptın?"

"Bir rahibin kafasını kesti."

Yutkundum, yavaşça yüzümü ona döndüm, benimle dalga geçtiğini umuyordum.

Kanepeye oturmuş, bacaklarını uzatmış, kollarını kenara dayamış, tebaasının emirlerini dinlemesini bekleyen bir kral gibi görünüyordu. Sigarasını dudaklarına götürürken gözleri benimkilere kilitlendi, sanki sessizce bana meydan okuyordu

-*Şimdi ne yapacaksın, Caia?*

"Oh, bu... fantezi."

Bakışları göğsümden bacaklarıma doğru indi. "Neden gerçekten burada yaşıyorsun Caia? Beni yanlış anlama, burası... şirin bir yer," dedi, yanındaki kanepede duran gül şeklindeki küçük yastığı gelişigüzel bir şekilde kenara iterek

-Annemin ben beş yaşındayken ördüğü bir hatıra. "Ama sen Mankiev'in kızıydın," diye devam etti sigarasından bir nefes çekerek. "Baban ülkenin en zengin tüccarlarından biri."

"Senden daha zengin değilim ama," diye nefes verdim.

"*Nyet*," diye umursamazca omuz silkti. Sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı etrafında dönüyordu. "Peki, hikâye nedir? Babam önünü mü kesti?"

Kollarımı kavuşturdum ve mutfak tezgahına yaslandım. "Babamın parasına ihtiyacım yok. Kendi şartlarımla yaşamayı tercih ediyorum, onunkilerle değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Bağımsız ve cesur. Bunu sevdim."

Onu görmezden gelerek, mutfağıma girmesine izin vermekle şüpheli bir seçim yapmışım gibi hissederek pişirme işime devam ettim. Yine de, gerginlik çatırdıyordu

sanki unuma bir tutam yaramazlık ve çekici bir tehlike karıştırmışım gibi.

Derin bir nefes aldım ve gerçekliğimin bir kısmını onunla paylaşmaya karar verdim.

"Babuşkam hasta. Parkinson," diye itiraf ettim, ses tonum yumuşamıştı. "Ona bakabilmek için yakınında olmam gerekiyor. Patronum bu stüdyoda kalmama izin veriyor, böylece bana ihtiyacı olduğunda yanında olabiliyorum."

"Önce aile," diye fısıldadı.

Başımı salladım, babuşkama ve babama olan bağılılığımın derinliğini gerçekten anlamasını beklemiyordum. "Aile her şeydir."

Ailem benim her şeyim ve onları korumak için her şeyi yaparım - bu, babamın şeytani maskaralıklarının keyifli karmaşasında gezinmek anlamına gelse bile.

Eğer babuşkamı ve beni güvende tutmanın bedeli senin kalbini kırmaksa, Alexsei Romaniev, maalesef bu gerekli bir kötölük.

OceanofPDF.com

Bölüm

On

"Bilinmeyene adım atana kadar, neyden yapıldığınızı bilemezsiniz."
- Roy T. Bennett

Alexsei

Koridorda ilerlerken havada koyu bir sessizlik hüküm sürüyordu; bu sessizliği sadece dezenfektanın antiseptik kokusu bozuyor, ölüm kokusunu maskeleyemekte aciz kalıyordu.

Hareket ettikçe adımlarımın sesi yankılanıyor, her yere ağır bir his veriyordu.

Bu lanet labirentte 305 numaralı odayı bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Koridorlarda gezinirken, sakinlerin odalarının açık kapıları onların yaşamlarına bir bakış sunuyordu.

Bazıları battaniyelerin altında huzur içinde yatıyor, sadece gecenin soğuktan değil, zamanın amansız yürüyüşünden de korunuyorlardı. Diğerleri ise tek başlarına aktivitelere dalmış, kitaplarla, televizyonun hafif ışığıyla teselli buluyor ya da uzaklara bakarak kendi düşüncelerinde kayboluyorlardı. Hepsi farklı şeyler yapıyor olsa da, hepsini birbirine bağlayan tek bir şey vardı: hepsinin bilinmeyene, *ölüme* doğru gittiği kesinliği.

305 numaralı kapıya ulaştım ve içeri adım attıktan sonra yavaşça arkamdan kapattım. Oda değişmemişti; duvarları hâlâ aynı soluk sarımsı tonu taşıyordu, canlılıktan yoksundu ve geçmiş anıların hayaletleri tarafından rahatsız ediliyordu.

Yatağının yanındaki tekli sandalyeye oturdum.

İnsanlara her zaman anne ve babamın öldüğünü söylüyorum ama bu sadece bir yalan.

Gerçek şu ki, babam olan o piç kurusu hâlâ ayakta duruyor ama zar zor.

Garip bir tesadüf, Caia altı yıl önce babamı bıraktığım huzurevinde çalışıyor.

Annem öldüğünde, babamın aniden gırtlak kanserine yakalanması ve hastaneye kaldırılması garip bir olay gibi göründü.

O zamanlar 50'li yaşlarının sonlarına gelmişti.

Kanser ilerledikçe onu hayatımdan tamamen çıkarma kararı aldım.

Dördüncü evre gırtlak kanseri genellikle fazla zaman tanımaz, ama her nasılsa piç kurusu altı yıl sonra hala dayanıyor.

Artık sesi çıkmıyor, solunum makinesine bağlı ve nadiren konuşabiliyor.

Yine de o kısacık farkındalık anlarında hemşireler onun sürekli adımı sayıkladığını söylüyor.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum, sadece işe yaramaz varlığını kabul ediyorum, berbat geçmişimin unutulmaz bir hatırlatıcısı.

Onun benim babam olduğunu sadece Volk ve Igor biliyor.

Silas'a katıldığımda Alexsei Rovanski'yi Alexsei Romaniev ile değiştirdim ve geçmişimden kurtulmaya çalıştım.

O piçle artık *hiçbir şey* yapmak istemiyordum.

Ama kahretsin, şehre döndüğümde ona uğramadan edemedim, sadece onu kontrol etmek için, hala inatçı bir orospu çocuğu gibi ölüme meydan okuyup okumadığını görmek için.

Sanırım ölümün kendisi bile bu yaşlı piçle uğraşamaz.

Onu tiksintiyle inceledim; cildinin hastalıklı yeşil tonu, zayıflığını vurgulayan kellik, cansız gözlerinin üzerindeki silik kaş kalıntıları ve boynuna yara izi gibi kazınmış o karanlık, nabız gibi atan damarlar.

Makinenin güçlendirdiği hırıltılı nefesleri odada yankılandı.

Son ziyaretimden bu yana gözle görülür şekilde kilo kaybetmişti, bir yaprak kadar narin ve zayıf görünüyordu. O kadar kırılgan görünüyordu ki, ona dokunursam cam gibi kırılacağından neredeyse emindim.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, gökyüzünden yere inen kar tanelerine odaklandım.

Karanlık her yeri kaplamıştı ve kar sadece sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyordu.

Bu manzara bana rüyadan çok kâbus gibi geliyordu ve içimde hissettiğim kaosla örtüşüyordu.

Çocukluğumda kar, özellikle de okul arkadaşlarımla oynamak anlamına geliyorsa, saf bir heyecandı.

Kendimizi Nazilere karşı savaşan Kızıl Ordu askerleri olarak hayal ederek bir savaş sahnesi yaratırdık. Kartoplarımız, hayali savaşlarımızda füze ve bombalara dönüşürdü.

Ve doğal olarak, her zaman "Komutan" bendim, oyunumuzu düzenliyor ve "birliklerimin" düşmana karşı zafer kazanmasını izliyordum.

Ama bir gün on yaşlarındaydım ve komşularımla dışarıda oynarken çok eğleniyordum. Onlarla saatlerce oynadım ve zaman akıp gitti, birden babamın uzaktan bize doğru geldiğini gördüm.

Yüzü öfkeyle buruşmuş, burnu kıpkırmızı olmuş, sarhoş olduğu her halinden belli bir şekilde bize doğru tökezleyerek geliyordu.

Bir an bile düşünmeden arkadaşlarıma acilen saklanmalarını söyledim, onun öfkesinin sonucuna katlanmalarını istemiyordum.

Sonunda yaklaştığında bana o kadar sert vurdu ki yere yuvarlandım, kar darbeyi hafifletti.

"Saatlerdir seni bekliyorum, seni bok parçası!" diye bağırdı.

Yavaşça kalktım, elim acıyan yanağımdaydı. "Özür dilerim, baba. Oynuyordum-"

"Bütün gün karda oynayabileceğini mi sanıyorsun?" Biraz kar toplayarak homurdandı. "İşte, seni küçük piç." Boğazımı yakaladı ve karı yüzüme doğru itti. Daha fazlasına uzanmaya devam etti, beni yerimde tuttu ve zorla yüzüme ve ağzıma itti.

Tutuşundan kurtulmak için çaresizce çırpındım. Acı soğuk kıyafetlerimin arasından sızarak tenimi dondurdu.

Bir adrenalin dalgasıyla kendimi uzaklaştırmayı başardım, geriye doğru tökezledim ve ağzımdaki ve boğazımdaki karı dışarı atmaya çalışırken şiddetli bir şekilde öksürdüm. Herhangi bir yardım işareti bulmak için çevreyi taradım ama karla kaplı sokaklar ıssız görünüyordu.

Ona dik dik bakıp bir sonraki hamlesini ölçmeye çalışırken kalbim çarpıyor, nefesim kesiliyordu.

Yüzüne sinsî bir sırıtış yayarak ilerledi. "Güçlü olduğunu mu sanıyorsun, ha?"

Hızlı düşünmek zorundaydım.

Parmaklarım karları karıştırıyor, savunma olarak kullanabileceğim bir şey arıyordu. Gözlerim etrafta gezinirken, kısmen kara gömülmüş, devrilmiş bir dala takıldı.

Tereddüt etmeden ona doğru atıldım, sıkıca kavradım, gerekirse vurmaya hazırdım.

Durakladı. "Şimdi de bana vurmak mı istiyorsun, seni pislik herif?" Cevap vermedim.

Bunun yerine dalı savunma pozisyonunda tuttum, tüm gücümle kavradığımı için parmak eklemlerim beyazlaştı.

Uzaktan gelen ani bir ses gerginliği bozdu. Belli belirsizdi ama yaklaşan seslere benziyordu. *Belki de bana yardım etmeye geliyorlardır!*

Ama sonra, aniden, düşünmeme bile fırsat vermeden, babam bana saldırdı ve görüşümü bulanıklığa sürükleyen acımasız bir yumruk attı.

Yere yığıldığımda, bilincim kaybolurken karanlık kenarlardan içeri süzüldü.

Birkaç dakika sonra yüzüstü karın içinde uyandım.

Pantolonum sırlıslıkmadı, sadece erimiş kardan değil, tahmin edersiniz ki aynı zamanda.

O sırada gece olmuştu ve dışarıda yalnız ve donuyor olmak oldukça korkutucuydu.

Tek görebildiğim sonsuza kadar uzanan kardı.

Hayat belirtisi yoktu, görünürde kimse yoktu.

Sanki donmuş bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibiydim.

Sadece soğuktan değil, tamamen kaybolmuş ve korkmuş hissettiğim için kontrolsüzce titreyerek eve döndüm.

O zamandan beri kar, zavallı babamın bana saldırdığı, beni o kadar korkuttuğu ve kontrolümü kaybedip altına işediğim günün acı bir hatırlatıcısından başka bir şey olmadı.

Yani, evet, kardan nefret ediyorum.

"Mankiev'in kızı nasıl? Sen-" Volk'un sözleri, ben ona keskin ve uyarıcı bir bakış atarken kesildi.

Kıkırdadı, sonra içkisinden bir yudum aldı, başını hafifçe salladı, gözleri restoranda gezindi.

"Sayım nasıl gidiyor? Kaç kilo aldık?" Caia'yı bu gece onuncu kez çıplak olarak hayal etmeye geri dönmemeye çalışarak konuşmayı değiştirdim - uzun saçları, inlemeleri - henüz gerçekleşmemiş ama aklımdan çıkmayan şeyler.

Tek düşünebildiğim oydu, sadece o.

Ne kadar acınası, Alexsei.

"Bu hafta 30 kilo." Bana bir kadeh votka dolduruyor, "Mankev'in boku hedefi vuruyor. O piç haklıydı."

Başımı salladım, düşünceler içinde kaybolmuştum.

Lanet bir siren gibi ya da daha kötüsü, beni doğrudan çöküşüme götüren büyüleyici bir peri gibi bir sesi olduğunu hayal ettim.

Kıza sapıklık yapmayı planlamamıştım ama oyunu bir kez başlattığımda sonuna kadar götüreceğime emindim. Böylece, onun üniversitesine uğradım, biraz sohbet etmeyi umarak dışarıda bekledim.

Varlığını hissetti; ben de gördüm.

Ayakları hızlıdır, otobüse yetişmek için acele eder, sonra sürekli omzunun üzerinden kontrol ederek mağazalara girer.

Kahretsin, bu oyuna bayılıyorum.

Elbette beni gördüğünde şaşırmıştı, ama gözlerinde başka bir şey vardı - ateşe benzeyen bir şey.

En çılgın hayallerimde bile beni evine alacağını düşünmemiştim.

Onu o küçücük, buz gibi, boş apartman bahanesinde gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Onu kucaklayıp dairelerimden birini teklif etmek istedim.

Cidden, bu bok çukuru için fazla güzel. Biraz daha iç karartıcı olsaydı, lanet olası bir mezar olurdu. Muhtemelen onunla birlikte yaşayan farelerden nasıl kira almaya başlamadı, aklım almıyor.

Sigara içerken ve konuşmasını dinlerken, sesinin o kadar rahatlatıcı olduğunu fark ettim ki saatlerce rahatlıkla dinleyebilirdim. Kim bilebilirdi ki? Canavar dünyamda bile hala birkaç parça namusum kalmıştı, bu yüzden onunla kendi hikayemden bir parça paylaşmaya karar verdim.

O anda aramızda bir şeyler tıklandı. Onun kırılganlığına karşı güçlü bir çekim hissettim, sanki eksik parçaları olan bir yapboz gibiydi ve ben onu tekrar bir araya getirmek için can atıyordum. Büyüleyici bir karmaşaydı ve her parçasını anlamak istiyordum.

Ve evet, yalan söylemeyeceğim, onu becermek ve o ateşli zümrüt gözlerin yumuşadığını görmek, amını şeker gibi yemek için ölüyordum.

Evet. Canavarların bile istekleri vardır.

"New York'a ne zaman gidiyorsun?"

Bir kadeh votkayı devirip boğazımdan aşağı kayarken yanmasını hissettim. "İki hafta içinde."

"Neden şimdi değil?"

Sırıttım. "Önce halletmem gereken bir şey var."

Alay etti. "Seni becermeyecek, biliyorsun değil mi? O *kadar* saf değil."

Sessiz kaldım, bunun yerine telefonumu cebimden çıkarıp New York'ta yaşayan bir arkadaşım olan Angelo Lazzio'nun numarasını bulmak için kaydırmayı tercih ettim.

Garson sonunda yemeklerimizle -mükemmel pişirilmiş biftekler, mantar sosuyla cömertçe serpilmiş patates kızartmaları- yanımıza geldiğinde, sadece yemeklerimizi teslim etmekle kalmadı, aynı zamanda elime gizlice katlanmış bir kağıt parçası sıkıştırdı.

Kalçalarını zarif bir şekilde sallayarak uzaklaştı.

Volk bir ağız dolusu patates kızartmasıyla, "Ama görünüşe göre bu istekli," dedi.

Kağıda bir göz attım ve açtım.

Üzerinde bir mesajla birlikte bir telefon numarası vardı:

İkinizi de

istiyorum ;) Rastgele cebime attım.

Volk'un Caia'nın yatağına gireceğine inanmaması beni daha da kararlı hale getirdi.

"Neden yapmasın ki?"

"Çünkü seni kendisine aşık edecek ve gitmesine asla izin vermeyeceksin," diye omuz silkti.

Alay ettim. "Aşık olmak mı? Sadece göğüslerini görmek istiyorum, hepsi bu."

Benim kitabıma göre aşk, günümüz filmleri tarafından boğazımızdan aşağı itilen yüceltilmiş bir peri masalı. Mutluluk vaat ediyor ama onun yerine bir sürü acı ve trajedi sunuyor.

Igor'a bir bakın: Karısına sıırıslıklam aşıktır ama kader ona zalim bir şaka yapar ve onu ve bebeklerini elinden alır. Şimdi amatör hayalet avcılığına soyunmuş, tamir edilemeyecek şeyleri tamir etmeye çalışıyor. Evinin her köşesi, destansı başarısız aşk hikâyesinin bir hatırlatıcısıdır.

Volk bifteğini çiğnedi ve 'Onunla yatma' dedi.

Kafamı kaldırıp bakmadım bile, sadece omuz silktim. "Özel hayatımı biftekli yemek sohbetinizin dışında tutalım."

"Zaten tartışmaya değer pek bir şey yok gibi görünüyor," diye homurdandı.

Ona soğuk bir bakış attım ve neredeyse boş olan votka bardağımı işaret ederek sessizce bir tur daha istedim.

Taze içkiyi yudumlarken, içime acımasız bir kararlılık yerleşti.

İçten içe bir şeyden emindim, onun yanıldığını kanıtlayacaktım ve bu muhteşem olacaktı.

Bölüm

ELeVen

"Bir kez karar verdiğinizde, evren bunun gerçekleşmesi için komplo kurar."
- Ralph Waldo Emerson

Alexsei

"Takip etmeyi bırakmalısın. Beni korkutmaya başladı."

Alay ettim ve bir sandalyeyi sürükleyerek getirdim, sırtarak oturdum.
"Seni çoktan korkuttuğumu sanıyordum bebeğim."

Tek başına oturmuş, önüne yayılmış üç dergiye dalmıştı. Son yarım saattir dergileri karıştırıyor, arada bir notlar alıyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve üzerinde uyumlu bir siyah tayt ve kapüşonlu bir tişört vardı. Resimleri incelerken ara sıra atkuyruğunu çekiştiriyor, çarpıcı yeşil gözleri koyu renk kıyafetlerine rağmen daha da parlıyordu.

Çok çekiciydi, o kadar çekiciydi ki neredeyse onu at kuyruğundan tutup mağara adamı tarzında evime sürüklemek istiyordum.

"Beni korkutmuyorsun, sadece rahatsız ediyorsun, Romaniev."

"Ah," dedim, göğsümü tutarken incinmiş gibi davrandım. "Ben de biraz ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum."

Sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümseme dudaklarını süsledi. "Seni buraya getiren nedir? Sonunda o boş beynini doldurmaya mı karar verdin?"

"Bunun bana ya da bir başkasına faydası olacağını sanmıyorum," diye karşılık verdim ve önündeki dergide yer alan siyah beyaz bir resmi gösterdim. Kırmızı boyalı eller vücudunu kaplarken, elleriyle penisini saklayan çıplak bir adam tasvir ediliyordu.

"Tabii ki anlamazsın," dedi dergiyi yüzüme yaklaştırarak. "Bu bir sanat; mahrem yerlere uzanan istenmeyen ellerin temsili."

Dergiyi elime aldım. "Ben de bunun sadece küçük penisinden utanan bir adam olduğunu sanıyordum."

Notlarını ve dergilerini çantasına toplarken kıkırdadı. "Sanırım bu ikinizin ortak noktası olabilir."

Öne doğru eğilerek iki elimi aramızdaki masanın üzerine koydum ve başımı hafifçe eğdim. "Belki de öğrenmek istiyorsundur."

Gözlerimle buluşmadan önce bakışları ellerimden dudaklarıma doğru ilerledi. "Hayır, değilim."

"Asla asla deme, Caia."

Çantasının fermuarını kapattı, saçlarını at kuyruğundan aşağıya sarkıttı ve uzun siyah kürklü paltosunu giydi. "Seni buraya ne getirdi, Romaniev? Boş bir kütüphanenin etrafında dolanmaktan başka yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

Onu takip ettim, kapıyı açmak için hızla öne çıktım.

Gözlerini devirmesine rağmen yanaklarının üst kısmı hafifçe kızardı.

"Seni yemeğe çıkarmaya geldim Caia," dedim, rastgele bir Salı gecesi neden burada olduğumun garipliğini maskeleyerek için dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Gerçek şu ki, buraya gelmemin tek bir nedeni vardı: Onun yüzünü tekrar görmeye dayanamıyordum.

"Aç değilim-" diye söze başladı, ama ben onun önüne geçerek sözünü kestim.

Ka

palı "Bu bir soru değildi."

. Tereddüt etti, açıkça direnmekle teslim olmak arasında kalmıştı. Hava gerginlikle çatırdıyordu ve seçeneklerini tarttığını görebiliyordum.

Sonunda teslim olmuş bir iç çekiş ve daha derin bir kızarıklıkla tekrar bakışlarımla buluştu. "İyi ama ben et yemem."

Başımı salladım ve beni arabama kadar takip etmesini işaret ettim. Onun için kapıyı açtım, rahat olduğundan ve paltosunun ayak altında olmadığından emin olduktan sonra bir tık sesiyle kapattım.

İyi iş, Alexsei, şimdi lanet olası bir restoran bulmalısın.

Ancak aklıma daha iyi bir fikir geldi.

Koltuğuma yerleştüğimde Caia'nın dalgın görüldüğünü, bakışlarını pencerenin dışına sabitlediğini fark ettim.

"Bu gece iş yok mu?" Sessizliği bozmaya çalışarak sordum.

Dudaklarında bir gülümsemeyle bana döndü. O kadar tatlı bir gülümsemeydi ki onu yutmak istedim. "Ev ödevi aslında. Bir hafta içinde bir fotoğraf ödevim var." Fotoğrafçılık mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Evet, ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Kendimle ilgili bir şeyler ortaya koyan iki siyah-beyaz fotoğraf çekmem gerekiyor," diye açıkladı, sesinde heyecan vardı. "Her şey görüntüler aracılığıyla derinliği aktarmakla ilgili."

"Kulağa müthiş bir proje gibi geliyor."

"Evet... Ama doğru konuları bulmakta zorlanıyorum," diye itiraf etti, içinde bir hayal kırıklığı vardı.

Sırıttım. "Belki bu konuda yardımcı olabilirim."

Silahlar hakkında kameralardan daha çok şey biliyordum ama onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlayacaksa bundan şikâyetçi değildim. Beni ne kadar çabuk içeri alırsa, kendini o kadar çabuk yatağında bulurdu.

Bana şüpheli bir bakış attı. "Öyle mi? Tam olarak nasıl?"

Umursamazca omuz silktim. "Bilmiyorum, belki bir kez olsun objektifini bakmaya değer bir şeye çevirebilirsin. Beni konu olarak kullan. Daha iyi bir şey bulacağından şüpheliyim."

Alay etti, gözleri parlıyordu. "Senin bir selfie'n benim hakkımda nasıl bir şey ortaya çıkarabilir ki?"

"Profesörünüze hoşlandığınız birini gösterebilir."

"Hoşlanmak, ha?"

Hafifçe eğildim. "Seçim senin: bu ya da aletimin resmi. İkisi de kesinlikle bir etki yaratacaktır."

Caia kıkırdadı ve başını salladı. "Profesörümün bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum..." dedi, beni aşağı yukarı işaret ederek. "Ve açık olmak gerekirse, seninle ya da küçük penisinle ilgilenmiyorum, Romaniev. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Sırıttım. Sanki *penis* kelimesini ilk kez söylüyormuş gibiydi.

Bana ne dersiniz deyin, ama sivri dili ve ısırtıcı sözleri bana edepsiz bir konuşma gibi geldi. Beni umursamayan ukalalara karşı her zaman bir zaafım olmuştur; bu, kovalamacayı çok daha lezzetli bir hale getirir.

Motoru çalıştırıp şehrin içinden geçtim.

İkimiz de sessiz kaldık ama onun gözlerinin benimle direksiyonun üzerindeki ellerim arasında gidip geldiğini hissedebiliyordum. Ne zaman gözlerimiz neredeyse kilitlense, gözlerini hızla kaçırıyordu.

Nihayet varış noktamıza geldiğimizde, otopark kapısını açmak için cebimden küçük siyah kumandayı çıkardım. Mat siyah BMW'mi beyaz ikizinin yanına yerleştirdikten sonra indim ve rahatça onun yanına doğru yürüdüm.

İşte oradaydı, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, zümrüt gözleri sanki onu harekete geçirmem için bana meydan okurcasına parlıyordu.

Tek kelime etmedi. "Gel
hadi."

Gözlerini kısmıştı. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

"Benim evimde," diye cevap verdim, umursamaz bir tavırla.

Alay etti, kesecek kadar keskin bir bakışla kollarını kavuşturdu. "Hangi sapkın fantezinin içinde yaşıyorsun bilmiyorum ama ben senin kolay lokma adamlarından biri değilim. Senin kibirli küçük erkek mağarana adımımı atmamın imkanı yok, Romaniev."

Gözlerim yüzünde geziniyor, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun, pembe dudaklarını ıslatıyordu. Alt dudağının hemen altındaki minik güzellik izi fark edilmek için adeta yalvarıyordu. Kaşları çatılmış, kaşları çatılmıştı ve lanet olsun, sinirlendiğinde daha da ateşli görünüyordu. Öfkesinin onu daha da karşı konulmaz hale getirmesi beni deli ediyordu.

Gözlerimi başka tarafa evirememek beni çok rahatsız etti.

"Sadece akşam yemeği, Caia. Sakin ol, senden çırılçıplak soyunmanı istemiyorum - geri bundan pek şikyeti de sayılmam," diye göz kııptım.

Bana kara bir bakış fırlattı. "Sadece akşam yemeği mi? Lütfen, sanki bu cümleyi milyonlarca kez duymamışım gibi. Beni eve götür, Romaniev."

Sırıtarak eğildim. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

Etkilenmemiş bir şekilde kaşını kaldırdı. "Ne tür bir anlaşma?"

"Bize akşam yemeği hazırlayacağım, patatesli biftek," diye teklif ettim. "Eğer beğenmezsen, seni doğruca eve bırakırım. Anlaştık mı?"

Kaşlarını kaldırdı, belli ki etkilenmemişti. "Sana söyledim, ben et yemem. Kendimi berbat hissettiriyor. Bir elek kadar hafızan var, değil mi?"

Çenesini kavradım, parmaklarım teninde geziniyordu. "İnan bana, seninle ilgili hiçbir şeyi unutacağımı sanmıyorum Caia."

Birkaç yoğun saniye boyunca aramızdaki hava karanlık bir enerjiyle uğulduyor gibiydi. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve ben şiddetli ve tehlikeli bir şeyin kıvılcımını hissettim.

Günahkar bir şey.

Bir nefes verdi. "Romaniev-"

Elimi çektim. "Somon o zaman. Seni lanet bir mağara adamı gibi arabadan sürüklemeyden gidelim."

İçini çekti, yenilmişti ama meraklanmıştı. "Peki, ama yediğim en iyi somon olsa iyi olur."

"Meydan okuma kabul edildi prenses."

Arabadan indi ve kapıyı arkasından kapatırken çantasını alıp omzuma attım.

Göz kırparak evime giden yolu gösterdim.

Dikkatlice iki şık tabağa uzandım ve mükemmel pişmiş somonun yanına bir pirinç yatağı yerleştirdim. Somon balığının üzerine özel ballı hardallı sosumdan bolca döktükten sonra taze dereotuyla süsledim.

Tabakları dengeleyerek masaya getirdim.

Koridordan Caia çıktı, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. Neredeyse çorak olan iç mekânı abartılı bir merak ve sahte bir dehşet karışımıyla inceledi.

"Eviniz oldukça..." Sanki bu minimalist şaheser için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi durakladı. "...steril. Renklerden nefret eden insanlar için bir müze gibi."

Mekânı incelerken bakışlarım şehir manzarasını ve karlı sokakları gösteren büyük pencerelerle çerçevlenmiş oturma odasını taradı. Televizyonun karşısında büyük bej bir kanepe, yanında şık beyaz bir mutfak ve tepesinde çarpıcı bir avizenin bulunduğu ahşap bir yemek masası vardı. Bomboştu, kişisel dokunuşlardan yoksundu ama bu boşluk tam da arzuladığım şeydi; zihnimi derli toplu ve dingin tutuyordu.

Bana katılması için elimle işaret ettim. "Burada nadiren vakit geçiririm."

Sandalyeyi çekerek oturmasını işaret ettim, o da nezaketle oturdu ve yumuşak bir teşekkür etti.

Daha önce evime girdiğinde, gözleri avizeye takıldığında nefesi kesildi ve bana değerinin ne kadar olduğunu sordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece omuz silktilim. Sonra yemek yapmaya başladım ve onun etrafta dolaşıp mekânı özümsemesine izin verdim.

"Neden?"

Bardağımı dudaklarıma götürdüm - sadece su, çünkü görünüşe göre bu gece bir azizim. Onun yanında keskin kalmam gerekiyordu; işlerin karışmasına izin veremezdim. İstedğim şeyle riske atmaya hazır olduğum şeyi birbirine karıştırmak isteyeceğim son şeydi.

Bu yüzden, daha güçlü bir şeyin içinde boğulmayı tercih etsem de, suyla yetindim.

"Ofise yakın daireleri tercih ederim," dedim somondan bir ısıruk alıp tadına bakarken. "Bilirsiniz, işe daha yakın falan."

Kollarını kavuşturarak yarım bir gülümsemeyle odaya baktı. "Çok yazık. Aslında oldukça güzel bir yer."

Çiğnerken bakışlarını yakaladım ve gözlerinin avizenin ışığını nasıl yakaladığını fark ettim. İçlerinde bir şeylerin titreşimi vardı - meraktan öte bir şey.

Gözleri kısa bir süre tabağa kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Biliyordum amına koyayım.

Gözleri gerçekten de ruhuna açılan bir kapı gibiydi.

"Yemeğini zehirlemedim, Caia. Ye."

Bir an gözleri büyüdü, tereddütünü fark ettiğime şaşırdığı belliydi. Boğazını temizledi, kavuşturduğu kollarını gevşetti ve çatalı dudaklarına götürdü. Yemeği soğutmak için hızlıca üfledikten sonra bilinçli bir ısıruk aldı. Gözleri memnuniyetle kapanırken yumuşak bir inilti duyuldu.

"Etkilendin mi?"

"Böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa bir şeyler uydurayım mı?" Suyumdan bir yudum aldım.

Yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "Kesinlikle uydurma olan."

"Annemin en sevdiği yemektir."

Gençken, kızları kollarına çekmek için "trajik geçmiş" kartını oynar, berbat çocukluğumu ve tüm dramı anlatırdım.

Bugünlerde, bir gülümseme ve bir bakış kadar basit ve ben farkına bile varmadan, çırılçıplak, bacaklarını açmış, en korkunç yerlerde beni bekliyorlar.

Bir kaşını kaldırdı. "Peki ya gerçek olan?"

"Gerçek şu ki, bir keresinde bir kızın *kalbine* giden anahtarın midesinden geçtiğini duymuştum. Bu yüzden gençliğimde Gordon Ramsay'in yemeklerini izleyerek okula çalıştığımın daha fazla zaman geçirdim."

Hafifçe güldü ve yemeye devam etti, hareketleri akıcı ve rahattı.

Güzel, stratejim işe yarıyordu.

Sandalyeme geri yaslandım, gözlerim bir tür hayranlıkla ona kilitlenmişti. Her ayrıntı zihnime kazınmıştı: yanaklarının kızarması, kirpiklerinin narin uçuşu, dolgun dudaklarının her ısırıkta hareket edişi. O kadar zahmetsizce büyüleyici görünüyordu ki gözlerimi bir kez daha ayıramadım.

"Bir katilin evinde olmak seni pek sarsmışa benzemiyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudaklarını bir mendille silerken bakışları sabitti ve etkilenmemişti. "Oh, lütfen. Canavarlar arasında yaşamak benim günlük gerçekliğim."

Başımı eğdim, ilgimi çekmişti. "Neden evli değilsin Caia?"

Öksürdü, şaşkınlıkla suyunu tükürdü, soruma ve konunun aniden değişmesine hazırlıksız yakalandığı belliydi. Ne tür bir pisliğe bulaşmış olabileceğini ya da benden başka kimlerle takılmış olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım. Ama kahretsin, bizim çarpık küçük dünyamızda, onun gibi bir kız muhtemelen şimdiye kadar evlenmiş ve üçüncü çocuğuyla hokkabazlık yapıyor olurdu.

Yutkundu. "Ne?"

Somonu kesmeye çalışırken bıçağı yüksek sesle tabağa çarptı ve irkilmesine neden oldu. Bakışları tabaktan bana kaydı, aramızdaki boşlukta gerilim çatırdıyordu.

Omzundaki küçük şeytanın kıpkırmızı kesilip öfkelendiğini ve böyle bir soru sorma cüretini gösterdiği için bıçağını boğazıma saplamasını fısıldadığını görür gibiydim. Sanki gülüp geçme ya da bu kadar meraklı olduğum için beni parçalara ayırma dürtüsüyle boğuşuyor gibiydi.

"Beni yanlış anlama. Bu dünyada senin gibi güzel bir kız sadece iki şeyden biri olabilir: bir eş ya da-"

"*Bir fahişe mi?*" Sözümlü kesti, sesi havayı bir bıçak gibi kesiyordu. Çatal bıçağını keskin bir takırtıyla yere çarptı, gözleri parlıyordu

ateşli bir öfkeyle. Göğsü öfkeyle kabarmıştı ve omzundaki küçük şeytanın büyüyerek patlamaya hazır bir tehdide dönüştüğü açıktı. "Ben ikisi de değilim, Romaniev. Ben sadece... hayatta kalmaya çalışan bir kızım. Bunu anlamak senin zavallı beynin için neden bu kadar zor?"

Eğildim, sesimi kasıtlı bir fısıltıya indirdim. "Saçmalamayı keselim, Caia. Eğer baban seni henüz evlendirmediyse, başka planları olduğu çok açık."

Bakışları buza döndü. "Beni yargılama hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun? Hayatım hakkında bu iğrenç varsayımlarda bulunmaya? Hem de *senin*?"

Bakışlarının soğukluğunu neredeyse hissedebiliyordum, sanki elinden gelse beni olduğu yerde donduracaktı.

Çok haklıydı.

Kendi hayatım karanlıklar, günahlar ve kötülüklerle dolu bir lağım çukuruyken ben kim oluyordum da onu yargılayabiliyordum? Ama ona bir el ateş etmeden duramadım, doğrudan egosuna nişan aldım ve hedefi vurdum.

Bir omzumu silktim. "Tahmin etmeme gerek yok tatlım. Sadece babana bakmak bile bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Hiçbir uyarıda bulunmadan tabağını sert bir sıyrıkla kenara itti, ayağa fırlarken at kuyruğu sallanıyordu. Omzundaki küçük şeytan, gözlerindeki öfkeyle eşleşerek beni terslemiş gibiydi. Ceketini çekti ve kapıya doğru hışımla yürüdü.

Hay sikeyim! Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Peşinden koştum, parmakları kapı tokmağına dokunduğu anda yetiştiğimde nefesim boynunu yakıyordu. Elim elinin etrafına dolandı ve onu geri çektim. Onu döndürdüm ve kapıya doğru bastırdım, nefesi yumuşak bir solukta kaçtı. Ellerini başının üzerinde sabitledim, sıkıca ve acımasızca kavradım.

Benimle mücadele etmeye çalışırken boynu ve yanakları öfkeyle kızardı ama ben sakinliğimi koruyarak kendime yaklaştım, göğsü bana değdi ve bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

"Bırakın gideyim."

Kalp atışları bileklerinin narin derisinde hızla çarpıyordu ve bana karşı ne kadar savunmasız olduğunu fark ettim - o kadar hafıftı ki, tek bir dokunuşla onu paramparça edebilirdim. Bu düşünce boğazımda düğümlendi ve onun yerdeki cansız halinin görüntüsü rahatsız edici bir şekilde canlandı.

"Nyet."

Dişlerini sıktı. "Bırak beni, Romaniev."

"Caia-"

Gözlerinde çiğ bir nefret parladı. "Buraya gelmemeliydim."

Bakışlarını tuttum, ellerim yavaşça kollarında gezindi. "Bunu yaptığına sevindim."

Kolları iki yanına düşerken ağzı hafifçe aralandı, ellerim omuzlarından kayarak kalçalarına yerleşmeden önce belinde gezindi. "Beni aşağılamayı bırak."

"Sana hakaret etmiyorum. Sadece Mankiev'in senin baban olmasına kızgıyım." O piç onun kadar güzel ve ateşli bir kızı hak etmiyordu.

"Neden? Onu o kadar iyi tanıyorsun bile," diye itiraz etti usulca, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Parmağımı çene çizgisinde hafifçe gezdirdim ve yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar ona doğru eğildim. "Yeterince biliyorum."

"Onun hakkında konuşmayı kes," diye nefes verdi, sıcak nefesi benimkine k a r ı ş ı y o r d u .

"O zaman gel yemeğini bitir."

Başını hafifçe sallayarak gözlerini kapattı. "Eve gitmek istiyorum."

"Seni sonra eve götüreceğim."

"Hayır, şimdi," diye ısrarla nefes aldı.

Elini tuttum ve üstüne yavaş, uzun bir öpücük k o n d u r d u m . "İyi davranacağıma söz veriyorum," diye mırıldandım, dudaklarımın tenini okşamasına izin vererek.

Alay etti. "Sen tam bir pislisin, Romaniev."

"Biliyorum," diye sırtarak cevap verdim.

Gözlerini bana dikti. "Sana güvenmiyorum."

"Akıllıca bir seçim."

"Biraz başım dönüyor," diye itiraf etti, gözlerini kapadı ve başını kapıya yasladı. "Beni zehirlememiş olsan iyi edersin."

"Merak etme, bu son derece normal," dedim göz kırparak ve eline bir öpücük daha kondurdum. "Kadınlar üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeyim."

Hafifçe güldü, etrafımda süzülmeden önce beni şakacı bir şekilde itti, yemek masasına dönerken her adımında at kuyruğu sallanıyordu. Kokusu havada tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı olarak kaldı.

Gözlerimi kapattım, kokusunun tadını çıkarmak için derin bir nefes aldım.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, kendimi sabitlemek için uçlarını tuttum.

Bu oyun beklediğimden çok daha ilginç olmaya başladı.

OceanofPDF.com

Bölüm

TWeLVe

"Hiç kimse bana kederin korku gibi hissettirdiğini söylememişti."
- C.S. Lewis

Caia

Babamın adı ekranda yanıp sönerken kendimi hazırladım, korkunun o iğrenç tadı ortaya çıktı. Onun alaycı yorumlarını ya da kaçınılmaz hayal kırıklığını düşünmek bile midemin düğümlenmesine yetiyordu.

Telefona baktım, keşke sesinden ve her zaman yaptığı gibi yargılama yağmurundan kaçabilseydim. Bir süre tereddüt ettikten sonra, sonunda ipucunu anlamasını ve beni rahat bırakmasını umarak üçüncü kez reddet tuşuna bastım.

Ama umudum boşunaydı. Lanet telefon çalmaya devam ediyordu, sanki sahip olduğum son huzur kırıntısını da parçalamaya kararlıydı. Sonunda cevap verdiğimde kaslarım gerildi, göğsümde bir hayal kırıklığı düğümü oluştu.

"Ne?" Sinirimi her kelimemden akıtarak tersledim.

"Babanı böyle mi selamlıyorsun Caia? Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Yavaş ve derin bir nefes aldım, telefonu sıkıca kavradım. "Meşgulüm."

"Romaniev nasıl?"

Tabii ki. Tipik.

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Sanki Romaniev'le benden daha çok ilgileniyordu. Belki de onu yatağına almak istiyordu. Kahretsin, ona devam etmesini ve yapmasını söylemeliydim, onu becererek düzeltmesine izin vermeliydim - belki o zaman sonunda hayatımı takıntı haline getirmekten vazgeçer ve beni yalnız bırakırdı.

"Dün gece onu gördüm. Akşam yemeği hazırladı ve hatta klişe bir romantik komedi kahramanı gibi bana iyi geceler öpücüğü verdi. Merakını gidermek için bu yeterli mi?"

"Sadece seni mi öptüm? Fazla zamanım yok Caia," diye homurdandı babam. "Bu işin hafta sonuna kadar *bitmesini* istiyorum."

Tabii ki bilmiyor. Onun kraliyet programında bir eşek olmak *çok* olmalı talep ediyorum.

Telefonu aniden kapattı ve beni taleplerinin her zamanki acı tadı ve sadece onun aptal kurallarının ilham verebileceği o güzel kapana kısılmışlık hissiyle baş başa bıraktı.

Dört gün.

Lucifer'ı baştan çıkarıp bir şekilde Silas'a karşı koz elde etmek için dört günüm vardı. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Telefonumu yere bıraktım, gözlerimi kapattım ve serin esintinin yüzüme çarpmasına izin verdim. Bir yanımda bu karmaşanın bitmesini ve hayatıma devam edebilmeyi istiyordu. Diğer bir yanımda ise kaçmak istiyordu -belki İspanya'da garson olarak yeni bir başlangıç yapmak, Polonya'da yerleri fırçalamak ya da New York'un kaosa karışmak. Hamburger çevirmek bile burada kalmaktan daha iyi geliyordu.

Henüz her şeyi çözememiştim. Ama tek bildiğim, en çok kaçmak istediğim kişinin Romaniev, Silas ya da bu çılgın plan olmadığıydı.

O benim en büyük zorbamdı, lanet olası babam.

Sadece dört gün kaldı.

Bir plana ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Neredeyse donmuş *Senezh* Gölü'nün üzerinde süzülen iki görkemli kuşu fotoğraflamak için bir saattir beklediğim banktan kalktım. Manzara bir kış şaheseri; ağaçlar çıplaktı ve gölün etrafında nöbetçi gibi duruyordu. Suyun yarısı donmuş, gri gökyüzünü yansıtıyor ve buz parçaları etrafa saçılmıştı. Kar zemini kaplamış, karanlık ve buzlu suyla tezat oluşturuyordu.

Etrafta pek kimse yoktu, sadece birkaç insan ve karda iz bırakan evcil hayvanları ve ben. Yalnızdım.

Sadece dört gün kaldı, Caia.

Alexsei'nin tuzağıma düşmesi için henüz çok erkendi ama onu daha erken cezbedecek bir şeye ihtiyacım vardı. Aklıma bir fikir geldi.

Rusya büyüklüğünde bir egosu ve buna uygun bir tanrı kompleksi olan hangi adam zor durumdaki bir genç kıza karşı koyabilir? Kibirli pislikler için bulunmaz bir nimet.

Derin bir nefes aldım ve Romaniev'in bir gece önce bana verdiği numarayı çevirdim, sanki bu bir ölüm kalım göreviymiş gibi nefesimi tuttum. Ki şimdi düşünüyorum da öyle sayılırdı.

Lütfen, cevap verin. Lütfen, Romaniev.

Telefon üç kez çaldı.

Tam telefonu kapatacakken sert bir ses cevap verdi: "Merhaba Caia."

"Hey, kıpırdama!" Çenesini tam ihtiyacım olan açığa ayarlayarak söyledim.

Sert, alçak bir inilti çıkardı ve parmağımı ısırırken sırtışını zar zor gizledi. "Caia, bu benim ilk modelliğim. Çok güzel olabilirim ama yine de bana nasıl poz vereceğimi öğretmelisin."

Fotoğraf makinesini ayarlayıp göle karşı profilini çekerken, kar taneleri burnuna, dudaklarına ve dağınık saçlarına hafifçe kondu. Ona hayranlıkla bakmak için bir an durdum-Alexsei Romaniev inkar edilemeyecek kadar güzeldi.

Ona dokunmak için beklenmedik bir dürtü beni yakaladı. Eğildim, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken nefesim tenini okşadı. Gözlerini açtığı anda, bakışlarındaki çiğ yoğunluk aramızdaki havayı neredeyse dayanılmaz hale getirdi.

Boğazımı temizledim ve dedim ki, "İyi gidiyorsun, ama biraz daha sert olalım. Bir sigara yak ve dumanını havaya üfle. Bu sana taklit etmekte çok iyi olduğun o karanlık havayı verebilir."

Çenesindeki bir kas hafifçe seğirdi, sanki bir şey söylemek istiyordu ama kendini durdurdu. Bana baktı, bakışları bir saniye kadar uzun sürdü ve sonra yavaşça başını salladı. Bir sigara yaktı, derin bir nefes çekti ve dumanın ruhani bir örtü gibi etrafında kıvrılıp bükülmesine izin verdi.

Telaşla odağımı tekrar kameraya çevirdim, umutsuzca üzerime çöken günaha karşı bir kalkanmış gibi davrandım. Yaklaşıyordu, her hareketi beni daha da uçurumuna çekiyordu. Deklanşör tıkırdıyor, her tıkırtı onun ulaşamayacağı bir yerde kalmak için verdiğim mücadeleyle alay eder gibi yankılanıyordu.

Sonunda kamerayı bıraktığımda, gözlerim ondan başka bir yere bakmak istemedi. Onun bu kadar yakınımda olması kafamı karıştırıyor, karnımın ağrmasına neden oluyordu ki bunun onun ne kadar sıkı bastırıldığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Vücudumun ona dokunmak, tenimin onunkiyle buluşmasına izin vermek için çılgılık attığını hissedebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatma dürtüsü çok yoğundu ve sıcaklık neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyordu.

Tanrım, daha önce bir erkeğin ellerini üzerimde *hiç* bu kadar çok istememiştim, ama bir parçam -ham ve umursamaz- her türlü edep duygusundan sıyrılmıştı.

Zihnim çılgınca düşüncelerle dolup taşıyor, elbiselerimi hemen o anda yırtıp atmayı hayal ediyordum. Soğuk önemsizdi; tek düşünebildiğim çıplak b e d e n i m i ona bastırmak, teninin her santimini tenimde hissetmekti.

Ellerinin göğsümü kavradığı, yüzünün göğsümün arasına gömüldüğü fantezisi beni tüketiyordu.

Caia, uyan!

"Bugün için teşekkürler. Beni gerçekten kurtardınız. İlham bulmakta zorlanıyordum."

"Yardım edebildiğime sevindim. Sırada kim var?"

Haklı olduğunu fark ederek durakladım. Yeni bir konuya ihtiyacım vardı.

"Sanırım... Ellerin fotoğrafını çekmek istiyorum," dedim büyükannemi düşünerek. "Onun ellerini benimkilerle eşleştirmek istiyorum. Eller bir hikaye anlatır; zaman, sevgi, bağlantı. Onun dokunuşuyla kim olduğumu gösterirler."

Kameramı toplarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, muhtemelen fikrimin bir b

Ezikçe. Belki de daha heyecan verici bir şey bulmalıyım. Başım zonklamaya başlamıştı bile.

"Peki yüzümün fotoğrafı bunun neresinde?"

Omuz silktim, sırtımmı güçlkle bastırdım. "Erkeklere ve sigaraya olan nefretimi yakalamak için."

Mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oldu. "Hadi ama bebeğim. Bütün erkeklerden nefret edemezsin. O kadar da kötü değilim, değil mi?"

Kalbim telaşlandı. "Sen en kötü türsün. Silas için çalışan herkes pratikte ruh emici bir boşluktur."

"Touché." Bir adım daha yaklaştı, yakınlığı tenimin karıncalanmasına neden oldu. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesini benimkine karşı hissedebiliyordum. Eğildi, sesi alaycı bir fısıltıya dönüştü. "Düşündüğün kadar ruhsuz musun Caia?"

Ruhsuz muydum? Bu soru havada asılı duruyordu ve cevap konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

Dünyanın cazibesi, baba sorunlarının cömert bir yardımı, travmatik anıların durmaksızın tekrarlanması ve kanımda zehirlerini bırakan meçhul erkeklerin tedirgin edici geçit töreni arasında, bu şekilde sona ermem şaşırtıcı değil.

Ruhsuz, değersiz ve... kırık.

Yaklaşarak dudaklarımı yaladım. "Bekle ve öğren, Lucifer."

OceanofPDF.com

CHapTer

THlrTeen

"Yavaş büyüyen ağaçlar en iyi meyveyi verir."
- Moliere

Alexsei

Suratına bir yumruk daha indirdim, her vuruşumu hayal kırıklığım yönlendiriyordu, bu lanet olası ezici saplantıyı sistemimden atmak için çaresizdim. Tam geri savuracakken, o derin, esrarengiz zümrüt gözler zihnimde parladı, dengemi bozdu ve yumruğundan kaçıp geriye doğru tökezlememe neden oldu.

Bir süre yerde kaldım ve nefesimin altında küfrettim.

"Bugün seni bu kadar kızdıran ne?" Volk güldü ve beni ayağa kaldırmak için uzandı. "Suratını dağıtmak için hiç bu kadar çok şansım olmamıştı."

"Kapa çeneni," diye homurdandım, ağzıma dolan ve çenemden aşağı damlayan kanı tükürdüm.

Volk bana bir şişe su uzattı ve boktan bir sırıtışla banka oturdu. "Neyin var senin?"

Yüzümdeki ter ve kanı silmek için tişörtümü çıkardım, gerginliği azaltmak için omuzlarımı ve boynumu yuvarladım. "Caia Mankiev oldu," diye mırıldandım.

"Mankiev'in kızı mı?" diye kıkırdadı, şişeden uzun bir yudum aldı. "Demek sonunda seni becermeyeceğini anladın?"

Burnumu kırıp kırmadığını kontrol ettim. "Daha kötü."

Dünkü fotoğraf çekimimizden sonra onu bir İtalyan restoranına götürdüm. Bir kase gnocchi mantar çorbasına yumuldu ve bunun onu ısıtmak için mükemmel bir ilaç olduğuna yemin etti. Yanakları soğuktan pembeleşmişti ve kestane rengi saçlarında birkaç kar tanesi erimişti.

En sevdiği dondurma çeşidinden bahsetmeye başladı - benim iğrenç bulduğum antep fıstığı. Seçimi karşısında yüzümü buruşturduğumda o kadar alınmıştı ki ben de sevdiğimi söyleyerek ikimizi de şaşırttım.

Evet. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Daha sonra onu evine bıraktım. İş arkadaşları arasındaki grip salgını nedeniyle gece vardiyasında çalışmak zorunda olduğundan bahsetti. Yanağına bir öpücük kondurdum ve arabama bindim, kokusu arabamda kaldı ve gözleri aklıma takıldı.

"Dur tahmin edeyim," diye durakladı Volk, düşünüyormuş gibi yaparak.

"Anal yapmayacak mı?" Elimdeki şişeyi fırlattım, o da gülerek savuşturdu.

"Ne? Daha kötü ne olabilir anlamıyorum," diye omuz silkti Volk. "Yani Mankiev'in kızını becermek istemek zaten yeterince kötü. Kanında onun DNA'sını taşıdığına inanamıyorum. Zavallı kız, o-"

"İşe yaramaz babasına hiç benzemiyor," diye tersledim.

Sustu, çirkin yüzüne yavaşça bir sırtma yayıldı.

Kahretsin, ona daha sert vurmalıyım.

Bakışları zihnimi okumaya çalışıyormuş gibi kısılmıştı. Gömleğimi omzuma attım ve ellerimi kaldırdım. "Ne?"

Volk bana tekrar baktı, sudan bir yudum daha aldı, gördüğünü sandığı şeyden zevk aldığı belliydi. Başını yavaşça salladı. "Dikkatli ol, Alexsei."

Kızgınlık alevlendi ve kapıya yöneldim. "Siktir git, Mikhaıl."

Güldü, sesi sinirlerimi bozuyordu, onun gerçek adını sadece çok sinirlendiğimde kullandığımı çok iyi biliyordu. Lanet olası pislik.

Bir içkiye, bir sigaraya ve belki de bir kum torbasına ihtiyacım vardı ve bunlara şimdi ihtiyacım vardı. Başım istemediğim, kurtulamadığım düşüncelerle dönüyordu ve bu beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyordu.

Boş, sessiz koridorlardan odama doğru hışımla ilerledim, her adımım sessizlikte lanet bir gök gürültüsü gibi hissediliyordu. Ama kaslarımdaki yanmaya odaklanmaya çalışsam bile, aklım sürekli ona dönüyordu. *Caia*'ya. Aptal, sinir bozucu gülümsemesi, sanki düşüncelerime davetsiz bir misafirmiş gibi kafamın içinde yanıp sönüyordu. Onu neredeyse görebiliyordum.

Dudakları aklımı kaçırmama yetecek kadar kıvrılıyordu, sanki bu etkiyi yarattığını biliyordu ve her saniyesini seviyordu.

Sonra kaşlarını çattı, fotoğrafımı çekerken kaşlarını çattı, sanki her saniyesinden gizlice zevk almıyormuş gibi davrandı. Ve o fotoğrafları kontrol ettiğinde gözlerindeki bakış.

-Sanki yakalamaması gereken bir şey yakalamış gibi. Sanki farkında bile olmadan çiğ ve gerçek bir şeyi açığa çıkarmışım gibi.

Onun sorunu neydi? Neden *normal* olamıyordu? Alıştığım kızlar gibi - sıkıcı, sade, pürüzsüz bacaklar, parlak dudaklar ve arkalarında bıraktıkları yatak kadar boş bir zihin. Ama *hayır*, Caia farklı olmalıydı. Fazla mesai yapan bir beyni, kapatamadığım keskin bir ağzı ve tüm saçmalıklarımı görmüş gibi bana bakma şekli olmalıydı.

Onun sadece sikip unutabileceğim bir başka güzel yüz olması yeterli değildi. Derimin altına girmeli, vücudunun kıvrımlarıyla hiçbir ilgisi olmayan şekillerde onu istememi sağlamalıydı ve her şey kafamı becerme şekliyle ilgiliydi.

Yatak odamın kapısına ulaştığımda yumruklarımı sıktım. Yüzü hala oradaydı, beynimin içinde gitmeyen lanet bir hayalet gibi dans ediyordu. Nabzım hızlandı, hayal kırıklığım yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Neden beni etkilemesine izin verdim? O *hiçbir* şey, *sadece* başka bir kız, değil mi?

Değil mi?

Kapıyı arkamdan kapattım, yankısı yüksek ve kesindi.

Gömleğimi yatağın üzerine fırlatıp doğruca duşa yöneldim, sıcak suyun üzerime yapışan hayal kırıklığını yok etmesine izin vermek için çaresizdim. Musluğu açıp sıcaklığın devreye girmesini beklerken buhar yükselmeye başladı. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmak üzereydim ki telefonum komodinin üzerinden çaldı.

Telefonu elime aldım ve işte oradaydı, ekranda Caia'nın adı parlıyordu. Neredeyse onun küçük şeytanının telefon ekranından fırladığını görebiliyordum, küçük, kırmızı ve baştan çıkarıcı, saçları karanlık bir hale gibi etrafında uçuşuyor, o alaycı parmaklarından biriyle beni daha yakına çağırıyordu. *Hadi, Romaniev... biraz daha yaklaş...*

Caia: Bu
gece meşgul
müsün?

Ödevimi bitirdim ve geri bildiriminizi istedim.

Ama meşgulseniz sorun değil!

Farkında olmadan yüzüme bir gülümseme
yayıldı. Küçük cadım beni tekrar
görmek istiyor.

Ben: Ne
zaman?

Caia:
8 iyi mi? 😊

Ben:
Mükemmel. Sana yemek yaparım.

Caia:
Hayır, zahmet
etmeyin.
Gerçekten,
Romaniev!

Ben:
Bu bir soru değildi. Seni 8'de alırım.

Caia:
😐

Telefonumu bir gümbürtüyle yatağa fırlattım ve duşa girmeden önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım. Sıcak su yüzüme çarptı ve bir an için sıcaklık omuzlarımdaki düğümleri hafifletti. Arkama yaslandım, suyun yüzümü yıkamasına izin verdim, kafamda dönen tüm saçmalıkları bastırmasını umuyordum.

Sonra, bam, keskin bir sızı beni vurdu. Burnumu tuttum, irkildim. Kahretsin, o piç neredeyse kırıyordu.

"Ne kadar çaldı?" Vlad sordu.

Silahımı sadece dolu olup olmadığını kontrol edecek kadar kaldırdım, sonra ceketimin altına, gözden uzak bir yere sakladım.

Volk bana bir sigara uzatarak, "20 bin," diye cevap verdi. Tek kelime etmeden aldım, yaktım ve derin derin içime çektim.

İçeride yürürken, kırık pencerelerden içeri süzülen ışığın, sanki yıllardır bu çöplük kimsenin umurunda değilmiş gibi her köşeyi saran örümcek ağlarının farkına varmadan edemedim. Hava, karanlıkta bir yerlerde saklanan kuşların rastgele çırpınışlarıyla teninize yapışan türden yoğun bir bakımsızlık içindeydi. Burası çürümeye terk edilmiş, unutulmuş bir yerdi, çünkü kimse burayı yıkacak kadar önemsemiyordu.

Bir nefes daha çektim ve dumanı yavaşça üfledim. "Peki, neden buradayız?"

Vlad çömelmiş, yerdeki bir şeyi inceliyordu. "O piçin nerede saklandığını bulmaya çalışıyorum."

"O piç" derken Viktor'u kastediyordu. Eskiden Igor ve Vlad ile araları iyiydi, ta ki 20 bin dolarımızla ortadan kaybolmaya karar verene kadar. Görünüşe göre son zamanlarda herkes Silas'tan temiz bir kopuş yapabileceğini düşünüyordu.

Igor ve Vlad yıllar önce hapishanede tanışmışlardı, ancak ikisi de onları oraya neyin getirdiğini paylaşma zahmetine girmemişlerdi. Her ne olduysa, bu bir dostluğu ateşlemeye ve Silas'ın temelini atmaya yetti - acınası hayatlarının sunduğundan daha fazlasını arayan erkeklerin kardeşliği: güç, para, kadınlar, amaç.

Igor, "Silas" isminin bir Roma orman tanrısından geldiğini söylledi. Kök salmak ya da ayakları yere basmakla ilgili bir anlamı varmış. Babası bir marangozdu ve St. Petersburg'un kuzeyinde küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Belki de bu yüzden malikanesini ıssız bir yerde, ormanın derinliklerinde inşa etmişti, sanki kendini canlı hissetmek için ağaçlarla çevrili olması gerekiyormuş gibi.

Ama dürüst olmak gerekirse, artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Viktor bizden çalmıştı ve biz de böyle şeylere göz yumacak tiplerden değildik.

"Karın nerede?" Volk, ben daha ağzımı açamadan soruya atladı.

Vlad başını salladı, suratı asıktı. "Komada."

Kaşlarımı çattım, gerisini duymak istediğimden emin değildim. "Bu nasıl oldu?" "Onu arabasıyla ezdi."

Büyüleyici. "Onu en son ne zaman gördün?"

Ülkeden bu kadar kolay kaçmasına imkân yoktu, hele ki biz takipteyken. Muhtemelen bir yerlerde saklanıyordu, büyük ihtimalle Moskova'da.

"Bir ay önce," dedi Vlad, telefonunu çıkarıp Viktor ve karısının gülümseyen ve sevgi dolu bakışlar atan bir fotoğrafını gösterdi. Mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı ama hepsi göstermelikti. O sırtışların ardında muhtemelen birbirlerine katlanamıyor ve yastıklarının altında bıçaklarla uyuyorlardı.

Havada asılı duran metalik ve deterjan kokularının tuhaf karışımını görmezden gelmeye çalışarak loş alana doğru yürüdüm.

"Bu koku da ne?" diye sormaya başlamıştım ki, hiçbir uyarı olmadan depoda bir patlama meydana geldi. Patlama bizi sert bir şekilde yere çarptı.

Havayı dolduran toz ve döküntüler görmemi zorlaştırıyordu. Patlamanın gürültüsü kulaklarımı çınlattı ve ellerimde ıslak ve yapışkan bir şey hissederek yüzümü buruşturdum-kan.

Patlamanın gücü bizi etrafa savurdu, hava kül ve kirle kaplıydı. Enkazın arasından Vlad ve Volk'u bulmak için çabaladım, vücudum kırık pencerelerden saçılan cam parçalarından sızlıyordu.

Bir uğultu duyularıma saldırıyor, odaklanmamı zorlaştırıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve nefesimin altında Viktor'a küfrettim. O piç bizi tuzağa düşürmüştü.

Yıkılan duvarların sesi beni ayağa kaldırdı, nefesim boğazımda düğümlendi. Vlad "Dışarı, ŞİMDİ!" diye bağırırken ciğerlerim hava almak için çığlık atıyordu.

Enkazın arasından tökezleyerek açık kapıdan içeri daldım, adrenalin içimde steroidli bir yük treni gibi kükrüyordu. Dışarıda dünya kar ve karmaşadan oluşan kaotik bir girdaba dönüşmüştü.

Karın üzerine düştüm ve kemiklerimi sarsan bir gümbürtüyle yere yığıldım. Nefes almak için çırpınırken vücudum kontrolsüzce sarsıldı, dizlerim şokun ardından bana ihanet etti. Yere pençelerimi geçirdim, kan ve kirden oluşan iğrenç bir karışım tükürdüm. Demirin metalik tadı ağzımda kaldı ve öfke göğsümde kabardı, yoğunluğuyla beni boğdu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nefesimi tutmayı başardım, kartaneleri yüzümde tembelce süzülürken sırtüstü uzandım. Derin, ürpertici bir nefes aldım, vücuduma yayılan yakıcı acıya rağmen soğuk, temiz havanın tadını çıkarmaya çalıştım.

Volk'un sesi kulaklarımdaki çınlamayı yarıp geçti. "Onu öldüreceğim."

Öksürük krizinden sesim kısılmış bir şekilde mırıldandım, "Geldiğimizi nereden biliyordu?"

Hâlâ nefes nefese olan Vlad karanlık bir sesle mırıldandı: "Orayı daha önce de vurmuştuk. Aramaya geleceğimizi biliyordu. Aptal değil."

Kendimi yukarı ittim, ellerime saplanmış cam parçalarından sızan ılık kan damlacıklarıyla irkildim. Yüzümü buruşturarak cam parçalarını teker teker çektim, hayal kırıklığı yüz hatlarımı buruşturuyordu. "Görünüşe göre binanız artık kızarmış."

Geriye kalan tek şey lanet olası bir felaketti; molozlar her yere saçılmıştı. Bir zamanlar gücün sembolü olan depo şimdi harabeye dönmüş, lanet olası bir enkaz ve yıkıntı yığınınına dönüşmüştü.

Vlad dişlerini sıktı. "Saint Petersburg'a gidiyoruz. Igor bugün silah tüccarıyla bir anlaşma yapacak. Orada buluşacağız; jeti alıyoruz."

Volk başını salladı. "Ya Viktor?"

Vlad'ın gözleri çelik gibi soğudu. "Viktor benim işim. Onunla bizzat ben ilgileneceğim."

Igor bu buluşmayla ilgili tek kelime etmemişti ve ben de kendi planlarımı çoktan yapmıştım.

Kendimi iğrenç kardan zorla kaldırdım, acı vücudumda alevlendi. "Sana katılamam. Şehirde bitmemiş bir işim var."

Mankiev'in kızından daha acil meselelerle ilgilenmem gerektiğini biliyordum ama bir yanım onu tekrar görmek istiyordu.

Volk'un eli omzuma indi. "Am peşinde koşmanın zamanı değil Alexsei."

Vlad'ın kahkahası karanlıktı ve sert bir öksürükle kesildi. "Ona bir mola ver."

Ben de peşime takılabilirim."

"Geç kaldın," diye tersledi, arabaya kayarken sesi keskindi.

Kapıyı açık tuttum, gözlerim kırmızı elbisesinin nasıl yukarı sıyrıldığına ve kalçasını nasıl gördüğüme takılmıştı. Jartiyer ve o minik fiyonk adeta kontrolümle alay ediyordu. Nabzım hızla atıyor ve içime yayılan yakıcı sıcaklık doğru düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Hay sikeyim.

Kapıyı ustaca bir hareketle kapattım ve koltuğuma gömüldüm. Damarlarımdaki sıcaklık lanet olası motorun gürültüsünden daha yoğundu.

Boğazımı temizleyerek saçlarımı karıştırdım, motoru çalıştırırken nemli tellerin parmaklarıma yapıştığını hissettim. "Bir işim çıktı," diye mırıldandım, gözlerinin içimi yaktığını hissederek.

Daha yakına eğildi, parmakları alnımdaki nemli saç tutamını hem kayıtsız hem de son derece samimi bir dokunuşla okşadı. "Saçların hâlâ ıslak. Üşüteceksin. Madem bu kadar meşguldün, o zaman-"

Elini tuttum ve parmak eklemlerine sert, kalıcı bir öpücük kondurdum. Teni dudaklarımda alev alev yanıyor, kasıklarımaya doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. Gözlerimi yoldan ayırmadım, ona bakarsam kenara çekip kazanma şansımı mahvedecek bir şey yapmak isteyeceğimi biliyordum.

"Merak etme," diye mırıldandım, sesim kısıktı. "Hazır mısın?"

Yumuşak bir mırıltı çıkardı, ancak bir nefesten fazlasıydı. Omzundaki küçük şeytan, kedi gözleri ve bakışlarındaki entrikayı yansıtan yaramaz bir parıltıyla arkasına yaslandı.

"Bu akşam kremalı beyaz soslu karidesli makarna pişirmeyi düşünüyordum," dedim arabayı karla kaplı sokaklardan evime doğru yönlendirirken. Her şeyin tertemiz olduğundan emin olmak için temizlikçi kadını daha önce çağırmıştım.

"Yanında arsenikle mi?" diye alay etti, ellerini zarifçe kavuşturmuştu. kucak.

Ona bir sırtış attım. "Arsenik mi? Bu çocuk oyuncağı. Zehrimi tercih ederim

biraz daha... baştan çıkarıcı ol."

Sessiz kaldı ama kaybolmadan önce gözlerinde bir muziplik parıltısı dans etti.

Uzun bacaklarının siyah deri çizmelerle nasıl örtüldüğüne ve kürk mantosunun nasıl alay edecek kadar açık durduğuna bakarak ona bir bakış attım. Kırmızı elbisesi kıvrımlarına yapışmış, dizinin hemen üzerinde duruyordu, şık ve lanet bir spot ışığı gibi parlıyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

Birkaç asi saç teli yüzünü çerçevesliyordu. Yaptığı minimal makyaj sadece kalın, siyah kirpiklerini ve büyüleyici zümrüt gözlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Rahat görünüyordlardı ama gözlerindeki parıltı bana onun hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

Birkaç hafta önce onu kumarhanede gördüğümde, karanlık kumarbazlar denizinde göze çarpan bir anormallikti. Sırt dekolteli dar elbisesi, baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi pürüzsüz, ışıltılı tenine yapışmıştı. Ateşli, öfkeli gözleri loş ışığı kesiyor, onu hem çekici hem de çileden çıkarıcı bir şekilde öne çıkarıyordu.

Bu beni kızdırdı. Burası için fazla ışıltılıydı, bu şekilde sergilenemeyecek kadar büyüleyiciydi. Bir kuleye kilitlenmeli, benden başka herkesten saklanmalıydı. Bir başkasının ona bir anlığına bakması, onu tüm tehlikeli güzelliğiyle görmesi düşüncesi kanımı kaynattı.

Genelde o ukala ağzından en iğrenç şeyleri çıkarırdı ama bu gece rahatsız edici derecede sessizdi ve ben de bunun nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum. Arabadan asansöre doğru ilerlerken, hafifçe tökezlediğinde bile tek kelime etmedi. İçgüdüsel olarak uzandım, ellerim onu sabitlemek için kalçalarını kavradı.

"İyi misin?"

Bir an için nefesini tuttu, tek cevabı zorlukla algılanabilen bir baş sallama oldu.

Orada bir saniye daha kaldım ve onun sarhoş edici kokusunu içime çektim.

Çok bağımlılık yapıyor.

Asansörün kapısı açıldı. Geri çekildim, ellerimi bıraktım, onun vücuduyla uzun süren temastan titriyordum, küçük bir kaniş köpeği olan yaşlı bir kadın dışarı çıktı ve bize kibarca "İyi geceler" dedi.

Asansörün kapıları kapandığında, dar alanda yalnızdık. Ayakkabılarına bakıyor, çantasını can simidi gibi tutuyor ve gözlerimden kaçırıyordu.

"Alexsei, ben-" diye başladı ama asansörün yumuşak sesi sözünü kesti. Olduğu yerde durdu ve kafasının içinde olup biten her neyse ondan kurtulmaya çalışır gibi başını salladı.

Adım ilk kez onun ağzından çıkmıştı ve içimde derin, ilkel bir tatmin kükredi. Sanki zavallı varlığımı nihayet kabul ettiği için çarpık, kişisel bir ödül kazanmışım gibi göğsümde çarptığını hissedebiliyordum.

Başka bir şey söylemeden hızla asansörden çıktı ve hızlı adımlarla kapıma doğru ilerledi.

Hemen arkasından kapıyı açtım, çantasını ve paltosunu almak için uzandım.

"Rahatına bakabilirsin," diyerek kanepeye doğru ilerledim ve oturmasını işaret ettim. "Müzik dinlemek istersen bir plak çalarım var, televizyon hemen şurada ya da ofisimde kitaplar ve masa oyunları var. Her şey hazır olduğunda sana seslenirim."

Beni takip etti, artık topuklu ayakkabıları yoktu, kendisi de oldukça uzun olmasına rağmen göğsüme kadar uzanmayı başarıyordu. Aklımdan onu tek kolumla kolayca kaldırabileceğim geçti ama o yola girmek istemediğim için bu düşünceleri çabucak kovdum.

"Ben..." diye başladı, yanakları kızarmıştı. "Seni yemek yaparken izleyebilir miyim?" "Tabii, gel" dedim ve mutfığa doğru ilerledim.

"Şarap?" Başını salladı. "Sadece su, teşekkürler."

Ellerimi temizlemeye başladığımda ani, yakıcı bir acı hissi içime saplandı ve istemeden irkilmeme neden oldu. Kesiklerden kan sızmaya başladığında ellerimi fark etti ve avuç içlerimi koyu, yayılan bir kırmızıyla boyadı.

Ellerimi tuttu, gözleri şok içinde genişledi. "Ellerin... Dikişe ihtiyacın var!"

Başımdan savmaya çalıştım. "Yok, bir şey değil."

"İnatçılığı bırak. Banyon nerede? Şunları temizleyeyim." "Caia, cidden, sorun değil. Acımıyor bile."

Kaşını kaldırdı, belli ki etkilenmemişti. "Gerçekten mi?" Tırnaklarını kesiklere batırdı ve içimden yüksek sesle, istemeden bir hırıltı çıktı.

"Caia-"

Musluğu kapattı. Zümrüt gözleri sabırsızlıkla karardı. "Banyon nerede?"

Onun inatçılığının benimkiyle aynı olduğunu fark edince pes ettim ve onu banyoya götürdüm, ilk yardım malzemelerinin bulunduğu dolabı işaret ettim. Sert ama şaşırtıcı derecede nazik elleriyle beni banyonun kenarına oturttu. Yaralarım üzerinde çalışırken parmak uçları tenimi sıyırdı ve içimi ürpertti. Gözleri elimde oyalanıyor, neredeyse fiziksel hissi veren bir bakışla onu izliyordu. Nefesi bana değiyordu.

Ilık su kanı yıkadı ve düşündüğümden daha derin yaraları ortaya çıkardı; görünüşe göre sadece dramatik davranmıyordum.

İki küçük cam parçasını dikkatlice çıkardığında, keskin bir sızı irkilmeme neden oldu. "Ne oldu?" diye sordu.

"İş," diye mırıldandım.

Avuç içlerimi ustalıkla sararken dikiş atılmasına gerek olmayacağını söyledi ama enfeksiyon olmadığından emin olmak için birkaç gün içinde kontrol etmesi gerekeceğini belirtti.

Bandajlamaya devam ederken kendimi onun ellerine odaklanmış, hassas ve beklenmedik bir özenle nasıl çalıştığını izlerken buldum.

Bir an için zihnimde bir anı parladı. Aniden ortaya çıkmıştı. Annem iyi günlerinden birinde -uyuşturucudan önce, kendi karmaşası içinde kaybolmadan önce- benimle oturur, saçımı tarar ya da bana çocukluğuyla ilgili bir hikaye anlatırdı. O zamanlar altın gibi hissettiren küçük anlar. Nadir ve geçici ama kalıcı.

Bazen zihnimin o anları, berbat geçmişimin kaosunda bir mutluluk resmi çizmeye çalışarak uydurup uydurmadığını merak ediyorum.

Bu düşünceyi bir kenara ittim.

Caia ellerime son bir kez bakarak sözlerini bitirdi. O anda, gözlerimiz kilitlendiğinde, diğer her şey kayboldu. Nefeslerimiz birbirine karıştı, yüzlerimiz o kadar yakındı ki gözlerinin altındaki küçük damarları sayabilirdim, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Gerçi sadece gözleri değildi; yorgunluk her yerindeydi ama bir şekilde bu onu daha da çekici kılıyordu.

Başka tarafa bakamadım.

Yanakları kıpkırmızı olana kadar saatlerce bu şekilde kaldık.

Utangaç bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve ellerini yıkamak için izin istedi.

Banyodan çıkıp mutfağa döndüm ve yemek yapmaya odaklanmaya çalıştım. Mutfak eşyalarının şangırtısı zihnimin dönüp durmasını engelleyen tek şeydi.

Kazanman gereken bir maç var Alexsei, uyan!

Göz ucuyla onun plak çalara yöneldiğini fark ettim. Nina Simone'un "Ne me quitte pas" şarkısının melankolik notaları odayı dolduruyordu. Zarifçe hareket ediyor, yemek masasının üzerinde bir mum yakıyor, tüm bunlar olurken kendi dünyasına dalmış gibi görünüyor, varlığını görmezden geliyordu.

Kırmızı elbisesinin içinde ona bir an göz attım ve lanet olsun, kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. İncecik beli, cezbedici kalçaları ve o kışını fark etmemek mümkün değildi. Nefesimin altında küfrederek hızla arkamı döndüm.

"Bu şarkıya bayılıyorum," dedi, yanımdaki mutfak tezgâhına yerleşti, bacak bacak üstüne attı - o lanet çoraplar bir an için alaycı bir şekilde ortaya çıktı. "İyi bir zevkin var."

"Şüphe mi ettin?" Kaşığa uzandım, sostan bir parça aldım ve ona sunmadan önce soğuttum. "Bir dene bakalım."

Sosun tadına bakarken dudakları aralandı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Mükemmel."

Elime iki tabak aldım ve karidesli beyaz sosumla süslediğim mükemmel al dente pappardelle makarna porsiyonlarını servis ettim. "Haydi. Yemek hazır."

Yerleştığımızda, oda mum ışığının titreşimiyle ıslanmıştı. O suyunu yudumlarken ben de birkaç santim viski içtim ve boğazımda yanma hissettim. Mumun gölgeleri yüzünde dans ediyordu.

"Peki, görevin hakkında. Ne yaptın?"

Bardağını yere bıraktı. "Sana söylediğim şeyi yaptım; ellerimizin fotoğrafını çektim, benimki büyükanneminkiyle sarmaş dolaş. Sonsuza dek saklayacağım bir resim."

Daha fazlasını duymak için merakla eğildim. "Babuşkanla en sevdiğin anın ne?"

Durakladı, çatalı tabağının üzerinde dalgınca dönüyordu. "Sekiz yaşındayken," diye başladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi, "babam beni cezalandırdı çünkü yatak odamda küçük bir kelebeğin konduğu yerin fotoğrafını çekmeye çalışırken yanlışlıkla telefonunu kırmıştım."

"Bir giysi parçasına takıldım ve yüzüstü yere düşüp telefonunu kırdım." diye devam ederken kıkırdadı. Gözleri muziplikle parlıyordu. "Bir hafta cezalı olduğumu ve o süre boyunca tatlı yiyemeyeceğimi söyledi." Makarnasından bir ısırık aldı. "Ama her gece, babam uyuduktan sonra, babuşkam öğleden sonra biraz kurabiye, bir dilim limonlu kek veya birkaç blini gizlice içeri sokar, sonra bana iyi geceler fısıldardı."

Parmakları bardağının kenarında gezinirken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi.

"Babuşka'mın özelliği buydu. Hayatımın her köşesine aşkı gizlice sokmanın bir yolunu bulurdu."

Arkama yaslandım, kadehimden uzun bir yudum aldım ve alkolün boğazımdan aşağıya doğru kavurmasına izin verdim. Babuşkasını çok seviyor. Çok fazla, gerçekten. Acı çekmesinin sebebi de bu.

Aşk, tüm ihtişamı ve ıstırapıyla, tüm duyguların en acımasız olanıdır. Sizi sadece parçalara ayırmak için ayağa kaldırabilir, sizi paramparça ve cansız bırakabilir.

Bakışları mumun hafifçe titreyen alevine kaydı. "Tatlıları bu kadar sevmemin nedeni o," diye itiraf etti usulca.

"En sevdiğin tatlı hangisi?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Berry Pavlova. Peki ya sen?" "Ben tatlı sevmem."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Benimle hiçbir zaman gerçekten bağ kuramadılar."

"Tuhafsın," dedi burnunu kırıştırıp çenesine vurarak. "Peki, senin olayın ne o zaman?"

"Birkaç ilgi alanım var," diye mırıldandım, sesim alçak ve sertti.

Eğildi, gözleri yüzümde dolaştı ve bir an dudaklarımda kaldı. "Bunun tatlı bir şey olmadığına emin misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Tatlı mı?"

Dilini yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdi, bu hareket kasıtlıydı. "Evet, oldukça... *tatlı*."

Başımı eğdim, dudaklarımda bir sırtış oynayıyordu. "*Tatlı* mısınız?" Sorunun havada asılı kalmasına izin vererek onu izledim.

Bir, iki, üç saniye geçti.

Dudağını ısırıldı. "Neden öğrenmiyorsun?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, viskimin geri kalanını uzun bir yudumda içtim ve bardağı biraz fazla sert bir şekilde yere çarptım.

Lanet olsun.

ChapTer

FOURTeen

"İnsan vücudu en iyi sanat eseridir."
- Jess C. Scott

Caia

"Bitiremeyeceğimiz bir şeye başlamayalım, Caia."

Sesi sertti, buzun üzerine dökülmüş koyu likör gibiydi, her kelimesi çatırdıyor ve beni yavaşça eritiyordu. Onun için için yanan bakışları altında bedenimin bana nasıl ihanet ettiğini görmezden gelemedim. Elbisemin altında meme uçlarım sertleşti ve bacaklarımın arasında zonklayan bir sıcaklık birikti. Her santimim onun üzerimdeki elektrik çekimine ayarlanmıştı, içgüdüsel bir tepkiydi bu, görmezden gelemedim.

Beni içine çeken uçsuz bucaksız bir okyanus gibi sonsuz mavilikteki gözleri miydi, yoksa daha önce hiç hayalini kurmadığım boynu muydu, karar veremiyordum. Boynu bir sanat eseriymiş: güçlü ve kalın, derinin altında titreşen damarlar ve omzunun hemen önünde yuvalanmış bir güzellik işareti.

Omzumdaki küçük şeytan neredeyse çırılçıplak soyunuyor, kendini yelpazeliyor ve masayı geçip kollarına düşmem için bana yalvarıyordu.

Yumuşak bir şekilde nefes verdim. "Bitirmeyeceğimizi kim söyledi?"

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve Nina Simone'un "I Put a Spell on You" şarkısının sesi dışında oda sessizliğe gömüldü.

havada süzülüyordu. O anda kendimi tamamen büyülenmiş gibi hissettim, sanki onun büyüü altındaydım.

Biraz mesafeye ihtiyacım vardı, tabağımı kaptım ve lavaboya yöneldim, gözlerinin her hareketimi izlediğinin, bacaklarımda oyalandığının tamamen farkındaydım. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu.

Hadi, Caia. Bunu yapabilirsin... onu baştan çıkar!

Aradaki mesafeyi kapatıp tabağını benimkinin yanına koyduğunda içimi ılık bir ürperti kapladı. Yaklaştı, elleriyle beni lavaboya sıkıştırdı, sanki buranın sahibiymiş gibi kavradı - ki buranın onun dairesi olduğunu düşünürsek... kesinlikle öyleydi.

İçimde düşüncelerim karmakarışık. Vücudu bana o kadar yakındı ki, ondan yayılan sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Omzumdaki küçük şeytan adeta bir neon tabelası sallıyor, beni teslim olmaya çağırıyordu.

"Sana iki seçenek sunuyorum, Caia."

Kalbimin çılgınca çarpması ve onun ezici yakınlığı arasında donup kaldım. Kulağıma değen nefesi içime kötü bir sıcaklık gönderdi, kararlılığımı jöleye çevirdi ve bacaklarımı her an kırılacakmış gibi hissettirdi.

Neden Lucifer, üzerimde böyle bir etki bırakıyorsun?

"Ya bu gece seni becermeme izin verirsin," diye fısıldadı, ben ses çıkarmamak için dudağımı ısırırken kulağımı dişledi, "ya da seni eve götürürüm ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranırız."

Dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıktı.

Ya Lucifer tarafından becerilecektim, ki bunun hayatımın en iyi seksi olacağına eminim, ya da soğuk, boş daireme geri dönecektim.

Birbiriyle çelişen arzular fırtınasına yakalanmış, kendimle ve gerçekten ne istediğimle ilgili şüphelerimle savaşıyordum. Ona karşı hissettiğim arzular yoğun ve bunaltıcıydı ama beni dehşete düşürüyordu - kendime ihanet mi ediyordum, yoksa babamın istediği şey bu muydu? Kendimi son derece tehlikeli ve günahkâr hissediyordum ve içimdeki savaş sadece kafa karışıklığımı körüklüyordu.

Vücudum bana ihanet ediyor, daha önce hiç karşılaşmadığım yeni bir deneyim için can atıyordu.

Belki de bana gerçek seksin ne olduğunu gösterecek olan odur.

Tanrım, karanlık bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissettim, bilinmeyenin heyecanı ve dehşeti beni eşit güçle içine çekiyordu.

"Bir cevaba ihtiyacım var."

Geçici bir adım attım, sonra ona doğru eğildim ve vücudumu onunkine bastırdım.

Elleri kalçalarımaya kayarak onları sıkıca kavramadan önce keskin bir nefes çekti, parmakları tenimi kazıyordu. Yüzünü boynumun kıvrımına indirdi, sanki kokumu hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi derin derin içine çekti. Alçak ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Kelimelerini kullan Caia," diye fısıldadı boynuma doğru.

Başımı salladım, yüzümü ona döndüm ve ellerimi göğsüne bastırdım, tırnaklarım hafifçe batarken kumaşın altındaki sert kası hissettim. Sert gücü ile ondan yayılan sıcaklık arasındaki zıtlık neredeyse sarhoş ediciydi.

Nasıl hem bu kadar kalın hem de bu kadar yumuşak olabiliyordu?

Göğsünü okşayarak, gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım.

"Yapamam-" Sesim kesildi ve tekrar başımı salladım. "Bunu yapamam, Alexsei."

Küçük şeytanım kollarını kavuşturdu ve somurttu, bana sırtını döndü, yardım etme zahmetine bile girmedi. Kendimi onunla yatmaya ikna edemiyordum. Bu yolda devam edemezdim. Bir kere olması yeterliydi. Masumiyetim babam tarafından çoktan çalınmış ve tekrar açılmayacak kadar derin bir yara bırakmıştı. Takındığım soğuk yüz ifadesine rağmen, kalbim artık hayatta kalmak için bedenimi kullanmayı haklı çıkaramazdı.

Onu istiyordum. Tanrım, onu itiraf edemeyeceğim kadar çok istiyordum. Ama babam...

Gazabının ağırlığını şimdiden üzerimde hissedebiliyordum, boynuma dolanan bir ilmik gibi. Eğer itaat etmezsem beni yok edecekti. Ama şu anda, kendimi Alexsei'ye verme fikri, beni bir ödülünden başka bir şey değilmişim gibi sahiplenmesine izin vermek, göğsümün saf panikle gerilmesine neden oldu. Sadece hayır demiyordum, ikisine de meydan okuyordum. Ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim anlamına gelse bile, teslim olamazdım. Ne burada, ne de şimdi.

Bir an kaşları çatıldı, sonra başını boynumun kıvrımına yasladı, parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı. Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve hızlıca yalamadan önce ılık nefesi tenimi okşadı. Nemli noktaya serin hava üflerken tüylerim diken diken oldu.

"Ama bunu istiyorsun Caia," diye mırıldandı. "Bunu *hissedebiliyorum*," diye ekledi, eli hafifçe kıcımlı sıkarken.

O kadar sıcaktı ki, her an bayılacakmışım gibi hissediyordum.

"*Kokusunu* alabiliyorum," diyerek derin bir nefes aldı ve boynuma sokuldu. Kulağımın arkasındaki hassas deriyi öptüğünde küçük bir inilti çıkardım.

"Ve bunu *görebiliyorum*," dedi, bakışları göğüs uçlarımin elbisemin kumaşını zorladığı göğsüme kaydı.

Bu elbiseyi kendime güvenmek için giymiştim; kırmızı genelde bana bunu sağlardı. Ama şimdi tek düşünebildiğim onu çıkarmaktı.

Alexsei alnını alnıma yaslayarak, "Teslim ol bebeğim," diye fısıldadı.

Nyet, kalbimden ve ruhumdan geriye kalanları korumak zorundaydım... ama belki de -sadece belki de- Romaniev'in tadı arzularım üzerinde biraz kontrol sahibi olmanın anahtarı olabilirdi.

Belki de bunu hak etmişim, sadece bir kez, bencilce bir şeyi, *kendim* için bir şeyi.

Alexsei beni lavaboya doğru daha sert bastırırken düşüncelerim dağıldı, ereksiyonu bana karşı inkar edilemezdi. Isı vücuduma yayıldı ve gerginliği görmezden gelmemi imkânsız hale getirdi. Dudakları boğazım boyunca yavaş, kasıtlı öpücüklerin izini sürdü, her dokunuş nabzımın damarlarımda atmasına neden oldu. Çene çizgime ulaştığında, yumuşakça öptü, sonra kulağımı ısırdı - nefesimi kesecek ve iz bırakacak kadar keskin.

Onu uzaklaştırmam gerekiyordu ama bedenim beni dinlemiyordu.

Elleri iki yanımdaki lavaboyu kavrayarak beni hapsedti. Kırmızı ve sıcaklığımızdan parlayan dudakları benimkinden birkaç santim ötede duruyordu. Nefesindeki viskinin kokusunu alabiliyordum ve bu içimde ilkel bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

"Caia, ben-"

Daha fazla dayanamadım.

O daha tek kelime edemedi yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Dudaklarımız çarpıştığında sert bir iç geçirdim, nefes nefese ve sarsılmış bir halde kendimi geri çekmeden önce dişlerim bir saniyeliğine alt dudağına takıldı.

Yavaşça dudaklarını yaladı, gözleri bir fırtına gibi karardı. Açlık yüzünden okunuyordu ve öne doğru bir adım attı.

Ama bu bakışın vaat ettiği şey için burada kalmayacaktım.

Yana doğru fırladım ve hayatım buna bağılıymış gibi kapıya doğru koşmaya başladım.

Botlarımin fermuarını çekmek için çaresizce çırpınırken arkama baktım.

Lavabonun başında durdu, sanki duvarı yerinden sökmesine saniyeler kalmış gibi lavaboyu kavradı, başı geriye düştü.

Sonra hareket etti. Her adımı yavaş ve ölçülüydü, sanki bir avcının yaklaşması gibiydi. Gözleri bana kilitlendi, karanlık ve o çiğ açlıkla doluydu.

çiğ, sert ve akıllara durgunluk veren bir seks vaat ediyor ve arkasında yıkımdan başka bir şey bırakmıyor.

Ceketimi kaptığım gibi kapıyı menteşelerinden söktüm ve asansöre doğru fırladım.

Asansörü gördüğüm anda içimi bir rahatlama kapladı, kapılar sanki beni bekliyormuş gibi ardına kadar açıldı. '0' düğmesine defalarca bastım, sessizce "*Kapat, kapat, kapat!*" diye bağırdım.

Kapılar nihayet salyangoz hızıyla kapanmaya başladı ve ben de sonsuzluk gibi gelen bir süredir tuttuğum nefesimi bırakarak duvara yaslandım.

Ne yaptın sen, Caia? Aptal mısın sen?!

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim, hâlâ nemli olduklarını ve bir miktar şişkinlik hissettiğimi fark ettim, sonra tadına varmak için yaladım. Naneli ve biraz da tatlıydı. Görünüşe göre Lucifer'ın tadı oldukça iyiydi - tam da beklediğim gibi.

Yerde oturmaya devam ettim, bir an için gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım. Tam kapılar kapanmak üzereyken, kapanmanın ortasında dondular. Güçlü bir el onları bloke etti ve çok ihtiyacım olan molayı vermemi engelledi.

Başımı kaldırdım, vücudum donmuştu.

Lucifer içeri girdi. Yanakları kızarmış, çenesi öyle sıkılmıştı ki çatlayacağını sandım. Boynundaki o kalın damar sertçe zonkluyor, nefes alış veriş sanki kendini zor tutuyormuş gibi vahşileşiyordu. Ya patlayacakmış ya da tamamen çözülecekmiş gibi görünüyordu.

"Ayağa kalk."

Kalbim tekledi ve bir anlığına ona karşı gelmek istedim ama gözleri beni olduğum yere çiviledi. O karanlık, kaynayan bakış bana hayırın bir seçenek bile olmadığını söyledi. Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken bacaklarım titredi, sırtım beni dik tutan tek şeymiş gibi duvara çarptı.

"Bana tattırmamalıydın Caia," diye homurdandı, kırmızı düğmeye basarak asansörü dondurdu ve kendi katına inmeye zorladı.

"Romaniev, sen daha iyi-"

Ben sözümü bitiremeden eli ağzımın üzerine kapandı, parmakları derimi kazarken diğer eli boğazımı sıktı.

"Sakın bir kelime daha etmeye kalkma," diye hırladı, sesi sert ve alçaktı, nefesi kulağımda sıcaktı, vücudu beni neredeyse duvara yapıştırıyordu.

Kapılar açıldı ve beni serbest bıraktı ama sadece bir anlığına. Hiçbir uyarıda bulunmadan bacaklarımı tuttu ve beni omzunun üzerinden sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Çaresizce asılı kalırken başım döndü, zemin eğildi.

"Bırakın beni!"

Kıçıma inen sert bir tokat beni susturdu. "Kapa çeneni."

Kapıyı arkasından çarparak kapattı, sanki bütün binanın mahvolduğumu bilmesini istiyordu - gerçek ve mecazi anlamda. Daha ağzımı açamadan, bir bez parçası gibi kanepeye fırlatıldım. İşte oradaydı, *hiçbir yere gitmiyorsun* diye bağırın o yoğun bakışıyla üzerimde yükseliyordu.

"Demek gerçekten de baş belasısın, ha?" diye mırıldandı, kemerini çekip çıkaracak kadar bileklerimi bıraktı, metal toka sessiz odada uğursuzca şingirdadı.

"Ne yapıyorsun?" Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken sesim zorlukla çıkıyordu.

Hiç çaba harcamadan bacağıma geri çekti. Tek kelime etmeden bileklerimi tekrar kavradı ve o kemer? Evet, şimdi ellerime sapıkça bir düğüm gibi bağlanmıştı ve derimi kazıyordu.

"Seni piç! Sen daha iyi-"

Çenemi tuttu, yüzümü o kadar yaklaştırdı ki nefesindeki tehlikeyi neredeyse tadabiliyordum. "Bir kelime daha edersen seni öyle bir sikerim ki sadece ne söyleyeceğini unutmakla kalmaz, kendi lanet adını da unutursun."

Peki o zaman. Sanırım sessizlik en iyi strateji gibi görünüyordu.

Arkasına yaslandı, elleri bacaklarımı kavradı, tereddüt etmeden ayırdı, elbisemi belime kadar çekti. Gözleri üzerimde gezinirken karardı - taytlar, jartiyerler, danteller.

Kıpırdandım ama tutuşu demir gibiydi.

"Kahretsin, Caia," diye mırıldandı, bacaklarımdan birini omzuna kaldırdı, dudakları baldırımından iç uyluğumun hassas kıvrımına doğru ilerlerken sıcak ve ısrarcıydı. "Bunu benim için çok zorlaştırıyorsun."

Bacağıma sıkıca kavramıştı, sanki kendi bölgesini işaretiyordu.

Elindekini aniden bıraktı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak alnını benimkine dayadı. Gözlerindeki çığ, yakıcı yoğunluk neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Gözlerimiz kilitlendiğinde etrafımıza yoğun ve boğucu bir sessizlik çöktü.

"Seninle ne halt edeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi sert ve hayal kırıklığıyla doluydu. Gözlerini kapattı, dudaklarına değen nefesinin sıcaklığı neredeyse dayanılmazdı.

İçgüdülerim devreye girdi ve eğildim, dilim alt dudağına inmeye cesaret etmeden önce üst dudağının üzerinde yavaşça bir yol izledi. Tepkisini ölçmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu.

Yavaşça dudaklarını yalarken gözleri yarı kapalı bir şekilde açıldı ve tembel bir bakış fırlattı.

"Yine," diye homurdandı, boynumu tutup beni kendine çekti.

Tekrar eğildim, dilimi dudaklarında gezdirdim, tam geri çekilmek üzereydim ki dilini benimkine değdirdi, dudaklarının arasına hapsetti ve nefesimi kesen bir açlıkla emdi.

"Öp beni," diye inledim, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdiğimde sesim kesildi.

"Beni öpmenin bir hata olduğunu

düşünmüştüm." "Öyle, ama-

"Ama ne?"

"Hâlâ istiyorum," diye fısıldadım, dudakları boynumu bulup sertçe emerken gözlerimi kapattım.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye nefes aldım, sesimde çaresizlik vardı.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Pek kibar davranmıyorsun, Caia." Öpücüklerini göğsüme doğru indirdi. "Burada mı istiyorsun?" diye sordu, elleriyle göğüslerimi sıkıca kavradı. "Yoksa burada mı?" diye ekledi, bacaklarımın arasını avuçlayarak beni inletti. "Kelimelerini kullan, Caia."

Tanrım, onu *her yerde* istiyordum.

Hayal kırıklığıyla yanıp tutuşuyordum, kendime, ona ve beni bu duruma soktuğu için tüm evrene kızgındım. "Dudaklarını dudaklarımda istiyorum, hemen!"

"Yavaş ol, sakın ol kadın," diye güldü karanlık bir şekilde, daha da yaklaşarak. "Tek yapman gereken sormaktı."

Kızgınlık içimde kabardı. Dudakları dudaklarıma doğru inerken, son anda başımı başka yöne çevirdim. "Fikrimi değiştirdim. Bırak beni gideyim."

Kıkırdadı, gözlerinde karanlık bir eğlence vardı ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, göğüs ucumu beni inletecek kadar sert bir şekilde çimdikledi. Meme ucumu yakaladı.

dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve dilini ağzımın içine soktu.

Geri çekilmeye çalıştım ama boğazımı sıkıca kavradı. Öpüşmeyi derinleştirdi, dili ağzımın her köşesini işgal etti, sonunda ben teslim olana kadar, dillerimiz çılgınca, umutsuz bir ritimle dans etti.

Bu tatlı bir öpücük değildi; açlıktan ölmek üzere olan iki ruhun hayatta kalmak için pençeleşmesiydi, sanki öpücük bizi çökmekten alıkoyan tek şeymiş gibi.

"Dilini çıkar."

Başımı salladım, itaat etmeyi reddettim, ama o bunu kabul etmedi. Zalim bir sırıtişla meme ucumu tekrar sertçe çimdikledi ve beni nefessiz bıraktı. Acı çok keskindi ve vazgeçmekten başka çarem yoktu. Yavaşça dilimi uzattım.

Boynumu sertçe tutarak dilimi ağzına götürdü. Yavaşça emdi ve yaladı, gözlerimi devirmeme neden oldu. Vay canına. Dilinin benimkine karşı hissi o kadar yoğundu ki neredeyse yıldızları görmeme neden olacaktı.

Sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim, o üstümdeyken, dudakları ve dili ağzımın her santimine hükmederken.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni çok fena becermek istiyorum Caia."

Sesi sertti ve beni olduğum yerde dondurdu.

Seni çok sert becereceğim. Baban en iyisi-

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gömmeye çalıştığım anılar sel gibi geri geldi ve ağlamamaya çalışarak nefes nefese kaldım. Gözyaşlarımı tutmak için çaresizce gözlerimi kapattım.

Hayır,

burada

olmaz.

Şimdi olmaz.

O değil.

Bu şekilde değil. Lütfen.

Alexsei'nin eli yanağımı okşarken titreyen bir nefes aldım. "Hey," dedi usulca, dudaklarımı tekrar öperek. "Neyin var?"

Elleri bileklerimi kemerinden yavaşça çıkardı, yere çarparken çıkardığı şangırtı sessiz odada yüksek sesle yankılandı. Bileklerimi tuttu ve hafifçe öptü.

"Gitmem gerek. I-"

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, Caia."

Başımı salladım ve elbisemi düzelterek ayağa kalktım. "Artık eve gitmem gerek! Babuşkamı kontrol etmeliyim."

Şaşkın görünüyordu ama zorlamadı. "Pekâlâ," dedi. "Hadi seni eve götürelim."

OceanofPDF.com

ChapTer

FIFTeen

"Hayattaki en büyük trajedilerden biri, kendi benlik duygunuzu kaybetmek ve herkesin sizden beklediği versiyonunuzu kabul etmektir."
- K.L. Toth

Alexsei

Ellerimdeki bandajları sıyrırken yüzümü buruşturdum, çiğ ve kızarmış derimi dikkatle inceledim. Dünkünden daha iyi görünüyordu ama yine de berbattı.

Lanet olası Caia, yumuşak zümrüt gözleri, şaraba batırılmış olgun kiraz gibi dudakları ve o vücuduyla... Düşüncelerimden arınmak için yüzüme soğuk su çarptım ama boşunaydı.

Dün gece hakkında hiçbir fikrim yoktu - neden bana direnmek için bu kadar çok mücadele etti, sadece teslim oldu, sonra bir hayalet görmüş gibi donup kaldı, her yeri titriyordu. Neden böyle tepki verdiğini anlamak için daha derine inmek istedim, ama gözlerimden kaçınma şekli ve gitme hevesi beni durdurdu.

Onda kesinlikle bir terslik vardı ve bir yanım bunu umursadığım için kendime lanet ediyordu.

Onun sadece hızlı bir sikiş olması gerekiyordu, Alexsei! Lanet olsun!

Oturma odasına girip etrafı taradım. Akşamdan kalan tek şey masanın üzerindeki bardaklarımızdı. Caia'nın kullandığını aldım, pembe rujunun belli belirsiz izini fark ettim. İçimden gelen bir dürtüye boyun eğerek

dudaklarımı onun dudaklarının olduğu yere bastırdım ve suyun son damlalarında kalan tadının tadını çıkardım.

Malikâneye geri dönemeyecek kadar yorgun ve karla kaplı cehennemde saatler süren dondurucu yürüyüşe katlanmak istemediğim için kalmaya karar verdim. Ama uyumak? Görünürde yoktu. Zihnim tam bir felaketti, onunla ilgili anılar ve kontrol edemediğim fanteziler arasında sıkışıp kalmıştım.

Caia Mankiev.

O kadın zehir gibi içime işliyor. Bir dahaki sefere gerçek kelepçe getireceğim.

Anlayana kadar, benden uzaklaşmaya çalıştığında ne olacağını bilene kadar onu bağlı, çaresiz tutacağım. Durmamam için bana yalvaracak, beni dün geceki gibi öpecek, çaresiz ve çiğ.

Gözlerimi kapattığımda dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor, bir öpücükle yatıştırmadan önce beni ısırıp test edişini. Bu sadece şehvet değildi; daha karanlık bir şeydi, sanki kalan duvarlarını parçalamam için bana ihtiyacı vardı. Aramızdaki her hareket tehlikeli ve elektrikliydi. Dokunuşuma açlık duyuyordu ve ben bunu biliyordum.

Sonra çıkardığı o sesler, göğsümde yanan ateşi körükleyen o çaresiz, muhtaç inlemeler.

Dilini her emdiğimde teslim olduğunu hissediyordum, sanki kendine engel olamıyordu. Bana karşı eridi ve bir anlığına ona sahip oldum.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Ona bir şeyler yapmak için içimde durmak bilmeyen bir dürtü var -hayal bile edemeyeceği şeyler. Tek istediğim onu öyle bir boşaltmaktı ki, bir daha asla başkasına bakmayacak, üzerinde benim adımın geçmediği hiçbir şeyi istemeyecekti.

Bedenen ve ruhen benim olacaktı ve buna karşı koyacak iradesi bile olmayacaktı.

Benimkini.

Bu kelimeden nefret ediyorum. Kadınların onları becerdikten sonra sanki senden bir parçaya sahiplermiş gibi yapışkan olmalarından nefret ediyorum. Ama onunla... farklı. Bundan kaçış yok. Kafamın içinde, içimi karıştırıyor ve ben buna dayanamıyorum.

Ona tekrar sahip olmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

Sadece bir geceliğine onun vücudunu istediğimi sanmıştım. Ama bu bir

Ya

lan Onun her şeyini istiyorum, her parçasını.

. Ve o benim olana kadar durmayacağım.

OceanofPDF.com

ChapTer

SIXTeen

"Hayat her zaman iyi kartlara sahip olmak değil, bazen de kötü bir eli iyi oynamaktır."
- Jack London

Caia

Yirmi beş bin dolar.

Bu gece, tamamen işe yaramaz, zorba babam için yirmi beş bin dolar çalmak zorundaydım. Kendi kaosunu bile yönetemeyen ama yine de bir şekilde bunu benim sorunum haline getiren bir adam.

Ve bu günün en kötü noktası bile değildi. Neredeyse yatağımda Romaniev'in olması gibi hoş bir yan olayı saymazsak -ki bu arada neredeyse oluyordu ama ben vazgeçtim çünkü görünüşe göre kendi kendimi sabote etmek benim süper gücüm- gecenin geri kalanını kızgın bir kedi gibi dönüp durarak geçirdim. Göğsüm sıkışıyor, zihnim dönüyor, ellerim-.

Her neyse.

Hızlıca bu sabaha geldik ve sevgili yaşlı babamdan bir telefon aldığımda kendimi hazırlamaya başlamıştım bile.

Benden isteyeceğin bir başka saçma, ruh kırıcı iyilik. Çünkü doğal olarak, her sevgi dolu baba sabah ilk iş olarak kızından bunu ister. Darbeyi yumuşatma zahmetine bile girmedi; her zamanki gibi bombayı patlattı.

"Bunu benim için yap, yoksa Drayi silahını boğazına dayayıp tetiği çekecek," dedi, sanki bu gayet normal bir cümleymiş gibi.

İşte buradayım, Silas'ın kumarhanesine geri döndüm. *Tekrar*. Bu noktada, muhtemelen kendi VIP yerime sahip olmalıydım. Elbette bu durum için giyindim - derin V yakalı ve muhtemelen bir podyuma ait olan kabarık kollu kısa, siyah bir elbise. Saçlarım şık, makyajım yerinde, siyah dumanlı bir göz ve eyeliner'dan daha ağır olan tek şey üzerimde asılı duran yaklaşan kıyamet duygusuydu.

Görevim mi? Olabildiğince çok talihsiz kumarhane müdaviminden yirmi beş bin dolar çalmak.

Neden? Kim bilir.

Babamdan biraz açıklama istediğimde, telefonu kapatmadan önce bana eski "Dediğimi yap, sonra anlarsın" rutinini verdi.

İşte buradayım, sıradan bir Perşembe günüymüş gibi bu gösterişli cehennem çukuruna giriyorum.

Ön tarafta, camları renkli, şık siyah bir cipin içinde park etmiş Drayi-taştan oyulmuş gibi görünüyor ve ilk önce ateş etmeyi ve asla soru sormamayı tercih ediyor. İçeri girerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, hata yaparsam dışarı çıkamayacağımı biliyorum.

Baskı yok.

Tarihin en ezici soygununu gerçekleştirecekmişim gibi görünmemeye çalışarak kumarhaneye adım attım.

Yirmi beş bin dolar mı? Tabii, kulağa kolay geliyor.

Doğruca, her yöne ışık yansıtan disko toplarının bulunduğu bara yöneldim. Tezgâhın arkasında üç barmen -bir sarışın, bir kızıl saçlı ve bir esmer- içki servisi yapmakla meşguldü, ben yaklaşıırken gözleri kısa süreliğine bana kaydı.

Bir tiksinti dalgasıyla savaşılarak art arda dört limon shot'ı attım. Yanık keskin, her biri bir öncekinden daha kötüydü. Kızlar bir an için beni izlediler, sanki bir erime bekliyorlarmış gibi kaşlarını kaldırdılar, ama hemen işlerine döndüler, etkilenmemişlerdi.

Pekala, Caia. Bunu sen halledersin.

Sadece... hızlı ol, buradan defol git ve yakalanmamaya çalış.

Hapiste bir gece geçirmek kulağa pek de eğlenceli bir yol gibi gelmiyor.

Sırtımı bara dayadım ve gözlerimin odayı taramasına izin verdim, bir çöküş ve aşırılık geçidi. Her biri ihtişamın karikatürü olan şık, abartılı giyimli erkekler ve kadınlar birbirine karışıyordu. Silas'ın canavarları, politikacılar,

şovmenler, modeller ve iş adamları etrafa dağılmış, gülüyor ve poker, blackjack, rulet, barbut ve slot oynuyorlardı.

Hava dumanla kaplıydı ve orada burada insanlar pahalı yüzeylerinden gizlice çizgiler yapıyordu. Tüm bunlara, üzerimizde süzülüyormuş gibi görünen hafif cazın alçak uğultusu eşlik ediyordu.

İhtiyacım olanı elde etmek için hızlı ve etkili bir şekilde manipüle edebileceğim bir adam bulmalıydım.

Odayı tararken ensemde karıncalanan bir huzursuzluk hissettim. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve başımı yana çevirerek bana doğru ilerleyen uzun boylu bir figüre kilitlendim. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve koyu renk gözleri aç bir parıltıyla parlıyordu. Giydiği smokin kusursuz bir şekilde dikilmişti ve vücudunu her yönden sarıyordu. Yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştı, yüzünde derin ve kendinden emin bir gülümseme vardı.

Bingo.

"Sizin gibi güzel bir bayan nasıl olur da barda yalnız bırakılır?"

Elimde olmadan yumuşak bir kahkaha attım. "Belli ki seni bekliyor."

Gülümsemesi genişledi ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Francesco Ricci. Kiminle konuşma şerefine nail oluyorum?"

Ah, İtalyan. Tabii ki.

"Anastasia Bolkiev."

Bu adama gerçek adımları verme şansım yok. Çok riskli.

Kendinden emin, pratik bir zarafetle elimi tuttu ve dudaklarını elimin arkasına bastırdı. Gözleri gözlerime kilitlendi ve boynumda bir kızarıklık hissettim. "Seninle tanışmak bir zevk, Anastasia."

Bakışlarına nazlı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bana bir kadeh şampanya uzattı, köpükler parmaklarımı gıdıklıyordu ve yüzeyinde baştan çıkarıcı bir şekilde yüzen dolgun bir çilek vardı. "Beni buldunuz, bu yüzden lütfen kendimi düzgün bir şekilde tanıtmaya zevkini bana bırakın."

Kolunu uzattı, ben de kendi kolumu onun koluna doladım ve parmaklarımın onunkilere sürtünmesine izin verdim. Zengin, pahalı ve tehlikeli derecede gizemli kokusu etrafıma yayıldı.

Bir poker masasına doğru ilerledik, kendine olan güveni dikkatleri üzerine çeken fiziksel bir güç gibiydi. Yürürken, çok fazla meraklı göz çekmemeyi umarak endişeyle etrafıma bakındım. Yüzümü kısmen korumak için saçımı hafifçe düzelttim.

Bir sandalye çekti ve oturmamı işaret etti, dudaklarının kenarında bir sırıtma oynuyordu. Koltuğa kaydım ve rahatlamama yardım etmek için bir gösteri yaptı, eli gereğinden biraz daha uzun kaldı.

Yanımdaki sandalyeye yerleşti, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakındı. Sesi alaycı bir fısıltıya dönüştü. "Ee Anastatia, şimdi seni tamamen kendime ayırdığıma göre söyle bakalım, senin mükemmel bir geceden anladığın nedir? Sanırım bu sadece poker masasında bir yabancıyla iyi oynamak değil."

Başımı eğdim ve yüzüme muzip bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "Bu, yabancıнын geceyi ilginç kılacak kadar çekici olup olmadığına bağlı."

Ve ondan 25 bin çalmama izin ver.

Francesco eğilirken gözleri meydan okuma hissiyle parlıyordu. "Büyüleyici mi diyorsun? İşleri ilginç kılma konusunda oldukça yetenekli olduğumu söylemeliyim. Bu teoriyi test etmek ister misin?" Şampanya kadehinden yavaşça bir yudum aldı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu, yemi yutmam için bana meydan okuyordu.

Ben daha başka bir şey söyleyemeden, fedainin derin gürültüsü havayı doldurdu ve oyunun başladığını duyurdu.

Bakışlarım sesi takip ederek yukarı kaydı. Ve sonra-HAYIR lanet olsun.

Gözlerim tam karşımızda oturan adama kilitlenince donup kaldım, kanım dondu.

Lucifer'in kendisi, rahatça arkasına yaslanmış, ellerini poker masasına dayamış, o soğuk, mavi, acımasız gözlerini yanımdaki Bay İtalyan Playboy'a dikmiş.

Yüzüm kızardı. Bu cehennem gibi kumarhanedeki tüm cin barları, tüm poker masaları arasında o olmalıydı - bu gece yolumun kesişmesini göze alamayacağım tek kişi.

Francesco'nun hiç istemediğim eli çeneme kaydı, parmakları sanki bizi bir aslan inine çekmemiş gibi yanağımı okşadı. "Bir sorun mu var?"

Dokunuşuyla kaskatı kesildim ve elini tokatlayarak uzaklaştırma isteğimi zorlukla bastırdım. Gözlerim, Francesco'yu parçalamasına beş saniye kalmış gibi görünen Lucifer'a kaydı.

"Yok bir şey," diye mırıldandım, gülümsemeye zorlayarak. "Hadi oynayalım."

Francesco'nun dudakları kendinden fazlasıyla memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bayan için 15 bin dolar bahse girerim," diye göz kırptı.

Fedai ona fişlerini uzatırken nabzımın yükseldiğini, göğsümün sıkıştığını hissettim. Gözlerimi masaya odaklamaya çalıştım ama parmaklarım

kucağımda kontrolsüzce kıpırdanıyordu. Fişler önümde yığılmış, benimle alay ederken, Romaniev'in masanın karşısındaki karanlık kıkırdamasının ağırlığı kalbimi hızlandırıyordu.

Lanet olsun ona ve eline geçen her fırsatta hayatımı mahvetme planına.

O neden burada ki?

Sonra aklıma geldi, ne de olsa Silas'ın kumarhanesiydi. Tabii ki gelecekti.

Göğsümde boncuk boncuk terlemeye başladığını, saçlarımın hafifçe enseme yapıştığını hissedebiliyordum.

Bu imkânsız olacaktı. Francesco'dan çalmak zaten sinir bozucu bir mücadeleleydi. Ama Romaniev buradayken? Beynim resmen zarar etmeyi bırakıp kaçmam için bana bağıırıyordu.

Bu, bir kurt tarafından avlanırken iğneye iplik geçirmek gibi bir şey olacaktı.

Harika.

"50'ye bahse girerim."

Masanın etrafında toplanan kalabalık soluk soluğa, alkışlar ve kadeh tokuşturmalarla tepki verdi, gürültü heyecan ve inançsızlığın kakofonisine karıştı. Bakışlarım, neredeyse isteğim dışında, Romaniev'e kaydı.

Kadehini kaldırdı, hızlı bir yudum aldıktan sonra keskin bir çınlamayla masaya geri ko y d u . Gözleri içten içe yanan bir öfkeyle benimkilere kilitlendi ki bu düpedüz dehşet vericiydi. Bana bakışından sadece kızgın olmadığı, kan dökmek için yanıp tutuştuğu anlaşılıyordu.

Francesco, havadaki yoğun gerilimi hissederek, bir sırtısla ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Görünüşe göre partiyi gerçekten başlatıyoruz, değil mi?" Sesi alaycıydı ve salon kahkahalara boğuldu. Ucuz bir şakaydı ama işe yaradı; herkes güldü, kadehler tokuşturuldu ve eğlenen bakışlar atıldı. Ben ve Romaniev hariç.

Oda birdenbire çok küçük, çok boğucu gelmeye başladı.

Krupiye kartları karıştırıp dağıtırken zihnim krupiyenin ellerinden daha hızlı hareket ediyordu. Çıkıştan ne kadar uzakta olduğumu hesaplayarak etrafıma bakındım. Sakin kalmaya çalışıyordum ama Romaniev üzerimizde bir gölge gibi dolaşırken sakın kalmak söylemekten daha kolaydı.

Francesco kumarhanenin kralıymış gibi fişlerini gösteriyordu ama gözleri ona ihanet ediyordu; unuttuğunu yeni fark eden bir çocuk gibi gergindi.

Sınav günü ödevini. Her bahis ve zam, akıl sağlığım üzerindeki vidaları yavaşça sıkıyormuş gibi hissettirdi.

Son el açıklandığında, oda topluca nefesini tutmuş gibiydi.

Francesco'nun az önceki havalı hali tam bir panik atağa dönüşmüştü. Adam şimdi gergin dudaklar ve kıpırdayan parmaklardan ibaretti. Öte yandan Romaniev'in yüzü buzul kadar soğuk ve duygusuzdu, gözlerinde ise bundan fazlasıyla zevk aldığını gösteren bir parıltı vardı.

Romaniev büyük bir fiş yığınının masanın ortasına itti. Francesco tereddüt etti, açıkça kendi yanlış yerleştirilmiş güveninin ezici ağırlığıyla mücadele ediyordu.

İç çekerek kendi destesini öne itti ve Lucifer'in bahsini karşıladı.

Son kartlar ortaya çıktığında, bir slasher filminin en korkunç sahnesini izliyormuşum gibi hissettim.

Elbette Lucifer kazanmıştı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, sadist bir satranç ustası gibi görünüyordu. Lanet olsun, Romaniev! Onun zaferinin tadını çıkarmasını izlerken midem bulandı. Burada sıkışıp kalmıştım, onun günahkâr oyununun çapraz ateşinde kalmıştım ve tüm planım alevler içinde kalmıştı.

Sandalyemden fırladım, kalbim sanki bir tuzağa yakalanmışım gibi çarpıyordu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp son bir kadeh şampanya kaptım ve sanki bu karmaşadan çıkış biletimmiş ya da sonunda beni özgür kılacak lezzetli bir zehirmiş gibi içtim. Alkolün keskin, köpüklü acısı içimde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Merdivenlerden inerken topuklu ayakkabılarım yüksek sesle takırdıyor, her adım artan paniğimi daha da artırıyordu. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı arkaya yatırdım, birden sert bir el kolumu kavradı ve dengemi bozdu. Karanlık bir koridorda sürüklenirken tüylerim diken diken oldu, her bir gölge sanki beni yakalamak için dışarı çıkmış gibiydi.

Kapı arkamdan çarparak kapanmadan önce içine itildiğim zar zor aydınlatılmış odayı fark etmek için ancak bir saniyem oldu.

Işığı yaktı ama ben arkamı dönmedim çünkü gerçekçi olalım, en parlak ışıklar bile Lucifer'i yakıp yok edemezdi.

Partinin boğuk sesleri hiçliğe karıştı, odanın ağır, baskıcı sessizliği tarafından yutuldu, sadece onun derin sesiyle noktalandı,

düzenli nefes alıyordu. Ondan yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyordum, bu da alanı dayanılmaz derecede daraltıyordu.

Ancak oda hiç de dar değildi. En az yirmi sandalyenin çevrelediği devasa yuvarlak bir masanın hâkim olduğu muazzam bir yerdi. Burası Silas'ın parlak planlarını kurduğu yer olmalıydı - bilgisizleri kandırmak ve umutluları ezmek.

"Gerçekten bu kadar aptal mısın, yoksa beni çıldırtmaktan zevk mi alıyorsun?"

Sessiz kaldım, kollarımı kavuşturdum, topuklarım yere vuruyordu. Nefesi boynumu ısıtana kadar adım adım mesafeyi kapattı.

"Bir gece seni öpmem için bana yalvarıyorsun, ertesi gece ise seni kendi kumarhanemde, rastgele bir piçin elleri üzerindeyken buluyorum." Dudakları kulağıma değdi, bu his bacaklarımın arasında bir ısı dalgası yarattı. Nefesinin sıcaklığı, sözlerindeki buz gibi zehirle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Parmakları kalçalarımın etrafında sahiplenici bir şekilde kayıyor, elbisemin ince kumaşından vücudunun yakıcı sıcaklığını hissedene kadar beni kendine çekiyordu. Gözlerim dalgalanarak kapandı. Dudakları boynumda geziniyordu ve tek istediğim arkamı dönüp şeytanın dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmektir.

"Baştan çıkarıcı olduğunu biliyordum bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarını kulağımanın arkasındaki hassas deriye bastırarak. "Ama aynı zamanda bir fahişe olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi açtım ve kendimi ondan uzaklaştırdım, onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce aramızda iyi bir mesafe bıraktım. Göğsüm kabarıyor, nefeslerim kısa ve öfkeli soluklarla geliyordu.

"Seni lanet olası piç kurusu," diye tükürdüm, ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Cidden bu kadar sapkın mısın?"

Bir adım daha
yaklaştı. Ben bir adım
geri attım.

Gözleri karardı. "Yanılıyor muyum, Caia?"

Öfke boğazıma doldu, neredeyse beni boğacaktı. "Senden *nefret* ediyorum." Ağzı seğirdi.

Bir adım daha yaklaştı, ben de içgüdüsel olarak geri çekildim. "Gecenin bir yarısı kumarhanemde ne halt ediyorsun?

İtalyan piçinin teki her tarafını sarmışken?" Bir adım daha yaklaştı, ben de geri çekildim.

Duvara çarpana kadar. "Aradığın koca o mu, yoksa kendini pazarladığın başka bir zavallı mı?"

Karanlık, neredeyse kötü niyetli bir kahkaha attım. "Beni çözdüğünü mü sanıyordun? Sanırım Francesco'nun çekiciliğini anlamıyorsun, ama kendimi gerçekten *fahişeliğe* verecek olsaydım, onun gibi birini her gün sana tercih ederdim. Ne kadar itici olduğunu düşünürsek, sana bir daha sopayla bile dokunmam."

Elleri başımın iki yanındaki duvara çarpıyordu, gözleri o kadar karanlıktı ki, mavinin her tonunu yutan bir boşluk gibiydi. Bu gerçek haliyle canavardı, gerçekten katildi.

Uzandım ve parmağımın onun sıkı, yontulmuş çene hattında gezinmesine izin verdim. Parmağımı bir usturanın üzerinde gezdiriyormuşum gibi hissettim.

Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarım kulağına değdi.

"Dün gece neden senin evinden kaçtığımı bilmek ister misin?" Fısıldadım, ellerim göğsüne doğru kayıyordu, tırnaklarım pençe gibi takım elbisesine batıyordu, destek almak ya da belki de sadece onu incitmek için çaresizdim. "ünkü o kadar iğrensin ki, yanında bir saniye daha durmaya dayanamadım. Dışarı ıkmalı ve asla arkama bakmamalıydım."

Daha önce lanet okuyacak bir tip değildim, bu şekilde değil. Ama Lucifer içimde bir şeyleri harekete geçirmişti, derinlerde gömülü olduğunu fark etmediğim karanlık ve çarpık bir şeyleri. Korkutucuydu, elbette. Ama bir bakıma da özgürleştiriciydi, sahip olduğumu bilmediğim bir şeytani serbest bırakmak gibiydi. Ve bir kez dışarı çıktığında, geri dönüşü yoktu.

Kendini duvardan iterken göğsünden kaba, gırtlaktan gelen bir ses yırtıldı, yanakları kıpkırmızı yanıyordu, boynundaki kalın damar patlamak üzereymiş gibi atıyordu. Tüm vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu, gözleri her an patlamaya hazır mış gibi bana dikilmişti.

"Dikkat et, Caia," dedi, sesi alçaktı, neredeyse fazla kontrollüydü - tehlikeli derecede kontrollüydü. "Şu anda beni zorlamak istemezsin."

Dinlemeliydim.

O kapıdan çıkıp gitmeli, ihtiyacı olan değerli parayı alamadığı için babamın gazabına uğramalı ve geceme devam etmeliydim.

Ama içimdeki ateş çoktan yanmıştı ve artık onu durdurmak mümkün değildi.

"İtmek mi? Romaniev, sadece zorlamıyorum, gerçeği yüzüne vuruyorum," diye fısıldadım, öne doğru bir adım atarak. "ünkü yapabileceğin her şey

ne yapabilirim? Burada durup seninle aynı havayı solumanın verdiği ıstırabın yanına bile yaklaşamaz."

Romaniev dudaklarından dökülen alçak, vahşi bir küfürle aramızdaki mesafeyi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kapattı. Elleri beni kabaca kavradı, beni duvara doğru sertçe bastırmadan önce etrafımda döndürdü. Vücudu bedenime bastırdıkça ciğerlerimdeki hava boşaldı, sıcaklığı boğucu bir hal aldı, eli enseme kavradı.

Diğer eli aşağı kayd, elbisemin eteğini yakaladı ve yukarı çekti, parmakları tenimi içimde istenmeyen ısı kıvılcımları gönderecek şekilde sıyırdı. Ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Şimdi değil.

Kendimi onun pençesinden kurtarmak için iki büküm oldum. "Bırak beni," diye tükürdüm, nefesim kesilmişti.

Ağzı bir anda kulağımın dibindeydi. "Geri al," diye hırladı. "Doğru Şimdi."

Ses tonu bir emirdi, başka birini parçalayacak bir doğa gücüydü. Ama beni değil. Nabzım hızlandı ama bu korku değildi; saf, meydan okuyan bir nefret dalgasıydı.

Kendimi duvara yasladım, derin bir nefes aldım ve başımı onun bakışlarıyla buluşacak kadar eğdim.

"Neden?" Dudaklarımda karanlık, alaycı bir gülümsemenin kıvrılmasına izin vererek alay ettim. "Sadece sana ne kadar iğrenç bir piç olduğunu hatırlatıyorum."

Boynumu sıkıca kavradı ve ben tepki veremedenden çıplak kıcıma yakıcı bir tokat indi. Darbe o kadar şiddetliydi ki çığlık atmama neden oldu, acısı vücuduma yayılıyordu. Eli orada oyalandı, sadece dinlenmekle kalmadı, yaralı deriyi kasten okşadı, parmakları zalim, alaycı bir dokunuşla tangamın kenarını fırçaladı.

"Sözünü geri al, Caia."

"Rüyalarında," diye karşılık verdim, kelimelerin dudaklarımdan çıkarken yandığını hissettim.

Karanlık ve sert bir kıkırdamadan sonra elini iki kat daha sert bir şekilde kıcıma vurdu. Çarpmanın keskin acısı tenimde ateşli bir iz bıraktı ve bana tokat attığı yerden yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Acı o kadar şiddetliydi ki dudağımı sertçe ısırardım, kendi dişlerimin keskin ısırığını ve kanın metalik tadını hissettim.

Ama sonra bacaklarımdan yanından utanç verici bir şekilde aşağılayıcı ve açık bir şekilde ıslak bir şey damladı. Kendime yalan söyleyemezdin.

İnkâr edilemez bir şekilde tahrik oldum.

Romaniev vücudunu bana daha sert bastırdıkça, kalın, zonklayan ereksiyonu sırtımın kıvrımlarına baskı yaptıkça, onun da tahrik olduğu acı verici bir şekilde belliydi.

Parmakları daha da yavaş, alaycı bir kasıtle, sanki aşağılanmamın her saniyesinin tadını çıkarıyormuş gibi hareket etti. Bacaklarımın arasındaki o utanç verici ıslaklığa ulaşana kadar uyluklarımın iç kısmını sıyrarak aşağı kaydılar. Durakladı, parmağını bana doğru bastırdı, sadece hissettiğinden emin olmamı sağlayacak kadar - vücudumun bana ne kadar ihanet ettiğini tam olarak biliyordu.

"Hâlâ geri almıyor musun?" diye alay etti bir parmağını hiç uyarmadan içime *sokarken*.

Başımı salladım, şimdi bile inatçıydım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Ellerim duvara gömülmüş, kendimi destekliyor ve onun vereceği cezayı bekliyordum. Her parçam bunun geleceğini bilse de, canımı yakacağını bilse de, ona teslimiyetimin tatminini vermeyi reddettim - tıpkı istediğim gibi.

Boynumun yan tarafını ısırdı, parmağını içimden çıkarmadan önce acıtacak kadar keskindi. Nefesim kesildi, ama kıcımlı tokatlaması bir saniye bile sürmedi - sert, hızlı, üç kez, her biri bir öncekinden daha sert.

Bacaklarım titredi ve sonra iki parmak tekrar içime girdi, bu sefer daha derine, bedenimi titretecek şekilde beni gerdi. Ben durduramadan bir inilti serbest kaldı.

Parmaklarını içime soktu, *derin* ve sert. "Tam bir pisliksin Caia."

Parmaklarını hızlı ve sert bir şekilde içime sokarken, diğer eli boğazımın derinliklerine doğru itti ve basınçtan boğulmama neden oldu. Her şey çok fazla geliyordu -çok sıcak, çok sıkışık, çok bunaltıcı. Vücudum yanıyordu, her sinir ucum çılgılık atıyordu, hiç düşünmediğim kadar sert boşalıyordum, dudaklarımdan umutsuz bir çılgılık dökülüyordu.

Lucifer beni itip sırtımı duvara çarparak aramızdaki boşluğu kapatmadan önce nefes almak için ancak bir saniye bulabildim. Gözleri buz gibiydi ama içlerinde bir titreşim vardı; keskin ve kesici bir şeydi bu, nefret gibi hissettiriyordu.

Çenemi neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradı, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyordu. Aramızdaki hava şimdi farklı bir sıcaklıkla çatırdıyordu.

Hâlâ kaygan ve parlak olan parmağını dudaklarıma götürdü.

"Yala onu."

Hâlâ orgazmın etkisindeydim ve beni duvara bastıran bedeninden bunalmış hissediyordum. Üzerime abanması, boyunun beni tamamen küçük hissettirmesi, baş döndürücü kokusuyla birleşince başım döndü. Ondan kaçamıyordum; tamamen onun merhametine kalmıştım.

Pes etme, Caia!

Ama vücudumun başka fikirleri vardı. Ağzımı açtım, dilimi dışarı çıkardım ve yavaşça parmağının üzerinde gezdirdim. Kendimin tadı keskin, samimi ve bir o kadar da günahkârdı. Gözlerimi onunkilere kilitlemiş, o okunamayan bakışı okumaya çalışıyordum.

Ben parmaklarını emerken karanlık, aç bir bakışla beni izledi.

Umutsuz bir inilti ağzımdan kaçtı ve yanaklarım kızardı.

Tanrım, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Alaycı bir ses çıkardı. "Acıması ve çaresiz."

Ne?

Her biri keskin ve acımasız olan sözleri havayı yararak geçti. Elini çekti ve arkasını döndü ama bana son bir kez soğuk bir bakış fırlatmadan önce değil.

"Bu gece üzerinde başka bir adamın ellerini görürsem," dedi, sesi tüyler ürpertici bir fısıltıydı, "onu bulacağımdan, lanet ellerini koparacağımdan ve boğazına sokacağımdan emin olacağım. Beni bir daha asla test etme."

Tehdidi odaya yerleştğinde tüm bedenimin donduğunu hissettim. Dışarı çıkışını izledim; kapı arkasından çarparak kapandı.

Oh, Cai. Ne yaptın sen?

ChapTer

SeVenTeen

"Mantık, şeytanın en çok sevdiği şeydir."
- Kelly Braffet

Alexsei

Poker parasını parmaklarımın arasında döndürdüm, ışık kazanmış "100" rakamını yakaladı, siyah ve koyu yeşil yüzeyi zehir gibi parlıyordu. *Yeşilin* aynı tonu -gözleri- hafızama kazındı.

O küçük cadı, evcilleştirmek zorunda olduğum o inatçı, ateşli şey, o lanet zümrüt gözlerini her zaman bir silahmış gibi bana doğrulturdu.

Bardağı dudaklarıma götürdüm, votka boğazımı yaktı, sıcak ve acımasızdı, tam da ihtiyacım olduğu gibi. Başımı kanepeye yaslayarak yanığın göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim, derimin altındaki öfkeyi bastırmaya çalıştım. Zihnim bir savaş alanıydı, çarpık düşünceler ve ham ihtiyaçlardan oluşan bir karmaşa.

Acı verici derecede muhteşem bir kız.

Nasıl bir ateşle oynadığının farkında değildi. Ve yine de, işte buradaydım, tam ortasında yakalandım, ona unutamayacağı bir ders verme dürtüsüyle boğuşuyordum - gevşemek ve hiçbir şey kalmayana kadar içine dalmak.

Gözlerimi her kapattığımda, oradaydı - o yeşil gözler benimkilere kilitlemiş, bana meydan okuyor, beni zorluyordu. O emerken parmaklarım ağzındaydı.

dudakları sımsıkı sarılmıştı ve onu ne kadar mahvetmek istediğimden başka bir şeye odaklanmamı imkânsız hale getiriyordu.

Madeni parayı kavrayışım sıkılaştı, soğuk metal avucumu ısıırıyordu ama tek hissedebildiğim parmaklarımın altındaki teninin sıcaklığıydı, elimi boynuna dolamanın ve ona kontrolün kimde olduğunu hatırlatmanın nasıl hissettireceği idi.

Onu çoktan becermeliydim.

Bu oyun uzun zaman önce bitmeliydi.

Bir kadını becermek için hiç bu kadar beklememiştim. Genelde içkimi bile bitirmeden benim olurlar. Ama bu kadın? O farklı - beni aynı anda hem kızdıran hem de tahrik eden bir şekilde çarpıttı.

Bir hafta önce, yüzüme karşı beni aşağılamaya cüret etmeden hemen önce takım elbisemin cebine soktuğu bozuk parayı tekrar çevirdim. Parayı parmaklarımın arasında evirip çevirirken, içimde karanlık ve rahatsız edici bir şey klikledi.

Arayışımın çarpık anahtarını, aradığım cevabı elimde tuttuğumu fark ettim. Şimdi ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Gecenin sessizliğini yaran üç sert, kasıtlı vuruşla kapıyı çaldım.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı homurdanarak açıldı ve işte oradaydı - Caia, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı ve makyajsızdı, koridorun loş ışığında sersemce göz kırpyordu. Saçları zar zor bir araya getirilmiş dağınık bir topuz halindeydi ve üzerinde saçma sapan bir pijama vardı - kırmızı, uzun kollu bir gömlekle çarpışan minik Noel ağaçlarıyla kaplı beyaz ve kırmızı şortlar. Ayaklarında rahat, kabarık terlikler vardı.

Onu iki gece önce elime o kadar sert boşaldığı günden beri görmemiştim ki, pisliği temizlemek için neredeyse bir paspasa ihtiyacım olacaktı.

Bir an sessizlik içinde öylece durduk.

Gözleri şokla irileşti, kapısının eşiğinde beni görünce yüzünde bir korku ve kızgınlık ifadesi belirdi. Bir hayalet görmüş gibiydi ya da en azından gecesini mahvedecek birini.

Keşke bilseydi.

Sonra kapıyı çarparak kapatmaya çalıştı ama ben elimi araya sokarak kapıyı engelledim. Kapı elime çarptı ve bana ters ters bakarken yüzündeki hayal kırıklığının derin bir kaş çatmaya dönüşmesini izledim.

"Ne istiyorsun?" diye nefes verdi, hâlâ yarı uykuluydu.

"Sana küçük bir şey getirdim," dedim sırtarak çantamı kaldırırken.

Kapıyı daha geniş açarken yüzünün rengi soldu. "Bu Bay Playboy'un elleri olmasa iyi olur, yoksa yemin ederim-"

Bay Playboy mu? Daha çok Bay Sinir Bozucu İtalyan Kıç, Francesco Ricci.

Şu anda cesedi Moskova'nın Doğal Parkı'nın derinliklerine gömülmüştü ve birkaç gün içinde yerel vahşi yaşam için açık büfe olacaktı. Elbette, kendime bunun bizden çaldığı 15 bin dolarla ilgili olduğunu söyleyebilirdim, ama rol yapmayalım. Onu öldürdüm çünkü kızıma elini sürdü. Ona ait olmayan bir şeye dokundu ve bunu görmezden gelemezdim.

Eğer ben ona dokunamazsam, başka hiçbir piç asla dokunamaz. Henüz farkında bile değil ama o zaten benim. Ve kim bunu unutursa? Sonu Ricci gibi olur.

Kara bir kahkaha attım. "Sakin ol, tatlı getirdim. Konuşmamız gerek."

Bu gece için çok özel bir planım vardı - gerçekten basit bir plan: tatlı, çırılçıplak soyulmuş ve ağzım bacaklarının arasına gömülmüş.

Gözleri yüzümle elimdeki beyaz çanta arasında gidip geliyordu, şaşkınlığı gün gibi ortadaydı. Sanki onu benden koruyacakmış gibi kapıyı kavradı.

"Neyin var senin? Bana zavallı, çaresiz bir sürtük diyorsun, sonra da tatlıyla mı geliyorsun?"

Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Sana asla sürtük demedim, tatlım."

Kollarını kavuşturup ters ters baktı. "Ah, doğru ya. Benim hatam - bana fahişe dediniz."

"Umarım bir gün *benim* fahişem olursun, ama şimdilik sorunlarımızı çözmeye çalışmalıyız."

Nefes nefese kaldı. "Sen bast-"

"Bu meyveli pavlova, en sevdiğin." Bir adım daha yaklaştım. "Hadi, beni içeri al. Bütün binayı uyandırmak istemem, ama eminim bazı hastalarınız size eşlik etmeme aldırılmaz." Göz kırptım.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Boktan bir gün geçirdim, yorgunum ve istediğim son şey seninle vakit geçirmek, Romaniev," diye soğuk bir şekilde tükürdü ve kapıyı çarpmak için bir girişimde daha bulundu.

Ama ben daha hızlıydım. Kapıyı iterek açtım ve o daha ne olduğunu anlayamadan içeri adım attım. Kilidi çevirdiğimde kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Omzunun üzerinden bir bakış atarak bıkkın bir iç geçirdi. "Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

Başka bir şey söylemeden döndü ve küçük mutfağına doğru yürüdü.

Odayı taradım, bakışlarım kabarık bir ekoseyle örtülü küçük kanepenin ve bir köşeye yerleştirilmiş çiçek şeklinde bir minderin üzerinde gezindi. Titreyen birkaç mum, taze çarşaf ve tarçın kokusu yayıyor, mekânı beklediğimden daha sıcak hissettiriyordu. Mütevazı masanın üzerine serpiştirilmiş siyah-beyaz fotoğraflarda bir şey dikkatimi çekti.

Merak edip fotoğraflardan birini aldım. Profilden çekilmiştim, gözlerim kapalı, yüzüm yukarı eğik, dudaklarımdan dumanlar yükseliyordu. Arkamda, uzun ağaçlar arka plana doğru uzanıyordu.

Fotoğrafı ona doğru çevirdim, dudaklarımda şakacı bir gülümseme belirdi. "Etkileyici bir çalışma, Caia."

Bana zar zor bakarak alay etti. "Bunu sadece resimdeki sen olduğun için söylüyorsun."

Bir an daha inceledim, içindeki sanata hayran kaldım. "Nyet, gerçekten. Sende yetenek var. Yani, her zaman yakışıklı olduğumu biliyordum, ama bu? Bu bir şaheser."

Gerçekten çok yetenekliydi - tonların kontrastı, yüzümün orman ve gölün sade fonunda mükemmel bir şekilde ortalınması ve dumanın düşen kar tanelerinin arasında dans ediyor gibi görünmesi.

Gözlerini devirdi, fotoğrafları topladı ve tutucusuna geri koydu. "Bunlar sayesinde sınavımı geçtim. Görünüşe göre profesörüm senin çirkin yüzüne karşı tuhaf bir zevk duyuyor."

Sırıttım, bunu görmezden geldim. "Peki ya senin babuşkalı olan?"

Dudaklarında gerçek bir sıcaklığın titreşimiyle fotoğraf kutusunu karıştırdı. Bir fotoğraf seçti ve yüz ifadesi biraz yumuşayarak bana uzattı.

Birbirine kenetlenmiş iki el görülüyordu; biri yaşlı ve sertti, damarları kabarmıştı ve yüzük parmağında bir yüzük parlıyordu, diğerini tutuyordu,

Tırnakları boyalı ve yüzüksüz genç bir el, onu sıkıca kavıyor.

Bir an genç, bir an yaşlısınız ama tüm bunlar olurken değer verdiğiniz insanlara tutunmanız gerekiyor.

Fotoğrafa baktım, babuşkasına duyduğu saf, filtresiz sevgiyi gördüm.

"Çok güzel Caia," diye mırıldandım, resmi geri verirken.

Parmakları benimkilere hafifçe dokundu, sonra fotoğrafı hızla yerine yerleştirdi ve tutucuyu kanepenin yanındaki çantasına geri soktu.

Elimden poşeti aldı. "Çay?" diye sordu küçük mutfağına doğru ilerlerken. Hareketleri gergin ve sarsıntılıydı, bana bakmaktan kaçınırken vücudu kaskatı kesilmişti ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Başımı salladım ve koltuğına oturup onu izlemeye başladım. Poşetten iki hamur işi çıkardı, bir tabağı dizdi ve birkaç küçük kaşıkla birlikte masaya koydu. Sonra iki fincan aldı, her birine bir Earl Grey çay poşeti attı ve sıcak su doldurdu.

"Bugün ne oldu Caia?" Kanepede arkama yaslanarak ama gözlerimi ondan ayırmadan sordum.

Karşı uçtaki kanepeye yerleşti, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Bacak bacak üstüne atmış, kollarını da sanki aramıza bir set çekmeye çalışıyormuş gibi kendi etrafında sarmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Zor bir gün geçirdiğinizi söylemişsiniz. Detaylandırmak ister misin?"

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Sanki seninle *başka bir şey* paylaşacakmışım gibi. Ben dersimi aldım, Romaniev."

Öpüşmemizden ve parmaklarımın onun içine nasıl girdiğinden, onu nasıl kıvrandırıp inlettiğinden bahsediyordu.

Yüzümdeki sırıtışı elimin tersiyle sildim ama bunun beni ne kadar tahrik ettiğini saklamak için çok uğraşım.

Tek düşünebildiğim, dokunuşum altında nasıl kıvrandığı ve nefesinin kesildiğiydi, vücudu geriliyor ve sonra tamamen teslim oluyordu. Çığlıklarını bastırmaya çalışması, teninin sıcaklığı ve çaresizce bana sarılışı... Sanki bir bağımlılık gibiydi.

"Ne kadar iyi bir dinleyici olabildiğime şaşırabilirsiniz."

Dürüst olmak gerekirse, dünyanın geri kalanı umurumda değil, ama onunla? Saatlerce onun inlemesini ve sızlanmasını dinleyebilirim. Dolgun dudaklarının hareketi, alt dudağının altından görünen o karşı konulmaz güzellik işareti beni çılgına çeviriyor.

"Oh, gerçekten mi? Bu, cinayet, hırsızlık ve hileden oluşan büyüleyici yaşam tarzının bir parçası mı, yoksa yetenekler listenize 'terapistliği' de mi eklediniz?"

Evet, o ukala ağzına bayılıyorum.

"Hadi bebeğim," diye eğildim. "Anlat bana."

Uzun ve yorgun bir iç çekti. "Sadece iş... Hastalarımın biri bugün vefat etti. Seksen yedi yaşındaydı ve tamamen yalnızdı; ne ailesi, ne eşi, ne de çocukları vardı. Haftalardır onları istiyordu ve biz de ona yalan söyleyip geleceğini, belki yarın geleceğini söylüyorduk, sırf ona biraz umut vermek için," diye mırıldandı. "Bir süreliğine bize inanır, sonra unuturdu. Ama dün, meslektaşlarımdan biri olan Livo ona gerçeği söyledi. Karısı on dört yıl önce ölmüş."

Durakladı, bakışları benimkilerle buluşmak üzere kaydı, zümrüt gözleri mavilerime kilitlendi.

İşe yaramaz babam olmasını çok isterdim ama o piç hala hayatta.

-Buraya gelmeden önce odasını kontrol ettim.

"Bu sabah bir ödevi teslim etmek için aceleyle üniversiteye gitmem gerekti ve saat üçe kadar işe gidemedim. Sonunda onu kontrol ettiğimde, gitmişti."

Uzanıp soğuk elini tuttum ve dudaklarıma bastırdım.

Elimi bir süre tuttuktan sonra çekti, parmaklarını çay bardağına doladı ve soğutmak için üfledi.

Elimi bırakmadan önce bir süre kavradı, iki eliyle çayını kavradı ve hafifçe üfledi. "Bu sadece işin bir parçası, gerçekten. Yaşlı insanlar vefat eder ve biz de odalarını temizleriz. Ertesi gün yeni biri gelir, sanki önceki kişi hiç var olmamış gibi."

Sessizleşti ve kısa bir an için acısının ağırlığı gözlerinden okunuyordu. Ama sonra, sanki çok fazla şey açığa vurduğunu fark etmiş gibi, fincanını tekrar dudaklarına götürdü ve yüzü tekrar tamamen karardı.

"Her neyse," dedi, sesi buz gibi çıkmıştı, "sanırım bu senin soğuk, ölü kalbinin umursayacağı türden bir şey değil."

Ölüm hayatımın ve işimin değişmez bir parçasıydı; her an kapımda belirebilecek bir şeydi. Soğuk, ölü kalbim bile bunun aileleri nasıl parçalayabileceğini, eşleri nasıl yıkabileceğini ve arkadaşları nasıl paramparça edebileceğini çok iyi biliyordu. "Bazen, ölümün a rahatlama, özellikle için şunlar kim acı çekiyordu," dedim, sesim alçak ve sertti. "Bir keresinde gördüğümüz bir haberi hatırlıyorum - tek çocuğunun öldüğünü öğrendikten hemen sonra araba kazasında ölen bir kadın. oğlu eski sevgilisi tarafından öldürüldü."

Sanırım o zavallı kadın ölmekle bir sürü keder ve ıstıraptan kurtuldu.

"Evet, bu doğru," diye cevap verdi, çayını yudumlarken bakışları mesafeliydi.

Dağınık topuzundan çıkardığı nemli saçları yüzünün etrafına gevşekçe dökülüyordu. Makyajsız, inanılmaz derecede genç görünüyordu, minik çilleri ve yumuşak zümrüt gözleri göze çarpıyordu.

Uzandım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Tatlına dene."

Bakışlarımdan kasıtlı olarak kaçınarak doğruldu ve kaşığına uzandı. Ama o daha kaşığı eline alamadan ben iki kaşığı da elinden kaptım. Onu beslemek istiyordum. Çilek ve pavlova'dan cömert bir ısırık aldım ve dudaklarına götürdüm. Dudaklarını ayırmadan önce bir an tereddüt ederken yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Kaşık dudaklarının arasından kaydı ve gözleri kapanırken yumuşak bir iç çekti.

"İyi mi?"

Başını salladı ve eliyle ağzını kapattı.

Tatlıdan bir ısırık daha aldım ve ona uzattım. Gözleri benimkilerle buluştu, şüphe ve kaynayan öfke karışımıyla parladı, ama yine de ağzını açtı. Kaşık dudaklarının arasından kaydı ve dudaklarını sıkıca kapattı.

Sikeyim.

Sabırsızlıkla kaşığı bir kenara fırlattım ve çenesini yukarı kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapattım ama tabii ki başını çevirdi.

Sonra bana baktı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu.

"*Zavallı ve çaresiz* bir kızı öpmek istediğinden şüpheliyim, Romaniev," diye mırıldandı, sesinde acı bir ton vardı. "Bundan biraz daha asaletli olmanı beklerdim."

Sırıttım, daha da yaklaştım, ona kaçacak bir santim bile bırakmadım. "Muhteşem ve kusursuz demek istedim."

Gözleri kısıldı. "Seni hâlâ çok çirkin buluyorum."

Kısık, karanlık bir kıkırdama çıkardım ve dudaklarım boynuna değene kadar ona doğru eğildim. "Güzel," diye mırıldandım tenine karşı, nabzının sıcaklığı dudaklarımın altında titriyordu. Boynunun kenarı boyunca yumuşak, alaycı öpücükler bırakmadan önce yavaş ve derin bir şekilde kokusunu içime çektim. İçgüdüsel olarak başını yana eğip kendini bana daha fazla gösterirken nefesi keskin ve hızlı bir şekilde kesildi.

"Ve ben hâlâ senin küstah, kibirli, çekilmez bir pislik olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı ama vücudunun benimkine yaslanma şekli tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu.

Dişlerimi boğazında hafifçe gezdirdim, parmakları gömleğimin içine kıvrılırken titremesine neden oldum. "Komik, çünkü benim bir pislik olduğumu düşünen biri için," diye mırıldandım tenine karşı, "beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsun."

Başka bir kelime daha söyleyemeden çenesini kavradım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Bir an direndi, dudakları sanki daha sert bastırmam için bana meydan okurcasına gergindi ve ben de öyle yaptım. Dilim alt dudağını okşadı ve hepsi bu kadar. Teslim oldu, dudaklarını ayırdı, çok tatlıydı, tadı çilek gibiydi ama bu tatlı değildi. Bu açlıktı. Çiğ, dağınık ve ikimizi de altına çekiyordu. Parmakları bileğime dolandı, sanki buna benim kadar ihtiyacı varmış gibi sıkıca kavradı. Dillerimiz birbirine dolandı, her bir vuruş daha ağır, daha karanlıktı ve bizi istesek bile geri çekemeyeceğimiz bir şeyin derinliklerine çekiyordu.

"Romaniev," diye soluk soluğa bağırdı, tırnakları bileğimi ısıırıyordu, sanki hâlâ savaşacak gücü varmış gibi. "Yapamayız-"

Sırıtarak parmağımı dudaklarına bastırdım. *Yapamaz mısın? Evet, tabii.*

Bana karşı titrediğini hissedebiliyordum ve neredeyse omzundaki küçük şeytanın zıpladığını görebiliyordum, sonunda yalvarmakta olduğu şeyi elde etmişti.

Evet. Caia da Caia bunu en az benim kadar istiyordu, itiraf edemese bile. Bunu gözlerinde görebiliyordum; kendini tutmayı ne kadar çok istiyordu ama bunu mahvetmek üzere olduğunu biliyordum. Ve onun kırılmasını izlemek çok hoşuma gitti.

Başka bir bahane bulamadan onu belinden kavradım ve şaşkın bir çığlık attı, elleri omuzlarımı son kontrol parçasına tutunur gibi kavradı. Ama ona düşünmesi, nefes alması ya da altımda erimekten başka bir şey yapması için bir saniye bile vermiyordum.

Ağzımı onunkine yapıştırdım, sert ve talepkâr bir şekilde, o nefessiz nefesini yutarak. Elleri beni durdurabilecekmiş gibi saçlarımı sıktı ama dişleri dudaklarımı sıyırdığı anda benim olduğunu anladım. Onun inlemeleri, lanet olsun, istediğim şey onlardı. Çiğ, çaresiz ve gittikçe daha yüksek sesle.

Onu yatağa bıraktım, üzerine tırmanıp onu altımda sabitlerken ayakkabılarım gümbürtüyle yere çarptı. Bacakları etrafımı sararak beni kendine çekti ve öpüşürken sırtımdan kendimi alamadım.

Boğazına doğru ilerledim, emdim, ısırđım, dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim. Kalçaları bana doğru sürtünmeye başladı. Nefesinin kesilmesi, iniltilerini bastırmaya çalışması beni çılgına çeviriyordu.

Sabırsızlık içimi kemirdi ve bir an bile düşünmeden gömleğini yırtıp bir kenara attım. Sütyen yoktu, sadece çıplak, mükemmel bir ten. Kahretsin, mükemmeldi.

Zaman kaybetmedim, meme ucunu ağzıma aldım, sertçe emdim, vücudunun bana doğru eğilmesini sevdim. Nefesi kesildi ve adımı inledi, sesi yükseliyor, saçlarını tutuşu sıkılaşıyordu. Göğüsleri mükemmeldi, yumuşaktı, ellerim için yaratılmıştı ve tadı kiraz gibiydi, aynı anda hem tatlı hem de günahkârdı.

Ben doyamıyordum, onun nefessiz inlemelerine bakılırsa o da doyamıyordu.

Bana karşı sürtünmeye devam etti, hareketleri daha çılgınca, daha çaresiz hale geldi.

Bileklerini kavradım, başının üzerinde sabitledim, vücudu altımda titrerken sııttım, gözleri ihtiyaçla irileşti. Eğildim, ağzım tekrar göğsünü buldu, bu sefer daha sertti.

"Romaniev-"

"Ne istiyorsun Caia?"

Dudağını ısırđı, gözleri şehvetle doluydu, yanakları kızarmıştı. "*Çok* yakınım, ben-"

Kahretsin, bir tanrıça gibi görünüyordu, kızarmış ve çaresizdi, sanki benim için yaratılmıştı, sadece benim için.

Sııttım, karanlık ve hınzırca. "Boşalmak ister misin? O muhtaç küçük amcığa sürtünmemi ister misin?"

Başını salladı, nefesleri hızlı, sık patlamalar halinde geliyordu, kalçaları sikime doğru sallanıyordu. Ama ona bu kadar kolay izin verecek değildim, henüz değil.

Bir elimle bileklerini tutarken diğer elimi serbest bıraktım ve zıplayan göğüslerine sert bir tokat attım. "Benden sonra tekrar et."

"Ne?" diye sordu, sesini şaşkınlık kaplamıştı.

"Ben, Caia Mankiev."

Başını salladı, oynadığım oyunu anladığında yüzünde bir farkındalık titreşimi belirdi. İşbirliği yapmadığı için meme ucunu sertçe büktüm, acı ve zevk içinde haykırmasını sağladım.

"Ben, Caia Mankiev," derken dudakları nefes nefese ayrılmıştı.

"İstiyorum," dedim ve göğüslerine sert bir tokat daha attım.

"İstiyorum" diye inledi.

"Alexsei Romaniev," diye homurdandım, elimi boğazına doladım, nabzının avucumun altında attığını hissettim

"A-Alexsei Romaniev."

"Beni becermek için."

Tekrar başını salladı, ben de aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Alt dudağını sertçe çektikten sonra geri çekilmesine izin verdim, elim hala boğazına sıkıca sarılmıştı. Aletim amına doğru bastırdı, ıslaklığı pantolonumda gözle görülür bir leke oluşturdu.

"Söylesen iyi olur."

Gözleri kısıldı, bana bakarken öfkeyle parladı. Ama ben hızımı artırıp ona daha sert sürtünmeye başlayınca, meydan okuyan bakışı yerini çaresiz bir inlemeye bıraktı. "Beni becermek için," diye boğuk bir ses çıkardı, sesindeki hayal kırıklığı neredeyse beni güldürüyordu.

Sırıttım, başka tarafa bakamayacağından emin olmak için çenesini tuttum. "Benim için tekrar söyle."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Senden nefret ediyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Söyle."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. İç çekerek gözlerini kapadı, dudağını ısırıldı ve sonunda boğuk, alçak bir sesle mırıldandı: "Ben, Caia Mankiev, Alexsei Romaniev'in beni becermesini istiyorum."

İşte oradaydı.

Söyledi tabii, söylemesi için onu zorlamam gerekti ama yine de söyledi.

Klitorisine sürtünmeyi artırdım, suları kalçalarından aşağı damlıyordu. Kokusu beni çıldırtıyordu ve aniden bana hissettirdikleri beni kızdırmaya başlamıştı.

"Benim için boşal. Adımı haykır."

Hızımı artırdım, göğüslerinin çılgınca zıplamasına ve yatağın gıcırdamasına neden oldum. Yaklaştığını hissettiğimde, avucumu karnının alt kısmına bastırdım, amından sadece birkaç santim uzakta, orgazmında mükemmel bir şekilde kaybolmuş görüntüsünü aldım.

Siktir, işte benim kızım.

"Alexsei, ben-" Zirveye ulaştığında sözleri tiz, gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüştü, göğsü yataktan kalktı, bacakları kalçalarımın etrafında titriyordu.

Yüzünü kavradım ve onu derinden öptüm, dilini alaycı bir şekilde emdim.

Kahretsin, tamamen bağlanmıştım.

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZİNCİ

"Bazen tüm kelimelerimi elimden alıyorsun."
- Amie Kaufman

Caia

Yatakta kıpırdandım, battaniyemin ağırlığını her zamankinden daha fazla hissettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Yastığıma daha sıkı sarıldım ama doğru hissetmiyordum; çok katı, çok sıcaktı. Sonra kolumun altında yükselip alçaldığını hissettim, bana ait olmayan nefes alış verişin sabit ritmini. Tüm vücudum buz kesti.

Bir yastık tutmuyordum, bir ceset tutuyordum.

Kalbim göğsüme çarptı, nasıl bu hale geldiğimi hatırlamaya çalışırken içimi panik kapladı. Tam korkum geçecekken, tanıdık bir ses sessizliği bozdu.

"Uyumaya devam et, bebeğim. Saat daha sabahın ikisi."

Keskin bir nefes verdim, içimi bir rahatlama kapladı. Gözlerimi açtığımda Alexsei'nin bana sırtıttığını gördüm. Ben üstsüzken tamamen giyinikti, bacağım ve kolum bir sarmaşık gibi ona sarılmıştı. Meme uçlarım tişörtüne sürtünerek vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi ve mideme yerleşti.

Bekle. *Rahatlama* mı? Gerçekten mi, Caia?

Kendini kontrol etmeye ne oldu?

Neden bu adamın gözleri sana doğru baktığı anda buharlaşıyor?

Bu adam beni aşağılıyor, küçük düşürüyor, tartaklıyor ama Tanrım, bana dokunma şekli... DUR. Her şeye rağmen, yine de bana dokunmasına izin verdim. Cidden, bir terapistle ihtiyacım var, *dün* gibi.

Ama içimdeki çarpık bir parça her şeyi seviyor. Rahatsız edici, değil mi? Hakaretleri, aşağılamaları nasıl da arzuluyorum, sanki aşağılama ve övgünün mükemmel dengesinde ustalaşmış, beni tam olarak nasıl çözeceğini biliyor.

Neredeyse acınası bir durum ama içimdeki o karanlık kısım... ona doğru çekiliyor, her çarpık saniyeden besleniyor.

"Özür dilerim, bayılmış olmalıyım," diye mırıldandım.

Alçak sesle ve derin derin kıkırdadı. "Evet, seni o kadar sert boşalttım ki bayıldın."

Yüzüm anında ısındı ve utançtan yanan tenimi boynunun kıvrımına gömdüm.

"Şimdi benden utanma," dedi, eli çıplak sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ederken. "Buna bayıldım."

Yumuşak bir kahkaha atarak başımı salladım, az önce bana yapmasına izin verdiğim şeyin ağırlığından kurtulmaya çalıştım -tekrar- ve diğer tarafa yuvarlanırken esnedim. Fazla uzağa gitmedim. Beni hemen kaşıkladı, kolunu bir tür insan yastığıymışım gibi belime doladı, bir eliyle göğsümü sahipleniyormuş gibi kavradı. Memnun bir mırıltı çıkardım, sıcaklığı beni biraz fazla sahiplenici bir battaniye gibi sararak daha da yakınıma çekti.

Akıl sağlığım -ve dürüst olalım, güvenliğim- için tam bir felaket olan birinin yanında kendimi bu kadar rahat ve güvende hissetmek tuhaftı. Bir *katilin* sihirli parmaklarıyla beni ikinci kez boşaltmasına izin verdiğim düşüncesi omurgamda kısa bir ürperti yarattı ama dudakları boynumda gezinmeye başladığında bu ürperti kayboldu.

Onu kıcımda sertçe hissedebiliyordum ve bacaklarım içgüdüsel olarak sıkıştı, aralarında oluşan ısıyı kontrol etmeye çalıştım.

Sonra aniden, bana daha önce söylediği şeyin anısı - aslında onunla *yatmak* istediğimi - yanaklarımın yeniden kızarmasına neden oldu.

"Söylediğim her şey... Öyle demek istemedim-"

Güldü, göğsümü sıkıca kavrayışı *öyle demek istemediğim* kısmını tekrar düşünmemi sağlayacak kadar sıkıydı. "Oh, şimdi geri almaya çalışma, Caia. Bunun için çok geç."

Dokunuşu yumuşadıkça sessizleştirdim, parmakları göğsümün ve karnımın üzerinde tembelce daireler çiziyor, beni kendimden geçecekmişim gibi hissettirecek şekilde rahatlatıyordu.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve tam uykuya dalmak üzereyken dudaklarımın kulağımın arkasındaki hassas noktaya değdiğini hissettim.

"Ama önce, seni becermeden önce benim olmanı istiyorum, Caia."

Ondan sonra uykuya daldım, ancak saatler sonra boş, soğuk bir yatakta uyandım.

"Bay Beyaz Atlı Prens ile randevun nasıl geçti?" Hastaların öğle yemeği için ilaçları düzenlerken Valeria'nın sesi dikkatimi dağıttı.

Kaşlarımı çattım, tamamen kaybolmuştum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Randevun," diye tekrarladı, en az benim kadar şaşkındı. "Uzun boylu, kaslı, hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip, muhteşem erkek arkadaşınla."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Valeria elini dramatik bir şekilde ağzına kapattı. "Dün gece elinde hamur işleriyle geldi, sana sürpriz yapmak için kapıyı açmam için neredeyse yalvardı."

Ağzım bir aptal gibi açık, öylece ona baktım.

"Caia, *lütfe* bana kliniğime girmesine izin verdiğim adamın aslında senin erkek arkadaşın olduğunu ve tüm hastalarımı kaçırabilecek rastgele bir adam olmadığını söyle," dedi sabırsızlıkla hafif bir panik atak arasında bir yerde. "O benim erkek arkadaşım *değil*," diye mırıldandım, ilaç kutusunu Dolap.

Valeria'nın gözleri kısıldı. "Ama onu tanıyorsun, değil mi?" diye sordu, bu noktada neredeyse yalvarıyordu.

"Evet, üzgünüm," diye iç geçirdim, masamın arkasına oturdum ve hastaların vejetaryen yemek taleplerini önemsiyormuş gibi davrandım. "O... bir tanıdık."

Dün gece beni sert bir şekilde boşaltan ve boynumda ve göğsümde morluklar bırakan bir tanıdık.

Evet, tamamen normal, günlük tanıdık davranışı.

Bu çok ...coşkulu gecenin kanıtlarını örtmek için bugün balıkçı yaka giymek zorunda kaldım.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramadım. Yine de... hoş birine benziyordu," diyerek omuz silkti Valeria ve karşıma oturdu.

"İlk başta hepsi öyle oluyor," diye küçük bir gülümsemeyle cevap verdim ve bilgisayarıma dönüp sorun çıkarmadan kahvaltı eden hastaların isimlerini kontrol ettim.

Valeria'nın başından çok şey geçti. O benim sadece patronum değil, en iyi arkadaşım oldu.

O, şık kısa saç kesimi ve sıcak kahverengi gözleriyle, 1.80 boylarında inanılmaz bir kadın. Ama kalbi paramparça olmuştur. Eski kocası -sevdiği tek erkek- on yıllık evliliğin ardından onu daha genç biri için terk etmiştir. Bu yeterince yıkıcıydı, ama o genç kadın hamile kalınca daha da kötü oldu. Ardından, sadece üç ay sonra, sarhoşken neden olduğu bir araba kazasında hepsi öldü.

Henüz otuz yedi yaşında ama bu deneyim onda yara izleri bıraktı. Onu tekrar dışarı çıkması, aşka bir şans daha vermesi için cesaretlendirmeye çalışıyorum ama yaşadıklarından sonra açılmak onun için çok zor. Bir keresinde bana yeni birine güvenmenin imkansız bir dağa tırmanmak gibi hissettirdiğini söylemişti. Ben de anlıyorum.

"Evet," diye iç geçirdi. "En azından sana en sevdiğin tatlıyı getirerek seni dinlediğini gösterdi. Eski sevgilim bir keresinde bana papatya çayı getirmişti, alerjim olmasına rağmen en sevdiğim çay olduğunu söylemişti. O gece neredeyse ölüyordum."

İçimi çektim. "Bu adamlar çok kötü."

"Hepsi değil," diye karşılık vererek ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Peki, bana bu *tanıdığınızdan* biraz daha bahsedin."

Ekranıma odaklanmaya çalışarak gözlerimi devirdim. "Anlatacak pek bir şey yok. O sadece... babamın bir arkadaşı."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bekle, o adam mı? Babanın etrafında ne işi var?"

Kıkırdadım. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü," dedi kollarını kavuşturup sahte bir ürperti vererek, "babanı tanıyorum Caia. Biraz... sıra dışıdır, hatta bazen ürkütücüdür. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

Tekrar ekrana döndüm ve 157 numaralı odadaki hastanın kahvaltıda vanilyalı yoğurt mu yoksa limonlu kek mi yediğini hatırlamaya çalıştım. Konuyu değiştirmek, Alexsei'yi aklımdan çıkarmak için çaresizdim. Ama bu imkânsızdı. Dokunuşu, ağzı, gözlerindeki açlık... Tek düşünebildiğim bunlardı. Kahretsin, o ~~mükemmel~~—çirkin yüzünü görmezden gelmem gerektiğini biliyordum.

"Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?" Valeria sordu, sesi endişe doluydu.

İçimi çektim. "Her şey her zaman karmakarışık, Valeria."

Ellerimi ellerinin arasına alarak yaklaştı. "Konuş benimle, Caia."

Kalbim yardım çılgınlıkları atıyor, bana açılmam için yalvarıyor, içine düştüğüm bu felakete bir yabancıнын bakış açısını getirmemi istiyordu. Belki konuşmak bir çıkış yolu bulmama yardımcı olabilirdi.

"Tamam, adı Alexsei Romaniev," diye yavaşça başladım. "Olay şu: Babam beni Alexsei'yle yatmam için zorluyor. Başlarda başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum ama artık hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama babamın öfkeleneyeceğini, hatta belki de... bana zarar vereceğini biliyorum."

Derin bir nefes aldım ve kelimeler dökülürken devam ettim. "Alexsei dün gece uğradı. Nedenini bile bilmiyorum, gerçekten. Onu en son birkaç gece önce gördüğümde, o çirkin suratına sopayla bile dokunmayacağımı söylemişim ama sanırım yanıldığımı kanıtlamak istedi. Bundan birkaç gün önce beni yemeğe davet etmişti ama işler pek iyi gitmedi. Neredeyse babamın planına uyacaktım, buna mecburmuşum gibi hissettim ama...yapamadım. Babamın hayatımı kontrol etmesine izin vermeye devam edemem. Özellikle de bundan sonra..." Sesim kesildi, gözlerim yaşardı.

Valeria başını salladı, ellerimi daha sıkı sıktı. "Anlıyorum."

Birkaç yıl önce Valeria beni dairemde yıkılmış, gözyaşları ve alkol içinde boğulurken buldu. Ona *her* şeyi anlattım; neler olduğunu, ne yaptığını, kim olduğunu ve ne kadar korktuğumu.

Beni en kötü halimde gördü ve yanımda kalıp kendimi toparlamama yardım etti. O artık benim dayanağım, tek sırdaşım. Ama onu da bu karmaşanın içine sürüklemek istemedim, benim yüzümden zarar görmesini istemedim - tıpkı zavallı Lily'm gibi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Valeria. Tamamen sıkıştım." Hiç tereddüt etmeden beni kollarıyla sardı ve rahatlattı.

Bu gece babamla buluşmam gerekiyordu, bu gece onun o tuhaf talebini yerine getirmem gerekiyordu ama buluşmaya doğru attığım her adımda kendi idamıma doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Mankiev:

Akşam yemeği saat sekizde Morozko'da. Geç kalmayın.

Mesajını duygusal öküşümden birkaç saat sonra aldım; tam da hastalarla tombala oynayarak kendimi neşelendirdiğim sırada gelmişti. Valeria bunu önermişti, dikkatimi dağıtacağını ve yüzüme bir gülümseme yerleştireceğini umuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Hastalarımız üç saat boyunca Moskova'nın prestijli tiyatrosunda Kuğu Gölü'ne iki bilet almak için kıyasıya yarıştı. Yetmiş beş yaşındaki hayat dolu Lugia kazandı ve hemen arkadaşını ya da aşık olduğu Kosviev'i kendisine katılmaya davet etti. Lugia teklif ettiğinde kızın yanakları pembeleşmiş, Kosviev de memnuniyetle kabul etmiş ve kızın yanağına bir öpücük kondurmuş.

Günün işlerini bitirmek için masama geri döndüğümde telefonum çaldı. Babamdan bir mesaj. Midem düğümlendi. Morozko onun şehrin hemen dışındaki şık restorandı ve benimle orada buluşmak istemesi kesinlikle iyiye işaret değildi.

İşte bu, Caia. Seni öldürecek.

Eve koştum, duş a girdim ve stresimden daha fazlasını buharlaştırmasını umarak suyu kaynar derecede sıcak yaptım.

Orada otururken kendimi bir Hollywood gerilim filminden fırlamış gibi absürt kaçış planları hayal ederken buldum. Britney Spears gibi davranıp yeni bir kimlik için kafamı kazıtsam mı? Belki de Portekiz'de sakin bir köyde saklanmalıyım? Ya da en büyük komployu gerçekleştirip sahte bir ölüm mü düzenlesem? Kulağa çılgınca geliyordu ama garip bir şekilde, olması gerektiği kadar uzak görünmüyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından dışarı çıktım, kurulandım ve hazırlandım. Eğer bu benim dünyadaki son gecem olacaksa, muhteşem görünmeliydim.

Givenchy'nin ışıltılı altın rengi, uzun kollu ve kalçama kadar yırtmaçlı elbisesini tercih ettim. Sırt dekolteli, cesur ve sadece bir intikam dokunuşu. Altın halkalar ve YSL topuklu ayakkabılarımla eşleştirdim - çünkü neden üniversiteyi bitirmemi kutlamak için aldığım ayakkabıları göremeyeceğim bir gecede giymeyeyim?

Siyah kürkümü kaptım ve beni bekleyen çarpık kaderle yüzleşmeye hazır bir şekilde kendimi kara hazırladım.

ChapTer

NIneTeen

"Bir dūřmanı affetmek, bir dostu affetmekten daha kolaydır."
- William Blake

Caia

Araba restoranın dıřına park etti ve dondurucu gece havasına adımımı attıđında nefesim hayalet gibi pūskūrdū. Paltomu sıkıca çekip sođuđa karřı kendimi destekledim ve giriře yönelmeden önce ūçe kadar saydım.

İçeride bir piyano hafifçe çalıyır ve havayı bitki kokuları dolduruyordu. Ceketimi çıkarıp askıya asarken yemek alanı ūrkūtūcū bir řekilde boştu.

"Bayan Mankiev, bu taraftan," diye seslendi bir garson, karanlık bir kōřeyi işaret ederek sessizliđi bozdu. Beni loř bir koridordan geçirerek babamın genellikle karanlık işlerini yaptıđı gizli bir odaya gōtūrdū.

Topuklarım ahřap zeminde tıkırdarken, garson kapıyı açtı ve beni ūksūrten bir puro dumanı bulutu saldı. Ağzımı kapattım ve tereddūt ettim, içeri girdiđimde babamın gūrūltūlū kahkahasını gōrūnce kalbim sıkıřtı - bu beni ūrperten bir řeydi.

Odada uzun ahşap bir masa, koyu renk peçeteler, fildişi yemek takımları ve peynir, zeytin, incir, kuru meyve ve badem tabaklarının yanı sıra votka, şampanya ve şaraptan oluşan içki çeşitleri bulunuyordu.

Babam Igor'un yanında oturuyordu ve Alexsei de onun karşısında badem çiğniyordu. Beni gördüklerinde kahkahaları kesildi.

Babam sırtarak ayağa fırladı ve ellerini çırpı. "İşte gecenin yıldızı! Gel, moya printsessa, otur." Kolumdan tuttu ve beni Alexsei'ye doğru çekti.

Şaşkın ve tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım.

Igor bakışlarımı kaçırarak bir parça peynirle meşgul olurken, babam sandalyesine gömülmüş, halinden memnun görünüyordu.

Alexsei'nin yoğun bakışlarını hissedince sandalyemi dikkatlice çekerek kendimi sadece bakışlarından değil, vücudunun sıcaklığından ve tehlikeli derecede baştan çıkarıcı kokusundan da uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bunun bir iş toplantısı olduğunu fark etmemiştim," diyerek ayağa kalktım. "İstersen daha sonra gelebilirim."

"Otur yerine," dedi babam, bana bir kadeh şampanya uzatarak. "Bunu kutlamalıyız, Caia!"

"Peki neyi kutluyoruz?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum.

Oda kalın ve rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki diğer her şeyi bastırıyordu.

"Alexsei ile olan evliliğiniz tabii ki."

Sözleri bana bir balyoz gibi çarptı. Tutuşumun gevşediğini hissettim ve bardak elimden kayarak, odada yankılanan bir gürültüyle yere düştü.

Öyle hızlı sıçradım ki sandalyem büyük bir gürültüyle devrildi. "Ne?!"

Babamın bakışları lavları dondurabilirdi. "Beni duydun. Otur yerine."

Hiç etkilenmemiş görünen Romaniev'e döndüm, sanki yaklaşan kâbusum yerine hava durumunu tartışıyormuşuz gibi rahatça badem çiğniyordu. Votkasından yavaşça bir yudum aldı, yüzü boş ve kopuktu.

Hayır.

Hayır,

lütfen.

Hayır!

Hayır!

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?!" Sesim titreyerek bağırdım.

Babamın ifadesi sertleşti. "Caia, bu bir pazarlık değil. Sözleşme imzalandı."

NE?!

"Hayatta olmaz! Bunu yapmayacağım!" Kapıya doğru hücum ederek bağırdım.

Kapıyı çekip açtım ama Drayi'yle karşılaştım, kımıldamaz bir duvar gibi yolu kapatıyordu. Onun varlığı, kolay bir çıkış olmadığının acımasız bir hatırlatıcısıydı. Bunun sadece bir engel olmadığını, piyondan başka bir şey olmadığım bir oyunda hesaplanmış bir hamle olduğunu fark ederek sendeleyerek geri çekildim.

Babam ayağa fırladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Seni lanet olası velet! Bu ne cüret!" Sesi odanın içinde kükrüyor, her kelimesinden zehir damlıyordu. "İtibarımı mahvettikten sonra! Resmi gördük, yaptıklarını düzeltmenin tek yolu evlilik!"

Üzerime bir şok çöktü. "Ne resmi?" Nefes aldım.

Babam tek kelime etmeden telefonunu çıkardı, birkaç kez tıkladı ve yanımdaki masaya fırlattı.

Korkudan bacaklarım titreyerek yaklaştım. Telefonu açarken ellerim titriyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Ekranda Alexsei'ye sarılmış uyurken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Kolum ona sarılmıştı, çıplak göğsüm kısmen görünüyordu. Bu görüntü bir ihlal, bir ihanetti. Alexsei'nin yüzündeki sinsi sırıtma, kameranın farkında olduğu anlaşılan gözleri, içimde biriken öfkeyi daha da arttırdı.

Bu sadece masum bir fotoğraf değildi; beni manipüle etmek ve kontrol etmek için tasarlanmış bir silahtı.

"Biz-" diye başladım ama babam sözümü kesti.

"Bana yalan söyleme," diye hırladı, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sakın buna cüret etme."

Öfke içimde patladı. "Sen-"

Sözlerimi bitiremeden eli bana sertçe vurdu ve beni yere düşürdü. Ağzıma kan doldu ve yanağımdan acı yayıldı. Kendimi sabit tutmaya çalışarak ağrıyan yere dokundum.

Gök gürültüsünü andıran bir ses sessizliği bozdu. Alexsei'yi görmek için başımı kaldırdım, her zamanki sakinliği yerini ölümcül bir bakışa bırakmıştı. Babamın boğazını mengene gibi kavramış, silahını babamın şakağına dayamıştı.

Babamın yüzü dehşetle buruştu.

"Ona bir daha dokunursan, gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadan seni iki metre yerin dibine gömerim."

Oda donmuştu, herkes hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

"Dur," diyebildim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Sanki sözlerim bir emirmiş gibi, Alexsei onu hemen serbest bıraktı. Bana doğru ilerledi, yardım etmek için elini uzattı ama ben onu ittim.

Topuklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde sallanarak ayakta durmaya çalıştım. Tam düşecekken, Alexsei beni kolumdan yakaladı ve yere çarpmamı engelledi.

"Dokunma bana!" Onu geri iterek tersledim.

Alexsei uzaklaştı, silahını düzgünce kılıfına sokarken ifadesi okunamıyordu.

Igor'un sesi odayı böldü. "Biz gidiyoruz. Mankiev, kızını yarın saat 14:00'e kadar malikâneye bırak. Eğer orada olmazsa anlaşmamız sona erer ve cesedini köpeklerime yediririm."

Igor bana başını salladı ve dışarı çıktı. Alexsei yüzüne sert bir yumruk indirmeden önce babama son bir kez baktı.

Alexsei, "Zamanında gelsen iyi olur," diye uyardı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Onlar gittikten sonra babam kıkırdadı ve çenesini yokladı.

Sonra oturdu ve Drayi'yi rahatça yanına davet etti. "Haydi, otur ve yemeğini ye, Caia. Yemeğin soğuyor."

Orada öylece durdum, sersemlemiştim, aklım başımdan gitmişti. "Sen... sen beni sattın."

Bir parça salamı ısırdı. "Dramatik olma. Ben sadece geleceğimizi daha uygun hale getirdim."

Hayal kırıklığı gözlerimi yaşarttı ama sesimi sabit tutmaya zorladım. "Romaniev'le yatmadım. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma."

Omuz silkti, kayıtsızlığı tüyler ürperticiydi. "Yapıp yapmaman umurunda değil. Önemli olan tek şey onun senin yatağında olması. Bu ikimizi *de çok* zengin yapmaya yeter, o yüzden bunu kutlayalım."

"Onunla evlenmeyeceğim," diye nefes aldım.

Kahkahası karanlık ve acımasızdı. "Ama alacaksın. Alexsei bu anlaşmayı yaptı ve Silas'ın adamları bir şey istediklerinde bunu sadece istemekle kalmaz, ne kadar adaletsiz görünürse görünsün onu alırlar."

ChapTer

TWenTY

"Hepimiz kendi kendimizin şeytanıyız ve bu dünyayı kendimize cehennem yapıyoruz."
- Oscar Wilde

Alexsei

Çantayı Mankiev'in masasına attım ve o da hiç vakit kaybetmeden içindeki parayı saymaya başladı. Tam olarak 500 bin dolar.

"Mükemmel," dedi ellerini birbirine sürterek. "Göreceksin, kızım seni nasıl *mutlu* edeceğini bilecek."

Ne demek istediği üzerinde durmak istemedim, çünkü bunu yaparsam muhtemelen kafasına bir kurşun sıkmış olurum. Bu yüzden sadece evlilik sözleşmemizi imzalamaya odaklandım.

Francesco Ricci'nin parmaklarının yüzünde gezinmesini izledikten ve ona gülümseyişini, tenine yayılan hafif bir kızarıklığı gördükten sonra şiddetli bir kıskançlık hissettim - daha önce hiçbir kadınla yaşamadığım bir şey.

Sonra, geceyi onun evinde geçirdikten sonra, yüzünü göğsüme bastırarak, sıcak nefesini tenimde hissederek ve bacağına bacağıma dolayarak uyumasını izledikten sonra, ona sahip çıkmam gerektiğini biliyordum.

Başka kimsenin ona sahip olmayı düşünmediğinden emin olmak istedim.

Bu yüzden basit bir fotoğraf çektim, bunun her şeyi alevlendireceğini ama aynı zamanda lanet arzularımı tatmin edeceğini biliyordum. Onu yatağıma almaya kararlıydım ve

Eğer evlilik tek yol olsaydı, o zaman tamam. Zaten bir e e ihtiya ım vardı.

"Bu ak am yemeğe çıkalım," diye homurdandı Mankiev, votkasını kaldırarak. "Ben de

Caia'nın iyi haberi duymak için orada

olduğundan emin ol." Puromdan bir nefes çektim. "M ukemmel."

Caia'nın karşı koyaca ından, hatta belki kaçmaya  alı aca ından emindim ama günlerdir onu takip ediyordum.

Günlerim onun güvenliğini sağlamakla ama aynı zamanda bakmadı ı anlarda onu g rebilmekle geçti. Sokaklarda ba ı  ne e ik, müziğinin ritminde kaybolmuş, arka plana karı maya çalışarak ilerliyordu.

Birkaç hafta önce tanıştığım kız -yüksek topuklu ayakkabılar, kedi gözleri, kendinden emin kırmızı dudaklar- sıradan i lerle u ra an kıزدan tamamen farklı biri gibiydi. Sanki Caia tamamen farklı iki ki ili i bir arada barındırıyordu. Ve lanet olsun, bu beni daha da tahrik etti.

Mankiev sırtttı, gözlerinde u ursuz bir parıltı vardı. "D   n bu gece burada, Malik ne'de olacak. Böylece Caia seninle birlikte hemen ayrılabilir."

Başımı salladım ve bir nefes puro dumanı üfledim. "Bana uyar. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Mankiev kıkırdadı ve oturduğu yerden kalkmadan önce votkasından bir yudum aldı. "Sadece kızımın kimin yetkili olduğunu bildiğinden emin ol. Eğer çizgiyi a arsa, onu yola getirirsin; aksi takdirde, tam bir ba  belası olabilir."

Yumruklarımı sıktım ve onun çirkin suratını yumruklamamak için kendimi zor tuttum.  arpık bir şekilde, Caia artık benim olduğu için neredeyse rahatlamı tım. Bir daha asla onun yanına yaklaşmasına izin vermeyecektim. Bu piç onun babası olmayı ya da hayatında herhangi bir rol oynamayı hak etmiyordu.

Mankiev sinirlendi imi hissetmiş olmalı ki boğazını temizledi ve hızla odadan  ıktı.

Caia'nın neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Belki de dışarıda masum yabancılarının fotoğraflarını çekiyor ya da büyükannesine i  açıcı hik yeler okuyor, hayatının kollarına doğru tek yönlü bir yolculuk yaptığından habersiz bir şekilde mutluluk içinde ya ıyordu.

Muhtemelen buna cehennem derdi, ama kızın TSSB'si olduğu açık, bu yüzden onu biraz rahat bırakıyorum.

"H l  buna devam ettiğine inanamıyorum." Volk, elleri h l  kanla lekelenmi  bir halde, kendine bir bardak votka doldurarak yanlarına geldi.

"Neden olmasın?" Ben de sırtarak karşılık verdim.

Omuz silkti. "Evlenecek bir tip olduğunu hiç d   nmemi tim. Dürüst olmak gerekirse, neden zahmet edelim ki? Her şeyi bir kenara bırakalım.  ehre gideriz, bulu uruz.

Marina ve çılgın kuzenleriyle."

"Hayır. Güzellik uykusuna ihtiyacım var. Unuttuysan söyleyeyim, bu gece nişanlanıyorum."

Volk alay etti. "Doğru. Sonsuza dek mutlu olacağın tatlı rüyalar. Sanki biraz kestirmek o çirkin suratını düzeltecekmiş gibi."

"En azından tanıdığım birinin aksine kadınlar için para ödemek zorunda kalmayacağım." Çekip gitmeden önce bana orta parmağını gösterdi.

Tipik.

Kanlı parmak eklemlerime baktım ve içimden küfrettim. Yumruğum hâlâ zonkluyordu ama Mankiev'e daha sert vurmalıyım.

Küçük anonsumuzdan sonra Caia o kadar şok olmuş görünüyordu ki orada bayılacağını sandım - bir hayalet kadar beyazdı. Ama lanet olası babası ona tokat attığı anda kırmızıyı gördüm. Yüzündeki ifade -yanaklarının kızarması, gözlerinin dolması ve dudaklarının titremesi- beni çılgına çevirdi. O piçi hemen orada parçalamalıyım. Ama o beni durdurdu. O küçük, çaresiz yalvarışı beni durdurdu.

Onu benimle evlenmeye zorlamak ve aynı gece babasını öldürmek mi? Ben bile bunun zorlama olacağını biliyordum.

Koltuğa kaydım ve kapıyı arabayı sarsacak kadar sert çarptım. Igor'un gözleri bana kaydı, kaşları çatıldı ama motor kükreyip restorandan uzaklaşırken çenesini kapalı tuttu. Yine de içten içe kaydığını biliyordum.

"Patron-"

"Sana o kıزدan uzak durmanı söylemiştim Alexsei," diye tersledi. "Ama sen dinlemedin."

"Şey-"

"Şu haline bak. Sadece onunla değil, Mankiev'le de lanet hayatının geri kalanında başının etini **y i y o r s u n .**"

Çenemi sıktım ve şehir bulanık bir şekilde geçerken pencereden dışarı baktım. Yanılmadığını biliyordum.

Ama yine de büyük bir parçam o küçük cadının buna degeceğini biliyordu.

Igor devam etti, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sen bir Silas'sın evlat. Beni dinlemedin, şimdi seni neyin beklediğini biliyorsun. Öyle ya da böyle bu hatanın bedelini ödeyeceksin."

Evet, küçük ihanetim cezalandırılacaktı. Bu çok açıktı. "Yine de bekleyebilir mi?" Mırıldandım. "Lanet olası morluklara sahip olmak istemiyorum

düğün günümde yüzümün her yerinde. Daha 'Evet' demeden gelinin tepelere kaçmasına izin veremem."

Igor homurdandı. "Eminim çoktan kaçışını planlıyorsun."

Elbette haklıydı.

Caia muhtemelen bir çıkış yolu bulmak için çırpınıyor, bu kabus gibi düğünden kurtulmak için çırpınıyordu. Bu düşünce içimde keskin bir şeyleri burktu.

Geriye yaslandım, dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi. "Biliyorum ama onu bulup ait olduğu yere geri getireceğim."

İçini çekti, kar asfaltı aç bir canavar gibi yutarken virajlı yollardan malikâneye doğru ilerliyordu. "Krasnodar'daki dairen mi? Artık benim. Beni dinlemediğin için bunu cezan olarak kabul et. O güzel yüzünü mahvetmek istemeyiz, değil mi?"

O daireyi birkaç yıl önce bir milyona almıştım.

Şimdi muhtemelen üç milyon değerindedir, ama dürüst olmak gerekirse, Moskova'nın kaosunda boğulmakla meşgul olduğum için oraya neredeyse hiç adım atmadım.

Yani, istediği kadar alabilir.

"Harika," diye mırıldandım, dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Tam da her damadın istediği şey - boş bir daire ve kaçak bir gelin."

Bana çeliği delip geçebilecek bir bakış fırlattı. "Böyle devam edersen sadece daireni kaybetmekle kalmazsın. Dişlerini de kaybedeceksin, evlat."

ChapTer

TWenTY-One

"Bir şey, herhangi bir şey yapmak için cesaretiniz varsa, sonuçlarıyla
yüzleşecek kadar para biriktirseniz iyi edersiniz."
- Criss Jami

Caia

Eşyalarımı çılgınca bir telaşla çantalarımaya attım, ne paketlediğimi düşünmek için zar zor durakladım. Cüzdan, tamam. Telefon, hayır, onu almıyorum. Takip edilmeyi reddediyordum.

Nefret ettiğim bir adamla, özellikle de babam gibi kötülüğe eğilimli olduğu bilinen biriyle evlenecek değildim. Onun kuklası olmaktan bıkmıştım; artık kaçma zamanıydı.

Valeria'dan hemen büyükanneme göz kulak olmasını ve sadece onun erişebileceği bir sığınak olan beşinci katta güvende olacağından emin olmasını istedim. Hayatından çıkmam gerekse bile onun iyi olacağını bilmem gerekiyordu.

Babuşkama veda etmek dayanılmazdı. Ellerini ve yanaklarını öptüm, sadece onun için söylenmiş sözler fısıldadım. Veda acı vericiydi ama sonunda kontrolü ele aldığım için benimle gurur duyacağını umuyordum.

Evime son bir kez isteksizce baktım. Kederli bir vedaydı ama gitmem gerekiyordu. Üzerime koyu renk bir kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört geçirdim, geceye bir gölge gibi karışmaya çalıştım. Siyah spor ayakkabılarımla attığım her adım, geride bıraktığım hayata sessiz bir veda gibiydi.

Gecenin köründe, sabah uçağa binmeyi planladığım Saint Petersburg'a giden ilk otobüse binmek üzere otobüs durağına doğru yola çıktım. Ancak bankta yayılmış, Lenin ve Kızıl Ordu hakkında tutarsızca mırıldanan sarhoş bir adam gördüğümde rahatlama yerini korkuya bıraktı.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda bana doğru hamle yaptı ve kolumu endişe verici derecede güçlü bir şekilde kavradı. Saldırganlığı karşısında irkilerek geri çekildim.

"Anastasia!" diye mırıldandı, sesi giderek yükseliyordu. "Seni buldum, prensesim!"

Sarhoş bakışları bana sabitlenmişti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. Uzaklaşmaya çalıştım, ama o acımasızdı, sanki başka biriymişim gibi beni kavıyordu. Kurtulmak için savaşıırken öfke içime doldu ve tüm gücümle onu ittim.

"Anastasia öldü! Ben o değilim! Bırakın beni!" Bağırdım, sesim çaresizlikten çatlıyordu.

Bırakmadı ve boğuşma sırasında çantam elimden kaydı, giysilerim karlı zemine saçıldı. Hayal kırıklığına uğramıştım, şimdi de bir sarhoş tarafından rahatsız mı ediliyordum?

Sokaklar ürkütücü bir şekilde boştu, loş sokak lambalarının altında gölgeler uzanıyordu. Sarhoş adam güldü, şişesinden bir yudum daha aldı ve kahkahaları sokakta yankılanarak bankta geriye doğru yığıldı.

Orada öylece durdum, sersemlemiştim.

Bu lanetli ülkede bir insanın sahip olabileceği en kötü şans buydu.

Tam o sırada, motoru tehditkâr bir gümbürtü çıkaran siyah bir SUV caddede sinsice ilerledi. Aracı tanıdığım da kalbim küt küt atmaya başladı. Panik içime doldu ve nefesim kesik kesik gelirken tökezleyerek geri çekildim.

Hayır, şimdi olmaz! Lütfen, hayır!

Hiç düşünmeden karlı sokaklardan aşağıya fırladım, ısırın rüzgâr yanaklarımı yakıyordu. Hayatımı kurtarmak için koşuyordum, korkumdan başka hiçbir şeyim olmadan ülkeyi terk etmeye hazırdım.

Açık bir bar gördüm ve sığınmak için çaresizce içeri daldım. Boş bardaklarla çevrili bir kart oyununa dalmış takım elbiseli iki adam dışında mekân neredeyse terk edilmişti. Aceleyle yanlarından geçerken bana baktılar ama onları görmezden geldim ve kapıyı arkamdan kilitleyerek tuvalete girdim.

Kapıya yaslandım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Lütfen Tanrım, bu durumdan canlı çıkmama izin ver ve söz veriyorum, bu Pazar kiliseye geri döneceğim!

Tuvaletin bunaltıcı sessizliğinde, açılan kapının gıcirtısı sarsıcı bir kesintiye. Ses küçük alanda yankılandı ve artan korkumu büyüttü.

Yavaş ve kasıtlı ayak sesleri yaklaştıkça barın uzaktan gelen konuşmaları ve kadeh şingirtıları azalıyor gibiydi. Keskin ve rahatsız edici tuş sesleri her geçen saniye daha da yükseliyordu.

Duyu organlarım alarmdaydı, bütün sinirlerim titriyordu. Sırtımı kapıya dayadım, kaslarım yay gibi gerilmişti. Kalp atışlarım göğsümde gümbürdüyordu, cesareten değil, saf adrenalinden. İş o noktaya gelirse savaşmaya hazırdım ya da en azından bunu denemeye.

"Merhaba, Caia."

Sesi sessizliği yarıp geçti ve omurgamın korkuyla karıncalanmasına neden oldu. Zar zor nefes alabiliyordum, boğazım sanki bir çığlığı yutmaya çalışıyormuş gibi sıkıydı. Her biri göğsüme bir yumruk gibi inen üç kasıtlı vuruş yankılandı.

Elimi ağzıma bastırdım, sessiz kalmak için mücadele ettim.

"Kapıyı aç, Caia. İçeride olduğunu biliyorum."

Sesi zehir gibiydi, iliklerime kadar işliyor ve bir panik dalgasına yol açıyordu. Kendimi kapıya daha sıkı bastırdım, felç edici korku ve kaçma dürtüsü arasında sıkıştım.

Belli belirsiz bir tıkırtı gerginliği yarıp geçti. Sesi tanıdığımda kalbim güm güm atmaya başladı; silahın tetiği çekiliyordu.

"Üçe kadar sayacağım," dedi Alexsei'nin sesi kapıdan içeri süzülerek, tüyler ürpertici bir sakinlikle. "Eğer o zamana kadar açmazsan, kurşunum açacak. Düğün gecemizin arifesinde gelinime zarar vermekten gerçekten nefret ederim."

Sessiz kaldım, tüm vücudum kontrolsüzce titriyordu.

"Bir," dedi, silahı uğursuzca kapıya vurarak. Düşüncelerim hızlandı.

Beni gerçekten vurmazdı... değil mi? "İki."

Yapmayacağını biliyordum, ne de olsa beni tam istediği yerde tutuyordu. Ama içimi kemiren şüphe akıl sağlığımı kemiriyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kendimi hazırladım, en kötüsüne karşı çelik gibi durmaya çalıştım.

"Üç-"

Panik içimde patladı ve kapıyı çekerek açtım.

Orada duruyordu, silahı artık rahatça yanında sallanıyordu, dudaklarında çarpık bir sırıtiş vardı. Beni izlerken gözleri zalim bir eğlenceyle parlıyordu.

Nefesim kesildi, öfkeli bir meydan okuma ile garip, rahatsız edici bir rahatlama arasında gidip geldim.

"Ah, benim tatlı Caia'm," dedi çarpık bir eğlenceyle. "Seni avlamamı bu kadar kolaylaştırmamalıydın."

"Hanımefendi için bir votka ve bir çay."

Garsonun tepsisinden fincanı kaptım ve baharatlı nane çayından bir yudum aldım, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olurken ısırganlığın tadını çıkardım.

"*Spasibo*," diye mırıldandım, çayı bitirirken ona zar zor bakıyordum.

Tuvaletteki o fiyaskodan sonra Alexsei bana bir seçenek sunmuştu: çay içmek için ona katılmak ya da beni oturma odasındaki masaya zincirleyebileceği evime geri dönmek. Ve tabii ki, herhangi bir kaçma girişiminin babamı arayacağını ve onun da beni bulması için bir casus ordusu göndereceğini açıkça belirtmişti.

"Bu kadar hızlı bir koşucu olmanı beklemiyordum," dedi Alexsei alaycı bir ifadeyle. Gözlerimi devirdim. "Benim hakkımda varsayımlarda bulunmayı bırak."

"Neden? Gerçeklik benim hayal gücümünden daha mı eğlenceli?" Gözlerim kısıldı. "Benim hakkımda hayal kurmayı bırak."

Alay etti. "Öyle olduğumu kim söyledi?" "Yüzün söylüyor," diye karşılık verdim.

Bardağı yere bırakmadan önce votkadan bir yudum aldı. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak."

O beni incelerken ben de onu inceledim. Koyu mavi gözleri, dağınık kahverengi saçları, dolgun dudakları, soğuktan ve alkolden kızarmış yanaklarıyla Rus kralı temalı bir moda çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

Dudaklarını yalarken parmağı dalgınca masaya vurdu ve gözleriyle buluşmadan önce bakışlarımı üzerine çekti. Bir kaşını kaldırdı.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Çayımdan bir yudum daha aldım, etkilenmemiştim. "*Nyet*."

"Çok kötü, çünkü hayatının geri kalanında bu muhteşem yüzle baş başa kalacaksın."

Fincanı sıkıca kavradım, hayal kırıklığım ve kızgınlığım kabardı.

Tamam, sadece nefes al, Caia. Kontrolünü kaybettiğini görmesine izin verme.

"Açık olmak gerekirse, seninle *asla* evlenmeyeceğim."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sen zaten benim karımsın, Caia.

Sözleşme imzalandı, unuttun mu?"

Oturduğum yerden fırladım ve ellerimi masaya vurdum. "Karın olarak bir saniye bile geçirmektense, Joan of Arc tarzı alevlerle yüzleşmeyi tercih ederim."

"Otur."

Boğazım düğümlendi, öfkem daha da alevlendi. "Buna hakkın yoktu-" Durdum, kendimi dengelemek için derin bir nefes aldım. "Sana güvenmiştim. Bunu bana nasıl yapabildin?"

Bir sigara yaktı ve konuşmadan önce bir nefes çekti. "Seni uyarmıştım Caia. Başlattığın bu oyunu kazanacağım." Dumanı dışarı verdi, gözleri soğuktu. "Görünüşe göre çoktan kazandım."

İnanamayarak alay ettim. "Beni evliliğe zorlamanın kazanmak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti ve bir nefes daha çekti.

"Bizim... arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedim, içimde kaynayan öfkeye rağmen sesim sabitti.

Arkadaşlar.

Ben bile bunun doğru olmadığını biliyordum.

Ona duyduğum nefret o kadar derindi ki neredeyse beni tüketiyordu.

Ama birkaç gece önce olanlardan sonra, biraz çarpık, alışılmadık bir şekilde arkadaş olabileceğimizi ummaya cesaret ettim.

Bir duman bulutu çıkardı. "Asla senin arkadaşın olmak istemedim, Caia.

Sözleri bir tokat gibi çarptı. Onun dünyama girmesine izin verdiğim için kendi saflığıma lanet ettim - hikâyelerimi paylaştım, evime girmesine izin verdim, ona sanatımı gösterdim, hatta onu öptüm.

İhanet içimi yaktı ama zayıflık göstermeyi reddettim. Öfkeyle sigarayı dudaklarından kaptım ve eline çarparak ezdim. Küfretti ve elini çekerek bana ters ters baktı.

"Sadece olacakların bir ön gösterimi, *kocacığım*," diye tükürdüm.

Topuklarımın üzerinde döndüm, dışarı fırlamaya hazırdım, ama kapıya ulaşmadan, eli bileğime kenetlendi ve oturmaya devam ederken beni yerimde sabitledi.

"Yarın görüşürüz *karıcığım*," diye mırıldandı, başparmağı tenimde tembel desenler çizirken. "Benim için beyaz giydiğinden emin ol."

Öfke ve hayal kırıklığının karışımıyla kaynayan kolumu çektim. Onun küstahlığı, kibri beni rahatsız ediyordu. Ama öfkelensem bile, içimde bir meydan okuma kıvılcımı alevlendi.

Ona parmağımı gösterdim ve kararlı bir adımla, kendini beğenmiş sırtışını arkamda bırakarak dışarı çıktım.

OceanofPDF.com

ÇAPTER TWEnTY-TWO

"Yemin etmek, yemini bozmaktan daha büyük bir günahdır."
- Georg Christoph Lichtenberg

Caia

"Çok üzgünüm, Caia. Onun iyi bir adam olduğunu sanıyordum."

Havluyu başımdan indirdim ve abartılı bir iç çekişle kanepeye yığıldım. Saat ilerliyordu; babamın içeri dalmasına ve beni müstakbel kocamın yanına sürüklemesine iki saatten az kalmıştı. Bunu düşünmek bile beni ürpertiyordu.

Dün geceki felaket kaçış girişiminden sonra Valeria bütün gece uyumamış, sinirlerimi yatıştırmaya çalışmıştı ama rahatlamak pek mümkün olmamıştı.

Seçeneklerim ikiye inmiş gibi hissediyordum: Alexsei ile evlenmek ya da babamın planladığı cehennemle yüzleşmek.

Bu sabah penceremin önüne üç siyah cip park etmişti; belli ki babam planlarımdan haberdar olmuştu. Adamları bugün kaçmayacağımdan emin olmak için konuşlanmışlardı.

Lanet Alexsei Romaniev. Başka
bir ihanet, başka bir yara.

"Sorun yok," dedim, hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak. "İyi olacağım."

Oturdum ve makyajıma geçmeden önce saçlarımı dikkatlice şekillendirdim - yeşil gözlerimi ortaya çıkaran koyu, dumanlı bir göz

Pop. Eğer bu düğünü yapmak zorunda kalırsam, bunu bir parça isyanla yapacaktım.

Bakışlarım babamın dün gece kapıma bıraktığı zarif beyaz elbiseye takıldı. Saflığı simgelemesi gerekiyordu ama benden aldığı her şeyle birlikte saflık hissettiğim son şeydi. Bu duyguları bir kenara ittim ve şimdiki zamana odaklandım.

Kirpiklerimi koyu renk rimelle kapladıktan ve makyajımı son bir kez kontrol ettikten sonra yansımamı inceledim. Başıma gelecek her şeyle yüzleşmeye hazır vahşi bir kediye benziyordum.

Mükemmel.

"Ne giyeceksin?" Valeria usulca sordu.

Ayağa kalktım ve yatağımın yanındaki yıpranmış çekmeceyi açarak bu durum için sakladığım elbiseyi çıkardım. Aslında mezuniyet partim için tasarlanmış olan bu elbise, uzun kollu ve bardot yakalı, göz alıcı koyu kırmızı bir Prada elbiseydi. Denizkızı silueti vücudumu mükemmel bir şekilde sarıyor, sağ bacağımdan uyluğumun ortasına kadar ince bir yırtmaç bulunuyordu.

Bu elbise, başarıya ulaşmak için harcadığım tüm emeği simgeliyordu.

-Kanım, terim ve gözyaşlarım. Böylesine acımasız bir olayda bunu giymek cesaret kırıcıydı ama istemediğim bir evliliğe karşı mükemmel bir meydan okuma eylemi gibi hissettirdi.

Havlumu çıkardım, siyah Agent Provocateur iç çamaşırlarımla durdum ve Valeria'dan fermuarımı çekmesini isteyerek elbisenin içine girdim.

"Sen-" "Lamia'ya
benziyorsun, iblis
olan?"

Yunan mitolojisinde Lamia, Zeus tarafından sevilen ancak Hera'nın kıskançlığı yüzünden lanetlenen güzel bir kraliçeydi. Çocuklarını kaybettiği için ya da başka bir şekilde çıldırmış olan Lamia, intikam almak için erkekleri baştan çıkarması ve öldürmesiyle bilinen, yılanın alt bedenine sahip korkunç bir figür haline gelmiştir. O gerçek bir sirendi.

Garip bir şekilde, onun gibi olmayı arzuladım.

Valeria güldü ve başını salladı. "Aynen öyle, ama sen çok daha seksisin." Kıkırdadım ve elbisenin kumaşını dudaklarımın üzerinde düzelttim.

Valeria beni sıkıca kucakladı. "Çok güzel görünüyorsun, Caia. Al bunu," dedi ve elime küçük bir mücevher kutusu tutuşturdu. "Bu koşullar altında olduğu için üzgünüm; keşke neşeli bir gün olabilseydi."

Kutuyu açtığımda ortaya zarif bir Swarovski bileklik çıktı. "Valeria, ben-"

"Senin eski ve ödünç alınmış bir şeyin," diye göz kırptı. "Bu annemindi. Evlendiğimde bana vermişti, yani artık senin. Sen benim kız kardeşim gibisin Caia ve annemin de seni en az benim kadar seveceğini biliyorum."

"Çok teşekkür ederim Valeria."

"Şimdi ağlamaya başlama; makyajın çok iyi görünüyor. Mavi bir şeyin var mı?"

"Evet, bu," dedim ve sağ elimdeki babuşka yüzüğü gösterdim.

Yüzüğü bana on dördüncü doğum günümde vermiş ve Celestite kristallerinin huzur ve uyum getirdiğini söylemişti. Yüzüğü her taktığımda onu düşünmemi ve kalbimde huzur bulmamı söylemişti.

Oh, babushka, olacaklar için çok üzgünüm.

Keşke başka bir seçeneğim olsaydı.

"Babuşkamdan aldım," dedim usulca. "Çok güzel, Caia."

"Valeria, lütfen, eğer uyanırsa-"

"Merak etme, ona söylemem. Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Ben daha cevap vermeden odanın içinde bir gürültü yankılandı ve Dray'i'nin sabırsız sesi havayı yardı. "Caia, acele et lan!"

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Ama sana mesaj atarım, tamam mı?"

Valeria başını salladı, endişesi yüzüne yansımıştı. "Sadece... güvende ol, Caia. Seni de kaybedemem."

Ayrılmadan önce hızla siyah Louboutin topuklu ayakkabılarımı giydim, kırmızı tabanları yere vuruyordu. Siyah uzun kürkümü koluma geçirdim ve tenimdeki yumuşaklığının tadını çıkardım.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açtım, diğer tarafta beni bekleyen şeyle yüzleşmeye hazırdım.

"Mankiev mutlu olmayacak."

Gözlerimi devirdim. "Umurumda değil. Bu benim düğünüm; nasıl istersem öyle giyinirim."

Dray'i, Igor'un Malikânesi'nin önüne park ederken kıkırdadı. Giriş zaten bir dizi süslü araba ile kaplıydı - mat siyah Range Rover, bir

parlak kırmızı Lamborghini, iki beyaz Bentley, siyah bir Maserati ve tabii ki babamın siyah Mercedes'i.

"İncelik timsali," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

Sinirlerim tepeme çıktı kça ciğerlerim sıkıştı ve boğazım yanıyormuş gibi hissetmeye başladım. Durumun gerçekliği bir kez daha yüzüme çarptı: Evleniyordum. İçimde kaçma dürtüsü kabardı. Donarak ya da donmayarak karla kaplı ormanda koşma fikri, önümüzdeki güne katlanmaktan çok daha cazip görünüyordu. Ama tam bu düşünce zirve yapmışken, arabanın kapısı Açıldı ve babamın sert sesi hayallerimi yıktı. "Acele et, geç kaldın."

İsteksizce dışarı çıktım ve eleştirel bakışlarının beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissettim. İçgüdüsel olarak paltomu daha sıkı çektim ve altındaki asi elbiseyi gizledim.

Kolumu sıkıca kavrayarak beni Igor'un Malikânesi'nin heybetli girişine doğru götürdü. Her adım kendi idamıma doğru bir yürüyüş gibi geliyordu.

"Söyleyecek sadece birkaç kelimeniz var," diye tükürdü babam biz içeri girerken ve yaşlı bir kadın paltolarımızı almak için öne çıktı. "Ve onları ikna edici yapsanız iyi olur. Moskova Belediye Başkanı burada ve sizi yanlış yetiştirdiğimi düşünmesini istemem."

İsteksizce kürkümü çıkardım. Beni savunmasız ve açıkta bırakan son koruma katmanımı da atıyormuşum gibi hissettim. Babamın bakışları, yavaşça benimkilerle buluşmadan önce, açık bir isyan hareketi olan koyu kan kırmızısı elbiseme kaydı.

İdamına giden Kraliçe Mary Stuart gibi ben de kırmızı bir elbise giydim ve bunun çarpık kaderlerimizin grotesk bir gösterisi olduğunun tamamen farkındaydım.

Birden babam elini kaldırdı ve ben de kendimi kaçınılmaz olana hazırlayarak gözlerimi kapattım. Ama gözlerimi açtığımda, Romaniev'in eliyle babamın kolunu kavradığını, ona yakın durduğunu ve üzerinde yükseldiğini gördüm.

Fısıltılar odaya yayıldı. Etrafıma baktığımda Volk, Igor, Vlad ve tanımadığım bir adamın koridorun sonunda, oturma odasının hemen dışında olduğunu fark ettim. Hepsinin elinde şampanya kadehleri vardı ve sessizce etrafi izliyorlardı.

"Görüyorum ki sana gönderdiğim elbiseyi giymişsin Caia," dedi Alexsei. "Sana çok yakışacağını biliyordum."

Babam kolunu sertçe indirdi ve utanç verici bir şekilde güldü. "Elbette bunun *senden* geldiğini biliyordum, Romaniev. Ne yazık ki kızımın moda anlayışı... pek iyi değil."

Alexsei'ye şaşkın bir bakış attım.

Neden yalan söylüyor?

Bir adım daha yaklaştı. "Sanırım rahip bizi bekliyor."

Babam hızla diğer adamların yanına gitti ve sözünü ettiği belediye başkanı olduğunu tahmin ettiğim yabancıyı sıcak bir şekilde kucakladı. Oturma odasına geri döndüler, kahkahaları koridorda yankılanıyordu. Ben donup kalmıştım, bakışlarım yere kilitlenmişti.

Koridordaki gürültü azalırken Alexsei aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenemi nazikçe kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Elinden uzaklaştım.

"Saçmalamay! kes," diye tersledim. "Seninle evlenmeye hiç niyetim yok, burada olmaya daha da az niyetim var. Sadece rahibine hasta olduğumu söyle. Ve bana bir iyilik yap, hayatımdan çık git, seni lanet yılan!"

Gitmek için döndüm ama Romaniev kolumdan tutup beni geri çekti.

Kendini sırtıma yasladı, dudakları kulağıma değdi. "Oh, Caia," diye fısıldadı. "Hoşuna gitse de gitmese de bugün evleniyoruz."

Boynuma sokulurken elleri kalçalarıma doğru kayd! Bir an için neredeyse teslim oluyordum, gözlerimi kapatıp ona doğru eğilmek istiyordum. Ama sonra çektiğı o fotoğrafın görüntüsü -ben uyurken savunmasız, samimi bir anımda- zihnimde parladı.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek dirseğimi karnına vurdum ve kendimi onun elinden kurtardım. Sadece güldü, benim beyhude karşı koyma çabamla eğlendiğı belliydi.

"Kendine sakla," diye sözünü kesti zalim bir sırıtışla, elini uzatırken gözleri kısılmıştı. "Daha sonra bana küfretmek için bol bol vaktin olacak. Şimdilik bu belgeleri imzalamamız gerekiyor."

Bana dokunmasına izin vermeyerek geri çekildim.

Çenem sıkıştı. "Neden benimle evlenmek istiyorsun ki? Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum - sırf egon zedelendi diye zavallı bir oyun yüzünden hayatını mahvediyorsun."

Gözleri daha da kısıldı, kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaştı. "Hayatımı mahvetmek mi? Seninle evlenmek hiçbir şeyi mahvetmeyecek. Bana bir eş lazım ve ben de seni seçtim. Bu kadar basit."

"Sen aklını mı kaçırdın?" İnançsızlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Bunun ne kadar çılgınca olduğunu neden bir tek ben görüyorum?"

Alay etti, gözlerinde alaycı bir parıltıyla daha da yaklaştı, nefesi yüzümde sıcaktı. "Bu oyunu başlatan sensin. Ben sadece bitiriyorum. Bu kadar çabuk kaybettiğin için üzgün müsün?"

Gözlerim yüzünde gezinirken aklımda bir sürü kafa karıştırıcı düşünce çarpıştı. Bakışları soğuk ve mesafeliydi ama bir şey parıldıyordu: kararlılık. Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacaktı; bunu görebiliyordum.

Yaklaştım. "Gerçekten kazandığını kim söyledi?"

Omzu hafifçe gerildi. "Ben kazandım."

Düşmanlık aramızdaki havayı doldurdu, beni boğdu.

İçimi çektim, birden kendimi tükenmiş hissettim. "Bunu yapmayacağım, Romaniev."

Ana kapıyı açtım ve ısırın kış rüzgârı bana acımasız, buz gibi bir tokat gibi çarptı. Katmanlarımı kesip derimi tırmaladı ve soğuk kemiklerime sızarken beni nefes nefese bıraktı.

Romaniev'in sesi beni durdurdu: "Biz konuşurken adamlarımızdan biri şu anda babuşkanın odasında." "Onu boğarak öldürmek için benden bir mesaj bekliyor. Boğmanın çok sert olabileceğini düşündüm ama açıkçası umurumda değil. Devam et Caia, git. O arabaya bindiğin anda sevgili babuşkan temelli gitmiş olacak."

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Dondum kaldım.

"Blöf yapıyorsun," diye nefes verdim.

"Hadi öğrenelim," dedi telefonunu çıkararak.

Birkaç saniye sonra hattan bir ses geldi. "*Baba.*" "Bana onun yüzünü göster."

Ona döndüm, bacaklarım neredeyse altımdan çıkacaktı. Telefonunu kaldırdı ve ekranda babuşkam mışıl mışıl uyuyordu. Ağzı hafifçe açıktı, örtüsü çenesinin altına sıkıştırılmıştı, elleri göğsündeydi, yavaşça ve huzurla kalkıp iniyordu. Köşede, ağzı bantla kapatılmış, elleri iple sıkıca bağlanmış Valeria'yı gördüm. Yüzü solgundu, yerde otururken korkudan gözleri büyümüştü.

Olamaz.

Paniğe kapıldım ve telefonunu elinden almak için çaresizce Alexsei'ye doğru koştum.

Ama içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı, o kadar yükseğe kaldırdı ki, ona ulaşmam mümkün değildi.

Göğsünü defalarca boş yere iterken hayal kırıklığı dudaklarımdan umutsuz bir iç çekişle kaçtı.

"Bunu yapmalı mıyım?" Telefonun diğer ucundaki adam sordu.

"*Nyet!*" Çığlık attım. "Lütfen, ona zarar verme!"

Bacaklarım çözülmeye başladığında Romaniev kolunu bana doladı ve yere düştüm, yüzümü göğsüne bastırdım ve kollarımla kendime sıkıca sarıldım.

"Benimle evlenecek misin?"

"Evet," diye belli belirsiz cevap verdim, tüm enerjim tükenmişti. "Hmm...Sesin pek inandırıcı gelmiyor. Dve, sen-" "SENİNLE EVLENMEK İSTİYORUM!"

"Tamam, Tanrım, sakın ol kadın," diye kıkırdadı, telefonu kapattı ve beni ayağa kaldırdı. "Gel bakalım."

Daha ağzımı açamadan, diğer odadaki adamların kahkahaları bana soğuk bir tokat gibi çarptı ve tamamen yalnız olduğumuzu ve kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini hatırlattı.

Romaniev elimi tuttu ve bizi oturma odasına götürmeden önce nazikçe çenemi kavrayarak son gözyaşlarımı da sildi. Gözlerimiz buluştu, onun buz mavisini benim yeşilime karşı, kışla baharın çarpışması gibi.

"Mükemmel görünüyorsun," diye fısıldadı beni kaderimin sonsuza dek değişeceğini bildiğim gürültülü odaya götürmeden önce.

Igor'un lüks oturma odasının loş, samimi ışığında, Romaniev ve ben, istemediğim bir birlikteliğin sembolleriyle örtülü derme çatma bir sunağın önünde durduk.

Süslü cübbeler giymiş Rus Ortodoks rahip törene başlarken hava puro ve baharat kokusuyla doluydu.

Her biri kadim anlamlarla dolu ritüeller boyunca bize rehberlik etti. Törenselleşen alevleri ellerimize tutuşturduğunda, sıcaklıkları göğsümde sıkılaştıran soğuk düşümle keskin bir tezat oluşturdu.

"Birbirinizin giysisi olun, birbirinizi sıcaklığınızla sarın," diye başladı rahip. "Ruhlarınızın açlığını doyurarak birbirinizin rızkı olun. Birbirinizin hazinesi olun, dünyanın zorluklarına karşı kalkan olun."

hayat. Birbirinizin yaralarını saran, birbirinizin ilacı olun. Ve birbirinizin can damarı, dünyanın karanlığına karşı bir sığınak olabilirsiniz."

Dilimi ısırđım, Lucifer'in kendisiyle evleniyormuşum ve şeytani bir sirke doğru yürüyormuşum gibi hissettiğime dair bir çığlığı zar zor tuttum. Ama konuşursam neler olabileceğı korkusu beni sessiz tuttu.

Babuşkamın benim yüziümden ölmesini istemedim.

Rahip, her iki elimizi de sağ eliyle kavuşturunarak, mum ışığında parlayan çelikten bir bıçak uzattı. Avuç içlerimizi nazıkçe keserken, baharatların ve yanan mumların birbirine karışan kokusu yoğunlaştı.

Yaralı ellerimiz bir araya getirildi ve lavanta kokulu bir bez parçası, sadece yeminlerle değil, ortak kanla da bağlanmış, iç içe geçmiş kaderlerimizin bir sembolü olarak, birleşmiş ellerimizin üzerinde yuvarlandı.

O anda sanki odanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi. Ya da belki de sadece bendim.

"Damat benden sonra tekrar etsin."

Yüzü kararlı, çenesi gergin ve gözleri ateş gibi parlayan Romaniev başını salladı.

"Ben, Alexsei Romaniev," diye başladı rahip.

"Ben, Alexsei Romaniev," diye tekrarladı Alexsei, sesi keskin ve netti. "Caia Mankiev'i al."

"Caia Mankiev'i al," dedi yüzünü gözlerime doğru çevirerek.

"Karım
olarak."

"Karım
olarak."

"Onu her türlü zarardan koruyacağıma, ona değer vereceğime, ona rehberlik edeceğime ve ölüm bizi ayırana kadar onu seveceğime yemin ederim."

Rahip konuşmasını bitirdikten sonra oda sessizliğe gömüldü ama Romaniev ve ben birbirimize bakakaldık. Neden orada bir heykel gibi durduğunu anlayamıyordum - belki de sonunda yaptığı pisliği görüyordu ya da belki o da çıkmak istiyordu. Rahip boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. Alexsei'nin bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmişti, kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydı, sonra gözlerime döndü, gözlerimi bir parça karanlık kaplamıştı.

"Ben, Alexsei Romaniev, seni, Caia Mankiev'i her türlü zarardan koruyacağıma, sana değer vereceğime, sana rehberlik edeceğime ve *ölüm* bizi ayırana kadar seni seveceğime yemin ederim."

Rahip daha sonra bana döndü. "Ve şimdi, gelin benden sonra tekrar etsin."

Sözlerini yankılamaya başladığımda, her cümle göğsümde bir ağırlık gibi hissediyordum.

"Ben, Caia Mankiev, seni, Alexsei Romaniev'i her türlü zarardan koruyacağıma, sana değer vereceğime, sana rehberlik edeceğime ve ölüm bizi ayırana kadar seni seveceğime yemin ederim."

Gözlerimi kapattım, umutsuzca kendi zihnime çekilmeye ve etrafımda gelişen kâbustan kaçmaya çalıştım.

Rahip kararlı bir alkışla, "Şimdi sizi Tanrı'nın iradesiyle karı koca ilan ediyorum," dedi. Ardından gelen komut beni şimdiki zamana geri çekti, çünkü "Şimdi karınızı öpebilirsiniz" dediğini duydum.

Gözlerimi açtım.

Romaniev hızlı bir hareketle kanlı bezi çıkardı ve yaralı elimin etrafına sıkıca sardı. Sonra sol eliyle enseme tutarak dudaklarımız buluşana kadar beni kendine çekti.

Öpücüğü tarçın, kahve ve ihanetin keskin ısırığının baş döndürücü bir karışımıydı.

Az önce şeytanı öpmüştüm ve şimdiden ruhumun yandığını, küle dönmeye mahkum olduğunu hissedebiliyordum - hepsi tek bir adam yüzünden: Alexsei Romaniev.

Benim kocam.

CHapTer

TWenTY-THree

"Gücün olduğu yerde direniş de vardır."
- Michel Foucault

Alexsei

Beklendiği gibi, Caia çok öfkeliydi. Karım olma fikri karşısında öfkesini görmek heyecan vericiydi. Gücün tadını çıkarıyordum, lanet bir heyecandı.

Beklemediğim şey ise kan kırmızısı bir elbiseyle gelmesiydi. Seksi, cesur, bir gelin adayı için neredeyse kafırce. Bu sadece moda değildi; bu bir isyandı. Bu evliliğin zorla yapıldığından hâlâ emin olmayanların, o lanet olası kışkırtıcı elbiseyi gördükten sonra hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde tören sorunsuz geçti, hatta büyükanne kartını bırakmak zorunda kalıp onu yaşlı kadının ölümüyle tehdit ettikten sonra bile -klasik ama etkili-.

Yeminlerimizi ederken, kelimeler dilimden dökülüyor, neredeyse beni sonsuz aşk yemini eden romantik bir piç olduğuma inandırıyor. Ama tüm bunların altında, alay ettim.

Sonsuz aşk saçmalıktı. Sadece kızı becermek istiyordum, hepsi bu.

Yalancı. Ona kafayı takmışsın.

Kafamın içindeki ses susmuyor, başımın etini yiyordu ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu lanet olası bir gerçektir. Onu arzuluyordum, sürekli yanımda olmasını istiyordum. Kokusu, bakışları, düşünceleri, hepsi benim olsun istiyordum.

Rahip bizi evli ilan ettiğinde ve ben ilk öpücük için eğildiğimde, elektrik çarpmış gibiydi. Tüylerim diken diken oldu, kalbim küt küt attı. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek tehlikeli bir zevk gibiydi ve bir an için her şey yok oldu - yeminler, tören. Sadece biz vardık ve öpüşmemiz muhteşemdi.

Ama Caia? Bundan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Bizi malikânedен uzaklaştırırken gerginlik had safhadaydı. Sessiz kaldı, kollarını kavuşturdu, vücudunu başka yöne çevirdi.

Benim küçük cadım hala kızgın.

"Bana bakmayı kes."

"Bana emir vermen konusunda sana ne demiştim, *moya solnyshka*?"

"Bana öyle deme," diye tükürdü.

Kaşlarımı kaldırdım. "*Karını* mı tercih edersin? Bu daha mı iyi?" Bana sert bir bakış attı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Sonunda merakına yenik düştü. "Nereye gidiyoruz?" "Bu bir sürpriz," diye sııttım.

"Ugh, senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra mütevazı bir dükkâna vardık. Kapısını açmak için dışarı çıktım ama o olduğu yerde kaldı, kollarını kavuşturmuş, önüne bakıyordu.

"Hadi," dedim, elini uzattım.

Beni tersledi. "Bana ne yapacağımı söyleme." "Seni taşımak zorunda bırakma beni, Caia."

İçini çekti ve büyük siyah p a l t o s u y l a arabadan indi. Sonra kapıyı çarptı ve beni beklemeden hışımla ilerledi.

Sadece sen, Alexsei Romaniev, beni umursamayan bir kadına kafayı takmış olabilirsin.

Henüz.

Henüz beni umursamıyor.

Ama ihtiyacı olan her şeyin bende olduğunu bilmesini sağlayacağım.

"Burası da neresi?" Caia sordu, sesi sadece soğuk bir sessizliğin cevap verdiği boş odada yankılandı.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

Beyaz duvarlar etrafımızı çevreliyordu, herhangi bir mobilya yoktu ve dikkat çeken tek özellik girişin diğer ucunda konumlandırılmış siyah bir kapıydı. Artık tek ses, cilalı zeminde ayak seslerinin yankılanmasıydı.

Ona yaklaştım. "Kendi özel galerinize hoş geldiniz." "Ne?" diye sordu. Diye sordu, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

"Bunu düğün hediyelerinizden biri olarak düşünün. Fotoğraflarınızı sergileyebileceğiniz bir yeriniz olsun istedim."

Birkaç dakika sessiz kaldı.

Sırtı bana dönüktü, ellerini yumruk yapmış ve başını öne eğmişti.

"Beni takip edin. Sana başka bir şey göstermem gerek."

Siyah kapıya doğru ilerleyerek cebimden bir anahtar çıkardım ve kilidi çevirdim. Merdivenleri yavaşça inmeden önce takip ettiğinden emin olmak için arkama baktım, tökezlerse ona yardım etmeye hazırdım.

Alt kata ulaştığımda destek için elimi uzatmak üzere arkamı döndüm.

İnatla tırabzanı tutmadan önce bana soğuk bir bakış fırlattı.

Ama yine de etrafımıza bir göz attığında nefesi kesildi.

Oda loş kırmızı ışıkla yıkanıyor, rahat ve samimi bir hava veriyordu. Birinci sınıf bir fotoğrafçılık düzeneğiyle donatılmıştı - üst düzey kameralar, raflara özenle yerleştirilmiş lensler ve şık bir kurgu istasyonu. Büyük bir masa film banyo aletleriyle doluydu.

Bir köşede geniş bir kanepa sizi içine gömülmeye ve hayal gücünüzü serbest bırakmaya davet ediyordu. Koyu kırmızı tonlar ve serin kurulum, mekanı yaratıcı bir inziva yeri gibi hissettirdi.

"Yetenekli olduğumu söylerken ciddiydim," dedim. "Tutkunun peşinden gitmeye devam etmeni istedim. Bu yüzden burayı sadece senin için aldım."

Cevap vermedi, sadece gözlerini odanın içinde gezdirdi, düz bir ilgisizlik ifadesiyle etrafı inceledi. Sanki hiç kullanmadığı vasat bir hediyeyi değerlendiriyor gibiydi.

Ama yine de bilmeliydim. Caia'nın büyük jestleri hiç düşünmeden geri çevirme gibi bir yeteneği vardı.

"Eve geri dönmek istiyorum, Romaniev," dedi, benden uzaklaşırken sesi soğuktu. Ne bir sıcaklık, ne bir yalvarma, sadece düpedüz bir talep.

Sözleri havada asılı kaldı, kopukluğunun ağırlığıyla. Bir parçam neredeyse yıkılıp yıkılmayacağını ya da yalvarıp yalvarmayacağını görmek istiyordu ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

"O zaman eve gidelim, *karıcığım*."

OceanofPDF.com

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

"Acı çekeceğinden korkan, zaten korktuğu şeyin acısını çeker."
- Michel de Montaigne

Caia

Sessiz ve gergin bir şekilde otururken Romaniev manevra yaparak binasının garajına girdi ve sanki dünyanın sahibiymiş gibi arabayı kendi özel yerine çekti. Motor durdu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde onun evine doğru yola çıktık, benimkine değil. Tekrar düşüneceğine dair en ufak bir umut kırıntısı var mıydı? Gitti.

Dışarı çıktık, topuklu ayakkabılarım aramızdaki gerginlikle senkronize bir şekilde betona vuruyordu. Asansöre yaklaştıkça sessizlik daha da koyulaştı ve aklımdan neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. İyi bir iş çıkardığı için sırtını mı sıvazlıyordu? Bu büyük jest için ona teşekkür etmediğim için kızgın mıydı?

Galeri muhteşemdi, elbette. Her sanatçının rüyasıdır. Ama bunu boğazımdan zorla geçirilen bir düğün hediyesi olarak kabul etmek? Hiç şansım yoktu. İmza attığım şeyin ağırlığı, sadece başkalarına komik gelen kötü bir şaka gibi çarptı beni.

Bunu hiç istemeyen tek kişi, hiç istemediği bir evliliğin içinde sıkışıp kaldı.

Ama babuşkama hayatım için, mutluluk için mücadele edeceğime dair söz verdim.

Tamam, bu savaşı kaybettim. Ama savaşı kaybetmek üzere değilim.

Ani bir ürperti kollarımdan yukarı fırladı, Alexsei'nin evine en son gittiğim zamanki anılar geri geldi. Neredeyse seks yapıyorduk. *Neredeyse*. Ta ki *onun* parçaları zihnimi parçalayana ve orada kalmak imkânsız hale gelene kadar.

Asansörde gözlerimiz kilitlendi. Ne düşündüğünü biliyordum. Bakışları her şeyi anlatıyordu -arzu, zar zor kontrol altında tutuluyordu.

"Aç mısın?" diye sordu, hiçbir sorun yokmuş gibi rahat bir tavırla. "Bir şeyler hazırlayabilirim."

Başımı salladım. "Ben sadece... Uyumak istiyorum."

Kapılar açıldığında, tanıdık limon ve lavanta kokusuyla karşılaştım. Evi her zaman tertemizdi, havasına kadar, ki bundan nefret ederdim çünkü her şeyi... kontrollü hissettiriyordu. Ya da belki de bunun benim yeni gerçekliğim olduğunu hatırlatmasıydı.

Kanepeyle göz göze gelmemeye çalıştım ama o gecedan kalan hayaletlerimizi hâlâ hissedebiliyordum. Girişte donup kaldım, kollarımı kavuşturmuş, yere bakıyordum.

"Odam nerede?" Yatağını paylaşmamı beklememesi için dua ederek sordum.

"Beni takip edin."

Topuklarımı tekmeleyerek, sanat eserleriyle kaplı uzun koridorlarda yalınayak arkasından yürüdüm. Misafir odası olduğunu tahmin ettiğim odanın kapısını açtı. Koyu kahverengi mobilyalar, beyaz çarşaflar - modern, zarif bir düzen ama kişilikten tamamen yoksun, kimsenin umursamadığı bir otel odası gibi.

İçeri girdim, rahatlama ve tedirginliğin o tuhaf karışımını hissettim. Elbette, uyuyacak bir yerdi ama benimmiş gibi hissettirebilir miydim?

Ona saatin kaç olduğunu sormadan çoktan gitmiş, koridorda kaybolmuştu.

İçimi çektim, ceketimi omuzlarımdan çıkarıp yatağın üzerine attım. Sonra gözlerim şifonyerin yanındaki altı büyük boy çantaya takıldı. Merakla bir tanesinin fermuarını açtım. Prada. Tabii ki Prada. Elbiseler, pantolonlar, gömlekler -pahalı, abartılı, hepsi açıkça onun işi.

Odayı tekrar taradığımda, odanın karşısında bir kapı fark ettim. Kapalıydı.

Merakla kapıyı açtığımda karşıma bitişikteki banyo çıktı; beyaz mermer yumuşak ışık altında parlıyordu ve havada okaliptüs kokusu vardı. Şık İtalyan duşu anlık bir kaçış sunarak beni çağırıyordu.

Elbisemi çıkarma zahmetine bile girmedim. Akarsuyun altına girdim, makyajım üzerimden akan suya karıştı. Sessiz gözyaşları suya karıştı, hıçkırıklar zar zor duyuluyordu ama söylemediğim her şeyle ağırlaşmıştı.

"Ben, Alexsei Romaniev, seni, Caia Mankiev'i her türlü zarardan koruyacağıma, sana değer vereceğime, sana rehberlik edeceğime ve ölüm bizi ayırana kadar seni seveceğime yemin ederim."

Sözler kafamda alaycı bir şekilde tekrarlandı. Artık Caia Romaniev'dim. Artık benim olmasına rağmen bu isim dudaklarıma yabancı geliyordu. Zahmetsizce çıktı ama kalbim yine de paramparça oldu.

Geceyi misafir odasında geçirdim.

Çok uzun bir duştan sonra, uykunun biraz kaçış sağlayacağını umarak yatağa girdim. Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bir bebek gibi uyudum.

Bu sabah gözlerimi yabancı bir odada açtığımda içimi bir tedirginlik dalgası kapladı. Bir an için kaçırıldığımı düşündüm ama gerçek pek de öyle değildi. Bir zamanlar güzel bir alan olan yer şimdi cilalı bir kafes gibi hissettiriyordu.

Dün gece çantalardan birinde siyah ipek bir pijama takımı buldum. Serin kumaşı lüks hissettiriyor, uzun kolları ise bir çeşit koruma yanılsaması sunuyordu.

İtiraf etmeliyim ki Prada'ya bayıldım.

O ipeksi kozanın içinde, burada sıkışıp kalmış olmanın gerçekliğiyle boğuştum.

Seçeneklerim nelerdi? *Hızlıca* bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Uzaktan gelen mutfak eşyalarının sesi beni düşüncelerimden kopardı. Yüzüme soğuk su çarptım, yeni bulduğum diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım ve çantalardan birinden siyah yün bir elbise çıkardım. Soğuğa karşı yumuşak ve rahat hissettiriyordu. Şeffaf bir tayt da buldum.

Mutfağa yöneldiğimde, yumuşak piyano müziği ve krep kokusu havaya karışarak midemi guruldattı.

Sonra onu ocakta gömleksiz gördüm. Her hareketinde kasları geriliyor ve yer değiştiriyordu, sırtındaki ışık oyunları her çıkıntıyı belirginleştiriyordu. Hareket ediş şekli, pürüzsüz ve kendinden emin, neredeyse nefesimi kesiyordu.

Başka tarafa bakamadım. Bakışlarım sırtının kıvrımlarını ve beyaz boxer'ına alaycı bakışlar atmama neden olan düşük belli pantolonunu takip etti. Yemek pişirmek gibi basit bir şeyi özel bir gösteri gibi hissettiren, yürüyen, konuşan bir baştan çıkarıcıydı.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki yavaşça arkasını döndü, bir tabağı tezgâha koyarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

Tanrım, neden Shrek'e ya da daha iyisi Lord Farquaad'a benzemiyor?

Bu benim için işleri *çok* daha kolaylaştırırdı.

"İyi uyudun mu?" Alexsei'nin derin sesi havayı yardı ve ben hâlâ uykunun sersemliğini üzerimden atmaya çalışarak başımı salladım.

Sakin görünmeye kararlı bir şekilde lavaboya doğru ilerledim ve kendime bir bardak su doldurdum. Bir yudum aldığımda, soğuk sıvı cildimin altında dans eden sinirleri sakinleştirmek için çok az şey yaptı. Arkamı dönerek lavaboya yaslandım, sırtımı serin yüzeye dayadım ve Alexsei'nin yemeği ustalıkla baharatlamasını izledim.

Önündeki sandalyeyi işaret ederek beni sessizce yanına davet etti ve açlık tüm çekincelerime galip geldi.

"Ee, her zaman... kadınlar için kahvaltı hazırlar mısınız?" Sıradan görünmeye çalıştım ama boğazım düğümlendi ve kendimi yersiz ve savunmasız hissetmenin garip karışımından kurtulamadım.

"Sadece benim adımı taşıyan kişi için. Bunu özel bir muamele olarak kabul edin,
karım."

Yanaklarımda ve boynumda bir sıcaklık oluştu. Bunu gizlemek için tabağıma daldım ve yaptığı yemeği neredeyse içime çektim. O kadar acıkmıştım ki, krep ağzıma geldiğinde mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Yemek yerken aramızda garip bir dans vardı -çalıntı bakışlar ve sessiz alışverişler. Oda neredeyse elle tutulur bir gerginlikle doluydu, bu gerginlik sadece kapların şingirtisi ve arka plandaki yumuşak piyano müziğiyle kırılıyordu. Sanki her şeyin bir yanılsamadan ibaret olduğu garip bir rüyanın içinde sıkışıp kalmış gibiydim.

Yemeğimi yerken, Romaniev'in gözlerinin yüzümü deldiğini hissedebiliyordum. Önemli bir şey yokmuş gibi davranıp yemeye devam etmeye çalıştım ama yoğun bakışlarını görmezden gelmek imkânsızdı.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sonunda başımı kaldırdım ve kendi sözlerini ona iade ettim.

Arkasına yaslandı, yoğun mavi gözleri bana kilitlenmişti.

"Seviyorum." İçimi çektim. "Evime ne zaman dönebilirim?"

Bir, iki, üç saniye.

Tanrım, sessizliği çıldırtıcıydı.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma ve tekrar dudaklarıma yöneldi. Bunun her saniyesinden zevk aldığını, beni strese sokmaktan zevk aldığını hissedebiliyordum. Ben onun kendi kişisel sirkiydim, emir üzerine gösteri yapıyordum, ne zaman isterse onu eğlendirmeye hazırdım.

Sessizliğini korudu, sanki dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi portakal suyunu yudumladı. Kolunu rahatça kolçağa dayamış, bacaklarını hafifçe açmıştı.

Odaklanmak için elimden geleni yapmama rağmen, gözlerim yontulmuş göğsünde, kalın kollarında ve yağsız karın kaslarında dolaştı, her nefes onu daha da karşı konulmaz hale getirdi. Bu kadar zahmetsizce seksapeli yayması beni çileden çıkarıyordu.

Hayır! Hayır! Gözler yukarı, Caia. Seni tekrar baştan çıkarmasına izin verme, çok... cızıp olsa bile.

Bakışlarımı tekrar gözlerine yönelttiğimde dudaklarının kenarlarında belli belirsiz, kendini beğenmiş bir gülümseme yakaladım.

"Beni burada kilitli tutmayı planlamıyorsun, değil mi?" Ağzımdan kaçırdım, sıkışıp kalma ve her şeyden kopma düşüncesiyle göğsümün sıkıştığını hissettim.

Bir omzunu silkti. "Senin için başka planlarım var."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Ne planları?"

"Artık evliyiz, Caia. Yani teknik olarak," dedi fincanını yere bırakarak. Parmağı kristal bardağın üzerinde yavaş bir yol izleyerek yumuşak bir çınlama yaptı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama dini açıdan, bu evliliği resmileştirmek için yapmamız gereken başka bir şey daha var."

Alay ettim. "Ne zamandan beri dindarsın?"

"Seninle tanıştığım günden beri."

Yine gözlerimi devirdim, hiç etkilenmemiştim.

Lucifer'in dindar olduğu fikri, kör bir adamın oturma odasında İsa'yı gördüğünü iddia etmesi kadar inandırıcıydı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Suyumdan büyük bir yudum aldım. "Ne oldu?"

"Evliliğimizi henüz tamamlamadık."

Suyum boğazıma kaçtı ve birkaç kez öksürdüm. "Ne?" "Siktir, aşkım," diye mırıldandı. "Henüz sikişmedik."

"Ve asla yapmayacağız, Romaniev."

Usluca kıkırdadı, sandalyesinde kaykıldı ve kollarını kavuşturdu, ön kolları rahatça masaya dayandı. Onu bu şekilde, her zamanki resmi takımları ve süslü gömlekleri olmadan görmek garip bir şekilde büyüleyiciydi. Neredeyse o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, ona hayran hayran bakmaya devam edebilmeyi diledim.

sessizlik, söyleyeceklerinden kaçınma. Ama bir umut ışığı vardı: adam tam bir pislikti. Bunu bilmek, ona karşı duyduğum küçümsemeyi ön planda tutmamı çok kolaylaştırdı.

"Seni becermeme izin vereceğine dair bana söz verdiğini unutma. Seni sözünde durmayan bir kadın olarak görmüyorum."

Hınzırca bir sırıtış attım. "Bil bakalım ne oldu? Ben tam bir yalancıyım. Suçluyum."

Bir anlık sessizliğe gömüldü, parmağı ritmik bir şekilde masaya vuruyordu, sanki beni pes ettirmek için milyonlarca yol planlıyormuş gibi.

"Neden kaçtın?" diye sordu birden. Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Yine umursamazca omuz silkti. "O gece seni becermem için bana yalvardın, sonra bir hayalet görmüş gibi kaçıp eve gittin. Özel bir nedeni var mıydı?"

Midem bulandı ve avuçlarım terlemeye başladı. O gece hakkında kesinlikle konuşmak istemiyorum.

Koltuğumu aniden terk ederek tabağımı lavaboya taşıdım ve hızlıca duruladım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

İhtiyacım olan son şey onun zayıflıklarımı ortaya çıkarması ya da geçmişimi kurcalamasıydı. Bu saçma evliliğe zorlanmak bir şeydi, ama acımı görmesi için ruhumu ortaya koymak tamamen farklı bir hikayeydi.

"Hoşuna gitse de gitmese de Caia," dedi, ayağa kalkıp tabağını lavaboya götürürken, "bana neden bu kadar korktuğunu söylemek zorundasın-"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum, özellikle de seksten Alexsei," diye karşılık verdim ve arkamı döndüğümde onu bana çok yakın buldum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözlerimiz kilitlenmişti. Kokusu beni sarmıştı ve sıcaklığı tenime değiyordu.

Ona yakın olmanın bile içimde bir şeyleri harekete geçirmesinden nefret ediyordum. "Seni kaç erkek sikti?"

Nefesim kesildi, afalladım. "Affedersiniz?"

"Sadece bir fahişeyle evlenip evlenmediğimi anlamaya çalışıyorum."

Lanet olası pislik!

Elim ona tokat atmak için h a v a l a n d ı , ama bileğimi sıkıca kavrayarak elimi engelledi.

Gözleri karardı. "Cevap ver bana."

"Bırak beni," diye bileğimi çekip kurtarmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. "Ben annen gibi değilim, Romaniev. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Pişmanlık beni sert bir şekilde vurdu ve ağzımdan kaçırdığım şeyi fark ettiğim anda boğazım sıkıldı.

Bu adam gerçekten de içimdeki kötülüğü ortaya çıkarma konusunda çılgın bir yeteneğe sahipti.

Gözleri öfkeyle parladı ve saçlarımı tutup geriye doğru çekerek başımı yukarı kaldırmaya zorladı. Yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, hızlı ve sert nefesler alıyordu, burun delikleri genişlemişti ve yanakları pembeye çalıyordu - kesinlikle bir sinire dokunmuştum. Annesinden bahsedilmesinden nefret ederdi.

"Dikkatli ol tatlım," diye fısıldadı usulca ama öfkesi onu daha da tehditkâr kılacak kadar yüksek sesle kükrüyordu. "Ateşle oynama, yoksa seni diri diri yakar."

Ona ters ters baktım. "Bana bir daha hakaret etme, o zaman bir sorunumuz kalmaz."

Kendini bana doğru bastırmadan önce kısa bir süre kaşlarını çattı. Ellerimi çıplak göğsüne koydum, ondan yayılan sıcaklığı hissettiğim anda pişman oldum. Kalbi benimkinin çılgın ritmine uyarak avuçlarımın altında çarpıyordu.

Saçımı ve bileğimi bıraktı, sonra ellerini lavabonun kenarını kavrayacak şekilde iki yanıma yerleştirdi. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Yapma," diye nefes aldım, sözcük dudaklarımdan çıkarken titriyordu.

Yakınımda durdu, nefesi benimkine karşı sıcak ve düzensizdi. Bir an için dünya etrafımızda durmuş gibiydi. Sesi kadifemsi bir mırıltıya dönüştü. "Sen bir meydan okumasın, Caia. Bunu sevdim."

"Ve senden hoşlanmıyorum."

Yumuşak, tehlikeli bir kahkaha attı. Koyu mavi gözleri benimkilere dikilmiş, araştırıyor, çözmeye çalışıyordu. Sonra ifadesi ciddileşti. "Seni kim incitti, bebeğim?"

Yüzüm soldu ve onu itmeye çalıştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Vücudun sana ihanet ediyor. Bir şeyden ya da birinden korkuyorsun," dedi, parmakları çenemi kavradı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözlerimi kapattım.

Elbette Lucifer içimi görebiliyordu. Sanki saklı tutmak istediğim her parçamı ortaya çıkarmaya kararlıydı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye mırıldandım, boğazımdaki yumru giderek ağırlaşıyordu.

"Oh, ama öyle. Çünkü," diye mırıldandı, yüzünü boynumun kıvrımına daldırırken sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. Dudakları hafifçe tenime değdi, alaycı ve elektrikliydi. "Sen," boynumda yavaş ve kasıtlı bir yalamanın izini sürdü. "Sensin," bir öpücük daha kondurdu, dudakları uzun ve sıcaktı. "Benimsin," yavaşça ısırıldı. "Şimdi."

"Sadece ismen," diye fısıldadım. "Kendin söyledin."

Dokunuşu sarhoş ediciydi ve kendimi daha fazlasını arzularken buldum, her santimimi keşfetmeye devam etmesi için çaresizdim. Ama zihnim kafa karışıklığıyla bulanıklaşırken, giriş zili çaldı.

Burada biri var.

Gözlerimi açtım, vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi. Onu ittim ve kapıyı arkamdan çarparak odama koştum. Dizlerimi göğsüme çekerek kapıya yaslandım.

Bir günden kısa bir süre içinde kozmik bir belanın içine düşmüştüm.

Kutsal suya ve kendi kaosumla başa çıkmak için bir hayatta kalma rehberine ihtiyacım vardı çünkü gerçekçi olalım, bu şeytanın ininde bir hafta bile dayanamazdım. Günahkâr bir şekilde baştan çıkaran çıplak vücudu, aslında benim irademi sınıyordu ve ben olağanüstü bir şekilde başarısız oluyordum.

Belki ilahi bir müdahale ya da en azından acil durum Maltesers zulası yardımcı olabilir.

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ

"Birkaç şey denemedikten sonra yaşamının ne anlamı var?"
- Charles M. Schulz

Alexsei

"Ee, evlilik hayatı nasıl gidiyor? Mankiev'in kızı henüz seni öldürmeye çalışmadı mı?"

Bir küfür savurdum ve kokain kutularını kamyonu yükledim. Bu bok cehennem gibi ağırdı. Mankiev bana gerçekten kazık atmıştı; önce Igor'un şehirden temizlememizi emrettiği pislikleriyle, şimdi de kafama takılıp kalan o muhteşem kıızıyla.

Alnımdaki teri elimin tersiyle sildim ve son kutuyu da kamyonete attıktan sonra kapıları kapattım ve Liev'e gitmesi için işaret vermek üzere kapılara sertçe vurdum. Boynumu iki yana kırarak inledim, sırtımda hafif bir zonklama hissettim.

"Dilini kedi mi yuttu?"

"Kapa çeneni,
Mikhail."

Kıkırdadı, sigarasından bir nefes çekti ve bana da bir tane uzattı. "Sana onunla evlenmemeni söylemiştim."

Büyük malikânenin girişindeki basamaklara oturarak, dikkatimi dağıttığı için minnetle sigarayı aldım. Volk bana katıldı ve ikimiz de

bir duman bulutuna ve sessizliğe gömüldüm. Isıran kış havasına karışan dumanın sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Lanet kış. Lanet olası kar.

Kapıcı postalarımı bıraktıktan sonra Caia'yı evde bırakmıştım. Muhtemelen bir misafirim olduğunu düşünerek topuklara doğru kaçtı, ben de yeni evimizi benim sürekli gözetimim olmadan keşfetmesine izin vermeye karar verdim. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum ve onu karım olarak görmenin heyecanı hem heyecan verici hem de çıldırtıcıydı.

"Çok korkuyor. Benden değil, başka birinden," diye mırıldandım, sigarayı tekrar dudaklarıma götürerek. "Sanırım Mankiev onu gerçekten sattı, tıpkı tahmin ettiğim gibi."

Dokunduğumda irkilmesi, fiziksel herhangi bir şeyden sürekli kaçınması, geçmişini araştırdığımda o perili bakış - derinden incindiği açıktı. Annemin gözlerinden çok iyi tanıdığım bir acıydı bu.

Ona fahişe demek belden aşağı vurmaktı. Sırf tepki almak için hakaret ettiğim için aptalın tekiydim. Söz konusu o olduğunda sikimle düşünmeyi bırakmalıyım.

"Muhtemelen onun bok kafalı arkadaşlarından birine satılmıştır," diye omuz silkti Volk, bu tür çılgınca konuşmalara alıştı. "İhtiyar muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür ya da bir yerlerde hayatını sürdürüyordur."

Göğsüm yanıyordu. "Hâlâ hayattaysa, onu öldüreceğim." Piç kurusu az önce kendi ölüm fermanını imzaladı.

"Evliliği feshetmek için çok geç değil," dedi Volk kayıtsızca. Ona karanlık bir bakış fırlattım.

"Ne? Sadece söylüyorum!" diye omuz silkti ve çalan telefonuna uzandı. "Mankiev'in kızı bu kadar uğraşmaya değmez."

Sessiz kaldım, kendi telefonumu çıkarıp Caia'ya yakında evde olacağıma dair mesaj attım.

"Öyle ama."

Gerçekten öyleydi. Caia'da yüzeyin ötesinde, daha derin ve gizli bir şeyler vardı. Tıpkı bu sabah ona söz verdiğim gibi, evliliğimizi gerçekleştirmem gerekiyordu. Ve bu gece... bu gece o geceydi.

Bu gece onu yatağıma alacaktım ve bunun her şeyi değiştireceğine dair bir his vardı içimde.

İçeri girip sessizce yemek salonuna yöneldim; Igor, Moskova polis departmanının şefi ve pokerde kaybetmesiyle ünlü Slavoy Sadiek ile öğle yemeği yiyordu. Sadece birkaç hafta önce, onu beş dakikadan kısa bir sürede temizlemiş ve 50 bin doları cebe indirmiştim. O zamandan beri kızgınlıkla kaynadığını söylemek yanlış olmaz.

Igor yıllardır Sadiek'le birlikte çalışıyordu ve yasalara karşı gelmenin en iyi yolunun rüşvetçi memurlarla yakınlaşmak olduğunu biliyordu. Sadiek de içlerinde en pis olanıydı.

Sadiek kadehini kaldırarak, "Düğününü kutlarım Alexsei," dedi. "Davet edilmediğim için hayal kırıklığına uğradım."

Sadiek'in karıma yaklaşmasına izin vermektense kendi dişlerimi sökmeyi tercih ederim. Adi bıyığı ve kaypak gözleri bizden uzakta, Moskova'nın en karanlık köşelerine aitti.

"Bunu da benden çalmaya çalışmandan çok korkuyorum, Sadiek."

Bardağı bir dikişte mideye indirmeden önce yüksek sesle güldü. "Touché."

Birkaç yıl önce, Sadiek'in departmanından bir polis olan Leila Monieva ile takılıyordum. Çok seksi ve eğlenceliydi, bu yüzden aniden bağlarını koparana kadar bir kaçamak yaptık. O zamanlar çok derine inmemiştim, çünkü ciddi bir şeyden çok çıkarları olan arkadaşlardık. Meğer Sadiek de onunla yatıyormuş ve kıskanmış. Beni terk etmesi ya da işini kaybetmesi için ona şantaj yaptı.

"Leyla nasıl bu arada?" Rahatça sordum, ondan haber almayalı yıllar olduğunu fark ettim. Acaba hâlâ onun için mi çalışıyordu?

Başını salladı, etten bir ısırık aldı. "Şimdi evli; Polonya'da yaşıyor. İki çocuğu var. Bir köpek. Bilirsiniz, klişe."

"Aferin ona."

Omuz silkti, mendiliyle ağzını silmeden önce bir lokma daha çiğnedi. "Peki, şanssız kız kim?"

Bakışlarım sessizce oturan ve dikkati tabağına yapışmış olan Igor'a kaydı. Restoranda evlilik sözleşmesini imzaladığımız ve Caia'ya el kaldırdığı için Mankiev'i neredeyse boğazladığım o geceden beri Igor öfkeden kuduruyordu. Evliliği kabul ettiğime inanamıyordu, özellikle de

Mankiev'in kızı hakkındaki uyarılarından sonra. Şimdi, varlığımı zar zor kabul etti.

"Onu tanıımıyorsun."

"Çok mu sahiplenici?"

Igor kırmızı şarabından bir yudum aldı ve "Mankiev'in kızı Caia. Her şey ayarlandı. Biz kokaini ve kızı alıyoruz, Mankiev de parayı alıyor."

"Caia Mankiev?" Sadiek kıkırdadı. "Onun... senin tipin olduğunu bilmiyordum." Kızgınlık alevlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Neyse, gitmem gerek," dedi ve ayağa kalkıp votka şişesini kaptı. Hızlı bir yudumla sonuncusunu da içti, boş şişeyi masaya vurdu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Orada dururken 1.70'lik boyu, kel kafası, bıyığı ve çarpık burnuyla Snidely Whiplash'in tıpatıp aynısı gibi görünüyordu. Benzerlik o kadar esrarengizdi ki neredeyse gülecektim ama sinir bozucu sırtışı her türlü eğlenceyi yok etti.

Sadiek polis şapkasını takıp vedalaşarak oradan ayrılırken, tembel bir pazar gününün tembelliğiyle yemek yemeye devam eden Igor'la baş başa kalmıştım. Aramızdaki sessizlik o kadar yoğundu ki tereyağı bıçağıyla kesebilirdiniz.

"Bir şey söyle patron, ne olursa. Yoksa bu kadar soğuk davrandığın için kendimi vurabilirim."

Igor durakladı, yüz ifadesi çay partisindeki bir zombi kadar donuktu ve sonunda cevap verdi: "Madem kendini vuracaksın, en azından düz nişan al. Duvarlarda daha fazla kurşun deliği oluşması riskini göze alamayız."

Yüzümü buruşturdum. "Tavsiye için teşekkürler."

İç çekti. "Evliliğin için tebrikler evlat. Umarım seni mutlu eder." Sonra oturmamı işaret etti ve ben de kaçınılmaz olana hazırlandım - evliliğini ve rahmetli karısı Viktoria'nın hayatına nasıl güneş ışığı getirdiğini anlatacağı bir saat.

O anda kendimi vurma fikri o kadar da korkunç görünmüyordu.

ChapTer

YİRMİ ALTI

"Oyunun kendisi kazanmaktan daha büyüktür."
- Dejan Stojanovic

Caia

En üst raftaki büyük fildişi kâseye ulaşmak için boş yere parmak uçlarımla ilerlerken bıkkın bir inilti çıkardım. Bir süre debelendikten sonra pes ettim ve nihayet almak için bir sandalye kaptım.

Tatlı bir şeyler yeme isteğim her geçen saniye daha da artıyordu; bunu hemen gidermem gerekiyordu. Ben de kolları sıvayıp bir parti kurabiye pişirmeye karar verdim.

Beni nefessiz bırakan ve hâlâ titreten o inanılmaz tuhaf kahvaltıdan sonra Lucifer'in evini keşfetmeden önce biraz daha uyumam gerektiğini düşündüm.

Gizemli ve seksi bir hava veren siyah çarşaflarla bezenmiş yatak odasına doğru ilerledim. Şaşırtıcı bir şekilde, yatağı özenle yapılmıştı ve oda lekesizdi - bir erkek için etkileyici. Büyük pencereler kısmen tül perdelerle örtülmüştü ve Moskova'nın muhteşem silüetini gözler önüne seriyordu.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra koridorda ilerledim ve sonunda kapıyı açtığımda bir ev sinemasıyla karşılaştım. Ev sineması

Odada siyah duvarlara karşı pelüş kırmızı kanepeler ve devasa bir ekran vardı. Tanrım, Alexsei gerçekten çok zenginmiş.

Kapıyı arkamdan kapatarak, yatak odasının yanındaki son kapıya ilerledim, ötesinde ne olduğunu merak ediyordum.

İçeride onun ofisine benzeyen bir yer buldum; beyaz ve koyu gri duvarları olan temiz, minimalist bir alan. Şık siyah bir masa, benim zevkime göre fazla karmaşık görünen bir satranç tahtasıyla süslenmiş olarak odanın her tarafına yayılmıştı.

Bir duvardaki kütüphane raflarında Kolombiya'dan Latin vazolar, Rus fildişi bebekler ve hatta minyatür bir Eyfel Kulesi gibi eklektik bir dekorasyon dizisi sergileniyordu. Dante ve Beatrice'in kucaklaştığı bir heykel ile Çar Nicholas'ın küçük bir tablosu bunların arasında göze çarpıyordu. Bir de ışıltılı elmaslarla süslenmiş bir kafatası vardı.

O kafatasının gerçek olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım... Umarım değildir.

Merakımın dürtüsüyle, daha fazlasını keşfetme isteğime karşı koyamadım. İlgi çekici sırları ortaya çıkarma umuduyla masasındaki bazı çekmeceleri açtım. Ancak bulduğum tek şey borsa, Büyük Patlama teorisi ve kanser ile aşırı işlenmiş gıda tüketimi arasındaki ilişkiyi anlatan bir makale gibi sıradan makalelerdi.

Sürekli yemek yapmasına şaşmamalı, adam sağlığına takıntılıydı. Yine de orada sigara içiyordu. Hayret bir şey. Sanırım hepimizin kötü alışkanlıkları var.

Bu işe yaramaz evrak yığınının altında, küçük siyah bir mücevher kutusuna rastladım. Hevesle elime aldım ve pelüş gri masa sandalyesine çöktüm, kutuyu açarken kendimi bir bulutun üzerinde oturuyormuş gibi hissettim. İçinde iki küçük resim bulmak beni şaşırttı.

Bir tanesi sarı saçlı ve delici mavi gözlü, muhtemelen yirmili yaşlarında bir kadına aitti.

Yüzünde neşeden yoksun bir ifade vardı ama yine de unutulmaz bir güzelliği vardı. Alexsei'ye çarpıcı bir benzerlik taşıyordu ya da belki de tam tersiydi. Renkler biraz soluktu ve kenarları yıpranmıştı. Bu eski bir fotoğraf olmalı.

Ters çevirdiğimde arkasında bir isim yazdığını gördüm: Katya Lenova. Annesi olduğunu tahmin ettim.

Onun hakkında söylediğim ağır sözleri hatırlayınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Caia, gerçekten çok aptalsın!

Diğer resim, muhtemelen üç yaşlarında, iki eksik ön dişi görünen geniş bir sırtışı olan küçük bir çocuğa aitti. Bir elinde lolipop tutuyordu ve neşesi bulaşıcıydı. Ona bakarken ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Açık kahverengi saçları ve parlak mavi gözleriyle genç bir Alexsei olduğu belliydi. Çok masum ve sevimli görünüyordu; benim tanıdığım adamlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Resmi ters çevirdiğimde, kadınsı bir el yazısıyla yazılmış iki basit kelime fark ettim: "Benim Alexsei'm."

Son derece kişisel bir konuya girdiğimi hissettiğimde, ofisinin onun özel mabedi olduğunu fark ettim. Yasal olarak onun karısı olsam ve bu evde payım olsa da, bu bana onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etme hakkını vermiyordu.

İçimde bir suçluluk duygusuyla resimleri hızla kutusuna geri koydum ve kâğıtları toplayıp çekmeceleri hafifçe tıklatarak kapattım. Odadan çıkar çıkmaz doğrudan mutfığa yöneldim, kurabiye pişirerek kafamı dağıtmaya hevesliydim.

"Suavemente "nin bulaşıcı ritmine uyarak, kalçalarımı sallarken ritmin hareketlerime rehberlik etmesine ve müziğin olumsuz düşüncelerimi yıkmasına izin verdim. Her adımda salatamı savurup üzerine sos gezdirirken salsa müziği enerjimi artırıyordu.

Kurabiyelerimi kontrol ederek fırından çıkardım, mükemmel pişmişlerdi. Çoklu görev yapabileceğimi ve akşam yemeği de hazırlayabileceğimi düşündüm. Romaniev'e kıyasla mutfakta bir felaket gibiydim ama Sezar salatası ve somon balığının üstesinden gelebilirdim; özellikle de buzdolabından çıkardığım önceden hazırlanmış salata ve sosla. Gurme, biliyorum.

Karşı koyamayarak sıcak bir kurabiye aldım ve muhteşem bir ısırık aldım, yapışkan iyiliği tat tomurcuklarıma çarptığında neredeyse eriyordum. *Bu* hayattaki gerçek MVP'ydi. Kurabiyeler varken kimin romantizme ihtiyacı var ki?

Gözlerimi kapatarak dramatik ve tatmin edici bir iç geçirdim, neredeyse tatlımla evlenmeye hazırdım. Ama sonra birden bir ses geldi ve kurabiye mutluluğumu bozdu.

"Şu haline bak, şimdiden mükemmel küçük eş rolünü oynuyorsun."

İrkilerek, ölüleri bile uyandırabilecek bir çığlık attım ve kurabiyemin geri kalanı parmaklarımın arasından kayıp gitti.

"Senin yüzünden kurabiyemi düşürdüm!" Düşen şaheseri bir suç mahaliymiş gibi suçlayıcı bir şekilde göstererek tersledim.

Alexsei kıkırdayarak paltosunu silkti ve koltuğun üzerine bıraktı. "Sağır olmalısın. İçeri girer girmez adını söyledim."

Sonra ses sistemine doğru yürüdü ve müziği aniden kapattı, odayı beni huzursuz eden garip bir sessizlikle doldurdu.

O haklıydı. Ben ne yapıyordum ki? Beni evliliğe zorlayan ve sahip olduğum azıcık özgürlüğü de elimden alan bir adam için neden yemek pişiriyordum?

Sessiz kaldım, kollarımı kavuşturdum, koyu gri pantolonu ve ona uygun gömleğinin üzerine siyah Hermes kemerini takmış bir şekilde yürürken onu izledim. Geri adım atacak değildim, bu yüzden yerimde durdum.

Telefonunu masanın üzerine bıraktı ve her adımı hesaplanmış bir şekilde yaklaştı. Tam benim alanıma girdiğinde, kollarını bana doladığında, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi yüzünü boynumun kıvrımlarına bastırdığında gerginliğin arttığını hissedebiliyordum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sinirlerim tepeme çıktı ve ne yapacağımı bilemez bir halde kaskatı kesildim.

"Siktir," diye mırıldandı usulca, beni daha yakına çekerek. "Çok iyi hissediyorsun." "Romaniev-"

"Sadece bir saniye daha."

Sessizliğe gömüldüm, kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti. Bunun hoş bir his olduğunu inkâr edemezdim. Aslında hoştan da öte. Ben de kollarımı ona dolamak istiyordum ama kendimi tuttum.

Bir an sonra boynumun kıvrımına narin bir öpücük kondurdu, midemde kelebekler uçuştı, sonra çekilip ayağa kalktı, elleri şimdi hafifçe kalçalarımdaydı duruyordu.

"Hey."

"Merhaba," diye nefes verdim.

Parmakları gevşek bir saç telini nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırdı, dokunuşu tenime karşı nazikti.

"İnanılmaz kokuyor."

Sinirle yutkundum. "Kurabiye pişirdim."

"Anlayabiliyorum."

"Sen... ister misin?"

Başımı salladığında bir kurabiye almaya gittim, ama beni durdurdu ve şaşkınlıkla kaşımı kaldırmama neden oldu. Ben bir şey söyleyemeden kendisi bir kurabiye aldı ve dudaklarıma götürerek bir ısırık almamı işaret etti.

Biraz emin olamadan eğildim ve küçük bir ısırık alırken bileğini tuttum. Kurabiye tatlıydı ama hissettiğim sıcaklık daha da tatlıydı. Alexsei'nin yaptığı her şey

Neredeyse fazla baştan çıkarıcı hissettiren bu tuhaf yol, sıradan ve... başka bir şey arasındaki çizgide ilerliyordu. Onun tarafından kurabiye ile beslenmek garip bir şekilde samimi hissettirdi, sanki olmaması gerekiyormuş gibi.

"İyi mi?"

Gözlerini kaçırđım, gözleriyle karşılaşmaya hazır değildim ve küçük bir baş hareketiyle ağzımı silerken bileğini bıraktım. Ben sözümü bitiremeden başparmağıyla dudaklarımdaki kırıntıları sildi, sonra da rahatça ağzına götürüp temizledi.

Kurabiyenin son ısırığını aldı, gözleri bir an için kapanırken sessiz ve tatmin olmuş bir iç çekti. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Ses tonu o kadar müstehcendi ki kurabiyelerden bahsetmediğini anladım. Gözleri gözlerime kilitlendi ve midemin sıkıştığını hissettim. Sertçe yutkundum, dudakları her zaman kafamı karıştırmayı başaran o kendini beğenmiş küçük sırıtışa dönüştü.

"Hızlıca bir duş alayım, sonra akşam yemeğı yeriz," dedi ve yatak odasında kaybolmadan önce yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bu da neydi böyle?

"Ofisinizdeki kafatası gerçek mi?"

Somondan büyük bir ısırık alarak başını salladı. "Olabildiğince gerçek."

Sözüne sadık kalarak duşunu çabucak aldı. Gömleksiz, bol siyah Under Armour eşofman takımıyla geri döndü. Nemli saçları ve yanaklarındaki bir tutam renkle, zahmetsizce *seksi* görünüyordu.

İçeri girdiğinde nefesimi tutabilmek için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Yutkundum. "Kimden?"

"Tanıdığınız kimse yok," diye cevap verdi rahatça.

Bu, ofisinde GERÇEK bir kafatası olduğu gerçeğini daha az ürkütücü yapmadı.

"Onu... öldürdün mü?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "*Hayır.*"

"Sana inanmıyorum."

"Volk bunu bana yirmi birinci yaş günümde verdi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ve onu sadece ofisinde mi tutuyorsun? Bu... normal mi?"

Omuz silkti, lakaytlığı durumu daha da saçma hale getiriyordu. "İşıltılı şeyleri severim."

Alay ettim. "İşıltılı şeyler. Gerçekten zevk sahibi bir adamsın." Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Seninle evlendim, değil mi?"

Sıcaklık göğsüme yayıldı. Her şey tuhaf bir şekilde evcil, neredeyse normal ve tehlikeli derecede rahat hissettiriyordu. Burada eğlenmeye başlamak tuhaftı ve biraz da tedirgin ediciydi.

Tüm bu olanlardan sonra, sanırım bir molaya ihtiyacım vardı, gardımı düşürmek için bir an.

Evet, sadece gardımı düşürmek ve var olmak istedim.

Bu yüzden, birlikte oynamaya karar verdim.

"Touché, *kocacığım.*"

Bir süre sessiz kaldı ve bir kaşık daha salata aldı. "Güzel salata, *karıcığım.*"

"Götlük yapma şimdi."

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik, tek ses çatal bıçak şingirtıları ve odayı dolduran yumuşak piyano müziğıydi. Neredeyse huzurlu hissediyordum.

"Size bir sürprizim daha var," diye açıkladı Alexsei.

Arkama yaslandım ve parmağımla çeneme vurdum. "Dur tahmin edeyim.

Bir köpek yavrusu mu?" "*Hayır.* Ama istersen sana b i r tane bulabilirim.

Ne istersen, gerçekten."

Ağzımı bir peçeteyle sildim ve boş tabağımla lavaboya taşıdım. "Yapma. Köpekleri severim ama henüz o kadar sorumluluk sahibi değilim."

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmeme yardım ederek onu takip etti.

"Çok kötü.

Seni hâlâ bir Doberman'la görüyorum, biliyorsun." "Belki bir gün."

Ellerimi yıkamayı bitirdim ve döndüğümde onun elimi tutup beni kanepeye götürdüğünü gördüm. Beni nazikçe oturttu ve usulca "Gözlerini kapat" dedi.

Bir kaşımı kaldırdım.

"Neden?" "Sadece yap, Caia."

Gözlerimi kapattım ve etrafımdaki sesleri dinledim. Odanın içinde dolaşırken ayak seslerini duydum ve ayaklarımı halıya hafifçe vurarak beni bekleyen sürprizi bekledim.

Umarım boşanma evrakları.

Ayak sesleri yaklaştıkça beklentim artıyor, zihnim olasılıklarla çılgına dönüyordu.

"Gözlerini aç."

Tereddüt ettim. "Orada çıplak durmasan iyi edersin Romaniev, yoksa yemin ederim bir bıçak kapıp-"

Kahkahası sözümü kesti. "Seni temin ederim, çıplak değilim. Şimdi gözlerini aç, Caia."

Yarı şaka bekleyerek tek gözümle baktım. Son bir dramatik nefesle, onları sonuna kadar açtım.

Yok artık!

Elinde karmaşık işlemeleri ve f/2.4 58mm Takumar objektifi olan çarpıcı bir Asahi Pentax Tower 26 fotoğraf makinesi tutuyordu. Bir koleksiyoncunun rüyasıydı ve inanılmaz derecede pahalı ve nadirdi. Yine de, işte buradaydı, onun elinde, *bir hediye* olarak.

"Neden? Nasıl? Aman Tanrım-"

Karmakarışık düşüncelerimi muzip bir sırıtişla böldü. "Siyah beyaz fotoğrafçılığı ne kadar sevdiğinden bahsetmiştin, ben de sana bu konuda uzmanlaşmış 70'lerden kalma bir fotoğraf makinesi alabileceğimi düşündüm."

Heyecandan titreyerek elimi uzattım. Bu sıradan bir hediye değildi.

"Bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

Kamerayı verirken yanıma yerleşti. "Artık hepsi senin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim ancak fısıltı halindeydi.

Bu ve fotoğraf stüdyosu arasında, sadece iki gün içinde en çılgın iki hayalimi gerçekleştirmişti. Gözleriyle karşılaştım ve o anda, belki minnettarlıktan belki de sadece bastırılmış duygulardan dolayı, kendimi ona yaklaşıırken ve dudaklarımı dudaklarına bastırırken buldum.

Bu oyun aldatma, ihanet ve zedelenmiş egoların ötesine geçmişti.

Artık rahatsız edici derecede *gerçektir*. Ve tıpkı onun uyardığı gibi, ateşle oynamak yanmak demektir.

OceanofPDF.com

ChapTer

TWenTY-SeVen

"Seks, aşkı yaşayamadığınızda sahip olduğunuz tesellidir."
- Gabriel García Márquez

Alexsei

Caia Mankiev benim sonum olacak. Artık bundan eminim.

"Çıkar şunu," dedim, siyah elbisesini yavaşça kaldırıp kalçalarını ortaya çıkarırken dudaklarıma karşı sırttığını hissettim. Ellerini omuzlarıma bastırarak beni kanepeye doğru itti ve üzerime çıktı. Kasıtlı bir hareketle elbisesini çıkardı ve siyah iç çamaşırını ortaya çıkardı. Kahretsin, yine o tangayı giymiş.

Elimde olmadan dudaklarımı yaladım, ellerim içgüdüsel olarak ona uzandı. Göt.

Bu abartılı hediyenin -20 binden fazla değerinde bir fotoğraf makinesi-onu memnun etmek. Hangi fotoğrafçı heyecanlanmazdı ki? Ama minnettarlığının lanet bir öpücükle tezahür etmesini hiç beklemiyordum.

En çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Kendimi kısa bir teşekkür ve geçen hafta boyunca sürdürdüğü soğuk tavra hazırlamıştım. Ama kesinlikle o lanet öpücüğe değil.

Dudakları kısa bir gagalamayla benimkilere dokunduğunda, tatmin hırıltısını bastıramadım. Başının arkasından tuttum, onu daha yakına çektim ve

dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kamerayı koltuğa bıraktım, ellerim hızla boynuna ve beline doğru yol aldı.

Bu gece onu becereceğimi biliyordum. Bu planın bir parçasıydı. Ama daha fazla direnç bekliyordum. Şikayet ettiğimden değil.

Ellerimi sırtında gezdirirken tırnakları kafa derime batıyor, tenini tenimde hissetmekten zevk alıyordum. "Romaniev-"

Bitirmesini beklemedim. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, öpücüğüm sert ve talepkârı, ondan kasıklarına doğru fırlayan bir inilti çıkardım. Dudaklarını yaladım ve dilimi zorla ağzına soktum; tadı mükemmeldi.

Tatlı, sarhoş edici ve inkar edilemez bir şekilde benim. Tadı karım gibiydi.

Öpüşmeyi hiç kesmeden hızlı bir hareketle sütyenini çıkardım ve onu yatak odasına doğru taşıdım.

"Bekle!"

Onu yatağıma taşıırken boynunu ısırđım, tenini sertçe emdim. Göğüslerini göğsümde, bacaklarını kalçalarımda hissetmek neredeyse çok fazlaydı.

"Artık beklemek yok."

Onu yatağına fırlattığımda kıkırdamaları nefes nefese kaldı, zıplayan göğüslerinin görüntüsü kanımı kaynattı. Tereddüt etmeden içine daldım, sertleşmiş meme uçlarından birini emdim, dilim tepesinde dolaştı. Çarşafı kavradı, ismim umutsuz bir iniltiyle dudaklarından dökülürken başını geriye attı.

Lanet olsun, duramadım. Zaten durmak da istemiyordum.

Teni kızarıncaya ve nefesi hızlı, kesik kesik gelmeye başlayıncaya kadar göğüslerini emmeye ve kemirmeye devam ettim.

"Günlerdir seni tatmayı hayal ediyordum, Caia," diye homurdandım, dudaklarım tangasının kumaşına değene kadar karnından aşağı öpücükler gönderdim, bariyerin içinden onunla alay ettim. "Bacaklarını aç"

Öyle yaptı, dişleri beklentiyle alt dudağını ısıırıyordu.

İç uyluğunu ısırmadan önce bacaklarını sert bir çekişle ayırdım. Dikkatle iki bacağına da omuzlarıma kaldırdım ve amı dudaklarıma birkaç santim kalana kadar kalçalarını yaklaştırdım.

Islaklığına üflediğimde nefesi kesildi, kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Evet.

Sonunda, canımın çektiğı şey.

"Şu güzel amcığa bak," diyerek klitorisine bir öpücük kondurdum ve dudaklarımda titreştiğini hissettim. "Benim için ıslak mı?"

Ses çıkarmadı ama eli başımın arkasına gitti, beni daha yakına çekmeye çalıştı. Dilimle uyluğunun iç kısmına eziyet etmeye devam ederken dudaklarımda bir sırtıma oynayarak elini ittim.

"Cevap ver bana. Bu güzel amcık sadece benim için mi ıslak Caia?" Başını sallayarak mırıldandı.

Klitorisine sert bir tokat attım. "Seni duymak istiyorum, yüksek sesle ve net."

Bacaklarını kapatmaya çalıştığında klitorisini nazikçe yalayarak acısını dindirdim.

"Tekrar, Caia. O güzel amcığın *sadece* benim için mi ıslak?" "*Evet*," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Sadece senin için."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz boğazımdan şiddetli bir hırıltı yükseldi ve ben de onun içine daldım, her santimini yuttum, yaladım, emdim ve içime çektim. Elleri saçlarımı kavradı ve beni daha da yakınımaya çekerek devam etmem için teşvik etti.

"Tanrım! Evet, tam orada, lütfen, lütfen...."

"Şu haline bak," diye mırıldandım tenine karşı, dilimi aşağıdan yukarıya doğru takip ederek klitorisine odaklandım ve dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıkana kadar sertçe emdim. "Çok kibarsın."

Yakın olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden bacaklarını omuzlarımdan kaydırıp ve göğsüne doğru öptüm, her iki meme ucunu da emmeye ve alay etmeye odaklandım.

"Hayır, lütfen-"

"Ben içine girdiğimde boşalacaksın, bir an bile erken değil."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Hiç eğlenceli değilsin!"

Kıkırdadım ve dudaklarımı onunkilere bastırarak kendi arzusunun tadını çıkarmasına izin verdim. Beni doyumsuz, çaresiz bir açlıkla öperken parmakları yüzüme gömüldü.

"Oh, ben çok eğlenceliyim," dedim, pantolonumu yırtıp içeri kaydırmadan önce bir parmağımla girişiyle alay ettim ve etrafımda sıkıldığını hissettim. "Ve sen de bunu öğrenmek üzeresin."

"Evet, senin eğlence anlayışın berbat-"

Ona bitirmesi için bir şans vermedim. Parmağımla çıkardım ve sikimi sertçe içine sokarak çılgılık atmasını sağladım. Beni itmeye çalıştı, ben de bileklerini yakaladım ve başının üstünde sabitledim.

"Alexsei-" diye nefes nefese kaldı.

"Eğlenceli değil mi?"

Başını salladı, gözleri geri döndü, dudakları zar zor bir protesto oluşturdu. "Yanlış cevap, bebeğim."

Bileklerini bıraktım ve ellerimi başının iki yanına yerleştirdim, sertçe geri çarpmadan önce yavaşça çektim. Yüksek sesle inlemesi üzerine elimi ağzına bastırdım.

"Eğlenceli değil mi Caia?"

Çılgınca başını salladı, beni daha sıkı kavrarken tırnakları belime batıyordu.

"Seni pis kız," diye fısıldadım, tenini sertçe ısırmadan önce boynunu öptüm ve serbest bırakmadan önce biraz daha çektim. "İçindeki sikimi seveceğini biliyordum."

Bir elimle ağzını kapatırken diğer kolumu yatağa dayadım, sikimi yavaşça geri çektim ve sonra kuvvetlice tekrar soktum, suları taşaklarımla alay ediyordu. O kadar sıkıydı ki, o kadar sıcaktı ki... Tanrım, o kadar tahrik olmuşum ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Bacaklarını etrafıma sar."

Başını salladı.

Daha yakına eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Beni test etmeye devam edersen kışını öyle bir sikerim ki haftalarca oturamazsın."

Hemen bacaklarını kalçalarıma doladı.

"Ne güzel bir kız," diye fısıldadım, meme ucunu sıkıca çimdikleyerek. Amcığı sikimin etrafında titreşirken, dudaklarına bastırdığım elimle boğuk bir inilti dudaklarından kaçtı. Daha fazla bekleyemedim.

"Hazır mısın?"

Hevesle başını salladı.

"O zaman bu evliliği resmileştirelim," dedim göz kırparak.

Elimi ağzından çekerek başının arkasını kavradım, dudaklarına açtım. Çiğ bir ihtiyaçla ağzımı onunkine yapıştırdım. Diğer elim kalçasına kilitlendi, onu daha sıkı çekerken parmaklarım içeri girdi. Sonra serbest bıraktım, sert ve hızlı bir şekilde içine girdim. Amcığı sikime kenetlenmişti, göğüsleri çılgınca zıplıyor, her itişte bir alkış sesi çıkarıyordu.

Gözleri kapalı, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açık, elleri çarşafı kazıyor ve parmak uçları bembeyaz oluyordu.

"Şimdi namuslu olma bebeğim," diye homurdandım, alt dudağını ısırarak. "Ben seni becerirken bana bak."

Başını salladı, kalçasını bırakıp klitorisinin etrafında dönmeye başladığımda bir inilti çıktı.

"Nyet?"

Başını tekrar salladı, sırtışını bastırmak için ısırırken zorlukla gizledi. Klitorisini sertçe çimdikledim, çekilmeden önce itişlerimi durdurdum. Sert bir hareketle onu omuzlarıma kaldırdım, sıkı kıcı yukarı kalktı, onu banyoya taşıırken göğüsleri sırtıma sürtündü. Kıçına sert bir tokat attım, kıvrandıkça ve yere bırakılmak için bağırdıkça ses çınılıyordu.

"Alexsei, beni hemen yere bırak!"

Kıçına sert bir tokat daha indi. "Kapa çeneni."

Onu ayaklarının üzerine düşürdüm ve aynaya bakması için döndürdüm. Destek için lavaboya tutundu ve ben de onu domaltarak tek ve acımasız bir hamleyle içine girdim. Yüzü arkaya doğru eğildi, saçları sırtından aşağı döküldü.

"Aman Tanrım-"

Saçlarını sıkı bir yumruk haline getirerek başını geriye doğru çektim ve diğer elim boğazını sıktı.

"Şu haline bak," diye inledim, gözlerimiz aynada kilitlenmişti. Yüzü, boynu ve göğsü kıpkırmızı yanıyordu, nefesleri düzensiz ve sığdı. "Ne kadar da pis bir kızsın. Bana itaat etmeliydin, Caia."

"Alexsei, lütfen..." diye inledi, umutsuzca bana sürtünmeye çalışıyordu ama saçlarını geri çektim.

"Bana yine hayır mı diyeceksin?"

Başını salladı.

"Lanet olası ağzını kullan."

"Hayır, söz veriyorum." diye inledi.

"Küçük yalancı."

Onu sertçe becerdim, gözlerimiz aynada kilitlendi. Onun benim tarafımdan mahvedilmesini izlemek iğrençti. Göğüsleri sallanıyor ve her sert darbeye kıcı zıplıyordu.

Tanrım, o kadar seksiydi ki neredeyse beni çıldırtacaktı.

Onu becerdiği her saniye çok iyi hissettiriyordu. Gözleri şehvetle yanıyor, bacakları zevkten titriyordu. Sırılsıklamdı, suları bacaklarından aşağı akıyor, kokusu havada ağırlaşıyordu.

"Sikimi çok iyi alıyorsun Caia. Amın benim için yaratılmış," diye inledim, elimin altında nabızı hızlanırken boğazını daha sıkı kavradım. "Benim için bu kadar iyi bir sürtük olacağını biliyordum. Kahretsin, şu göğüslerin."

"Tanrım, ben-"

"Sakın şimdi boşalayım deme," diye tersledim, ona daha sert vurarak inlemelerinin çığlıklara dönüşmesini sağladım.

"Hayır, lütfen, ihtiyacım var-"

Ona o kadar sert girdim ki tökezledi, elini denge için aynaya bastırdı. Vücudu titriyordu, kırılmanın eşiğindeydi ama düşmesine izin vermiyordum.

"Senin lanet adın ne?"

Neden sorduğumu anladığını biliyordum. Bu evliliği mühürlüyorduk, bu yüzden bunu duymaya ihtiyacım vardı. Artık *benim karım* olduğunu kabul etmesine ihtiyacım vardı.

"Caia R-Romaniev."

Boynunu bıraktım ve kalçalarını tutarak onu kendime doğru daha derine çektim. "Tekrar söyle."

"Caia Romaniev!" diye inledi; başını geriye atmıştı.

Kıçına sert bir tokat attım, aynada bana tekrar bakarken kırmızı bir iz bıraktı.

"Peki seni kim beceriyor?"

"Alexsei R-Romaniev," diye nefes nefese kaldı. "P-lütfen-"

Gözlerimiz tekrar kilitlendi ve bayılmak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Bu güzel amcığı mutlu edelim," dedim klitorisini ovuşturarak. "Haydi. Benim için boşal."

Adımı haykırdığında, vücudu kaskatı kesildi, kasları doruğa ulaştığında sıkıştı. Onu sertçe sikmeye devam ettim, amı sikimi o kadar sıkı kavırıyordu ki neredeyse acı veriyordu. Her spazm beni kendi serbest bırakmama daha da yaklaştırdı. Göğüslerini tuttum ve gözleri her hareketimi takip etti.

"Doldur beni," diye nefes verdi.

"Ne?" diye sordum. Cennetteymişim gibi hissederek sordum.

"Beni doldurmanı istiyorum," diye fısıldadı, zümrüt gözleri benimkilere kilitlenmiş, pembe dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Kahretsin, bu çok ateşliydi.

"İçine boşalmamı istiyorsun, ha?"

Başını salladı, sikime binmeye başladı ve gırtlaktan bir inilti çıkardı.

"Lanet olsun," diye bir inilti çıktı ağzımdan, sikimin tekrar tekrar içinde kayboluşunu izlerken, kıcı o kadar doluydu ki, üzerindeki elimin izleriyle o kadar mükemmeldi ki. Kıçının yanaklarına sadece sallanmalarını izlemek için tekrar vurdum. "Siktir, bir daha sor."

"*Lütfen*, Alexsei, beni kendinle doldur-"

Boğazını yakalamadan ve diğer elimle kalçasını kavrayıp ona çok sert vurmadan önce bitirmesine izin vermedim. Döllerim amının içine fışkırıp bacağından aşağı damlarken lanet olası yıldızları görmeye başladım.

Sikeyim.

Caia Mankiev benim ölümüm olacak ve buna kızgın bile değilim.

OceanofPDF.com

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

"En büyük yalanı kendimize söylediğimizde söyleriz."
- Eric Hoffer

Caia

Alexsei'nin eli sırtımda küçük daireler çizmeye devam etti, dokunuşu sinir bozucu derecede şefkatliydi. Ve kısacık bir an için, küçük, saçma bir parçam zamanı dondurabilmeyi ve bu sözde "mükemmel" anda sonsuza kadar kalabilmeyi diledi.

Ama gerçekçi olalım, cennet gerçek değil ve kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyordu.

"Caia?"

O l a m a z . Belki, sadece belki, tamamen hareketsiz kalırsam, nefesimi sabit tutarsam, uyuduğumu düşünecek ve beni yalnız bırakacak.

Tanrım, Caia, daha bir gün bile olmadı ve şimdiden onun yatağına mı girdin? Kendini kontrol edemiyorsun, utanmıyorsun. Acınacak haldesin.

"Şimdi bana karşı utangaç olma, aşkım. Spermilerim hala içindeyken olmaz."

Tanrım, ne göt herif ama.

Yine de çok ateşli bir pislik.

"Bırak uyuyayım."

Bu onun için bir şakaymış gibi kıkırdadı, beni daha yakına sürükledi, nefesi boynuma değiyordu. "Oh, h a d i ama. Bana onu sevmediğini söyleyemezsin.

her saniyesinde."

"İstediğimi inkar edebilirim. Şimdi bırak da uyuyayım."

Bir saniye.

İki saniye.

Üç-

"Karım olmak nasıl bir duygu?"

Gözlerimi öyle bir devirdim ki canım acıdı. "Berbat. Seninle seks yapmam için beni kandırdığına inanamıyorum."

Alay etti, sahte bir alınganlıkla. "Seni kandırdım mı? Bebeğim, seni doldurmam için *yalvarıyordun*," dedi ve elini aşağı kaydırarak beni bacaklarımın arasından tuttu, orası hâlâ çok hassastı. "Peki ya bu amcık? Şimdi oldukça mutlu, değil mi?"

Peki, tamam. Belki de bunun için yalvardım, sadece *birazcık*. Suçu, bir asırdır susuzluk çeken ve muhtemelen biraz hareket için krallığını satacak olan içimdeki seks düşkünü şeytana atıyorum. Ve evet, o kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım.

Ama sonra *bu* adam -dünyamı o kadar sert salladı ki bacaklarım jöleye döndü, boğazımı sıkarken yıldızlar görmemi sağladı- beni bir kahraman gibi kucağına alıp duşuna götürme ve bir aziz gibi yıkanma cüretini gösterdi.

Cidden, az önce içimi yakan adamla aynı kişi mi bu?

Beni kırılğan bir porselenmişim gibi kuruladıktan sonra yatağına yatırdı, yumuşak çarşafı rahatlık kılığına girmiş bir tuzak gibi etrafımı sarıyordu. Tüm bunlar fazlasıyla gerçek gibiydi.

Onu ittim. "Hayır, mutlu değil. Bu yüzden lütfen *onu* ve beni rahatsız etmeyi bırak ve uyumamıza izin ver."

"Bir de benim eğlenceli olmadığımı söylüyorsun," diye sırtıttı, kolunu tekrar belime doladı ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, Caia."

Tatlı kâbuslar desek daha doğru olur, çünkü artık uyumanın imkânsız olacağından eminim -özellikle de onun vahşi dünyasında aklımı başımda tutabilecek tek şeyi ona verdikten sonra.

Evet, tamamen mahvoldum.

"En azından seni parçalara ayırıp vücut parçalarını karanlık ağda satmadı."

Şaşkın bir sessizlik içinde ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ciddi ciddi şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Ne? Yakışıklı, zengin ve yemek yapabiliyor. Elbette düşüncesiz, tamamen totaliter ve sizi evliliğe zorladığı için biraz sosyopat, ama bir de iyi tarafından bakalım! Baban ev hayvanı olarak fareleri olan dişsiz, evsiz bir adam da seçebilirdi."

Ne oluyor be?

Kimdi bu kadın ve Valeria'ma ne olmuştu? "Neden onu savunuyorsun?"

Omuz silkti, yetişkin bezi ve yepyeni diş fırçası stoğumuzu iki kez kontrol etti. "Onu savunmuyorum-"

"Evet, öylesin!"

"Hayır, sadece diyorum ki, hayat size limon verdiğinde, limonata yapın..."

Şüphelenerek gözlerimi kıstım. "Sana ne kadar rüşvet v e r d i ?

Onu iyi niyetinden dolayı savunuyor olamazsın." Sessiz kaldı ama gözleri onu ele verdi.

Aman Tanrım, bu adamı öldüreceğim! "Ne kadar, Valeria?"

İç çekti. "20k."

"B i l i y o r d u m !" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tek müttefikimi satın almaya çalışıyor."

Valeria, lütfen beni satma; o tam bir pislik ve-" Kıkırdadı. "O artık senin de kocan Caia."

Dramatik bir iç geçirdim. "Hatırlatma bana; hâlâ özgürlüğümün yasını tutuyorum."

Umutsuzca zihnimden silmeye çalıştığım o unutulmaz geceden bu yana bir hafta geçmişti.

Alexsei ile yaşarken ondan kaçmak mı? Neredeyse imkansız.

Ertesi gün uyandığımda, yanağımı göğsüne bastırmış, bacaklarımı onunkilere dolamış, kollarımı beline dolamış, onun eşsiz erkek kokusuna gömülmüştüm ve bu bana bir ton tuğla gibi çarptı; çok büyük bir hata yapmıştım.

Ona *bu kadar* yakın olmamam gerekiyordu. Onunla yatmak Rus ruleti oynamak gibiydi; riskli, tehlikeli ve gerçek olamayacak kadar iyi.

Evliliğe zorlandığım, büyükanneme zarar vermekle tehdit edildiğim, zor kazandığım özgürlüğümün elimden alındığı ve babamın hayatımı mahveden çarpık planını takip etmeye zorlandığım için öfkeyle kaynıyor olmalıydım.

Ondan nefret ediyordum, içime girmesi için yalvarıyor değil.

Tanrım, Caia, sen tam bir aptalsın.

O zamandan beri her gece bir hayalet gibi ortadan kayboluyor, ancak tam saat 7'de yeniden ortaya çıkıyordu. Akşam yemeğini pişirir, hiçbir sorun yokmuş gibi adımı söyler ve birbirimize gizlice bakarak gergin bir sessizlik içinde yerdik. Sırtışı çileden çıkarıcıydı, sanki kafamı ne kadar karıştırdığını çok iyi biliyordu.

Gözleri her hareketimi takip ediyordu, sanki rahatsızlığımı tespit eden bir radarı varmış gibi. Akşam yemeğini rekor bir hızla yedim, çamaşır makinesine koşardım, ancak onu tam arkamda, neredeyse ensemde nefes alırken bulurdum. Temizlik yaparken eli elime değiyor, sıcak nefesi göğsümde havai fişekler patlatıyordu.

Dün gece, ödül kazanabilecek bir karides kızartmasını mideye indirdikten sonra, tabağını çamaşır makinesine yerleştirirken elini rahatça kalçama koydu. Sonra birdenbire omzumu öptü ve gecenin karanlığında kayboldu, beni tamamen şaşkın ve verdiğim her kararı sorgular bir halde bıraktı.

Alexsei Romaniev beni delirtiyordu.

Bu hafta sadece bir kez evde uyumuştum, o da biz öldükten sonraki gece.

Ancak günler geçtikçe, geceleri ortadan kaybolmaya devam etti, 8 ya da 9 gibi kısa süreliğine eve gelip duş alıyor, üstünü değiştiriyor ve sonra tekrar ortadan kayboluyordu.

Bu sabah kahvaltı için mutfağa girdiğimde telefonumu bir notun yanında buldum.

Bugün işe gidebilirsin.

Beni pişman etme. Telefonunu yakınında tut.

"Senin numaranı nereden bulmuş ki?" Şaşkınlığım her geçen saniye artarken sordum.

Valeria bana sıkı bir gülümseme fırlattı, belli ki bir şeyler saklıyordu. Midemde bir düğüm oluştu.

"Cidden Valeria, numaranı nereden buldu?"

"Emin değilim. GrnŖe göre Silas'lar her Ŗeyi ele geçirme konusunda yetenekli ama-"

Nefesimi tuttum. "Ama ne?"

İçini çekti ve onu ofisine kadar takip etmemi iŖaret etti, içeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Valeria, beni korkutmaya baŖlıyorsun-"

Masasındaki sandalyeye yerleŖti ve ekmecelerden birinden son on yılın kayıtlarıyla dolu bir hasta dosyası çıkardı. "Kocanız-"

"Lütfen, Tanrı aŖkına, ona öyle demeyi kes!"

Kıkırdadı. "Alexsei haftalar önce en sevdiğin hamur iŖleriyle geldiğinde ve onu içeri aldığımda, yüzünde beni rahatsız eden bir Ŗey vardı."

KaŖlarım atıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, yani," dedi, bir hastanın belgesinde durmadan önce sayfaları çevirerek. "Yüzünü daha önce grmŖm gibi hissettim."

Belgeyi çıkardı ve bana doğru çevirdi.

"Bu arada, kesinlikle muhteŖem grndğnz düğün gnnzden sonra," diye göz kırptı. "Günlerce Alexsei'yi daha önce nerede gördüğümü bulmaya alıŖtım ve sonra aklıma geldi!"

Henüz belgeye bakmamıŖtım bile, dikkatimi baŖka yöne ekemeyecek kadar onun hikyesine dalmıŖtım.

"Valeria, anlamıyorum-"

"Alexsei'nin babası hastalarımızdan biri," dedi ve parmağını kğıda doğru uzattı. "Bak!"

Belgeye uzandım ve fotoğrafı gördüğümde neredeyse boğuluyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu.

Resimdeki adam tıpkı Alexsei'ye benziyordu, sadece çok daha yaŖlı. Sanki gemiŖ bir çağdan gelen çarpık bir yansımasına bakıyor gibiydi.

Durumu anlamaya alıŖarak belgeyi taradım.

Sergey Rovanski nc kattaki bir hastaydı, nadiren ziyaret ettiğim bir kat. Genelde dördüncü, beŖinci ve altıncı katlara giderim.

Bu yüzden, onun odasına kaç kez girdiğimi muhtemelen bir elin parmakları kadar sayabilirim.

Sergey Rovanski:
57 yaŖında (08/07/1964)

Moskova'da mı doğdun?
Ailen? Hayır.
Hastalıklar: Boğaz kanseri.
Kabul Tarihi: 09/12/ 2014

"Bekle... Sergey Rovanski mi? Bu Alexsei'nin babası olamaz. Alexsei bir Romaniev, Rovanski değil, Valeria."

Valeria sandalyesinden fırladı ve hayal kırıklığı içinde masasına vurdu. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm! Ama sonra daha derine indim. Sergey bize yaklaşık yedi yıl önce geldi ve o zamanlar sesi zaten oldukça zayıftı," dedi ve bana doğru ilerleyip omuzlarımı sert bir şekilde kavradı. "Ama zar zor duyulabilen bir sesle Alexsei'yi arayıp duruyordu."

Nefes verdim, "Ama Alexsei ailesi olmadığını söyledi."

Omuz silkti. "Belki de eski hayatını terk etti, adını değiştirdi ve her şeye yeniden başladı!"

Alexsei Rovanski, benden başka hangi sırları saklıyorsun?

Tam o sırada telefonum bir mesajla çaldı.

Lucifer:

Bu gece parti var. 8'e kadar
hazır ol.

Ben:

Pardon, bu kim?

Lucifer:

Bilmiyorum, bebeğim. Kukuna soralım, eminim beni hatırlar.

Bu adam çok uygunsuz.

Yanaklarım bir ıstakoz kadar kızardı ve başımı kaldırdığımda Valeria bana neler olduğunu çok iyi bildiğini gösteren bir sırıtışla bakıyordu.

Ben:

Onu rahat bırak!

Lucifer:

Hayır. Senin güzel amcığın artık benim.

Ben:
KESİN ŞUNU!

Lucifer:
İkinizle de sonra görüşürüz. Geç kalmayın. ;)

"Siz... seks mi yapıyorsunuz?" Valeria'nın kaşları arsız bir sırtışla havaya kalktı.

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. "Ne? Olamaz! İğrenç. Aklını mı kaçırdın sen?"

Güldü ve bilmiş bir sırtışla eğildi. "Bir kızın yüzü telefonundan Noel ağacı gibi parlıyorsa, bu genellikle cinsel içerikli mesajlaştığı anlamına gelir."

Ona ters bir bakış attım ve kapıya doğru yürüyüp çekerek açtım. "Beni rahat bırak, seni hain! 20 bin doların tadını çıkar!"

"Yapacağım! Ve *kocanla* iyi şanslar!"

"Ona öyle demeyi kes!" Kapıyı kapattım ama onun boğuk kıkırdamalarını duymadan önce değil.

Tanrım, bu çılgın dünyada biraz huzur istemek çok mu fazla?

OceanofPDF.com

ChapTer İKİ-Nİne

"İnsanlar kendilerini ifade etmediklerinde, her seferinde bir parça ölürler."
- Laurie Halse Anderson

Alexsei

"Ne tür bir parti bu?" Caia malikâneye yanaştığımızda sordu.

Düzinelerce araba çoktan park etmişti ve insanlar abartılı elbiseler ve takım elbiseler içinde büyük binaya akın ediyordu.

Siyah kravatımı düzelttim. "Yetimler için bir gala."

Caia rujunu sürerek alay etti. "Zengin insanlar yetimleri umursamaz. Hepsi gösteriş içindir."

"Aynı fikirdeyim." Dışarı çıktım ve kapısını açmak için ona doğru ilerledim, çıkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Ama davet edildim ve karımı tanıtmak için galadan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Gözlerini devirdi ve elimi bırakarak uzun, korseli, pırıltılı altın rengi elbisesini düzeltti. Korsesi göğsünü zar zor örtüyordu ve uzun siyah eldivenler giymişti, saçları dümdüzdü ve beline kadar iniyordu.

Lanet olsun.

Ona baktım, şimdiden kanımın aletime hücum ettiğini hissediyordum.

"Beni seninle evlenmeye zorladığını onlara söyleyecek misin, yoksa bu çok gizli bir bilgi mi?"

Gölmekten kendimi alamadım. Küçük cadı hâlâ bana çok kızgındı.

"Bu aramızda kalsın, olur mu?" Göz kırptım ve ona kolumu uzattım, girişe doğru ilerlerken istemeye istemeye kolumu tuttu.

Devasa ahşap kapılardan geçer geçmez, görevliler kapıları açıyor, bir orkestranın sesleri - viyolinler, piyanolar - havayı dolduruyordu.

Caia kolumda, içeri doğru yürüdük. Ben birkaç tanıdığa başımla selam verirken o herkese kibarca gülümsüyor, kendisine yöneltilen her iltifatla yanakları kızarıyordu.

"Şampanya, efendim?" Bir garson yaklaştı, tepside kadehler sunuyordu. Bir tanesini kabul ettim ve Caia'ya uzattım, ama o reddetti.

"Kimin evi burası?" diye fısıldadı garson gittikten sonra. "Denis Krosovar'ın."

Gözleri büyüdü. "Politikacı mı?"

Şampanyadan bir yudum alarak başımı salladım.

"Darp ve zimmete para geçirme suçlarından hapiste olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

Denis Krosovar geçen yaz sekreterine ve sekreterinin kocasına saldırdığı, ayrıca parti arkadaşlarından birinin 200 bin dolarını zimmetine geçirdiği için on yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Ezik herif, cezasını sıfıra indirmek için yargıca bunun iki katını ödemişti. Şimdi burada özgür bir adamdı.

Sırıttım ve kulağına doğru eğildim. "Bebeğim, para her şeyi satın alır. Her zaman."

Mırıldandı, bakışları savaşların Rönesans tabloları ve kim bilir kimin uzak akrabalarının portreleriyle dolu odada geziniyordu. Şahsen bunların hiçbirisi umurunda değildi. Hayranlık duymaya değer tek sanat eseri koluma yapışmıştı.

"Paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır."

Şampanyadan bir yudum daha aldım. "Ne gibi?"

Sessiz kaldı, gözleri benimkilere kilitlenmişti, gözlerinin altında bir hüznün parıltısı gizliydi. Ben bir şey söyleyemeden Slavoy Sadiek ortaya çıktı, bıyıkları içtiği alkolden dolayı hafif nemli, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı.

Caia'nın şakağına hızlı bir öpücük kondurdum ve fısıldadım, "Kendini hazırla."

Moskova'daki en büyük acı bize doğru geliyor."

Hafifçe kıkırdadı ve bana baktı. "O unvanın sende olduğunu sanıyordum."

Sırıttım ve hızlı bir öpücük çaldım. "O zaman sanırım ben de yakın bir ikinciyim."

Dili yavaşça dudaklarını ıslatırken yanakları hafifçe pembeleşti, gözleri benimkilere sabitlendi. Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Sen-"

"Romaniev, ne büyük bir zevk!"

Siktiğimin Sadiek'i.

Zorla gülümsedim, elini sıkarken diğer elimi Caia'nın beline koydum. "Sadiek, nasıl gidiyor? Caia, Moskova polis departmanının başı ve Igor'un küçük fino köpeği Slavoy Sadiek ile tanış. Sadiek, bu benim sevgili karım Caia."

Bir an için donup kaldığımı hissettim. Yüzü soldu ve alt dudağı hafifçe titredi; ancak bakıyorsanız fark edilebilirdi, ki ben bakıyordum. Sadiek yapışkan bir sırtışıla elini tuttu, bir centilmen gibi öptü, gözleri onunkilere yapışmıştı.

"Sevgili Bayan Mankiev," diye mırıldandı. "Sanırım daha önce tanışmıştık, değil mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi soğukkanlılıkla, elini geri çekerek. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra hiç vakit kaybetmeden ayak parmaklarının üzerine kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Affedersin, *dorogoy*, burnumu pudralamam gerekiyor."

Dorogoy mu?

Yardım edemedim ama aptal gibi sıırıttım. *Bana* tatlım dedi.

"Elbette, *moya solnyshka*," diye fısıldadım. "Seni barın yanında bekleyeceğim."

Sadiek'e kibar bir gülümseme gönderdikten sonra süzülerek uzaklaştı, parıldayan elbisesi ışığı yakalayarak odadaki her pisliğin bakmasına neden oldu.

Ona güzel demek neredeyse hakaret sayılırdı. O kusursuzdu.

Sadiek bir sigara yaktı ve sırtarak bana da bir tane uzattı. "Umarım kızı korkutmamışımdır."

Gözlerimi devirdim, sigarayı aldım ama yakmadım. "Tabii ki yaktın. Her sabah o çirkin suratına bakarak nasıl hayatta kalıyorsun hiç bilmiyorum."

Uzun bir nefes aldı, gözleri kısıldı. "Ah, ama bu yüz? Fahişelerin sevdiği bir yüz, dostum. Güven bana."

"Ya da keşke kör olsaydım dedirtecek bir şey." Güldü, dumanını dışarı verdi. "Touché."

Odayı taradım, yarı yarıya Volk'un bir köşede gizlendiğini görmeyi bekliyordum. Genelde böyle şeylere pek gelmezdi ama onun ne yapacağı hiç belli olmazdı.

"Mankiev'in bu kadar güzel bir kızı olduğuna inanamıyorum," diye alay etti Sadiek. "Zavallı şey onunla birlikte acı çekmiş olmalı, şimdi de... seninle."

Siktiğimin piçi.

Sadiek her zaman kahramanı oynar, insanları kurtarmak istiyormuş gibi davranırdı ama o da diğerleri gibi kirli bir polisti. Para, güç, kadınlar, tek istediği bunlardı.

Caia'nın dediği gibi her şey göstermelikti. Benim zeki küçük cadım.

Hangi cehennemdeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

"Belki de onu cehennemden kurtaran benimdir," diye mırıldandım, onun fikrini umursamadan.

Sadiek sigarasının külünü savurarak alay etti. "Ya da belki onu daha da derine sürükledin."

Bir adım daha yaklaştım, onun üzerinde yükseldim. "Ben Mankiev gibi değilim. Senin gibi olmadığımdan da eminim, Sadiek."

Yanıtını beklemeden, Caia'nın puro dumanı, kahkahalar ve odayı dolduran gösterişli klasik müzik sisinin içinden geçerek açtığı yolu takip ederek uzaklaştım.

Hangi cehennemde o?

Kahretsin, ya kaçtıysa? Eğer kaçsaydı, aklımı kaçırırdım. Onu takip eder, iş o noktaya gelirse sürükleyerek geri getirir ve yatağa öyle sıkı kelepçelerdim ki bir daha ayrılmayı aklından bile geçiremezdi. Ve inan bana, blöf yapmıyordum.

"Hangi cehennemdesin, Caia?" Mırıldandım, bir kapıyı daha çarparak kapattım, içimde hayal kırıklığı fokurduyordu. Bu malikâne lanet bir arşiv labirentiydi, oda oda doluydu ve ondan tek bir iz bile yoktu.

Her katı aradım; her biri ya bomboştu ya da kokain çekmekle, sevişmekle ya da gereksiz dedikodular yaymakla meşgul insanlarla doluydu.

Başka bir işe yaramaz oda, bu sefer yüzümü buruşturmama neden olacak kadar iğrenç bir orman temasına sahip.

Kendimi tavandaki devasa pencereye doğru volta atarken buldum, avuçlarımı sertçe cama bastırıyordum. Dışarıda, düzgünce kesilmiş bahçe labirenti ile

Donmuş çeşme ve taş bank gözüme çarptı. Ve orada, lanet bir rüya gibi, Caia kambur oturuyordu, yüzü ellerine gömülmüştü.

Sonunda.

Bir an bile düşünmeden odadan fırladım, neredeyse uçarak merdivenlerden indim ve balo salonundan geçerek arka kapıya doğru yöneldim. Tam elim kapı kolunu kavrayacakken, uzun, keskin ve rahatsız edici derecede tanıdık tırnaklar takım elbiseme yapıştı.

"Alexsei, sevgilim, Volk nerede? Bana bu gece burada olacağı söylenmişti ve Nura'dan Moskova'ya onca yolu görmezden gelinmek için gelmediğimi biliyorsun!"

Gözlerimi devirerek elini takım elbisemden çektim. "Marina, kendine bir hobi bul. Seni umursamadığını açıkça belli eden bir adama kafayı takmışsın."

Kollarını kavuşturdu, çenesini dışarı çıkarırken şeffaf beyaz elbisesi onu örtmek için çok az şey yapıyordu. "O burada mı değil mi?"

"Bilmiyorum. Şimdi git, gitmem gereken bir yer var."

"Bekle! Ona mesajıma cevap vermesini söyle! Lütfen!"

"Peki," diye tersledim. "Şimdi çekil, karım beni bekliyor."

"Karım mı?" Kıyametin kopacağını duymuş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Cevap verme zahmetine girmedim ve onu orada şok içinde bıraktım.

Dışarı adımımı atar atmaz gecenin soğuk havası yüzüme çarptı ve labirente doğru ilerledim. Ayın soluk ışığının bana yol göstermesine güvenerek kıvrımlı patıkaya girdiğimde kar taneleri tembelce aşağı süzülüyordu. Karla kaplı labirentte attığım her adım göğsümün daha da sıkışmasına neden oluyordu.

Lanet olası korkunç kar.

Labirentin derinliklerine doğru ilerledim, önce sola, sonra sağa döndüm ve sonunda onu tekrar gördüm. Pırıltılı altın rengi elbisesi ay ışığında parlıyordu ama vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, kolları dizlerini tutarken titriyordu. Kahretsin, ağlıyordu.

Tereddüt etmeden içeri girdim, mesafeyi kapatırken nabzım hızla atıyordu. "Caia, sorun ne?" Titreyen bedenini örtmek için takım elbisemin ceketini çıkardım. Ama ceket ona değdiği anda irkildi ve çantasını bana doğru fırlattı. Onu havada yakaladım, kaşlarım çatıldı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı, hıçkırıkları vücudunu sarsarken sesi titriyordu.

Ne oluyor be?

"Caia-"

"Bunu nasıl yaparsın?" Sesi acıyla titriyor, gözleri acı ve... korkuyla dolup taşıyordu? "Bunu bana neden yapıyorsun? Beni evliliğe zorlamak yetmedi mi? Şimdi daha da aşağılamak mı istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım, tamamen kaybolmuştum. "Sen neden bahsediyorsun? Hadi, donuyorsun. Bırak yardım edeyim-"

"Yapamam," diye kekeledi, kollarını kendine sarmış, şeytanın ta kendisiymişim gibi benden uzaklaşırken kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Lütfen, beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam bebeğim," dedim usulca, bir adım daha yaklaşarak. Ama hareket ettiğim anda arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Sikeyim.

O topuklularla ne kadar hızlı olduğundan etkilenerek peşinden gittim. Labirentin içinde sağa sola koştururken sonunda uzandım, kolunu tuttum ve onu sertçe göğsüme doğru çektim. Vücudu gerildi, kalbi bana karşı o kadar şiddetli çarpıyordu ki bunu hissedebiliyordum.

"Bırak beni, seni canavar!" diye hıçkırdı, tırnakları kollarıma batıyordu. Kurtulmak için çok uğraşıyordu ama onu daha sıkı tuttum. "Sakin ol, Caia. Ne haltlar dönüyor?"

Başını şiddetle salladı, bacakları tutmuyordu. Yere yığılmadan hemen önce onu yakaladım, kollarıma aldım ve sıkıca tuttum. Yumuşak hıçkırıkları boynumda titreşirken bana sarıldı ve yüzünü omzumun kıvrımlarına gömdü.

Onu bankın arkasına taşıdım, aklımda binlerce soru vardı.

Neden bu kadar korkuyor?

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye fısıldadı, sesi çok küçük, çok kırık. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum, Caia." "Evet, ediyorsun."

Sözleri beni delip geçti. Bankın yanına vardığımızda onu daha sıkı tuttum, hala kucağımdayken oturdum ve gitmesine izin vermeyi reddettim.

"Bana ne olduğunu anlat bebeğim," diye fısıldadım, sırtını nazikçe okşadım, parmaklarım teninde yükselen tüyleri okşadı.

Başını iki yana salladı, gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu. Onu itmedim, sadece sarıldım, sakinleştirici sözler fısıldadım, onu sakinleştirmeye çalıştım.

Nefes al, Caia. Tuttum seni.

Birkaç dakika sonra hıçkırıkları kesildi ama sesindeki acı hâlâ tazeydi.

"Beni buraya neden getirdin, Alexsei?" diye sordu, yüzü benden uzaklaşıyordu, gözleri boş ve ihanet doluydu.

"Ne demek istiyorsun?" Yumuşakça sordum, titreyen dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce başparmağımın gözyaşlarını sildim.

Bir hıçkırıkla daha ayrıldı. "Bana tecavüz eden adamla tanıştırmak için neden beni bir partiye getirdin?"

Donup kaldım. "Ne?"

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ

"Gözyaşlarımızdan asla utanmamalıyız."
- Charles Dickens

Caia

Gözlerimi tenimi okşayan ışıkların soluk parıltısıyla açtım ve Alexsei'nin nefesinin sıcaklığını ensemden hissettim. Kolları belime dolanmış, vücudu benimkine iyice yaklaşmıştı. Aramızda bir santim bile hava yoktu ve kollarının, istesem bile kurtulmama izin vermeyeceğini biliyordum.

Gecemizin felaketle sonuçlanmasının ardından Alexsei bizi eve bıraktı ve ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessiz kaldık. Uzun bir duş aldım, yirmi dakika boyunca zihinsel bir çöküntü yaşadım, Moskova'daki onca erkek varken neden Slavoy Sadiek'e, beni mahveden ve benden çok şey alan adama rastlamak zorunda kaldığımı sorguladım.

Sonunda kurulandım ve üzerimde sade gri bir babydoll olduğu halde yatağa girdim ve neredeyse anında uykuya daldım. Alexsei gece yarısı odamda bana katılmış olmalıydı.

Bir gece önceki şok olmuş yüz ifadesini ve lacivert gözlerindeki öfkeyi hatırladığımda, bir parçam gerçekten her şeyi bilmediğini merak etti. Ama belirsizlik devam ediyordu. Belki de sadece benimle oynuyor, beni daha da küçük düşürmeye çalışıyordu.

Nefes alış veriş değıştı, ardından kısık bir inilti duydum, beni düşündüğümde daha sıkı çekti ve burnunu saçlarıma sokarak ağır bir iç çekti. Kendimi onun sorularına, yorumlarına ya da yargılarına hazırlayarak gözlerimi kapattım. Ama sürpriz bir şekilde hiçbir şey gelmedi.

Onun yerine boynumun kıvrımına bir öpücük bıraktı. "İyi uyudun mu?" diye sordu, sesi hâlâ uyku sersemiydi, derin ve kadifemsiydi.

"Evet. Sen?" diye fısıldadım.

Bir öpücük daha kondu usulca boynuma. "Her zaman senin yanında uyuduğumda."

Göğsümde bir sıcaklık filizlendi, ancak sessiz kalmayı seçerek onu hızla bir kenara ittim. Dürüst olmak gerekirse, dün geceden sonra kabusların peşimi bırakmamasını ve huzursuz bir uyku çekmeyi bekliyordum. Ama Alexsei'nin kolları beni sarmışken, kendimi neredeyse... güvende hissediyordum ve bu duygudan nefret ediyordum. Hayatımı altüst eden adamın şimdi beni rahatlatan kişi olması beni rahatsız ediyordu.

"Arkamı dön Caia," diye mırıldandı, omzumu öperek.

İtaat mi etsem yoksa kalkıp odadan mı çıksam diye düşünürken, sürekli kaçmaktan yoruldum. Kararlı bir iç çekişle arkamı dönüp onunla yüzleşmeyi seçtim ve ben hareket ettikçe yatağın hafifçe kaymasına neden oldum.

Gözlerinde hâlâ biraz uyku hali vardı ama büyüleyici derinlikte ve delici mavilikte kalmaya devam ediyorlardı. Bakışlarımı esir alarak yanağımı hafifçe okşadı. "Bana her şeyi anlat."

Başımı yavaşça salladım, gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımı tutmak için alt dudağımı ısırdım. "Yapamam-"

Beni daha yakına çekti, çenesi başımın üzerinde duruyordu. "Sadece yardım etmek istiyorum, bebeğim."

Valeria dışında kimseye Sadiek hakkında sır vermedim. Bu o kadar uzun zamandır taşıdığım bir yük ki, geçmişimden gelen ve üzerimde asılı duran bir olay gibi sıkıcı bir ağrıya dönüştü. Başımı öne eğdim, hiçliğe karışıp gitmesini umdum.

Tabii ki işe yaramaz babam bunu biliyor; her şeyi ayarlayan o. Ama onun bile tam olarak bildiğinden şüpheliyim.

Özellikle o geceden sonra acının dayanılmaz olduğu günler oldu. Çiğ, amansız ve her zaman mevcuttu. Yataktan kalkmak, duş almak, hatta yemek yemek bile imkansız geliyordu. İş ve üniversite işlerine dalarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım, temelde kendime aşırı yüklen dim. Bu bana geçici bir rahatlama sağlıyordu ama bazen sesi, yüzü ya da dokunuşu

Düşüncelerim beni boğuyordu. Bu olduğunda, kendime gelmek ve başka bir şeye odaklanmak için buz gibi soğuk bir duşa atıldım.

"Bana yardım edemezsin, Alexsei."

Geçmiş geçmişte kaldı. Artık hiçbir şey onu değiştiremez.

Derin bir iç çekti, boynundaki damar yanağımın altında daha hızlı atıyordu. "Sadiek'i uzun zamandır tanıyorum Caia. Adamın en büyük zayıflıklarını ve sırlarını biliyorum. Sana yaptıklarını ona ödetmeyeceğimi bir an bile düşünme."

Kendimi geri çektim, biraz boşluk aradım ve yatağın kenarına çöktüm, sırtım ona dönüktü. "Neden onunla uğraşıyorsun?" Boğazım düğümlenerek alay ettim. "Beni ve duygularımı önemsedığın falan yok. Eğer umursuyor olsaydın, en başta beni seninle evlenmeye zorlamazdın."

Sessizlik birkaç dakika sürdü, aramızdaki boşluğu sadece nefes alış verişlerimiz dolduruyordu. Alexsei'nin muhtemelen benimle oyun oynadığını biliyordum. Ama şimdiki karısının bir fahişe olduğunu öğrenmek onu sarsmış olmalıydı. Bu dünyada kadınlar sadece iki şeymiş gibi görünüyor; ya fahişe ya da ölü.

İlkine zorlandım ama içten içe ikincisi gibi hissediyordum.

"Her şeyi bilmem gerek, Caia. Ve bunu senden duymak istiyorum, o piçin ağzından değil."

Yüzümü hafifçe ona döndüm, bakışlarım soğuktu. "Peki sana neden bir şey söyleyeyim? Senin için ne fark eder ki?"

"Çünkü bunu düzeltmem gerekiyor."

Sözlerine inanamayarak başımı iki yana salladım. "Düzeltilmek mi? Şu anda nasıl bir şey yapabilirsin ki?"

"Yapabilirim ve yapacağım. Çünkü ben artık senin kocanım."

Bir an sessiz kaldım, sözlerinin ağırlığının içime işlediğini hissediyordum. Sonra titreyen bir nefesle dudaklarımı büzdüm ve başımı yana çevirerek tekrar gözlerinden kaçtım. Gözyaşlarım kabardı ve yüzümden aşağı aktı, kelimelere dökemediğim acının sessiz tanıkları oldular.

Oda birden küçüldü, hava gerginlikle doldu. Davranışları ihanet ve manipülasyondan başka bir şey ifade etmezken nasıl kocam olduğunu iddia edebilirdi?

Mücadeleye devam edemeyecek kadar bitkin hissederek derin bir nefes aldım ve yorgun kalbimde hâlâ kalan cesareti topladım. "Peki," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu. "Sana her şeyi anlatacağım."

Ve yaptım.

On altı yaşımda babamın yatak odama ilk kez bir erkek getirdiği geceyi hatırladım.

Volodymyr Babikiv, acımasız bir kumar ve uyuşturucu bağımlısı olan bir mühendis. Babamın ona nasıl veda ettiğini ve kapıyı arkasından nasıl kapattığını anlattım. Direnmeme rağmen yüzümü nasıl zorla tuttuğunu ve beni nasıl öptüğünü. Beni nasıl taciz ettiğini, kendimi tecavüze uğramış ve güçsüz hissettirdiğini. Beni yalnız bırakmadan önce penisini çıkarıp masturbasyon yapmaya başladığını ve çarşafLARımın üzerine boşaldığını, babamın bana bir kez daha yaşattığı acı ve ihaneti anlamlandırmaya çalışırken gözyaşLARımın yüzüme nasıl aktığını anlattım.

On sekizinci yaş günümde babamın ısrarıyla Moskova şehir merkezindeki bir kumarhaneye gittiğimi hatırladım. Orada beni vitamin ve sağlıklı yaşam takviyeleri alanında faaliyet gösteren *Zhit* şirketinin CEO'su ve COO'su *Klark Polanski* ile tanıştırdı.

Adam elimi öptü ve beni kucağına çekti, dokunuşu kalçamda kaldı, her vuruşta daha da yükseliyordu. Her turu kazandı ve gecenin sonunda 110 bin biriktirdi. İlerleyişi daha cesur bir hal aldı, eli bacakLARımın arasında geziniyor, dudakları boynumda dolaşıyor, direncime rağmen tereddüt etmeden izler bırakıyordu.

Masanın etrafındaki diğer erkekler de benzer şekilde, kollarını omuzlarına ya da bellerine dolamış kadınlarla birlikte olmaktan zevk alıyor, bazıları sigara içiyor ve hepsi masada içki ya da uyuşturucu kullanıyordu.

Bütün gece gözyaşLARıma karşı koydum, yükselen fatura boğazımda bir yumru gibi hissettirdi.

O gece tek yapmak istediğim kendimi kesmek ya da vurmaktı; on sekizinci yaş günümü bu şekilde kutlamayı hiç beklemiyordum.

Sonunda eve vardığımda, Polanski'nin hile yaptığı için güvenlik tarafından tutuklandığını öğrendiğimde ve onu döverken yaşanan kargaşaya tanık olduğumda rahatlamış bir şekilde sıvıştım ve bir taksi çağırdım.

Eve vardığımda babamı kanepede sızmış, kokainleri oturma odasındaki masaya saçılmış ve paraları her yere saçılmış halde buldum. Doğruca mutfığa yöneldim ve daha önce kendim için aldığım küçük pavlova pastasını almak için buzdolabını açtım. İçim burkularak tek bir mum yaktım ve üfleyerek söndürdüm ama bir dilek tutmadan önce değil.

"Ne diledin, *moya solnyshka*?" Alexsei usulca sordu. Gözlerimiz buluştu.

"Özgürlük için" diye nefes verdim.

Doğduğum andan bugüne kadar özgürlük benim tek arzum oldu.

"Babam beni *Sadiek*'le ilk tanıştırdığında on dokuz yaşındaydım," diye devam ettim.

"Yani, yaklaşık iki yıl önce mi?"

Başımı salladım, yatağın kenarından kalkıp pencereye doğru ilerledim, dışarıdaki kış manzarası dikkatimi çekmişti. Dairenin bu noktasından Gorki Central Park'ın karla örtüldüğünü, ağaçların karla yüklü olduğunu görebiliyordum.

"Babam, Moskova Belediye Başkanı ve bazı federallerle akşam yemeği için kendisine katılmamı istedi. Eşlerinin ve çocuklarının da orada olacağını söyledi, o yüzden gelmem gerekiyordu."

İçimden bu anıyla alay etmekten kendimi alamadım. Belki de reddetmiş olsaydım, o meşum gece asla bu şekilde gelişmeyebilirdi.

"Şehrin dışındaki büyük, ıssız bir evin önüne geldik. Önünde sadece bir araba park etmişti, bu bana tuhaf geldi. Daha fazla insan bekliyordum. Ama içeri girdiğimizde sadece Sadiek oradaydı, yanaklarımı öperken ürpertici gülümsemesi yayılıyordu. Güzel olduğumu söyleme cüretini gösterdi, babamın zenginliğinin sebebinin görünüşüm olduğunu ima etti," dedim acı bir kahkaha atarak, omurgamdan aşağı süzülen ürpertiye engellemek için kendime sarıldım.

Alexsei'nin oturduğu yerden kalktığını duydum, kolları belimi sararken ayak sesleri yaklaşıyordu. Bir an gerildim, sonra dudakları başımın arkasına değince gevşedim.

"Sonra ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Yutkundum, gözlerimi kapattım ve paniğe kapılmak ya da anıların zihnimi bulandırarak kelimeyi ağızdan çıkarmamı imkânsız hale getirmesini istemediğim için yavaşça nefes alıp verdim.

"Akşam yemeğinde kırmızı şarap eşliğinde biftek ve kızarmış patates yedik. Ama bifteğin her ısırığında, tam olarak tanımlayamadığım garip bir şey tatmaya devam ettim. Sonra bir anda babam-" Durdum, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayacağını sandım.

Bu duygu o kadar baskındı ki her an kusabileceğimi ya da bayılabileceğimi düşündüm. Alexsei'nin kolları tutuşunu gevşetti ama elleri kollarımın üzerinde nazikçe kaymaya başladı ve her yerimin karıncalanmasına neden oldu.

Dudakları kulağıma değdi, "Güvendesin Caia. **Y a n ı n d a y ı m .** Nefes al."

Başımı salladım, kendimi toparlamaya çalışırken biraz daha sakinleştiğimi hissettim.

Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Babam aniden ayağa kalktı ve şehirde acil bir durum olduğunu söyledi. Değerli bir müşterisinin dairesinde ölü bulunduğunu ve babamın yüklü miktarda borcu olduğunu söyledi. Aceleyle çıkmadan önce söylediği tek şey buydu, beni evden kilometrelerce uzakta, arkadaş canlısı görünmesine rağmen beni huzursuz hissettiren bir yabancıyla bıraktı."

Kaçınılmaz olandan kaçamayacağımı bildiğim için bir süre sessiz kaldım. Cesaretimi toplayarak bitirmem ve ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.

"Kendimi çok kötü hissediyordum, bu yüzden ondan beni eve bırakmasını istedim. Ama önce biraz uzanmam için ısrar etti ve beni daha sonra geri götüreceğini söyledi." Derin bir nefes aldım ve gerginliğimi azaltmak için enseme ovuşturdum. "Her an bayılacakmışım gibi hissettim, o bana su getirmeye giderken ben de onun kanepesine yığıldım. Ve sonra... Ya uykuya daldım ya da bayıldım. Emin değilim..."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım ve hiç çaba harcamadan düşüncelerini okudum. Sanki ruhunun derinliklerini görebiliyordum ve söylemek üzere olduğum şeyi tam olarak anladığını biliyordum.

"Gözlerimi kırıştıtarak açtım, sanki üzerime ağır bir yük binmiş gibi şaşkın ve telaşlı hissediyordum. Elbisem karnıma kadar yükselmişti ve iç çamaşırım hiçbir yerde yoktu, Sadiek'le birlikte..." Zihnime hücum eden görüntü seline karşı savaşıarak başımı salladım ve tekrar derin bir nefes aldım.

Hadi, Caia. Yapabilirsin.

"Karşı koymaya, çılgılık atmaya, onu *dışarı* itmeye çalıştım ama hiç gücüm yoktu. Parmağımı bile oynatamıyordum ve sesim de gitmişti. Tek yapabildiğim ağlamak, ağlamak ve tekrar bayılana kadar ağlamaktı. Ama onun dediğini duymadan önce değil... '*Seni çok sert becereceğim, Caia. Baban, amını yalamama izin verdiği için en iyisi.*'"

İşte bu kadar. Tüm karanlık sırlarım onun önünde açığa çıktı.

En derin kırılganlıklarımı, utanç içinde saklamayı tercih ettiğim yanlarımı biliyordu.

Belki de benimle evlenmenin bir hata olup olmadığını sorguluyor, zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak ediyordu.

Düşüncelerim dönüp dururken ve sessizlik ağırlaşırken, Alexsei gözümünden kaçan bir damla yaşı neredeyse yersiz hissettiren bir şefkatle sildi. Nazik bir dokunuşla çenemi kaldırdı ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Hazırlıksız yakalanmışım, yüzümden daha fazla gözyaşı akarken titrek bir nefes verdim.

"Oh, *moya solnyshka* ..." Alexsei yumuşak bir sesle, sesi ancak fısıltıyı geçecek şekilde konuştu.

Beni daha yakına çekip kollarını sıkıca sararken i geçirdim. Sonunda kendimi bıraktım ve onun kollarında ağlamaya başladım. Kollarım onu sıkıca sardı ve gözyaşlarım çıplak göğsünü ıslattı ama umurumda değildi. O anda tek ihtiyaım olan daha az yalnız hissetmekti.

OceanofPDF.com

CHapTer ÜÇ-BİR

"Kalbinizi açtığınız kişilere karşı dudaklarınızı asla kapatmayın."
- Charles Dickens

Caia

Hapları saydım ve üçten fazla hapı olan hastalar için her zaman getirdiğimiz çilekli süt kutusunu unutmadığımdan emin oldum - ilaçlarını daha kolay almalarına yardımcı oluyor.

174 numaralı odaya doğru ilerleyerek kapıyı usulca çaldım ve hastamı uyuklarken buldum. Saatiime baktığımda öğleden sonra 3:45 olduğunu gördüm. Bay Vienov genellikle bu saatte uyumazdı.

Yine de monitör değerlerini kontrol etmek için yatağının yanına gittim. Her şeyin yolunda olduğunu teyit ettikten sonra hemşire odasına geri dönmeyi planladım. İlaçları için onu on beş dakika içinde uyandırmayı aklıma not ettim.

"Döndün mü?" Valeria kendine bir fincan sıcak sade kahve koyarak sordu.

"Evet. Uyuyor. Tanrım, keşke ben de biraz kestirebilsem," diye esnedim.

"Çok yorgunum."

Kıkırdadı, fincanını dudaklarına götürdü, gözleri yaramazca parıltıyor, benimkileri hiç bırakmıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Ölümcül güzellikteki kocanla yaptığın ateşli seksten yoruldun mu?" diye alay etti, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Başımı sertçe sallarken yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Ben... onunla seks yapmıyorum, Valeria!"

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

"Yemin ederim! Onu... istemiyorum! Onu umursamıyorum! Bu arada, onun çekici olduğunu düşünen tek kişi sensin. I-"

Arkamdan bakarken gözleri büyüdü. "Oh, selam, Alexsei!"

O kadar hızlı döndüm ki elimdeki dosyayı düşürdüm, kalbim heyecanla çarpıyordu. Ama hayal kırıklığına uğradım, orada hiçbir şey yoktu.

"Onu umursamıyorsun, ha? Küçük yalancı!" diye kıkırdadı ve suçlayıcı bir parmak gösterdi.

Düşen dosyayı almak için çabalarken Valeria kahkahalarını tutamadı, omuzları neşeyle titriyordu.

"Tamam, tamam, belki biraz umursuyorum," diye mırıldandım. Valeria muzaffer bir edayla sırıttı.

"Aha! Biliyordum!"

Başımı yorgunca salladım ve onu ofisine kadar takip ettim. Köşedeki küçük kahverengi deri koltuğa uzanıp gözlerimi kapattım, böyle kalırsam rüya alemine dalacağımı biliyordum. Ama tekrar ayağa kalkmak çok fazla çaba gerektiriyordu.

"Nasılsın Caia? Gerçekten mi?" diye sordu sessizliği bozarak.

Omuz silktim, esnememi bastırdım. Göz kapaklarım kurşun ağırlık gibi hissediyordu. "Ben... iyiyim," diye fısıldadım.

Parmakları klavyenin üzerinde dans ediyordu, ritmik vuruşlar garip bir şekilde rahatlatıyor, beni uykulu bir hale sokuyordu. Tam kendimi kaptırmak üzereyken, yazması aniden durdu.

"Sakın uyuma. Oda 174'teki hastana ilaçlarını vermeli ve duş almasına yardım etmelisin" diye hatırlattı.

Kıkırdadım, kendimi koltuktan kaldırıp gerindim ve gözlerimdeki uykuyu sildim. "Evet, evet. Uyardığın için teşekkürler patron."

Gözlüklerini takıp çeşitli dosyaları karıştırırken dudaklarının kenarını kaldırdı. "Kocanın bugün çalışmana izin vermesine şaşırdım."

Öfkeli bir inilti çıkardım. "Ona öyle demeyi kes!"

Sıradan bir omuz silkmeye hızla bir belge imzaladı ve mühürledi. "Peki, neler oluyor?"

"Pek bir şey yok," diye iç geçirdim, dünyanın yükünün omuzlarıma çöktüğünü hissediyordum. "Ona sadece... Sadiek'ten ve diğer her şeyden bahsettim."

Valeria işine ara verip gözlüklerini çıkardı. "Ah, tatlım," diye fısıldadı, sandalyesinden kalkıp yanıma oturdu. Beni rahatlatıcı bir şekilde kucakladı.

"Ben iyiyim Valeria. Gerçekten-"

"Kapa çeneni, sana biraz sarılmama izin ver."

Usulca kıkırdadım, yanağıma şefkatli bir öpücük kondurup beni bırakmadan önce onu bir an için kendime çektim.

"Bana her şeyi anlat," diye nazikçe ısrar etti.

"Dün gece yetimler için düzenlenen bir galaya gittik ve Sadiek de oradaydı. Beni tanımamış gibi davrandı ama sadece yüzünü görmek ve sesini duymak bile beni panikletti. Tüm vücudum durmuş gibi hissettim. Arka bahçeye koştum ve kendimi bir labirentin içinde dolaşırken buldum. Sonunda bir bankın olduğu تنها bir yer buldum ve orada soğukta oturup içeri dönmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. İşte o zaman Alexsei beni aramaya geldi ve beni orada buldu."

"Sence... Sadiek'le buluşmanı bilerek mi ayarladı?" Valeria gözlerinde endişe ve üzüntüyle sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil. Alexsei'nin benim geçmişim hakkında hiçbir fikri yoktu."

İlk başta her şeyi beni incitmek için yaptığını düşündüm ama bu sabah gözlerindeki öfkeyi, yumruklarındaki gerginliği ve omuzlarındaki sertliği görünce geçmişimden tamamen habersiz olduğunu anladım. Öfkesi gerçek ve çiğ görünüyordu.

Kollarında ağladıktan ve beni sakinleştirmek için sırtımı okşadıktan sonra beni usulca öptü ve hazırlanıp uzun ve ılık bir duş almamı söyledi. Ben de aynen öyle yaptım. Ilık su sanki olan biten her şeyi yıkıyormuş gibi hissettirdi.

Sade siyah bir kot pantolon ve siyah örme bir tulum giyerek mutfağa doğru ilerlediğimde mutfak boş buldum. Ama bir bardak portakal suyu, bir fincan ılık limon çayı ve iki parça kızarmış ve tereyağlı ekşi mayalı ekmekle bir tabak çırpılmış yumurtanın yanında küçük bir not vardı.

Igor'un bana malikanede ihtiyacı var.

İsterseniz günü Valeria ile geçirin ama telefonunuzu unutmayın.

Bu gece beni bekleme.

Bir hayal kırıklığı hissettiğimi inkar edemezdim. Güvensizlik göğsümü kemirdi, ama onu bir kenara ittim ve kahvaltımı yemeye başladım, sağır edici sessizliğin ortasında ekşi tat ağzımda kaldı.

Belki de düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Benden uzakta.

Ağır bir iç çekişle devam ettim, "Sanırım bir dahaki görüşmemizde konuşmamız gerekecek."

Valeria merakla bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonuma baktım ve hastamı kontrol edip uykusundan uyandırma vaktinin geldiğini gördüm.

"Boşanma konusunu konuşmalıyız Valeria," diyerek kapıya doğru yöneldim. "Bu evliliğin bir anlamı yok ve eminim Silas babamın beni -birkaç kez- birkaç dolar için sattığını öğrenirse, Alexsei'yi herhangi bir utançtan kaçınmak için benimle bağlarını koparmaya zorlayacaktır."

Kollarını kavuşturarak koltuktan kalktı. "Böyle söyleme! Utanılacak bir şey yok ve sen kimseye utanç getirmiyorsun tatlım. Çok şey atlattın Caia. Lütfen kendine karşı daha nazik ol."

Valeria'nın rahatlatıcı sözlerini içime çekerken telefonum bir bildirimle çınladı.

Merakla ekrana baktım ve Alexsei'den bir mesaj gördüm. Heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla, ne bekleyeceğimden emin olmadan mesaja dokundum.

Lucifer:

Haberleri kontrol et.

Şaşkınlıkla Valeria'yı küçük televizyonunu açması için dürttüm, merakımız havada uçuşuyordu. Nefes nefese, uzaktan kumandayı kaptığı gibi ikimiz de koltuklarımıza yerleştik. Bir klik sesiyle ekran canlandı ve haber yayını başladığında odaya ürkütücü bir parlaklık yayıldı.

"Vitamin ve sağlıklı yaşam takviyeleri konusunda uzmanlaşmış milyonlarca dolarlık Zhit şirketinin CEO'su ve COO'su milyarder Klark Polanski, şok edici bir şekilde bu sabah ofisinde ölü bulundu. Elleri kesilmiş ve dili koparılmış olan Polanski'nin korkunç görüntüsü araştırmacıları şaşkına çevirdi. Ön raporlar, kesik elleri nedeniyle aşırı kan kaybından öldüğünü gösteriyor ve bu zaten tüyler ürpertici olan gizeme uğursuz bir katman ekliyor. Polis Departmanı soruşturma başlattı..."

"Kahretsin Holly," diye nefes aldı Valeria, gözleri şok içinde benimkilerle buluştu.

Klark Polanski ölmüştü. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. "Sence..." Valeria'nın sesi kesildi.

Yavaşça başımı salladım. "Bana mesaj attı ve haberleri kontrol etmemi söyledi."

Alexsei Romaniev az önce bir adam öldürmüştü. Babama beni taciz etmesi için para veren bir adamı.

Kocam *benim* için adam öldürmüştü.

Valeria gözleri muziplikle parlayarak, "Bu gece o adama cidden ateşli bir öpücük versen iyi olur," diye şaka yaptı.

Kıkırdamamı engelleyemeyerek gözlerimi devirdim ve hastamı uyandırmak için odadan çıktım. Kendime rağmen dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı.

Oh, Alexsei, seninle ne yapacağım ben?

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ İKİ

"Düşmanlarımızı affetmeliyiz, ama asılmadan önce değil."
- **Heinrich Heine**

Alexsei

Ellerimi yıkayarak kurumuş kanı temizledim ve mutfak masasından aldığım temiz bir bezle cildimi kuruladım.

Kadehi dudaklarıma götürerek votkanın boğazımı yakmasına izin verdim, alkol omuzlarımdaki gerginliği hafifletirken gözlerimi kapattım.

Çok kötü bir gün geçirmiştım. Küçük cadımın berbat geçmişi ve değersiz baba bahanesiyle ilgili yürek burkan ifşaatından sonra evde kalmaya daha fazla dayanamadım. Harekete geçmeliydim ve bunu şimdi yapmalıyım.

Caia'yı yalnız bırakmak istediğim son şeydi. Kahretsin, o kadına bağımlıyım. Tek arzum onun yanında olmak, tenini dudaklarımda altında hissetmek, onu kollarımla sarıp kokusunu içime çekmekti.

Ama onun için, ona yapılanlar için adalet aramam gerektiğini biliyordum. Kimse karıma elini süremez ve bu yanına kalmaz.

Listemde dört lanet isim vardı.

Volodymyr Babikiv / Klark Polanski / Slavoy Sadiek / Kristian Mankiev

Polanski ile başlamaya karar verdim, sadece diğer adamlara başlarına gelecekleri tattırmak için. Onu saf dışı bırakmak şaşırtıcı derecede kolay oldu; işlediği suçlar yüzünden neredeyse hiç acı çekmiyor gibiydi.

Onu bu sabah saat 8'de ofisinde buldum. Phuket'ten yeni dönmüştü, ladyboylarla geçirdiği çılgın zamanlardan ve pervasızca yaptığı harcamalardan bahsediyordu. Silas şirketine yatırım yapmakla ilgileniyormuş gibi davranarak ona ayak uydurdum. Çok heyecanlanmıştı.

Tesadüfen ona en sevdiği pezevengi sordum, belki bir eskorta ihtiyacım olur diye. *Polanski* tuzağıma düştü. *Mankiev*'in adı ağzından çıktığında içimde bir şeyler koptu.

Bavulumdan küçük baltamı aldım ve masasına indirerek iki elini de kestim. Çılgılığı o kadar yüksekti ki, Antarktika'ya ulaşmasını bekliyordum. Hiç vakit kaybetmeden onu susturmak için dilini kestim.

Daha sonra, adrenalin hala pompalanırken, güvenlik ofisinde hızlı bir mola verdim. Biraz nakit para ve biraz ikna, sabahki video görüntülerinin rahatça kaybolmasını sağladı. Para gerçekten de her sorunu çözüyor.

Sonra *Volodymyr Babikiv*'i bulmaya gittim. Ofisinde olmayacağını biliyordum çünkü küçük bir bilişim şirketindeki sözleşmesi iki hafta önce zimmetine para geçirme ve binlerce dolar kayıp suçlamalarıyla aniden sona ermişti. Moskova şehir merkezindeki dairesini kontrol ettim ama boştu.

Hayal kırıklığına uğrayarak Volk'a ulaştım ve *Babikiv*'le ilgili bir ipucu olup olmadığını sordum. Tek kelime etmeden saatler geçti ve sabrım tükenmeye başlamıştı. Sonunda Volk, *Babikiv*'in Saint Petersburg'daki kumarhanelerimizden birinin güvenlik kamerasında görüldüğünü söyledi.

İşte bu lanet Pazar gecesinde, özel jetimizle bir saatlik uçuşu geride bırakmış, kumarhanemizin çeşitli koridorlarında geziniyordum. Birkaç müşteriye başımı sallayarak her şeyin yolunda gittiğinden emin oldum. Burası Cuma gecesine olduğu kadar kalabalık değildi ama yine de altı yedi masa kumar oynayan, içki ve sigara içen adamlarla doluydu.

Babikiv'in yüzü hemen gözüme çarptı - Volk'un bana gönderdiği sabıka fotoğrafı kadar iğrençti.

Poker masalarına yaklaştım ve krupiyeye başımı sallayarak bir viski ısmarlayarak usulca yanına oturdum. Masanın etrafındaki insanlarla selamlaştım, karşımda oturan iki orta yaşlı adamla başımı salladım,

sağımdaki Babikiv'e odaklanmadan önce. Kendimden emin bir sırtışıyla oyuna hazır bir şekilde yerime yerleştim.

Bir garson kız yanıma geldi; viskimi masaya koyarken gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. Gitmeden önce elini koluma dokundurdu ama ben onu hemen ittim.

"Ee, Babikiv," diye başladım rahatça, kadehimdeki viskiyi döndürerek. "Bu el hakkında ne düşünüyorsun?"

Babikiv kartlarına baktı, kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Hmm, zor karar. Sanırım artıracağım."

Başımı salladım, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Cesurca bir hareket."

"Bekle." Gözleri büyüdü. "Adımı nereden biliyorsun?"

Arkama yaslandım. "Oh, sadece şanslı bir tahmin. Böyle yerlerde isimler havada uçuşur."

Omuz silkmeden önce bana şüpheyile baktı. "Yeterince makul."

Babikiv'e bakmak tam bir kabustu, korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Yüzü sivilce izleri ve pürüzlü, kraterli bir ciltle kaplıydı, gözlükleri yüzüne göre çok büyüktü. Göbeği gömleğinin altından dışarı fırlamıştı ve göğsündeki kıllar yabani otlar gibi filizlenmişti. En kötüsü de uzun zamandır yıkanmamış gibi kokan ve midemi bulandıran uzun, yağlı saçlarıydı.

"Biliyorsun, bazen Babikiv, kazanmanın bir bedeli vardır," dedim, bakışlarım ona kilitlenmişti.

Babikiv bir kaşını kaldırdı, açıkça şaşkıındı. "Ne demek istiyorsun?"

Sesimi alçaltarak hafifçe eğildim. "Hadi oynayalım. 15 bin koyuyorum."

Babikiv'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Önümdeki büyük fiş yığınının endişeyle baktı, sonra kendi yetersiz yığınının döndü.

"Bundan emin misin?" diye mırıldandı; sesi belirsizlikle doluydu.

"Kesinlikle eminim. Hatta 30 olsun."

Babikiv tereddüt etti, açıkça seçeneklerini tartıyordu. Sonunda, titrek bir el ile fişlerini masanın ortasına itti ve bahsimi karşıladı.

"Pekâlâ o zaman," dedi kendinden emin görünmeye çalışarak ama beceremeyerek. "Bakalım neyiniz varmış."

Oynarken, yıllar boyunca Igor'dan öğrendiğim bazı sinsî numaraları kullanmaktan kendimi alamadım. Onun dersleri sayesinde, hem mecazi hem de gerçek anlamda birkaç asım vardı. Babikiv'in hiçbir şeyden haberi yoktu, bu da onu her fırsatta alt etmeyi kolaylaştırıyordu.

Zayıf blöf girişimlerine rağmen, ben onun içini gördüm. Her turda, Babikiv'inki sıfıra inerken ben çip destemi istikrarlı bir şekilde artırdım. Bu kadar rakipsiz olması neredeyse komikti.

Son elde zaferin benim olduğunu biliyordum. Kendini beğenmiş bir sırtışla potu topladım. Babikiv bir şansı olduğunu düşünmüş olabilir ama benim karşımda hiç şansı yoktu.

Ağır bir şekilde iç çekti, omuzları çöktü. "Kahretsin... O paraya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Öyle mi? Neler oluyor?" Bir sigara yakıp havaya bir nefes duman salarak sordum.

Babikiv konuşmadan önce tereddüt etti. "Ben... Ben ciddi bir borç içindeyim. Eğer yakında para bulamazsam ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu çok kötü, dostum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve boğulmakta olan bir adamın can simidine tutunması gibi bir umut ışığı gördüm. "Bilmiyorum. Belki bir tur daha?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadım, kül tablasında söndürmeden önce sigaramın dumanı etrafımda uğursuz bir şekilde kıvrılıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Babikiv?"

İşaret üzerine masamızdaki diğer iki adam, aceleyle kalkıp gitmeden önce gergin bakışlar attılar.

"Hayır," diye mırıldandı Babikiv, sesi kadeh şıngırtıları ve uzaktan gelen sohbet uğultusu arasında zar zor duyuluyordu.

Sırıttım. "Ben Alexsei Romaniev."

Babikiv'in yüzünün rengi soldu, gözleri farkına vararak genişledi. Fısıldamadan önce titrek bir nefes aldı, "Sen Silas'ın bir parçasısın."

Yavaşça başımı salladım, içkimi bitirirken onun çirkin yüzündeki korkuyu fark ettim.

"Benden ne istiyorsun? Sana borcum yok! Yok," diye kekeledi Babikiv.

Sözünü kestim, ses tonum buz gibiydi. "Geçenlerde karım Babikiv'i tanıdığınızı duydum." Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. "Onun adı Caia Mankiev. Bir şey çağırıştırıyor mu?"

Babikiv'in gözleri panikle açıldı ve kelimeleri karıştırmaya başladı. "Hayır, yemin ederim, bu isimde birini tanımıyorum. Onu daha önce hiç duymadım."

"Bundan emin misin?"

Çılgınca başını salladı, alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu. "Evet, eminim. Onun kim olduğunu bilmiyorum."

Bakışlarını bir süre daha tuttum. Ne lanet bir korkak.

"Görüyorsunuz, ben gerçeği biliyorum. Caia Mankiev'in tam olarak kim olduğunu biliyorsun."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

"Karıma dokundun, değil mi?"

Babikiv'in yüzü daha da solgunlaştı ve gözlerimin içine bakamayarak zorlukla yutkundu. Gergin bir sessizlikten sonra nihayet yavaşça başını salladı, utancı açıktı.

"Seninle ne yapmalıyım, Babikiv?" Sesim soğuk ve acımasızdı.

"Lütfen," diye hıçkırdı, gözyaşları ve sümüğü yüzünden aşağı akıyordu. "Sadece bir kez yaptım! Onun karın olduğunu bilmiyordum! Yemin ederim! Onu ucuz bir sürtük sanmıştım-"

Mızımız sesine sinirlenerek ceketimden silahı çıkardım ve tam bacaklarının arasına nişan aldım. Bir an bile düşünmeden tetiği çektim. Silah sesi odanın içinde patladı ve Babikiv acı içinde kıvranarak yere yığılırken çığlıkları havayı deldi.

Başında dikildim, silahı kafasına doğrulturken yüzüm sertti. "Yanlış kelime seçimi, Babikiv," dedim, soğuk çelik elimde sabit duruyordu. "Şeytan'a benden selam söyle."

Başka bir şey söylemeden tetiği tekrar çektim. Kurşun odanın içinde yırtıldı, alnına saplandı. Babikiv'in bedeni gevşedi, ölümden bir bez bebek gibi oldu.

Silahımı kılıfına soktum ve intikamımın kanlı izlerini arkamda bırakarak uzaklaştım. Babikiv ve Polanski'nin icabına bakılmış, bana ya da karıma karşı gelmeye cüret eden herkese acımasız bir mesaj verilmişti. Artık listemde sadece iki isim kalmıştı, tek ihtiyacım olan sıcak bir duş almak ve hayatımı alt üst eden kadını görmektir.

Eve gittim ve neredeyse kırıp Caia'yı uyandıracaktım, ama telefonumdan saate baktığımda çok geç olduğunu gördüm - ya da bunun için çok erken. Bu yüzden uyumasına izin vermeye çalıştım ve odasına dalma dürtüsüyle savaştım.

Ama kendime engel olamadım. İçeri girdim ve onu kontrol ettim. İşte oradaydı, yayılmış ve dingin, bir yastığı can simidiymiş gibi tutuyordu. Üzerinde benim Kenzo siyah tişörtlerimden biri ve siyah bir tanga vardı.

saç telleri yüzünü çerçevesliyordu. Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve yanaklarında yumuşak bir kızarıklık vardı. Rüya gibi görünüyordu.

Benim güzel kabusum. Benim

küçük cadım.

Ağır bir iç çekişle kapıyı kapattım ve tek başıma banyoya doğru ilerledim.

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ ÜÇ

"Seks hemen hemen her şeyi iyileştirir."
- Chuck Palahniuk

Caia

"Dün... neredeydin?"

Alexsei elinde kahvesi, telefonundan başını kaldırıp bakmadı bile. Kanepeye uzanmış, bacaklarını iki yana açmış, Amerikan futbolu ya da rugby gibi bir sporla ilgilenirken çıplak göğsü sergileniyordu.

Kahvesini yudumladı, fincanını yere bırakıp elini dağınık saçlarında gezdirmeden önce gözleriyle vücudumu rahatça taradı.

"Erken kalkmışsın," dedi, ses tonu umursamazdı.

Yanına oturdum, bacaklarımı çaprazladım, gözlerim yüzüne kilitlendi. Çok çekiciydi, özellikle de rastgele bir pazartesi sabahı saat 7'de.

Bütün gece onu bekledim. Evde olduğunu bilmeden uyuyamazdım.

Yatakta dönüp dururken kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu ama uyku bir türlü gelmiyordu. Alexsei nihayet eve geldiğinde, sabahın ikisini çoktan geçmişti, onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım. O odama girerken uyuyor numarası yaptım.

"Erken yattım. Seni beklemek istedim ama... Çok yorgundum."

Cevap olarak sadece mırıldandı ve telefonunu sehpanın üzerine koydu. Siyah pijama pantolonundan başka bir şey giymeden ayağa kalktı, Calvin Klein'ının bel bandı aldığı her nefeste ortaya çıkıyordu.

"Yani..." Çekingen bir şekilde başladım. "Yani mi?"

"Dün gece neredeydin?"

"İş," dedi basitçe, koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu.

İnanmayarak bir kaşımı kaldırdım. "İş mi?"

"Da."

Doğru kelimeleri bulmak için kaşınıyordum. "Peki başka?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken ağzının kenarı hafifçe kalktı. Eli yanağımı hafifçe kavrayıp enseme doğru kayarak beni kendine çekmeden önce aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Dudakları kulağıma gitmeden önce yanağımı okşadı, sıcak nefesi beni ürperti.

Gözlerimi kapattım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Neden bilmek istiyorsun? Beni umursamadığını sanıyordum," diye fısıldadı, dili kulak mememi okşadıktan sonra hafifçe ısırıldı.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Ne yaptın Alexsei?"

Boynumun kenarına bir öpücük daha kondu.

"Cevabını zaten bildiğin sorular sorma, *moya solnyshka*." Bileğini kavradığımda kalbim küt küt atmaya başladı, boynumu öpmeye ve yalamaya devam ederken tırnaklarımı geçirdim. Bacaklarımı sıktım, aralarındaki sıcaklığı hissediyordum.

yayılıyorlar.

"Polanski'yi öldürdün," diye fısıldadım, dişlerinin derime battığını ve sonra bir iniltiyi tutmaya çalışırken sertçe emdiğini hissettim. Bir morluk bıraktığını biliyordum.

"Da."

"Neden?"

Yanağıma bir öpücük daha kondurmadan önce dudakları boynumda gezindi ve hiçbir şey olmamış gibi kanepeye geri oturarak bıraktı.

"Ve Babikiv."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Onu ben de öldürdüm," dedi, ses tonu rahattı.

Korku tüylerimi diken diken ederek kollarıma yayıldı ama Alexsei görünüşe bakılırsa etkilenmemiş bir halde kahvesini yudumlarken ve televizyona dalmışken bu korku çabucak kayboldu.

"Neden?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sormayı başardım. "Bunu neden yaptın?"

Fincanını yere bıraktı. "Çünkü sen benim karımsın."

Kalbim boğazıma fırladı. Masadan kalktım ve hışımla mutfığa girdim, biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Onları öldürdü.

Bana zarar veren adamları öldürdü.

Ne diyeceğimi bilemedim. Duygular içimde fırtına gibi kopuyordu. Suçluluk duygusu, benim yüzümden kaybedilen hayatlar için beni pençeliyordu. Ölümünün acımı silmediğini bildiğim için öfke alev alev yanıyordu.

Yine de tüm bunların arasında derin bir minnettarlık vardı. Birinin benim için bu kadar zahmete girmesine minnettarlık. Ve o kişi Alexsei'ydi. Kocamdı.

Ben mutfığı arşınlarken, havada yoğun bir gerilim vardı, Alexsei yanıma geldi, varlığı belirgindi.

"Onları sen öldürdün."

Alexsei aramızdaki mesafeyi kapattı, o kadar yakındık ki kalp atışlarının benimkiyle senkronize olduğunu duyabiliyordum.

"Ve tekrar yapacağım. Kimse karıma dokunamaz ve bu yanına kâr kalmaz." "Alexsei-"

"Benim olana el sürmeye cüret ettiler; şimdi bedelini ödediler." "Senin mi?" İnançsızlığım göğsümü sıkarak söyledim. "Ben sahip olduğum bir şey değilim.

İstediğin zaman kontrol edebilir, saklayabilir ya da gösterebilirsin! Hayatımla oynamayı bırak! Eğer babam öğrenirse-"

Soğuk ve sert bir bakışla sözümü kesti. "O piçin adını bile ağzına alma. Mankiev öldü sayılır ve sana yaptıklarının cezasını çekmesini sağlayacağım."

Gözümden bir damla yaş kaçtı ve beni kendine çekmeden önce onu sildi, elleri kalçalarımda sıkıca duruyordu. Hiç düşünmeden avuçlarımı çıplak göğsüne bastırdım ve kaslarının kıvrımlarında gezindim. Yakınlığı sarhoş ediciydi, sıcaklığı tenime sızıyor ve beni özlemle tutuşturuyordu.

Bakışlarımız kilitlendi.

Ondan çok nefret ediyordum ama onu her şeyden çok istiyordum. Ve Tanrı yardımcım olsun, ona *ihtiyacım* da vardı.

"Sana hiç sormadım-"

"Senin için dünyayı yakarım Caia," diye fısıldadı, alnıma şefkatli bir öpücük kondurarak. "Geçmişinin gölgesinin olmadığı bir hayatı hak ediyorsun.

üzerinizde dolaşıyor. Bunun sorumluluğunu üstlendim ve sana zarar vermeye cüret eden herkesi alaşağı edeceğim."

Midemdeki düğümler çözöldü ve sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalkmış gibi hissettim. Hiçbir karşılık beklemeden bunu benim için yapmıştı. Hayatımda ilk defa bir adam beni korumak için kendi yolundan çıkmıştı.

O anda, şüphelerim ve korkularım eriyip gitti, yerini güçlü bir özlem aldı.

Onu iyi hissettirmek istedim.

"Sık beni."

Çenemi tutup kaldırdı, böylece gözlerimiz kilitlendi. Mavi yeşille buluştu. Kaşlarını çatı. "O da neydi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ne dediğimi çok iyi biliyordu, sadece beni yalvartmaktan zevk alıyordu.

"*Lütfen* Alexsei, beni şimdi becer."

Kıkırdadı. "*Nyet*."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hayır mı?"

"Sesin pek inandırıcı gelmiyor."

İçimi çektim ve elini yüzümden uzaklaştırdım. Kendimi biraz asi hissederek gösteriş yapmaya karar verdim. Yavaşça, ipek pijama bluzumun her düğmesini açtım ve yere düşmesine izin verdim. Tişört yok, sütyen yok, sadece ben, doğanın istediği gibi. Sonra pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydurdım ve dramatik bir yetenekle dışarı çıktım. Son olarak, tangamı aşağı çektim ve bir kupa gibi parmaklarımla kıvırdım.

Karşısında çırılçıplak durarak tepkisini bekledim. Sessiz kaldı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yüzünde hala inanmadığını belirten bir ifade vardı.

Kocam hâlâ elde edilmesi zoru oynuyordu.

Yaklaşarak ellerimin göğsünün üzerinde kaymasına izin verdim, dokunuşumun altında sertleştiğini hissedene kadar yavaşça aşağı doğru indim.

"Seni *çok* istiyorum Alexsei," diye inledim, sesim şehvetle kalınlaşmıştı, onu avuçlayıp pijama pantolonunun üzerinden okşarken.

Bilinçli bir yavaşlıkla dizlerimin üzerine çöktüm, pijama pantolonunun yere düşmesine izin verdim ve onu tamamen serbest bıraktım. Dudaklarımı ıslattım, sonra onu tabanından ucuna kadar yaladım, ağzıma almadan önce başını dilimle daire içine aldım.

Tatmin edici bir patlamayla onu serbest bıraktım ve boğucu bir bakışla ona baktım. "Ama eğer istemiyorsan, sorun değil," dedim, onu tekrar ağzıma almadan önce, hevesle emdim, dilime karşı nabzının attığını hissettim.

"Lanet olsun," diye inledi, başı arkaya düştü, elleri arkasındaki tezgahı kavradı.

Ağzımdan çıkmasına izin verdim ve ayağa kalktım. "Bunu kendim halledebilirim."

Gitmek için döndüğümde, çıplak vücudumda gezinen gözlerinin farkında olarak yatak odama yöneldim. Ayak sesleri beni takip etmeden önce usulca küfrettiğini duydum.

Gülümsemekten kendimi alamadım; beni o kadar kolay bırakmayacağını biliyordum.

Kapıyı açtım ve odaya süzıldüm, kısmen açık perdelerden gelen yumuşak ışık yatağın üzerine gölgeler düşürüyordu. Büyük bir yastık aldım, yavaşça kabarttım, Alexsei içeri girip kapıyı arkasından kapatırken fark etmemiş gibi davrandım.

Sırtımı ona dönerek yastık üzerinde çalışmaya devam ettim ve sonunda yatağa uzanmadan önce yastığı sıvazladım. Bacaklarımı iyice açarak Alexsei'nin beni net bir şekilde görebilmesini sağladım. Gözlerimiz bir anlığına buluştu, sonra hızla başka tarafa baktı ve bakışları parlayan amıma kaydı.

Dudaklarını ıslattı ve kapıya yaslandı, kollarını kavuşturup çenesini ovuşturarak sessizce beni izledi, yüzü okunmuyordu.

"Biliyor musun," dedim, iki parmağımı bacaklarımın arasına kaydırmadan önce emerek, "Igor'un Malikânesi'nde yemek yediğimiz gece eve geldim ve seni düşünmeden edemedim. Sonunda ilk kez seni düşünerek kendime dokundum."

Klitorisimin etrafında dönerken inledim, sıcaklık bacaklarımın arasından karnımın alt kısmına yayıldı. Gözlerimi kapatarak, boştaki elimin göğsümün üzerinde dolaşmasına ve göğsümü avuçlamasına izin verdim.

"Adını sayıklayıp durdum, ellerini üzerimde, seni içimde hayal ettim," diye nefes verdim, gözlerimi açıp alt dudağımı ısırarak. "O gece tek istediğim beni becermendi."

Elimi bıraktım ve kabarttığım yastığı kaparak dizlerimin üzerine çöktüm. Yastığın üzerine oturarak yumuşaklığını zonklayan ıslak amımda hissettim. İçimde zevk dalgaları yükselirken dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçtı. *Tanrım, harika hissettiriyordu.*

"O gece yastığımı sürdüm. Nasıl olduğunu görmek ister misin?" Yavaşça başını salladı, bir milim bile kıpırdamadı.

Boğucu bir gülümsemeyle kendimi yastığın üzerinde yeniden konumlandırımdı ve içimde titreyen beklentinin tadını çıkardım. Yavaş ve duygulu bir şekilde kalçalarımı sallamaya başladım, her hareket vücuduma coşku dalgaları gönderiyordu. Ona baktığımda, aklıktan kararmış gözlerini gördüm, beni ürperten bir yoğunlukla bana sabitlenmişti.

Gözlerini ayıramadı.

Sessiz ama hevesli ilgisinden cesaret alarak zevke teslim oldum ve hareketlerimi hızlandırdım. Yastığa her vuruşumda odadaki gerilim artıyor, aramızda çatırdayan bir enerji oluşuyordu. Hareketlerimin ritmiyle göğüslerim sallanıyor, karnım her lezzetli hisle kasılıyordu. Ellerim yastığı sıkıca kavradı, damarlarım patladı.

Amım alev alev yanıyor, tüm vücuduma ısı yayıyordu. Bacaklarım titriyor, yoğun zevke zar zor ayak uydurabiliyordum. Coşku iniltileri altımdaki hisşirdayan kumaşa karışarak dışarı süzölüyordu. O anın içinde kaybolmuştum, yastığa o kadar sert vuruyordum ki her an yere yığılacakmışım gibi hissediyordum.

"Yastığının senin yüzün olduğunu o kadar çok hayal ettim ki," diye inledim, gözlerim kapalıydı ve başımı arkaya atmıştım, saçlarım sırtımdan aşağı dökölüyordu. "Çok fazla kez."

Yastığı sürmeye devam ederken, onun yaklaştığını hissettim. Gözlerimi kapalı tuttum ve gizli bir dua gibi adını fısıldamaya başladım. Her fısıltıyla birlikte sesim daha da yükseliyordu.

"Ah, Alexsei," diye mırıldandım, kelimeler çaresiz bir yalvarış gibi çıkıyordu. Orgazmım arttıkça, onun adını daha yüksek sesle ve daha acil bir şekilde haykırdım. "Oh Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Eli boğazımı kavradı ve içime bir heyecan dalgası gönderdi. Onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım ve hislerime teslim oldum. Orgazmım vurduğunda, boğazımdaki elinin sıcaklığıyla yoğunlaşan yüksek bir inilti benden kaçtı. Kendimi tükenmiş hissederek sırtüstü yere yığıldım.

Yere çöktüğümde elini gevşetti, ben ona bakarken hafifçe kıkırdadı, göğsüm artçı şoklarla kabarmıştı. Az önce...

"Gördün mü?" diye soludum, "Ben hallettim."

Bana baktı, yüzünde şehvet, inançsızlık ve... hayranlık karışımı bir ifade vardı. Elini baldırlarımda, dizlerimde ve kalçalarımda gezdirerek kollarımı titretti. Bacaklarımın arasını kavrayarak nazikçe araladı ve ben de içgüdüsel olarak açıldım. Parmakları kıvrımlarımda aşağı yukarı gezindi. Oda nefes alışlarım ve yumuşak inlemelerimle doldu.

Parmakları bedenimden ayrıldı ve dudaklarına götürüşünü izledim. Parmağını yaladı, sularım üzerinde parlıyordu, sonra emdi, gözleri tüm zaman boyunca benimkilere kilitlendi.

"Seninle başka bir sırrımı paylaşabilir miyim?"

Başını salladı, şişmiş klitorisimin etrafında nazikçe dolaşırken eli bacaklarımın arasına geri döndü. Vücudum çok hassastı, her dokunuş zevk ve acı dalgaları gönderiyordu. Tanrım, acı inanılmazdı.

"Şimdiye kadar bende seks yapma isteği uyandıran tek erkek sensin," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırarak elini bacaklarımın arasından karnıma doğru götürdü ve benimde ıslak bir iz bıraktı. Parmakları göğsümde, boğazımda ve son olarak dudaklarımda gezindi. Kendi sularımı onun parmaklarından hevesle yaladım.

"Em."

Ağzımı açtım ve dilimi parmaklarının etrafında döndürerek sertçe emdim.

"Sen çok edepsiz bir kızsın, bebeğim," diye mırıldandı, parmaklarını çekip nazikçe çenemi tuttu, başparmağı yanağımı okşadı. "Seninle bir sır paylaşabilir miyim?"

Hevesle başımı salladım.

Parmağı dudaklarımda gezindi. "Sana aşığım, Caia."

CHAPTER OTUZ DÖRT

"Aşk, ruhunuzun saklandığı yerden çıkmasını sağlar."
- Zora Neale Hurston

Alexsei

Eğitimleri için gerekli olan son çuval dolusu köpek ödülünü taşıırken Volk'a sessizce küfrettim. Bu gerçekten çok saçmaydı. Volk'un kraliyet ailesi gibi davrandığı bir avuç aşırı büyümüş it için belimi kırıyordum. Onlar neredeyse onun çocuklarıydı, her biri gördüğüm tüm insan çocuklarından daha fazla şımartılmıştı.

Gözlerimi devirerek çuvalı mutfağa bıraktım ve bir tabureye çökerek tüm bu ironiyi bastırmak için kendime bir fincan sade kahve doldurdum. Volk'un dünyasında köpekler kraldı ve ben sadece hizmet etmek için buradaydım.

O pislik her zaman damarıma basmayı biliyor. Caia'dan bir mesaj gelmesini umarak telefonumu kontrol ettim ama ekranım hayal kırıklığı yaratacak kadar boştu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, hayal kırıklığı yüzeyin altında kaynıyordu.

Bu sabah önümde bir yastığa bindiği, onu becermem için yalvardığı ve sertleştiği o beklenmedik ve düpedüz büyüleyici andan sonra - ki hala inanamıyorum - zihnim o sahneyi yeniden oynatmayı bırakmadı. Göğsünün ve boynunun kızarması, göğüslerinin zıplaması, beni hipnotize etmesi, kalçalarının o yastığın üzerinde daha hızlı ve daha hızlı sallanması

lanet yastık, inlemeleri kulaklarımı dolduruyor ve her geçen an aletimi sertleştiriyordu ve başını arkaya atarken saçlarının etrafından nasıl aktığını, orgazmının onu nasıl ele geçirdiğini.

Kahretsin, beni tamamen etkisi altına almıştı. Bağımlılık sınırındaydım. Karıma sırlıklam aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ona aşık olmak asla planımın bir parçası değildi, asla istediğim bir şey değildi.

Ama işte buradayım, Caia Mankiev'e tamamen aşığım.

Onunla ilgili her şeye bayılıyorum - gülümsemesine, kaşlarını çatmasına, yalan söylediğinde gözlerini hızla kırpmasına ve karşılaştığı zorluklara rağmen dünyayı hala güzel görmesine. Beni her seferinde büyüleyen zümrüt gözlerini ve ne zaman tatlı bir şey yese küçük bir dans yapmasını seviyorum. Kokusuna, ellerine, gülüşüne, cesaretine ve itaatsizliğine bağımlıyım.

Uyurken belli belirsiz homurdanması ya da sıcak çay içerken zevkle gözlerini devirmesi bile. Kahretsin, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor.

Sadece yanaklarındaki ve dudağındaki o küçük benler için bile ölebilirim. Ve adımı söyleyiş şekli, dilinden yuvarlanması - Tanrım, bu şey beni deli ediyor. Onunla ilgili sevdiğim şeyleri sonsuza kadar sıralayabilirim çünkü lanet karıma umutsuzca, delicesine aşığım.

Ve bunun bedelini ödemek zorunda - kışına bir şaplak atarak ve ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu göstermek için aletimi içine sokarak. Evet, onu sistemimden atmam gerekiyordu.

Bu sabah kendimi küçük düşürdükten sonra, ona olan aşkıma karıştırdığıma inanamayarak hızla oradan ayrıldım. Sessiz kalışı, gözlerini kocaman açışı, dudaklarını büzüştürüşü - kahretsin, hiçbir şey söylemedi ve beni acı içinde bıraktı.

Bu yüzden ayrılmak zorundaydım. Dizlerimin üzerine çöküp sonsuza dek benimle kalması için yalvarmaktan korkarak ondan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Acınası.

"Bu gece geliyor musun?" Dimitri mutfağa girip buzdolabından bir Corona alırken sordu. "Henüz kız arkadaşınla tanışmadım."

"O benim karım, seni lanet olası pislik," diye karşılık verdim, kendimi masadan kaldırdım ve fincanımı lavaboya bıraktım. "*Baba*, orada olacağız."

Bu gece Igor'un doğum günü kutlaması vardı.

Silas'lar, aileleri ve tüm ortakları ve suç ortakları için malikanede her zaman gösterişli bir etkinlik düzenlerdi. Geçen yılın teması "Ali Baba ve Kırk Haramiler"di; dansözler, nargileler, develer, ateş-

tükürük şovları ve Orta Doğu mutfağı. Bir önceki yıl, yaşam tarzımıza mükemmel bir şekilde uyan "The Godfather" idi. Bu yıl ise "Muhteşem Gatsby."

Caia'ya saatler önce bir mesaj atarak saat 8'e kadar hazır olmasını hatırlattım ve kıyafetini seçebilmesi için temayı bildirdim. Ama tüm çabalarım rağmen kendimi bugün yüzüncü kez telefonumu kontrol ederken buldum, bir cevap almayı umuyordum. Hayır, hâlâ bir şey yok.

Kahretsin, bu gece korkunç olacaktı.

"Telefonun nerede?" Kapısını açıp dışarı çıkmasına yardım etmek için elini tutarken sordum.

Vücudunu mükemmel bir şekilde saran kısa, püsküllü beyaz elbisesini düzeltirken bana küçük çantasını uzattı. Yaptığı her hareketle püsküller sallanıyordu. Ayrıca uzun beyaz eldivenleri ve tüylerle süslü zarif bir başlığı vardı. Kahretsin, 1920'lerde çekilmiş bir filmde fırlamış gibi görünüyordu.

Eve zamanında gelemediğim için onu alması için özel bir şoför ayarlamıştım. Igor, Babikiv'in cesedini kumarhanemizde bıraktığımı öğrendi ve pisliğimi temizlememi istedi. Ben de onu susturmak ve cesetten kurtulmak için Chiavow'un aylık maaşının üç katını ödemek zorunda kaldım.

"Evde unutmuşum," dedi, çantasını geri aldı ve partiye doğru ilerlerken parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Sana milyonlarca kez mesaj attım Caia. Bana geri mesaj atmalısın. Güvende olduğunu bilmem için nerede olduğunu bilmem gerek. Eğer bazı insanlar karımı tanıyorsa-"

Sözümü kesti. "Bu sabah ne bıraktın?"

Merdivenlerden çıkmasına yardım ettim ve çok uzun zaman önce düğüm attığımız balo salonuna kadar ona rehberlik ettim. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Balo salonu, ışıltılı avizeler, lüks kumaşlarla örtülü duvarlar ve her yerde çiçek aranjmanları ile Gatsby tarzı bir zenginlik içindeydi. Havayı dolduran caz müziği konukları kükreyen yirmili yıllara geri götürdü.

Ona kalabalığın arasında eşlik ederken, Gatsby'den ilham alan en güzel kıyafetlerini giymiş konuk denizini fark etmeden edemedim. Erkekler papyonlu ve f  tr şapkalı şık takımlar, kadınlar ise payetler ve t  ylerle s  slenmiş g  z kamaştırıcı flapper elbiseler giymişti.

Dans pistinde Charleston'un sesine kahkahalar ve sohbetler karışıyordu. Ama d  r  st olmak gerekirse, parti umurumda bile değildi. Tek istediğim oradan defolup gitmekti.

"Biraz boşluğa ihtiyacım vardı," diye itiraf ettim.

Alay etti, g  zleri kızgınlıkla parlıyordu. "Uzay mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Evet, uzay," diye karşılık verdim, sabrım t  keniyordu. "Konu reddedilmek olduğunda benim gibi bir adamın bile sınırları vardır."

Elimi çekmeden   nce elimi sıkıca kavradı. "Reddedilmek mi?" "Caia, dinle," diye başladım ama s  z  m   bitiremeden Dimitri i  eri daldı.

"İşte orada! Caia Mankiev! Romaniev'in seni bu kadar uzun zamandır sakladığına inanamıyorum," diye haykırdı Dimitri, aramızdaki gerginliğe aldırmadan elini tutup   st  nden   perek.

Volk kendini beğenmiş bir sırıtışla yaklaştı. "Merhaba Caia. Umarım Alexsei uslu duruyordur," dedi alaycı bir ifadeyle.

Caia, Dimitri ve Volk'a bakmadan   nce bana ikiy  zl   bir g  l  mseme attı. "Ah, siz ikiniz Alexsei'yi tanıyorsunuz," dedi sahte bir tatlılıkla. "Her zaman centilmendir."

Burnunu pudralaması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak m  saade istedi ve beni Dimitri ve Volk ile yalnız bırakarak hızla kalabalığın i  inde kayboldu.

Dimitri kıkırdadı, g  zleri muziplikle parlıyordu. "Tam bir diva olmuşsun, Romaniev."

Kendimi tutamadım ve y  z  ne sert bir yumruk attım.

Gece uzadık  a, Caia'yla tanışmak isteyen bir s  r   insan yanımıza geldi. Caia onların samimiyetsiz g  l  semelerini ve sahte şaşkınlıklarını alıştırılmış bir zarafetle karşıladı, g  zlerine bile değmeyen kibar teşekk  rlerle cevap verdi.

Şampanyamı yudumluyor, sinirim geçerken sakın kalmaya çalışıyordum. Bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyordu, elleri kullanmayı planlamadığı bir can simidi gibi bardağını kavıyordu. Gözleri odanın içinde geziniyor, benimkilerden kasıtlı olarak kaçınıyordu ve beline her dokunduğumda tüm vücudu geriliyordu. O kırmızı dudakları gergin bir çizgi halinde bastırılmıştı ve onları gergin bir şekilde çiğniyordu.

Buraya kadarmış. Daha fazla dayanamadım. İtirazlarına aldırmadan, boğucu partiden kaçmaya kararlı bir şekilde elini kalabalığa doğru sürükledim. Benimle mücadele etti ama ben ilerlemeye devam ettim, merdivenleri çıkarken adımlarım hızlandı, topukları cilalı ahşaba çarpıyordu.

"Alexsei, dur," diye yalvardı, sesi gürültüyü zar zor kesiyordu. Ama ben, üçüncü katın تنها koridoruna ulaşana kadar, içimdeki ihtiyaçtan kurtulamayarak durmadım.

Koridorun sonundaki kapıyı çekip açtım ve onu içeri çektim, kilidin tıkırtısı bizi aşağıdaki gürültüye kapattı. Caia orada nefes nefese ve şaşkın bir halde duruyordu, elini göğsüne bastırılmış, şaşkınlık ve ihtiyat karışımı bir duyguyla odayı tarıyordu.

"Sende ciddi bir sorun var," dedi sesi titreyerek.

"Hadi konuşalım," dedim ışıkları açarak.

"Şimdi ne olacak?" Zümrüt gözleri odayı incelerken kısıldı ve kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

Igor'un eski "mağara adamı odası" ndaydık; kanepeler, bar ve bilardo masasıyla kurduğu bir inziva yeri. Burası alt kattaki kaostan korunmak için lanet bir kale gibiydi; sonunda karıma ulaşmayı umduğum bir yerdi.

"Üzgünsün, o yüzden izin ver-"

"Beni aşağıladın, TEKRAR!" diye patladı, yanakları kızarmış ve gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunu hep yapıyorsun, Romaniev. Beni aşağılıyorsun ve sonra da gülümseyip her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyormuş gibi davranıyorsun. Senin mükemmel küçük karın olmam, canın istediğinde başımı sallamam ya da işine geldiğinde sessiz kalmam gerekiyor. Benden bu kadar!"

Bitti mi? Tabii ki hayır.

"Seni küçük düşürdü mü?" Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak alay ettim. "Peki seni tam olarak nasıl aşağıladım? Lütfen söyle bana, çünkü tek hatırladığım beni defalarca susturduğun!"

Gözleri parladı. "Benden bu kadar, Romaniev. Bu sabah seni ne kadar çok istediğimi açıkça belirttikten sonra çekip gitmenle işim bitti. Ben bir

Önünde lanet olası bir yastık vardı, sana tam olarak neye ihtiyacım olduğunu gösterdim ve sen yine de çekip gittin!" Sesi hayal kırıklığıyla çatladı. "Bunu yapmaya devam edemem."

Kahretsin, yine mi Romaniev? Sadece aramıza uçurum sokmak istediğinde soyadımı kullanıyor.

Derin bir nefes aldım. "Beni reddettin Caia. Ruhumu açtım, seni sevdiğimi söyledim ve sen bunu yüzüme vurdun!"

"Neden öyle düşünüyorsun?" Sesi öfkeyle titriyordu. "Bu evliliğe zorlandım! Bu," dedi, aramızda eliyle işaret ederek, "normalden başka bir şey değil! Asla normal olamaz!"

Aramızdaki mesafeyi kapattım, birkaç santim uzakta durdum. "Kahretsin, ben normal istemiyorum Caia! Seni istiyorum, her bir parçanı."

Başını salladı ve bilardo masasına doğru yürüdü, arkası dönüktü, başı öne eğikti. "Beni istemiyorsun, Romaniev. Sen bir kukla istiyorsun." Sinirle yüzümü kaşıdım, dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı. "Caia,

I-"

"Kanıtla!" diye sordu, arkası hâlâ dönüktü. "Eğer ciddiysen, o zaman kanıtla."

Kanıtlamak mı?

Kanıtlamamı mı istiyor? Lanet olsun.

Siktir et.

"Bunu kanıtlamamı mı istiyorsun?" Hırladım, sesim alçak ve sivriydi. "Tamam, ama unutma, bunu *sen* istedin."

Sınırsız bir kararlılıkla onu bilardo masasına doğru ittim. Göğsü ve başı pürüzsüz tahtaya çarptı, külotunu kenara çekerken elbisesi beline dolandı.

Tereddüt etmeden pantolonumu indirdim, aletimi serbest bıraktım ve ona arkadan çarptım. Keskin bir çığlık attı, elleri masanın kenarını kavradı.

Kalçalarını kavradım, parmaklarım sertçe içeri girdi, bir canavar gibi içine girerken onu sabit tuttum, vücutlarımız vahşi bir ihtiyaç ve hayal kırıklığı fırtınasında birbirine çarptı.

"Becerilmek istiyordun, değil mi?" Homurdandım, alnımdan ter damlıyordu. "Seni ne kadar çok istediğimi göstermemi istedin." İticilerim acımasızdı, her biri onun sıkı, sıcak amının derinliklerine doğru ilerliyordu.

Lanet olsun, o şimdiye kadar yaptığım en iyi sikişti. Amı artık tamamen benimdi.

"İşte buradayım bebeğim. İyi bir sürtük gibi sikimi al."

"Alexsei-" diye konuşmaya çalıştı ama boynunu sıkıca kavrayarak ve kışına alevli bir iz bırakan sert bir tokat atarak sözünü kestim.

"Kapa çeneni, bunu sen istedin Caia," diye homurdandım, bir elim kalçasını kavrarken diğeri boynunu sıkıca tutuyordu. "Seni pis kız, seni lanet sürtük. Eminim başından beri istediğin buydu, değil mi? Beni delirtmek için bütün gün telefonunu görmezden gelmek."

Başını salladı, ama inlemeleri daha da yükseldi, gözleri sıkıca kapanmış, ağzı saf bir coşkuyla açıktı. Her hamle vücudunda ürpertiler yaratıyordu; nefesi çaresiz soluklarla gelirken bunu görebiliyor, hissedebiliyordum.

"Hissedemiyor musun, *moya solnyshka*? Aminin benim sikim için nasıl yapıldığını?" Her kelimeyi sert bir şaplakla noktalayarak söyledim. "Kıçının bana sürtünmek için nasıl yaratıldığını? Vücudunun *benim* tarafımdan becerilmek için nasıl yaratıldığını?"

Başını salladı, dudağını sertçe ısırıldı.

"Kahretsin, Caia, o yastığı bir sürtük gibi sürdüğünde, neredeyse kendimi kaybediyordum," diye karanlık bir kahkaha attım. "Senin gibi pis bir kıza sahip olduğum için ne kadar şanslıyım, sanki can simidinmiş gibi sikim için yalvarıyorsun?"

Tekrar inledi, vücudu itişlerimin ritmiyle hareket ediyordu. Başarmıştı-şimdi onun tarafından tüketiliyordum. O benim can simidimdi.

"Söyle Caia," diye ısrar ettim, aminin etrafımda sıkılaştığını, orgazmının arttığını hissediyordum. "Beni istediğini söyle."

"Tanrım, Alexsei-"

Kıçını tokatladım. "Söyle!"

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye nefes nefese kaldı, dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı. "Seni o kadar çok istiyorum ki ne yapacağımı bilemiyorum. Elimde değil ama seni istiyorum, Alexsei."

Son bir tiz iniltiyle amcığı sikimin etrafında öyle bir kenetlendi ki zevkle inledim. Boşalırken inledi ve sarsıldı, vücudu benimkine karşı titriyordu. Sonunda sertçe boşaldım, adı dudaklarımda ateşli bir fısıltıya dönüştü.

Üstüne çöktüm, göğsümü sırtına yasladım, yüzümü boynuna gömdüm, sikim hâlâ içindeydi, nefesimin tenini ısıtmasına izin verdim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, ikimiz de nefesimizi tutmuşken, nihayet konuştu ve sözleri kalbimin küt küt atmasına neden oldu. "Ben de seni seviyorum, Alexsei."

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ BEŞ

"Hayal edebileceğiniz her şey gerçektir."
- Pablo Picasso

Caia

Alexsei'nin bana getirdiği bir bardak sudan bir yudum aldım ve örtüyü çıplak göğsümün etrafına daha sıkı sararak biraz gerindim.

"Beni yordun," diye esnedim, örtüyü bir kenara atıp yanıma kayarken, çıplak bedenlerimiz bir yapboz parçası gibi birbirine yapıştı.

Mırıldandı, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bir elinin bacaklarımın arasına kaymasına izin verdi. "Hâlâ benim için damlıyorsun, ha? Şimdiden doyamadın mı?"

Kıkırdadım, eli sırtımda tembel daireler çizerken yüzümü boynuna gömdüm. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Buna cidden alışabilirdim; bana sarılan kolları son birkaç haftadır en sevdiğim nokta haline gelmişti.

Igor'un duygularımı itiraf ettiğim ve Alexsei beni eve götürüp çılgılık attırmak için sabırsızlandığı için pastayı atladığımız doğum günü partisinden sonra, oldukça tatlı bir rutine yerleştik.

İş yerinde gündüz vardiyasına döndüm, böylece akşamları ve geceleri Alexsei ile ilgili her şeyin tadını çıkarabiliyorum. Mezuniyetten önceki son sınavım sorunsuz geçti ve bana hediye ettiği fotoğraf galerisi ve kırmızı odayla çok eğleniyorum.

Ve evet, neredeyse buraya taşındım. Her gece Alexsei'nin yanında uyumak artık en sevdiğim ritüel. Bana sarılan kolları, şefkatli öpücükleri ve beni sıcaklığıyla saran fısıltılı sözleri... Bu muhteşem bir şey.

Ayrıca birbirimizin tuhaflıklarını da öğrenme şansımız oldu. Daha önceki sahte çabalarına rağmen fıstıklı dondurmayı sevmediği ortaya çıktı. Ayrıca takıntılı bir şekilde düzenli olduğunu ve inanılmaz bir dinleyici olduğunu keşfettim. Öyle anlar oluyordu ki, ben durmadan konuşuyordum ve o sadece orada oturuyordu, o öldürücü mavi gözleri bana sabitlenmişti, rahatlatıcı bir gülümsemesi ve her zaman tutmaya hazır bir eli vardı.

Hatta birkaç hafta sonu boyunca bana bazı temel yemekleri nasıl pişireceğimi bile gösterdi. Şaşırtıcı bir şekilde mutfakını yakmadım, yani sanırım öğreniyorum.

"Senden kurtulabileceğimden emin değilim," diye fısıldadım, onu tekrar öpmek için başımı kaldırırken sııttım.

Birbirimizin vücudunu profesyoneller gibi keşfettik. Son zamanlarda o kadar çok seks yaptık ki bacaklarımın hâlâ çalıştığına şaşıyorum. Her yerde yaptık: mutfakta, ofisinde, arabasında, duşta ve hatta asansörde - hiçbir yer yasak değil. Öğle yemeği molamda stüdyomda ve galerimde bile hızlıca yaptık. Liste uzayıp gidiyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, şikayet etmiyorum. Alexsei'nin dokunuşuyla, sözleriyle ve sadece varlığıyla geçmişteki tüm korkularımı yok etme gibi bir özelliği var. Garip bir şekilde, bunun için minnettarım.

"Yapacaksın, *moya solnyshka*. Nedenini bilmek ister misin?" Dudaklarımı ısırdı, sonra beni altına doğru kaydırды, bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarıldı.

"Neden?" İnledim, siki içeri kayarken tırnaklarım sırtına batıyordu.
Ben.

Tanrım, bu duygudan asla bıkmayacağım.

"Çünkü sen benim için yaratıldın Caia," dedi hızını artırarak. Göğüslerim göğsüne sürtünüyor, leğen kemiği klitorisime sürtünüyordu. "Sen ve sadece sen benden kurtulabilirsin."

Ve beni o kadar iyi, o kadar mükemmel becerdi ki neredeyse kendi adımı unutacaktım.

Alexsei

Eskiden evlilikten övgüyle bahseden herkesin saçmaladığını düşünürdüm. Mutluluktan bahseden tüm o insanlar, sözde başarılarıyla gösteriş yapıyorlarmış gibi görünürdü.

Ama sonra bunu yaşadım.

Caia ile evli olmak mı? Saf mutluluk. O benim dünyadaki kişisel cennet dilimim. Onunla geçirdiğim her an mükemmellikten başka bir şey değil. Sabahları ilk gördüğüm ve gece yatmadan önce son gördüğüm şeyin o olduğunu bilmek bile beni çok mutlu ediyor. Sanki bir rüyada yaşıyorum.

Karım için tamamen kırbaçlandım ve bunun için üzgün bile değilim.

Yani, evet, onu evliliğe zorlamak o kadar da kötü bir hareket değildi.

Caia bana alkolsüz piña colada'sını uzatırken kaşlarını kaldırdı, küçük şemsiye alaycı bir şekilde sallanıyordu. "Bunu denemelisin Lexi! Piña colada sevmeyen bir adamla evli kalamam. Fıstıklı dondurmaya sevmemek bir şey, ama sahte kokteyller? Cidden mi? Nesin sen, yeni yürümeye başlayan bir çocuk mu?"

Son zamanlarda, benim arsız küçük cadımın tek derdi alay etmek. Birkaç hafta önce, beni sadece adımla çağırdığı için tartıştık ve bu beni rahatsız etmeye başladı. Biraz daha kişisel bir şey istedim, bu yüzden takma isimler bulmaya karar verdik.

'Lexi'de karar kıldı ve benim yaltaklanmama rağmen, ne zaman beni azarlamak istese bu kelimeyi kullanmakta ısrar ediyor. Ama özel bir dokunuşu var - memnun olduğunda 'zolutse' ve sevişmek istediğinde 'zaychik'. Evet, karımın her şeyini öğrendim.

"Lütfen, benim damak tadım böyle basit içecekler için fazla rafine. Piña colada'yı es geçebilirim ama inanın bana, sizi tek bir yudumla doğrudan cennete götürecek başka numaralarım var."

Kıkırdadı, "Ne numaraları? Şimdiye kadar bana her şeyi gösterdiğini sanıyordum."

"Oh, kolumda daha çok var," diye göz kırptım, onu kucağıma çekmeden önce sahte içkilerini masaya koydum, bacakları kanepede bana sarıldı.

Eğilerek dudaklarını sıcak, ıslak bir öpücükle yakaladım, ellerim kıcını sıkıca kavradı.

Elleri boynuma dolandı ve beni kendine çekti.

"Bu sahte içkilerin içine aşk koydum, o yüzden denesen iyi olur, *zaychik*," dedi, ben boynunu yalayıp ısırırken sesi nefes nefese bir fısıltı gibiydi.

Kahretsin, giysilerimiz yolumuza çıktığı için sinirlenmişim. "O zaman bana dök bebeğim," diye cevap verdim.

Kıkırdadı, bardaklardan birini kaptı, bir yudum aldı, sonra ağzımı açtığımda çenemi kavradı. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, sıvının dilimin üzerine damlamasına izin verdi ve ben yutarken onu emdi.

Mırıldandım, dudaklarını yaladım, dilim onunkine karıştı.

"İyi miydi?"

"Çok iyi," diye inledim.

Tırnakları göğsümde geziniyor, gömleğimin düğmelerini bilerek yavaşça açarken kavırıyordu. "Başka neyin iyi hissettirdiğini bilmek ister misin?"

Arkama yaslandım ve sırtarak ona baktım. "Aydınlat beni."

Elleri çıplak göğsümde geziniyor, keskin kırmızı tırnakları tenimi ısıırıyordu. "Dün gece kazandığım elli bin dolar."

Dün gece, bana o ukala sırtışını attıktan sonra, yorgun olduğum için pokerden kaçmadığımı iddia etti - hayır, ona göre oynamak istemiyordum çünkü o kazandığında egomun zedelenmesini kaldıramıyordum. Gülüp geçmeye, her şeyi bir kenara atmaya çalıştım. Ama hadi ama, ona nasıl hayır diyebilirdim ki, hele de o karşı konulmaz yeşil gözleri bana meydan okurken, yemi yutmam için adeta yalvarırken?

Biz de oynadık. Ve beni şaşırtacak şekilde, sadece iyi değildi, acımasızdı da. Her hamlesinde, her blöfünde benimle masadaki acemi bir çaylakmışım gibi oynadı. Hiç şansım yoktu.

Gecenin sonunda, paramızın elli bin dolarını cep harçlığı gibi alıp gitti. İtiraf etmek istemiyordum ama onun beni bu kadar zahmetsizce alaşağı etmesini izlemek? Kahretsin, sanırım ona daha da çok aşık oldum.

Yüzümdeki gülümsemeyi elimin tersiyle sildim ve başımı salladım. "Bir kıza karşı kaybetmeyi hiç beklemiyordum, özellikle de karıma karşı."

Şakacı bir şekilde mırıldandı. "Bir erkeğe kaybetseydin ne yapardın?"

Elim saçının bir tutamına uzanırken gözlerim onunkilere kilitlendi, kulağının arkasına ittim ve boynundan aşağı kaymasına izin verdim. Onu kavradım

sıkıca tutarak onu kendime yaklaştırdım, elleri kendini sabitlemek için göğsüme bastırıyordu. Dudaklarımız sadece birkaç santim ayrıydı.

"Son kartını masaya koyduğu anda ölmüş olacaktı." Dudakları benimkilere değdi.

"O zaman neden hâlâ hayattayım?" diye fısıldadı.

Parmaklarım boynunda sıkılaştı. "Çünkü sen herhangi bir oyuncu değilsin bebeğim. Masamda istediğim tek kişi sensin."

Dili yavaşça dudaklarımı yaladı, kanımı hızlandıracak kadar beni kızdırdı. Sonra saçlarımdan tutup başımı geriye çekti ve beni ateşli bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ya *gerçekten* kirli oynamayı seviyorsam?"

"O zaman sana tam olarak ne kadar kirlenebileceğimi göstermem gerekecek," diye cevap verdim, sesim alçak ve sertti. Eğildim, nefeslerimiz birbirine karıştı, aramızdaki gerilim elektriklendi.

Daha yakına eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Caia, seni sadece idare etmiyorum, sana sahibim," diye fısıldadım, dudaklarım boynunda geziniyor, o yumuşak deriyi iz bırakacak kadar ısıırıyordu. Nefes nefese kaldı, ağzımın altında nabzının hızlandığını hissettiğimde titredi. "Ve inan bana, bunu sana hatırlatmakta tereddüt etmeyeceğim."

Parmakları saçlarıma dolanarak başımın arkasındaki yara izini nazikçe takip etti. Arkasındaki hikâyeyi, beni şekillendiren acıyı biliyordu. "Nasıl?"

Kulak memesini ısırdım, göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi. "Sana göstermeme ne dersin?"

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım, şiddetli bir açlıkla onu kanepeye geri ittim. Onu orada sabitledim, vücudum onunkinin üzerinde ağır bir ağırlık oluşturdu, ona onu ne kadar arzuladığımı ve neden her zaman benim olacağını gösterdim - karım, saplantım.

CHAPTER
OTUZ ALTI

"İntikam kötü olabilir ama doğaldır."
- **William Makepeace Thackeray**

Alexsei

"Bu zevki neye borçluyum, Romaniev?"

Sadiek'in yanındaki bankın üzerine kaydım. Ördeklerin ve kuğuların sanki gidecek daha iyi bir yerleri yokmuş gibi etrafta dolaştığı Senezh Gölü'ne baktım.

Bahar tüm gücüyle gelmişti ve bundan daha mutlu olamazdım. En azından bir yıl boyunca kar yağmayacaktı. Çiçekler açıyor, güneş çıkıyor ve dünya arılar ve kuşlarla canlanıyordu.

Bir sigara yaktım ve ona da ikram ettim. Aylardır Sadiek'ten nasıl kurtulacağımı planlıyordum. Listemde iki isim kalmıştı: Kristan Mankiev ve Slavoy Sadiek. Mankiev listemdeki son isimdi, onun için özel bir planım vardı, saatlerce işkence, kan ve çığlıklar içeren bir plan. Ama Sadiek? Olasılıklar sonsuzdu ve ona acı çektirmenin en iyi yoluna tam olarak karar verememiştim.

"Bilmiyorum, Sadiek. Haftalardır telefonumu patlatan sensin." Dumanı içime çektim, gözlerim etrafta kürek çeken bir ördek ailesine kayd.

"Ve sen de cevap verebilirdin. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum Alexsei, özellikle de Leila'yla olan o karmaşadan sonra," diye tükürdü.

Arkadaşlık. "Onu ölesiye sevdiğimi biliyordun ama yine de onunla yatmayı seçtin. Bunu bile görmezden geldim. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

"Arkadaş mı?" Ona karanlık bir bakış atarak alay ettim. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Sadiek'in sırtışı genişledi, gözlerinde kötü niyet parlıyordu. "Karına karşı bu kadar korumacı olman çok tatlı, biliyor musun?"

Çenem gerildi, yumruklarım iki yanımda sıkıldı. "Sakın onun hakkında konuşayım deme."

Güldü, belli ki tepkimin tadını çıkarıyordu. "Hassas bir konu, ha? Belki de düşündüğün gibi bir azize değildir."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Sadiek. Yoksa bir daha asla konuşamayacağından emin olurum."

"Sana bizden bahsetti mi?" Dedi, sigarasından bir nefes çekip söndürmeden önce. "Sonunda karın olacağını bilseydim ona dokunmazdım. Komik, gerçekten. Mankiev beni kızıyla tanıştırdığında, onun çölde bir vaha gibi olduğunu söylemişti; güzel ve ne yapacağı belli olmaz. Haksız değildi. Çok tatlı bir pu-"

Tersledim, yakasından tuttum ve onu bankın üzerine fırlattım. "Seni lanet olası bok parçası-"

Güldü, şaşırmamıştı. "Diğerlerine yaptığın gibi beni de mi ortadan kaldıracaksın? Babikiv ve Polanski hakkında her şeyi biliyorum. Listenizde sonuncu olmamı beklemiyordum."

Onu daha sıkı kavradım, yüzünü parçalama dürtüsü neredeyse beni tüketiyordu. Ama kendimi geri çekilmeye zorladım, acele etmezsem intikamın daha tatlı olacağını biliyordum.

"Bana asla karşı gelmemeliydin, Sadiek," dedim, nefes nefese kaldığında geri adım attım, hala sırtıyordu. "Dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilesen iyi edersin, çünkü başına gelecekler seni kurtarmak için ölümü dilemene neden olacak."

CHAPTER OTUZ YEDİ

"Eğer biri size elini sürerse, bir daha asla başkasına elini sürmediğinden emin olun."

- **Malcom X**

Alexsei

"Pekâlâ," dedi Caia, market listesinden bir maddeyi işaretledikten sonra cam kapıyı tatmin edici bir gümbürtüyle kapattı. "Şimdi tuvalet kâğıdına, yumurtaya, somona ve... oh, dondurmaya ihtiyacımız var!"

"Sizi o korkunç fıstık saçmalığını unutturacak bir lezzetle tanıştırmama izin verin," diye söylendim ve arabayı abartılı bir şekilde dondurulmuş reyona doğru ittim. Cam kapıyı çekip açtım ve bir küvete uzandım.

"Fıstık ezmeli dondurma mı? Bunu kim yer ki?" diye homurdandı ve küvete bir mutfak suçuymuş gibi baktı.

"Denemeden eleştirme bebeğim. Bu şey cennete tek gidişlik bir bilet gibi," dedim ve çenesinden tutup dudaklarına sırtarak bir öpücük kondurmadan önce ona abartılı bir göz kırptım.

Gözlerini devirdi ama küveti arabamıza attı, sonra da çok sevdiği fıstıklı dondurmasını çıkardı, "Ne olur ne olmaz."

Tabii ki.

"Ee," dedim, reyonlar arasında onu takip ederken, o defalarca durup ürünleri kontrol ediyordu. "Büyük beyinli mezun olmak nasıl bir duygu? Bilmiyordum

Küçük karım çok zeki biriydi, yoksa seni daha önce içeri tıkardım."

Hafifçe kıkırdadı, "Üniversiteyi bitirdiğim için rahatladım. Stres beni neredeyse öldürüyordu."

Mezuniyetinin üzerinden iki gün geçmişti; o güzel sarı elbisenin içinde güneş gibi parlıyordu, gülümsemesi ıslıl ıslıldı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Benim küçük cadım masallardaki mükemmellik gibiydi.

"Ve seninle gurur duyuyorum, *Moya Solnyshka*. Galerinizi görmek ve sanatınızı sergilemenizi izlemek için sabırsızlanıyorum."

Haftalardır kışını yırtarak çalışıyor, ya model arıyor ya da siyah-beyaz fotoğraflar çekmek için açık havaya meydan okuyordu. Hatta benden yine modellik yapmamı istemişti ama ben kibarca reddetmiştim. Onun rahatlık alanından çıkmasını ve kendi işiyle gerçekten gurur duymasını istedim.

"Pekala," dedi, bir paket tuvalet kağıdını arabamıza bırakırken. "Biraz daha beklemeniz gerekecek. Henüz tam olarak hazır değilim."

"Yakında alacaksın. Merak etme," dedim arabayı kasiyere doğru yönlendirirken. "Neden market alışverişimizi kendimiz yapıyoruz ki? Bunun için adamlarım var, biliyorsun."

Güldü, başını salladı. "Çünkü eğlenceli!"

"Eğlenceli mi?" Bir kaşımı kaldırdım, bir saniye bile inanmadım.

"Evet, eğlenceli! Seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor, en sıradan şeyleri yapmak bile olsa," diye göz kırptı, son derece samimi görünüyordu.

"Bu yüzle vakit geçirmeye kim karşı koyabilir ki, değil mi?"

Caia alay etti, gözleri muziplikle dans ediyordu. "Lütfen. Kendimizi kaptırmayalım. Seninle sadece acıdığım için birlikteyim. Yani, şu haline bak!" Dehşete kapılmış gibi yaparak yüzüme dramatik bir işaret yaptı. "Sanki seninle toplum içinde görünerek kamu hizmeti yapıyorum."

Alaycı bir ses çıkardım. "Ben de göz kamaştırıcı görünüşüm ve olağanüstü aletim için burada kalacağımı sanıyordum."

Sahte bir şokla ağzı açık kaldı ve şakacı bir şekilde beni itmeden önce etrafına bakındı. "Kes şunu, biri duyabilir!"

"Yine de gerçek değil mi?" Onu kendime çektim ve kıkırdarak kaçmaya çalışırken boynuna bir öpücük kondurdum. Beni bir suç mahalline tanıklık etmiş gibi görünen genç bir kasiyerle yalnız bırakarak dükkândan dışarı fırladı.

Zavallı çocuk.

Karımın talepleri olan kişnişe bulanmış karides tacos, yangın alarmı çaldırabilecek patates kızartması ve damak zevkini sorgulamama neden olan çilekli buzlu çay ile tıka basa doyduktan sonra, bu ay onuncu kez *Bir Alışverişkoliğin İtirafları*'nı izlemek üzere kanepeye çöktük.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" Caia'nın dudakları boynumda sıcak öpücükler bırakıyor, bacakları sahiplenici bir şekilde kalçalarımın dolanıyordu. En sevdiği filmin derinliklerine dalmıştık ve o da bırakmıyordu.

Film gecelerinde bir uzlaşmaya varmıştık: birimiz seçiyor, diğeri katlanıyordu. Bugün onun seçimiydi ve görünüşe göre yine bu lanet olası filmde karar kılmıştı. Neredeyse gözlerimi devirecektim ama kendimi durdurdum; bu filme bir güvenlik battaniyesi gibi sarıldığını biliyordum.

"Evet," diye iç geçirdim o bana sokulurken, sıcaklığı ayrılmayı zorlaştırıyordu. "Volk beni bu gece kumarhanede bekliyor."

"Ama *çok* geç oldu," diye dudak büktü, parmakları göğsümde tembel, dikkat dağıtıcı desenler çiziyordu. "Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Hayır," dedim ve yavaşça çekilmeden önce dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Bekleme, tamam mı? Yarın bunu telafi edeceğim."

Kollarını kavuşturdu, bana şakacı ama sinirli bir bakış attı. "Ona çok fazla sadıksın. Onu benden daha çok sevdiğini düşünmeme neden oluyorsun."

Güldüm, onu belinden kavradım ve bacakları kalçalarımın dolanacak şekilde kaldırdım. "Beni kıskanmaya başlama. En fazla birkaç saatliğine gideceğim.

Volk kardeşim gibidir, ama sen, Caia Romaniev, benim *tüm* lanet dünya."

Öpmek için eğildiğinde kaşları alaycı bir gülümsemeye dönüştü, ben geri çekilmeden önce dudakları dudaklarımda kaldı, sırtıttı. İçini çekti, "Ona seni benden uzaklaştırmayı bırakmasını söyle."

Onu kanepeye yatırdım ve dudaklarına son bir sert öpücük kondurdum. "Ona söyleyeceğim."

Bununla birlikte, otoparka doğru ilerlerken onu arkamda bırakarak dışarı çıktım.

Ceketimi masanın üzerine attım. "Onu nerede buldun?"

"Havaalanında," diye kıkırdadı Volk, sigarasından bir nefes çekti ve bacaklarını küçük metal masaya dayadı. "Marina onu bir taksiye binerken görmüş, elinde bir bavulla kaçmaya çalışıyormuş."

Tipik Marina.

"Benim için ona teşekkür et ama detayları anlatma," dedim ve gevezeliğe başlamadan önce onu durdurmak için elimi kaldırdım. Ona sikiyle nasıl teşekkür edeceğini duymama gerek yoktu.

"Neden burada olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Hayır," diye omuz silktim ve parmaklarımı çıtlattım. "Bu kişisel bir mesele."

Volk başını salladı, bacaklarını indirdi ve sigarasını yere atarak ayağa kalktı. Çıkmadan önce omzuma hızlıca bir şaplak attı. Masanın kenarına çöktüm ve ellerimi arkamda birleştirerek kendimi destekledim.

"Ah, Sadiek," diye iç geçirdim ve Volk'un onu bağladığı sandalyede kıvranışına bakarken başımı salladım. Kolları, bacakları ve gövdesi sıkıca bağlanmıştı, sesini bastırmak için ağzına kalın bir bant yapıştırılmıştı.

"Kaçabileceğini mi sanıyorsun, ha?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak alay ettim. "Benim kim olduğumu unuttun mu? Ben Alexsei Romaniev'im. Dünyanın en ıssız köşesinde saklanıyor olsan bile seni her yerde bulabilirim. Nedenini bilmek ister misin?"

Başını çılgınca salladı, alnından ter damlıyordu.

"Çünkü ben senin Azrail'inim. Senin acınası varlığına son verebilecek tek kişi benim. Sadece ben."

İplere karşı verdiği mücadele, çektiği acıdan daha fazla zevk almamı sağladı.

"Karımın tecavüzcüsüne acı çektirmenin mükemmel yolunu bulmak için bolca zamanım oldu," dedim kollarımı sıvayarak. "İlk başta, kafasına bir kurşun sıkmanın en hızlı ve en temiz yol olacağını düşündüm. Sonra asidi düşündüm ama kokusu çok iğrençti. Ayrıca, senin acı çekmeni istiyorum, benim değil."

Ağzındaki bandı sıyırırken karanlık bir şekilde kıkırdadım. Kıvranmasını izlemek büyük bir zevkti.

"Lütfen-"

"Sonra düşündüm, ya en büyük korkusu felaketi olduysa?" Gözleri endişeyle dalgalanırken, dudakları titrerken sakalımı kaşıdım.

"Lanet piç-"

"Yangın," dedim, yanımda getirdiğim benzin bidonunu kaptım ve etrafına geniş bir daire çizerek dökmeye başladım. "En büyük korkun bu, değil mi? Yangın mı?"

"HAYIR! LÜTFEN-"

"Nasıl anladığımı bilmek ister misin?" Yalvarışlarını görmezden gelerek bastırdım. Başını salladı, hıçkırıkları serbest kaldı.

"Çocukken anne ve babanı bir yangında kaybetmişsin. Bir araba patlamasında -kendini zor kurtardın. Sonra seni büyüten amcan şüpheli bir şekilde öldü. Hatırladığım kadarıyla zehirlenmişti. Ve sen, tüm gayrimeşru çocuklarınla ülkenin dört bir yanına dağıldın, hiçbirini sahiplenmedin."

Vücudunun her santimetresinin ıslandığından emin olmak için onu benzine batırmaya devam ettim.

"Lütfen! Çok özür dilerim! Onun senin karın olacağını bilmiyordum!" diye yalvardı, burnundan sümükler akıyordu, tüm vücudu titriyordu. "Sana her şeyi vereceğim! Bütün paramı, Rusya'yı sonsuza dek terk edeceğim! Beni bir daha asla görmeyeceksin! Seni Moskova Belediye Başkanı yapacağım! Dokunulmaz olacaksın!"

Bir kibrit çıkardım ve zalim bir gülümsemeyle parmaklarımın arasında döndürdüm. "Ah, Sadiek," diye mırıldandım, kibriti çakarken.

"Anlamadın mı? Ben zaten bu şehrin kralı."

Kibriti düşürdüm ve benzinin tutuşmasını izledim. Alevler kükreyerek canlandı, onu çevreledi ve çaresiz çığlıklarını sonunun soundtrack'ine dönüştürdü. Masaya yaslandım ve onun ateş tarafından tüketilişinin tadını çıkardım. Sonunda hak ettiği cehennemin tadına bakıyordu.

Uykusunu bölmemeye dikkat ederek yatak odamıza girdim. Kalan benzin ve ölüm kokusunu temizlemek için misafir odasında duş aldıktan sonra onun yanına döndüm. Yorganı kaldırıp Caia'ya sokulduğumda ve kolumu beline doladığımda sabahın erken saatleriydi, belki dört ya da beş.

Tenlerimiz buluştuğunda, kalp atışlarının avuçlarımın altında sabit ve sakin olduğunu hissederek iç çektim. Yumuşakça mırıldandı, daha da sokuldu, eli benimkinin üzerinde duruyordu.

Alnına nazik bir öpücük kondururken "Buradasın," diye fısıldadı. "Evet, uyumaya devam et," diye cevap verdim.

Boynuna ve omuzlarına öpücükler kondurduğumda kıkırdadı, sonra yüzünü bana çevirdi, bacaklarını benimkilerle birleştirirken eli hâlâ benimkine bağlıydı.

Kahretsin, üzerinde hiçbir şey yoktu.

Elimin daha aşağılara kaymasına izin verdim, kışını okşadım. "Seni seviyorum Caia," diye mırıldandım, eli enseme kavrayıp beni daha derin bir öpücüğe çekerken dudaklarıyla buluştum. Sıcak bedeni benimkine yaslanmıştı ve odanın loş ışığında, sadece yükselen güneşin soluk parıltısıyla, zümrüt gözleri parlıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Uykuya dalmaya başladığımda Caia'nın nazik dokunuşları, boynuma ve yüzüme kondurduğu tüy gibi yumuşak öpücükler beni uykuya daha da yaklaştırdı. Sıcak fısıltıları etrafımda dans etti ve tam rüyalara dalmak üzereyken hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek sözler söyledi.

"Ben... Ben hamileyim, Alexsei," diye nefes verdi.

İKİNCİ BÖLÜM REAPER

OcEAnOFPDF.cOM

CHAPTER

OTUZ SEKİZ

"Bazen gerçek olan hayaller, sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz hayallerdir."
- Alice Sebold

Caia

İki yıl önce.

Huzurun tadını çıkararak kapıyı yavaşça kapattım ve çıplak ayakla mutfağa doğru yürümeden önce gerindim. Alexsei elinde bir kase karışık yeşil salata, nefis bir şekilde gömleksiz ve pijaması aşağı sarkmış bir şekilde arkasını döndü. Kaseyi yere bırakıp kollarını açtığında gülümsemesi beni karşıladı. Hemen kucağına atıldım ve orada rahatladım - en sevdiğim yerde.

"Küçük canavar sonunda uyudu mu?" dedi burnumu öperek. Parmak uçlarıma basarak dudaklarına ulaştım ve onu öptüm.

"Evet," diye iç geçirdim dudaklarına karşı. "Seni sorup durdum ama işle meşgul olduğunu söylemek zorunda kaldım." Gözlerimi devirip kıkırdadım. "Şimdi, yarın birlikte parka gitmeniz bekleniyor, yoksa affedilmeyeceksiniz."

Sırtımı okşayarak bir kahkaha attı. "Bu tam da bizim oğlumıza benziyor. O da en az anne babası kadar yaramaz."

"Bugün bir yaşına bastığına inanamıyorum," diye fısıldadım, kendimi onun kucağından kurtardım ve Alexsei'nin tabaklarımızı ve içeceklerimizi çoktan hazırladığı yemek masasına yerleştim. Salatayı masaya koydu ve istakozlu makarnayı getirerek oturmadan önce ikimize de servis etti. Ona teşekkür ettim ve hemen yemeğe daldım.

"Ben de öyle. Biraz daha sana benzemeye başladı," dedi bir lokmayla ve küçük bir salata parçası çenesine yapıştığında kıkırdamadan edemedim. Yerimden kalkıp onu sildim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İkimizin mükemmel bir karışımı."

Alexsei elindekileri bıraktı ve masanın öbür ucundaki elime uzandı, başparmaklarıyla elimi okşadı. "Kesinlikle öyle."

Birkaç saniye sessizce oturduk, birbirimizin varlığına dalmıştık. Tam bir yıl önce, oğlumuz Lukyan evimizde dünyaya geldi ve bu neredeyse hayatıma mal olacak bir andı. Ancak acıya rağmen, onun küçük yüzünü görmenin ve ağlayışlarını duymanın katıksız sevinci her şeye değdi.

Mezun olduktan birkaç gün sonra hamile olduğumu ilk öğrendiğimde hissettiğim korkuyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Alexsei'ye söyleyecek cesareti toplayana kadar altı kez hamilelik testi yaptırmış olmalıyım, tepkisinden çok korkmuştum. Anne olma, bu dünyaya yeni bir hayat getirme fikri çok zordu. Alexsei'nin bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydim - ya bebeği istemezse? Ya beni terk ederse? Bu belirsizlik beni neredeyse eziyordu ama bir gece, başıma ne gelirse gelsin yüzleşmeye hazır bir şekilde haberi paylaşmaya karar verdim.

Tepkisini hiç tahmin etmemiştim. Yanaklarından süzülen sevinç gözyaşları ve tüm dünyayı aydınlatabilecek bir gülümsemeyle kesinlikle havalara uçmuştu. O gece bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse beni ikiye böleceğinden endişelendim.

Hamileliğim hem fiziksel hem de duygusal olarak gerçekten zor geçti. Her gün çeşitli sağlık sorunlarıyla karşılaştım ve üstüne üstlük, küçüğümüz bir ay erken gelmeye karar verdi ve bizi tamamen hazırlıksız yakaladı. Ama tüm bunlar boyunca Alexsei benim kayamdı. Her adımda yanımdaydı, rahatlık, güvence ve sonsuz sevgi sundu. Onun desteği zor zamanları biraz daha kolay atlatmamızı sağladı ve önümüze çıkan her zorluğun üstesinden birlikte geldik.

Silas'ın bir üyesinin bu kadar... tatlı olabileceğini kim bilebilirdi?

"Büyükannenden haber var mı?" Alexsei bardağını kaparak sordu. İçimi çektim. "Evet, Valeria bu öğleden sonra beni aradı."

Lukyan'a hamileyken, ayaklarım daha fazla dayanamayana kadar huzurevinde yarı zamanlı olarak çalışıyordum. Valeria hamileliğimi öğrendiğinde çok heyecanlanmıştı. Elinden geleni yaptı, kekler, turtalar, kekler, kurabiyeler pişirdi - canımın çektiği tatlı ne varsa, mutlaka almamı sağladı. Ve sonunda doğum yaptığımda, hayatımda gördüğüm en büyük zambak demetiyle kapımıza geldi.

Neredeyse iki yıldır, babuşkam sadece birkaç kez bilinçli oldu, ancak o anların her birinde orada olduğum için minnettarım. Evlilik haberimi onunla paylaştım ama evliliğime yol açan ideal olmayan koşullardan hiç bahsetmedim. Ona Alexsei ile nasıl o kadar çok seks yaptığımı ve beynimin bu adamı sevmeye karar verdiğini ya da yıllarca doğum kontrol hapı kullanmama rağmen beklenmedik hamileliğimi anlatmadım.

Geçen hafta Valeria uyanık olduğunu söylediği için onu ziyarete gittim. Bebeğimi de yanımda getirdim ki onu görsün ve her zamanki gibi yüzüne dokunup ilk gördüğünde yaptığı gibi miyavlasın. Ona bizim ufaklığın şimdiden nasıl ele avuca sığmaz olduğunu, sadece dört kelime bildiğini anlattım: anne, baba, park ve yemek için "miamiam". Şimdiden gösteriyi yönetiyor sayılır; tam bir minik diktatör. Ona sıkıca sarıldı, küçük tombul yanaklarını öptü ve kucağında uyuyana kadar sarı saçlarını okşadı. Ayrılmadan önce bizi ne kadar çok sevdiğini söyledi ve bir dahaki ziyaretimizde yanımda pavlovalar getirmemiz konusunda ısrar etti.

Çok az zamanının kaldığını biliyorduk.

"Doktor Valeria'ya muhtemelen sadece birkaç günü kaldığını söyledi..." Fısıldadım, kollarımı kavuşturdum ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Bardağını indirdiğinde oda sessizliğe gömüldü.

"Buraya gel."

Ayağa kalktım ve kucağına oturmam için yer açtığında ona doğru ilerledim. Bir eli hafifçe yanağımı okşarken diğeri belime dolandı ve beni kendine yakın tuttu.

"Son birkaç yıldır çok şey atlattı," dedim, gözlerim dolmuştu. "Ama şimdi huzura ihtiyacı var. Huzur bulmayı hak ediyor."

Sessizce başını salladı, yüzümü boynuna gömüp ona sıkıca sarılana kadar beni daha da yakınına çekti. Eli güven verici bir şekilde sırtımı okşamaya devam etti.

"O bir savaşçıydı, ama en cesur ruhlar bile eninde sonunda dinlenmek zorundadır," dedi yumuşak bir sesle.

Sonra birden oğlumuzun ağlama sesleri koridorda yankılandı. Kıkırdayarak omzumu öptü ve isteksizce gitmeme izin verdi, küçük çocuğumuzu uyutmaya çalışırken yemeğimi bitirmem için beni teşvik etti.

Evet, buna şüphe yok, o dünyadaki en iyi *koca*.

OceanofPDF.com

CHAPTER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Hayal edebileceğiniz her şey gerçektir."
- Pablo Picasso

Alexsei

Bana bakan çirkin kupalara ters ters baktım ve nefesimin altında bir dizi küfür savurma dürtüsüyle savaştım. Sigaramı yakarak dikkatimi odadaki moronlardan uzaklaştırmaya çalıştım. Lanet olası bir Salı öğleden sonrasında bu karanlık, kasvetli yerde oturup onların saçmalıkları ve beceriksizlikleriyle uğraşmaktansa yapacak çok daha iyi işlerim vardı.

Igor Kolombiya'da olduğu için Volk ve ben bitmek bilmeyen toplantılar içinde boğuluyorduk. Oradan çıkıp eve, küçük ailemin yanına dönmek için sabırsızlanıyordum.

"Belki Avrupa'dan yeni bir şeyler ithal etmeyi deneyebiliriz?" Kievnor endişeyle mırıldandı.

Sigaramın izmaritini kül tablasına atarak homurdandım. "Senin gibi eziklerden tavsiye almaya devam etseydim, Kievnor, hala sokaklarda kazıyor ve lanet fareleri yiyor olurdu. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve çeneni kapat."

Sessizlik odaya ağır bir battaniye gibi çöktü, adamlardan hiçbiri tam bir dakika boyunca sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Düşüncelerim karıma ve oğluma kaydı, yüzleri zihnimde canlandı. Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. I

Sadece üç saat önce yanlarından ayrılmıştım ve onları şimdiden çok özledim.

"Belediye Başkanı'nın sistemine girebilir ve ona kimin uyuşturucu sağladığını görebilirim. İki saniyemi alır," diye açıkladı Fronik, gergin sessizliği bozarak.

Beş adam birbirlerine ihtiyatlı bakışlarla bakıyor, her biri diğerini konuşmaya cesaretlendiriyordu. Ben Fronik'e dik dik baktım, 1.80 boyundaki cılız inek daha onlu yaşlarını bile yeni bitirmişti. Bilgisayar ve bilgisayar korsanlığı konusunda bir dahi olduğu kesindi ama bunun dışında tam bir yer israfıydı.

"Biz zaten biliyoruz," diye tersledi Volk. "Şimdi bilmek istediğimiz şey, sizin zavallı kıçlarınız yüzünden kaybettiğimiz parayı nasıl geri kazanacağınız."

Volk'un sözleri havada asılı kaldıkça odadaki gerilim artıyor ve adamlar arasında bir tartışmaya yol açıyordu. Suçlamalar ileri geri uçtu, ta ki Kievnor yersiz bir kabadayılık anında özellikle aptalca bir şey söyleyene kadar.

"Bu tam bir saçmalık Volk! Elimizdekilerle yapabileceğimizi yaptık," diye tükürdü Kievnor, sesi meydan okumayla titriyordu.

Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Beceriksizliklerinden ve didişmelerinden bıkarak yerimden kalktım, silahıma uzandım ve Kievnor'un gözlerinin tam ortasına nişan aldım. Tetiği çektiğimde silah sesi odada yankılandı ve bu lanet olası işe yaramaz toplantıya sonsuza dek son verdim. *Nihayet.*

O lanet sinir bozucu sesini bir daha duymak zorunda kalmayacağım.

"Evet," dedim, her biri korku ve inançsızlığın karışımını taşıyan lanet olası çirkin yüzlerini tarayarak. "Sıradaki kim olmak ister?"

"Marina nasıl?"

Asansöre doğru ilerlerken Volk bana sert bir bakış attı. "Siktir git."

Sırıttım. "Ah, kıskançlık sana yakışmıyor, Mikhail. Herkes benimki gibi güzel bir eşe ve sevimli tombul bir bebeğe sahip olacak kadar şanslı değil. Belki biraz estetik ameliyat senin için harikalar yaratabilir, biliyor musun?" I

Asansör kapıları arkamızdan kapandığı anda beşinci katın düğmesine bastı. "Kim bilir? Belki hüzünlü varoluşuna biraz renk bile katar," diye ekledim sırtarak.

Volk, "Konuşmaya devam edersen karının dul kalmasını sağlarım," diye karşılık verdi.

Bir kahkaha attım ve koridorda en sağdaki kapıya kadar onu takip ettim.

Denis Krosovar, bir sırtlanın bile taklit edemeyeceği kadar sahte bir sırtıyla kapıyı açtı. Adam bir hafta önce hapisten çıkmıştı ama parmaklıklar ardında değil de Maldivler'de tatilde olduğunu sanırdınız. Politikacı olmanın avantajları vardı - o kadar çok para vardı ki ölümden başka hiçbir şey size dokunamazdı. Birkaç yıl önce sekreterine ve kocasına saldırdığı ve zimmetine para geçirdiği için on yıla mahkûm edilmişti.

Bir parti arkadaşından 200 bin dolar.

Ama sadece bir hafta sonra çıktı.

Cinayet işlediği için hapisten yeni çıkmıştı. Bazıları için şok edici olsa da benim için değil, yargıç yeterli kanıt olmadığını iddia ettiği için ayak bileğine kelepçe takılarak evde sadece iki hafta hapis cezası aldı. Sanırım hakimın Krosovar'ın suçsuz olduğuna karar vermek için ihtiyaç duyduğu tek kanıt banka hesabına yatırılan 250 bin dolardı.

Krosovar, iki çıplak kızın karınlarının üzerine uzanıp patlamış mısır yedikleri kanepesine oturdu. Biri sarışın, diğeri kıvılcı saçlı, her ikisinin de basket topu olabilecek kadar büyük göğüsleri vardı. Onları taşımayı düşününce irkildim; acı verici olmalı.

"Sizin için ne yapabilirim beyler?" Krosovar, kıkırdarken sarışının kıkını rahatça okşayarak sordu.

"Anlaştık," diye cevap verdim, buzdolabına doğru yürüdüm, bir bira aldım ve bir tanesini Volk'a attım.

Krosovar çok zengin olabilirdi ama 15 milyon ruble fiyat etiketine sahip çatı katı, şık bir evden çok bir öğrenci yurduna benziyordu. Tangalar ve sütyenler her yere saçılmış, boş şampanya ve bira şişeleri yerlere dökülmüş, kokain ve ecstasy masaları süslemiş ve fast food artıkları mutfağı doldurmuştu. Evi ucuz parfüm, yemek, ter ve seks karışımı kokuyordu. Tam bir karmaşa.

"Anlaşma mı?" Kaşları çatıldı, eli hâlâ kızın kıkını okşuyordu.

Volk onun karşısındaki kanepeye yerleşti ve kıvılcı saçlı kız hemen ona sokuldu, sigarasını yakarken boynuna öpücükler kondurdu. Bu

Piç onu itmedi; onun yerine memesini yakaladı ve meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

"Vlad'ın mallarını almayı bırakıp tekrar bizden almaya başlarsan Silas'a olan borcunu sileriz," dedi Volk açıkça, kızıl saçlı boynuyla oynışırken.

Krosovar umursamazca kıkırdadı. "Vlad'ın sana kazık atacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız."

Vlad'ın da bize ihanet edeceğini hiç beklemiyordum ama Igor'un sırtına sapladığı bıçak gerçekten göz açıcı oldu.

"Vlad'ın üzerinde durma," diye araya girdim, biramdan bir yudum alarak. "O zaten kendi mezarını kazdı. Öte yandan senin hâlâ bir seçeneğin var Krosovar. Ne olacak?"

Volk aniden ayağa kalkıp kıkırdayan kızıl saçlıyı sürükleyerek götürürken ona doğru birkaç adım attım. Koridorda gözden kaybolurlarken arkalarından bir kapı çarparak kapandı ve ardından ani, tiz inilti apartmanda yankılandı.

Gözlerimi devirmiştim. Hızlı bir sevişme seansı için mükemmel bir zaman olduğunu düşünmek Volk'a kalmıştı.

Krosovar sırtıttı. "Kendini kandırıyorsun, Romaniev. Vlad'ın malı tehlikeli olabilir ama seninkinden çok daha güçlü."

Daha yakına eğildim, sabrım tükeniyordu. "Sana hayatını teklif ediyorum, Krosovar. Kabul et," dedim silahıma uzanarak, "ya da bırak."

Krosovar'ın sırtışı duraksadı. İniltilerin devam ettiği koridora baktı, sonra tekrar bana döndü. Gergin bir anın ardından başını salladı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Tamam, anlaştık."

Bunu hallettikten sonra doğruldum ve silahımı kılıfına soktum. "Mükemmel."

Bu sırada sarışın kız dizlerinin üzerine çökmüş, Krosovar'ın fermuarını açıp muhtemelen kokan eski sikini ağzına alırken kocaman göğüsleri sallanıyordu. İğrençti.

"Peki, sizi yalnız bırakayım," dedim ve kapıya doğru döndüm.

"Şimdiden döndün mü?" Sırttım ve telefonumu kontrol ettim. Saat 17:45'ti.

Volk arabanın kapısını çarptı ve dikiz aynasında saçlarıyla uğraşmaya başladı, sanki kaybedilmiş bir davayı kurtarmaya çalışıyordu.

"Vay, vay, Bay Speedy Gonzalez! Ama cidden, sizin gibi bir yüz ve bir penis eksikliği? Bu çok trajik bir durum," dedim ve motoru çalıştırıp sırtarak ofise doğru ilerlerken sahte bir sempati ile başımı salladım. "Görünüşe göre senin de sakin için ameliyat olman gerekebilir dostum."

Volk yolcu koltuğundan sinirli bir homurtu çıkardı. "Acele et lan. Açlıktan ölüyorum," diye bağırdı ve sanki onun sefaletinden ben sorumluymuşum gibi bana ters ters baktı.

"Çok mu sabırsızsın prenses?" Güldüm.

Volk uzanıp gösterge panelinden telefonumu aldı ve şeytani bir sırıtışla bir numara çevirdi. Hoparlöre verdi.

"Sen kimi arıyorsun?"

Cevap vermedi, sadece sırtarak arkasına yaslandı, ben de şehrin içinden geçerken kimi aradığını anlamaya çalışıyordum. Çok geçmeden Caia'nın sesi arabayı doldurdu, çok tanıdıktı.

"Merhaba, *zlotse*," dedi neşeyle ve sırıtmama neden oldu. "Selam-"

"Merhaba Caia," diye sözümü kesti Volk. "Alexsei az önce aletinin o kadar küçük olduğunu ve seni tatmin edemeyeceğini itiraf etti. Eğer gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni parçalara ayıracağımdan emin olabilirsin."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülmüştüm, gülmekle arabayı durdurup onu parçalamak arasında kalmıştım. Ne salak ama.

Caia'nın kahkahası arabanın içinde yankılandı. "Seni temin ederim Volk, kocam ne yaptığını biliyor. Senin sözde 'hizmetlerine' ihtiyacım olmayacak. Yine de teklifin için teşekkürler," dedi, sesinde küçümseme vardı.

"Sen kaybedersin," diye karşılık verdi Volk aramayı sonlandırmadan önce. "Kabul edelim, sana takılıp kaldığı için rol yapıyor. Gerçekten tatmin olmasına imkân yok," diye ekledi sırtarak.

Gözlerimi devirdim, çirkin suratını yumruklama dürtüsüyle savaştım, kendime bazı hakaretlerin cevapsız kalmasının daha iyi olduğunu hatırlattım.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum, karımı tekrar tekrar tatmin etmek istiyordum.

ÇAPTER KIRK

"Çocuklar sihri görürler çünkü onu ararlar."
- Christopher Moore

Caia

"Bak Lukyan, kuğulara bak!" Sırıtarak söyledim, onu kucağıma aldım ve göle yaklaştım, hevesle işaret ettim.

Kıkırdamaları havayı dolduruyor, sevimli dişsiz gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, tombul kolları zarif kuşlara dokunmak istercesine uzanıyordu. Oğlum da en az benim kadar bu parkı seviyor.

Alexsei'nin ilk fotoğraflarını burada çekmemin üzerinden iki yıl geçtiğine inanamıyorum. Portreleri hâlâ küçük ofis galerimde, Lukyan'ın doğumundan itibaren Alexsei'nin çıplak göğsüne yaslanmış, sarı saçları dolgun, burnu sevimli bir şekilde küçük ve küçük dudakları ayırık fotoğraflarıyla birlikte asılı duruyor.

Aylar boyunca kocam ve oğlumun birlikte ya da ayrı, parkta, evde, malikanede, her yerde ve her zaman sayısız fotoğrafını çektim.

Bir nostalji dalgası hissederek oğlumu kollarımda döndürüyorum, o gülerken minik bedeni bana yaklaşıyor. Bu anda zaman durmuş gibi görünüyor ve en sevdiğimiz yerde birlikte olmanın basit keyfini çıkarmamıza izin veriyor. Her biri kalbimin derinliklerinde saklanan değerli bir enstantane olan anılar zihnimi dolduruyor.

Bir çocuğa sahip olmanın bana bu kadar mutluluk getireceğini hiç düşünmemiştim. Sevgiyle dolup taşarak bebek arabasının park edildiği banka doğru yürüdüm ve oğlumu kucağıma oturttum.

"Seni çok seviyorum," dedim tombul yanaklarını öpücük yağmuruna tutarak. "Seni aya kadar seviyorum," diye devam ettim, kıkırdayıp yanaklarımı tutarken onu sevgi bombardımanına tuttum. O küçük pembe yanakları yiyebilirdim.

"Beni herkesin içinde ve bu küçük adamla aldattığına inanamıyorum. Sahip olduğumuz şeyin özel olduğunu düşünmüştüm, Caia."

Aniden durdum, başımı bile kaldırmadan teatral bir şekilde gözlerimi deviriyordum. "Oh hayır, Romaniev. Beni suçüstü yakaladın," diye cevap verdim, oğlumun karnını gıdıklarken pişmanlık numarası yapıyordum. "Üzgünüm ama kalbim bir seferde sadece bir küçük adamı kaldırabilir."

Alexsei alay etti. "Bebeğim, benim küçük bir yanımla olmadığını biliyorsun. Ama hatırlatmaya ihtiyacın varsa, bu gece tamamen seninim, sana ne kadar büyüyebileceğimi göstermeye hazırım."

Tanrım, kocam deli.

"Dur," diye bağırdım, oğlumun kulaklarını kapatırken gözlerim büyüdü. "Seni duyabiliyor, biliyor musun? Onun masum zihnini bozma!"

Ama ne yazık ki, benim küçük hainim neşeyle başını çevirdi, mavi gözleri yaramazca parıldarken bir aşağı bir yukarı zıpladı, babasına tekrar tekrar seslenirken kollarını havada salladı.

"İşte benim oğlum," diye güldü Alexsei ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Sonra yanıma oturdu ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekmeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Geç kaldın," dedim, gün batımını izlerken esnememi bastırdım, ışınlar büyük gölün içinde kayboluyordu. Öğleden sonra Lukyan'la birlikte bebek arabasında dolaşıyor ve dondurma yemek için mola veriyordum. Ne yazık ki, tıpkı babası gibi, benim küçük canavarım da fıstığa burun kıvırdı.

Alexsei daha önce mesaj atıp buluşma sözü vermişti ama işlerinin onu daha uzun süre meşgul edeceğini hissediyordum.

"Ve sanırım haklıydım."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Igor hâlâ dönmedi, bu yüzden Volk ve benim uğraşmamız gereken bir ton iş var."

Yorgun bir mırıltı çıkardım ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, günün yorgunluğunu hissediyordum. Bir bebeği neredeyse hiç durmadan eğlendirmek şaka değildi. "Demek Volk benim tatminsiz olduğumu düşünüyor, ha?" Sesimde bir parça eğlenceyle, "Demek Volk tatmin olmadığımı düşünüyor, ha?" dedim.

Alexsei'nin yüz ifadesi karardı, yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimi belirdi. "Şerefsizin teki," diye mırıldandı, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Telefonum çaldığında kıkırdadım.

Mankiev:

Bu gece torunumla tanışmak istiyorum.
Onu bana getir, Caia.

Babamı son gördüğümünden bu yana neredeyse iki yıl geçmişti ve hayat onsuz çok daha iyi olmuştu. Alexsei hayatımdan sonsuza dek çıktığını açıkça belirtmişti. Yine de, onu öldürmek istediğinden bahsettiğinde, yapmaması için ona yalvarmıştım. Ellerini bir hiç uğruna lekelemesini istemedim.

Babamın katlanabileceği en iyi cezanın tamamen yalnız kalmak olduğuna gerçekten inanıyordum.

Korkunç bir borcun içinde boğulduğunu ve karanlık işinin zar zor ayakta durduğunu, artık neredeyse hiç var olmadığını biliyordum. Ona karşı zerre kadar acıma duygusu beslemiyordum; kaderinin her parçasını ve daha fazlasını hak ediyordu.

Tabii ki hamileliğim ve bebeğimizin doğumu şehrin dedikodu değirmeninde bir yangın gibi yayılmıştı. Geçtiğimiz yıl boyunca babam çocuğumuzu görmek için acımasızca girişimlerde bulundu.

Alexsei'ye sürekli gelen taciz mesajlarından hiç bahsetmedim. Bunları paylaşmaya hiç niyetim yoktu, bunun sadece onun intikam hırsını körükleyeceğini biliyordum. Beni yıpratıyor olsa da bunu kendime saklamak en iyi hareket tarzı gibi geliyordu.

"Ne oldu?" Alexsei kaşlarını çatarak sordu.

Telefonumu hızla çantama geri soktum. "Yok bir şey, sadece Valeria tavsiye istiyor. Bu gece bir randevuya çıkacak," diye yalan söyledim, ona gerçeği söylemediğim için suçluluk duyuyordum.

Bir bakıma tamamen yalan söylemiyordum. Valeria bana daha önce mesaj atmış, yıllar sonra nihayet biriyle çıkacağını söylemişti ama gizemli erkeğinin kim olduğu konusunda alışılmadık derecede ketumdu. Merak etmeden duramadım.

"Hmm," diye mırıldandı, Lukyan'ı bebek arabasına geri yatırırken esnedi ve hemen gözlerini kapattı, küçük peluş kurduna sarıldı - hediyesi

Volk. "Peki, ona ne tavsiye ettin?" "Kucak dansı," diye gelişigüzel cevap verdim.

Kaşları havaya kalktı. "Kucak dansı mı?"

"Evet," diye omuz silktim ve sırtıtmamak için dudağımı ısırdım. "Biraz heyecana ihtiyacı var; onun için çok uzun zaman oldu."

Alexsei bir süre sessiz kaldı, az önce söylediklerimi düşündüğü belliydi. Kendimi tutamayarak ayağa kalktım, bebek arabasını aldım ve göl boyunca yürümeye başladım.

"Hiç kendi tavsiyene uymayı düşündün mü?" Alexsei bana yetişerek alay etti.

İnanamayarak alay ettim. "Hiç şansın yok. Benden bir kucak dansını hak etmiyorsun."

İmkânı yoktu, henüz kendime o kadar güvenmiyordum.

Bir kolunu omuzlarıma dolamadan önce kıcıma hafif bir tokat atarken dudaklarının kenarından bir sırtıma geçti. "Bunu göreceğiz."

Beni görmezden gelip Lukyan'la oynamaya devam ederken dudaklarımı büzerek ona şüpheyile baktım. Ona defalarca küçük bir asker bebeği gösterdi, ama her seferinde bebeğim hiç ilgi göstermedi.

"Çıktığın kişinin adı neydi? Unuttum."

Sağ elinde tuttuğu küçük polis arabasına uzanan oğluma gülümsedi. "Sana adını söylemedim çünkü bu seni ilgilendirmez," diye güldü Lukyan arabayı kapıp hemen fırlatırken. Nedense bebeğim o küçük polis arabasından nefret ediyordu.

Kollarımı kavuşturdum, şüphelerim artıyordu. "Ne saklıyorsun?"

Gözlerini devirdi ve kanepeye oturdu, ama oğluma oynaması için başka oyuncaklar vermeden önce değil. "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Evet, öylesin!"

"Değilim."

Göğsümü ani bir korku kapladı.

Hayır.

Olamaz.

Bu imkansız.

Ama yine de sormak zorundaydım.

"Lütfen bana Volk'la çıktığını söyleme," diye yalvardım.

"Ne?" Yüzü şokla buruşarak haykırdı. "Hayır! Yemin ederim o değil!"

İçime bir rahatlama doldu ve omuzlarım gevşedi.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım. Volk en iyi arkadaşım ile çıkmanın bir yolunu bulsaydı aklımı kaçırdırdım. Onu kızımın yakınında istemiyorum - zaten kocamı onunla paylaşmak zorundayım; en iyi arkadaşımı da paylaşmak istemiyorum.

Valeria'yı bugün çaya davet ettim çünkü genellikle Çarşamba öğleden sonraları çalışmadığını biliyordum ve randevusu dündü. Bu yüzden elimden geldiğince çok bilgiye ihtiyacım vardı.

Heyecanım bir anda tavan yaptı. "Ee, nasıldı? Seni nereye götürdü? Seks yaptınız mı? Bu-"

"Sakin ol," diye araya girdi, elleri omuzlarımdaydı. "Sen benden daha heyecanlısın ve Tanrı aşkına, randevuya giden bendim."

"Ama ben senin en iyi arkadaşınım ve sen bana hiçbir şey anlatmıyorsun," diye dudak büktüm. "Her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Valeria papatya çayından bir yudum aldı, usulca kıkırdadı, yanaklarına aniden pembe bir renk gelirken gözleri muziplikle parlıyordu. "Tamam, ama korkma."

Aman Tanrım, bu kesinlikle adamı tanıdığım anlamına geliyor.

Bacaklarımı hevesle çaprazlayarak, "Yapmayacağım," diye söz verdim.

"Pekâlâ," diye başladı Valeria yavaşça, derin bir nefes alarak. "O... benden daha genç."

Meraktan gözlerim büyüdü. "Ne kadar genç?"

Lukyan'ın mırıldanması ve oyuncağıyla oynamasıyla bölünen bir anlık sessizlik oldu.

"Valeria!" Şok içinde haykırdım. "Ne kadar genç?" "Çok

daha genç..." diye mırıldanmadan önce tereddüt etti.

"Aman Tanrım," diye kahkahayı patlattım, inanamıyordum. "Seni puma!"

Buna inanamadım! Valeria'nın genç erkeklerden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim.

Valeria sinirli bir şekilde kıkırdadı ve elini kaldırdı. "Beni yargılamayı bırak!"

"Değilim," dedim kahkaha krizleri arasında, gözlerimden yaşlar süzülürken ve yanaklarım acırken. "Ama bekle... kaç yaşında?"

Fincanını yere bırakan Valeria ayağa kalktı ve Lukyan'a uzandı, oturma odasında dolaşırken onu kollarının arasına aldı, omzuna yaslanan Lukyan'ın saçlarını okşadı. "Tamam, ama bekle, bu sefer korkma çünkü... onu tanıyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam..."

Daha genç olabilecek ve Valeria'nın çıkabileceği tanıdığım erkekleri düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir isim gelmedi.

"Valeria, dökül-"

"Ben Dve."

Ağzımdan şok olmuş bir nefes kaçtı ve ağzımı öyle bir açtım ki milyonlarca sinek içine sığınabilirdi. Dondum kaldım, onun açıklamasını algılayamadım.

"Dve?" Sonunda kekelemeyi başardım.

Valeria yavaşça başını salladı. "Evet, ben Dve." Gözlerimi hızla kırıştırdım, düşüncelerim dönüyordu.

"Alexsei'nin Dve'si mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrar sordum. "Dve yataktaki iki saniyelik performansıyla ünlü olan adam mı? O Dve mi?"

Dve ile ilk kez iki yıl önce Igor'un ofisinde karşılaştığımı hatırladım. Babam benden bazı belgeleri bırakmamı istemişti ve odanın dışında telefonunda bir boks oyununa dalmış olan Dve ile karşılaşmıştım. Geniş omuzları ve büyük pazularıyla 1.80'in üzerindeki heybetli boyuna rağmen şaşırtıcı derecede iyi ve biraz da utangaç görünüyordu. Babamın içeride beklediğinden bahsetti, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymuyordum.

Haftalar sonra, düğünümünden birkaç gün sonra, Alexsei'ye adının ne olduğunu sordum ve bana "Dve" dedi, iki rakamında olduğu gibi, çünkü bir bayanla ilk kez sadece iki saniye sürdü. Bu lakap aklımda kaldı ve herkes onu böyle çağırıyor. Zavallı şey.

"Daha çok benimle iki saat gibi, sevgilim, ama-" Valeria'nın sözleri düşüncelerimi böldü.

Gözlerim daha da büyüdü ve yorumuna gülmekten kendimi alamadım.

"Bekle! Nasıl... Ne zaman... Ne?" Tutarlı bir soru formüle etmeye çalışarak kekeledim.

Valeria bana geniş bir gülümseme verdi. "Biliyorum, bu çok şaşırtıcı. Bunun olmasını planlamamıştık."

Tamamen suskun kalmıştım. Acaba Alexsei biliyor muydu? "Ne demek istiyorsun?"

Oğlumla birlikte yürümeye devam etti, ritmik hareketler onu rahatlatırken oğlum kollarında uyuyakaldı, dudakları aralandı ve küçük homurtular çıkardı. "Şey, sana biraz yalan söyledim, ama korkma," diye itiraf etti.

Ben de ayağa kalktım, bardaklarımızı aldım ve lavaboya koymak için mutfığa yöneldim. Kaşlarım çatıldı. "Tamam, şimdi tamamen çıldıracağım."

Valeria dudağını ısırarak gergin bir şekilde kıkırdadı. "Aslında birkaç aydır çıkıyoruz..."

"NE?" Nefes nefese kaldım, elim ağzımı kapatıp sesimi bastırmak için havalandı. Oğlumu uyandırmak istemiyordum. Ya da daha kötüsü, onu korkutmak. "Ne?" Ellerimi kalçalarımın altına koyarak kısık bir ses tonuyla tekrarladım.

"Biliyorum," dedi Valeria, bana yaklaşıp elimi tutarak. "Lütfen beni affedin! Sadece bunun bir şeye yol açıp açmayacağını görmek istedik ve-"

Kafam karışmıştı, kollarımı kavuşturdum. "Bekle... Siz ikiniz nasıl tanıştınız ki?"

Valeria durakladı, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi, ancak gözleri bir parça suçluluk duygusunu ele veriyordu.

"Valeria..."

"Bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum-"

"Valeria," diye sözünü kestim, ses tonum keskindi ve ona delici bir bakış fırlattım. "Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?"

Yutkundu, yüz ifadesi gergin bir şekilde değişti. "Düğün gecenizde bana silah doğrulttuğunda..."

Sessiz kaldım, gözlerim şoktan neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Tanrım, bu doğru. Neredeyse unuttuyordum. Ama bekle... Onu silah zoruyla alıkoyan biriyle mi çıkıyor? Ciddi misin? Biz gerçekten en zeki ikili değiliz.

"Sonra oğlunun vaftiz töreninde birbirimizi tekrar gördük ve her şey... tıkırdadı."

"Kilisede mi?" Tamamen şaşırılmış bir halde sordum.

Alexsei, Lukyan'ı vaftiz etmekte ısrar etmiş, büyükbabasından kalan bir geleneği sürdürmek istemişti. Sadece yakın aile ve arkadaşlarımızın katıldığı samimi bir tören oldu ve bizi evlendiren rahip tarafından yönetildi. Çok güzel bir törendi.

"Evet."

"Tamam..."

"Herkes gittikten dakikalar sonra aynı kilisede seks yaptık," diye hızla itiraf etti.

"Kilisede mi?!" Ellerim şok içinde havaya kalktı, çenem yere çarptı, gözlerim karpuz gibi açıldı.

"Otoparkta," diye itiraf etti Valeria, yanakları suçluluk duygusuyla kızarmıştı. Başım dönüyordu. Sıradan bir çay eşliğinde duymayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Bir zamanlar benim için huzurlu ve kutsal olan o kilisenin görüntüsü zihni, şimdi tamamen beklenmedik ve müstehcen bir imgeyle lekelenmişti.

"Valeria," diye güldüm, başımı sallayarak. "Bil diye söylüyorum, *kilisede* Tanrı için diz çökmen gerekir, bir erkek için değil!"

Valeria kıkırdadı. "Biliyorum, lütfen beni yargılama! O da-"
Kulaklarımı dramatik bir şekilde kapattım. "Bilmek istemiyorum!"

Geniş geniş sırttı. "O beni mutlu ediyor, Caia. Gerçekten mutlu ediyor."
Eminim şimdi iki saatlik seks seansları için özellikle heyecanlıydı. Lanet olası Dve ile. Buna hala inanamıyorum.

"O halde önemli olan da bu," diye cevap verdim ve ona yandan sıcak bir şekilde sarıldım.

Tanrım. Sanırım hayat hiç beklemediğimiz bir anda bizi şaşırtıyor.

o.

ChapTer

İLK-BİR

"Hayatınız boyunca iki arkadaşınız olursa şanslısınız demektir. Eğer bir tane iyi arkadaşınız varsa, çok daha şanslısınız demektir."

- S.E. Hinton

Alexsei

Telefonum art arda üçüncü kez çalarken Caia'yı kolumla beline sımsıkı sararak kendime çektim. Kısık bir hırıltıyla yine duymazdan geldim ama ısrarcı bir sinek gibi vızıldamaya devam etti.

"Cevap ver," diye mırıldandı Caia, yarı uykulu bir halde. "Güzellik uykumu mahvediyor."

Kıkırdadım, onu başından öptüm, sonra yataktan kalkıp oturma odasına geçtim, onu ya da oğlumuzu uyandırmamak için kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

"Çok önemli olsa iyi olur, yoksa telefonu kapattığımda gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için birini gönderirim," diye tısladım telefona, kanepeye çökerken.

Diğer uçta Angelo'nun kahkahası duyuluyordu. "Ah, Romaniev. Her zaman büyüleyici."

"Çabuk ol," diye tersledim, çoktan sinirlenmiş bir halde arkama yaslandım.

Angelo dramatik bir şekilde iç çekti. "Ah, nasıl olduğumu sorman ne kadar hoş, *stronzo*."

Alaycılığını görmezden gelerek balkona çıktım, gece havası tenimi serinletiyordu. Bir sigara yaktım, dumanın odadan uzakta kalmasına dikkat ettim.

Angelo Lazzio tüm İtalyan Don stereotiplerini bünyesinde barındırıyordu: milyarder, playboy, Amerika'nın en büyük sanat şirketlerinden birinin CEO'su. Central Park'a bakan çatı katının değeri 35 milyon doların üzerindeydi. Paris, New York, Tokyo ve Cape Town'a dağılmış restoranları vardı. İşler. Igor'la sıkı fıkı olan babası sayesinde birkaç yıl önce tanışmıştık.

"Dur tahmin edeyim," diye bir duman bulutu çıkardım. "Köpeğini yine kaybettin ve onu bulmak için dünyanın öbür ucundan bana ihtiyacın var."

"Giorgio'yu bu işe karıştırma," diye hırladı Angelo. "Zavallı bebeğimin gözü enfeksiyon kaptı; veterinerden yeni geldi."

Sırıttım. Pofuduk Pomeranian'ı Giorgio, Angelo'nun herhangi bir bağlılık biçimine sahip olduğu en yakın şeydi. Hiçbir kadın onu bağlı tutamazdı, bu yüzden bir köpeği tercih etti.

Bir nefes daha çekerek içimi çektim. "Peki, bu gerçekten neyle ilgili?" "Bana borçlu olduğun o küçük iyiliği hatırlıyor musun? Şimdi ödeme zamanı."

Alçak sesle homurdandım. Birkaç yıl önce, Kolombiya'dan kaçtıktan sonra Angelo beni New York'taki pahalı restoranlarından birine yemeğe davet etmişti. Babasının Brooklyn'deki kulüplerinden birine gittiğimizde gece kaosa dönüşmüştü. Bazı serseri haydutlar "kendi bölgelerinde" bir Silas görmekten hoşlanmadılar.

Pislikler.

Tepki veremeden kafama bir silah dayandı. Angelo tetiği çekmeye fırsat bulamadan adamın kafasını kırdı. Ona bir borcum olduğunu söylemişim ama bu şakadan öte bir şey değildi. Ama Angelo'nun uzun bir hafızası vardı ve belli ki şaka yapmıyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Lazzio."

"Sana NYC'de ihtiyacım var. EN KISA ZAMANDA."

Bir kaşımı kaldırdım, içgüdülerim alevlendi. Angelo asla önemsiz bir şey için aramazdı ve eğer ciddiye, dikkatimi çekmeye değerdi.

"Yarın orada olacağım," dedim, sigarayı söndürdüm ve aramayı kestim.

Ne zaman döneceksin?" Caia usulca sordu, üzerinde hâlâ pijamaları vardı - benim tişörtlerimden biri kalçasının ortasına kadar sarkıyordu, külotu zar zor görünüyordu, saçları örülmüştü ve gözleri uykudan ağırlaşmıştı. Gitmek zorunda olduğum haberini vermekten nefret ediyordum ve o da bu durumdan hiç hoşnut değildi, ben de öyle.

"İki gün içinde," diye cevap verdim.

İçini çekti, dudakları küçük bir dudak büküşü oluşturdu. "Bu çok uzun."

Oğlumuzu kucağıma aldım, ona sıkıca sarıldım ve minik parmakları yüzümü kavrarken tombul yanaklarını öpücüklere boğdum.

"Ben yokken annene iyi davran, tamam mı?" Küçük ayak parmaklarını gıdıklayarak gülümsedim.

Lanet olsun. Onları özleyeceğim.

Onu yatağına geri yatırdım ve yumuşak müzik çalan şimşek oyuncağını ona uzattım. Caia'ya dönerek onu elimden tutup kendime çektim ve kollarımı beline doladım. "Biliyorum, *moya solnyshka*," diye mırıldandım ona sıkıca sarılarak. "Çabucak halledeceğim, söz veriyorum."

Kollarını kavuşturdu, yüzünde hayal kırıklığı titreşirken somurtması derinleşti. Eğildim, yanlarını şakacı bir şekilde gıdıklamadan önce dudaklarını benimkilerle hafifçe okşadım. Direnmeye çalıştı ama kahkahası kaçtı ve kollarını açarak boynuma doladı ve beni daha derin bir öpücüğe çekti.

Caia isteksizce başını salladı. "Tamam."

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Seni her fırsatta arayacağım."

Onu bırakarak çantamı ve ceketimi aldım. "Dve'den bir şeye ihtiyacın olursa gelip seni gezdirmesini istedim."

Gözleri panik içinde açıldı. "Hayır! Dve olmaz!"

Kaşlarım çatılmış bir halde ona döndüm. "Dve'nin nesi var?"

Rahatsızca kıpırdandı, kolunu kaşadı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Onu görmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Neden?" Zihnim bir anda karardı; ona ne yapmış ya da ne söylemişti?

Başını sallayarak beni başından savdı. "Unut gitsin." "Söyle bana," dedim, hayal kırıklığım artıyordu. "Bir şey değil-"

"Caia, söyle bana."

Eğer ona bir şey yaptıysa, onu öldüreceğim.

İç çekmeden önce dudağını ısırđı. "Tamam..." Yatağa geri oturdu, bir yastığa sarıldı, utangaç görünüyordu. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama... Valeria'yla çıkıyor."

Sessiz kaldım; eğlencem nötr bir ifadenin ardına zar zor gizlendi. Caia nefesini tutarak yastığı bana doğru fırlattı, ben de yüzüme çarpmadan yakaladım ve kahkahamı tutamadım.

"Biliyor muydun?!" diye haykırdı, öfkeyle ayağa kalkarak. "Ve bana söylemedin mi?"

Hâlâ kıkırdayarak kapıya doğru ilerledim ve ayakkabılarımı giydim. "Caia, Dve'nin kimi becerdiği umurumda değil; bu onu ilgilendirir, beni değil."

Oğlumuzu kucağına aldı ve oturma odasındaki oyun parkına yerleştirdi, çıplak ayakla beni girişe kadar takip ederken ayak sesleri hızlı ve sinirliydi.

"şunu söylemeyi kes!" diye tersledi.

"Ne diyorsun?" Eğlenerek ona baktım.

"Ne var biliyor musun!" Zümrüt gözleri kızgınlıkla karardı, bu karşı konulmaz bulduğum bir şeydi. "Onlar çıkıyorlar, sadece..." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Her neyse, onu görmek istemiyorum. Yürüyeceğim ya da arabalarınızdan birine bineceğim. Ona ihtiyacım yok."

Başımı salladım ve onun utancına sııttım.

"İnsanlar *çıkıldıklarında* genellikle *sevişirler* bebeğim," diye takıldım, kalçalarını kavradım ve boynunu öpmek için başımı eğdim. "Tıpkı bizim yaptığımız gibi." Tenini ısırđım ve kıcını sıktım. "Ve geri döndüğümde, seni bütün gece becereceğim-"

"Alexsei!" Beni itti, yanakları pembeleşmişti.

"Tamam, tamam." Sırtarak ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Sana ve Lukyan'a güzel bir hatıra getireceğim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Güzel. İyi yolculuklar."

Son bir öpücük için eğildim, Lazzio ve onun fare istilasına uğramış şehriyle uğraşmak için onları geride bıraktığım için çok sinirliydim.

ÇAPTER KIRK İKİ

"Her yıldız, düşene kadar ulaşamaz olduğunu düşünür."
- Tamerlan Kuzgov

Alexsei

Adamın bacağını dürttüm ama kıpırdamadı. "Evet, adam öldü," dedim kollarımı kavuşturarak.

Scarlett hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü kapatarak, "Aman Tanrım," diye bağırdı.

Angelo gözlerini devirerek, "Onun öldüğünü biliyoruz," diye tersledi. "Bunun için sana ihtiyacımız yok, Sherlock."

İçimi çektim. "Pekala, planımız nedir?"

Otel odası sadece Scarlett'in hıçkırıklarıyla sessizliğe gömüldü. Üzerinde kırılmış bir tişört ve morarmış bacaklarını zar zor örten parçalanmış mini deri bir etek vardı. Bir striptizcinin üzerinde görmeyi bekleyeceğiniz türden yüksek topuklu ayakkabıları ona kontrolden uzak biri görüntüsü veriyordu. Titriyordu, tüm vücudu paramparça olacakmış gibi titriyordu.

"Onu öldürdüğüme inanamıyorum," diye kekeledi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"O" derken, yere yığılmış cansız bedeni kastediyordu. Yatağının altında saklanan, muhtemelen onu uyuşturmak ya da daha kötüsünü yapmak için doğru anı bekleyen rastgele sürüngen.

Uluslararası bir süperstar olan Scarlett, sapık takipçilerden ve akli dengesi yerinde olmayan hayranlardan payına düşeni alıyordu. Birkaç hafta önce, elli yaşlarında bir deli, performansı sırasında elinde bıçakla sahneye atlamıştı. Scarlett yaralanmadan önce güvenliği onu güçlükle durdurabilmişti.

    adamın Hawaii g  leğini  eki tirirken sırtarak, "Stres yapma, muhtemelen bunu hak etmiştir," dedim. "   g  leğe bir bakın. Modaya karşı   lenen suçlar     le cezalandırılmalı."

Scarlett ba ını kaldırdı, hıçkırıklara bo ulmadan   nce g  ya larına bo ulmu  y    s  zlerimi algıladı.

"Ee, ne oldu?" Sakalını ka ıyan ve daha iyi bir yerde olması gerekiyormu  gibi saatine bakan Angelo'ya d  nerek sordum.

"  eri girdi, tuvaleti kullandı ve do ruca yatağına gitti. Tam uykuya dalıyordu ki adam hap ırdı," dedi Angelo omuz silkerek. "Kadın korkmu , adam s    nerek dışarı çıkmış, kadın da lambayı kapmı ," diye yakınlarda duran parçalanmış fildi i lambayı  aret etti, "ve kafasına vurmu . Onu bayılttı, boynu karyolaya çarptı ve üçte     ."

Scarlett ba ını kaldırdı, taze g  ya ları yanaklarından aşağı s     yordu.

Scarlett Harper'la ilk kez Angelo'dan iki yıl sonra tanı mı tım. Bir keresinde alkollü araç kullanmaktan tutuklandıktan sonra  ıldırmı  bir halde onu aramı tı. Doğal olarak ben de peşine takıldım. Kendimizi bir polis karakolunda bulduk ve orada kocaman g    leri, ateş gibi kızıl saçları ve hayalet olabilecek kadar beyaz bir teni olan bir kadınla tanı tım. Yıllar boyunca Angelo onun kurtarıcısı rol    oynamı , ne zaman ba ını belaya soksa yanına ko mu tu. Ona karşı neden bu kadar koruyucu olduğunu hiç sormadım ama hep   leydi.

Scarlett yıllardır bir tren enkazı gibiydi ve d  r  t olmak gerekirse, hiçbir şeyin de i ti ini g     yordum.

"Korkmu tum," diye inledi hıçkırıklar arasında. "Lambanın onu bu kadar... k  t  yaralayaca ını bilmiyordum."

Angelo ve ben g  lmemek için birbirimize baktık.

"Tabii ki Scar'," dedim sempati numarası yaparak. "      lambalar çok yumuşak ve sevimli."

Elinin tersiyle y      sildi, rimeli onarılamayacak kadar lekelenmi ti. "Ben sadece panikledim."

Angelo kıkırdadı. "Ona g      g  sterdin."

Scarlett'in y  z ifadesi kederden pani e d  n    . "  imdi ne yapacağım ben?"

Omuz silktim. "Cesedi gömün ve yolunuza devam edin. Dürüst olmak gerekirse, bunun için beni lanet Rusya'dan buraya neden sürüklediğinizi anlamıyorum." Yerdeki cesedi işaret ettim.

Angelo yatağa oturdu. "Biri onu öldürmesi için para vermiş." Bir kaşımı kaldırdım. "O bir hayran-"

Angelo sözümü kesti. "Arka cebinde kırk bin dolar nakit para buldum. Telefonunda 'Bitti mi?' yazan bir mesaj var."

Sırıttım. "Belki de lüks bir tur paketi için para biriktiriyordu. Bilirsiniz, öbür dünya için ön sıradan koltuklar."

Scarlett bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Bu hiç komik değil, Alexsei."

Angelo odada volta atıyordu, sesi karanlıktı. "Onu kimin tuttuğunu bulmamız gerekiyor."

Kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı Scarlett'e diktim. "Hiç düşmanın var mı?"

Ünlü olmanın elbette avantajları var - para, uyuşturucu, size tapan hayranlar. Ama aynı zamanda sizi ölü görmek isteyen bir sürü insan da var.

Scarlett başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır..."

Angelo volta atmayı bıraktı. "Daha derine inmeliyiz."

Sonra Scarlett'in nefesi kesildi, gözleri dehşetle irileşti. "Bekle! Sanırım beni kimin öldürmek istediğini biliyorum."

İçimi çektim, bir elimi çenemde gezdirdim. Sanırım gecenin bitmesine daha çok vardı -sadece benim lanet şansım.

CHapTer İLK ÜÇ

"Hayal kırıklığına ve öfkeye elveda. İnsanlar kayalar ve dağlar için
nedir ki?"

- Jane Austen

Caia

Valeria'nın az önce açıkladığı şeye inanamayarak nefes nefese kaldım.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadım, koltuğuna çöktüm. Valeria masasındaki dosyaları karıştırmaya devam etti, kaşları çatılmıştı, sonra bir tanesini yakındaki çöpe attı.

"Evet, dün sabah tek başına uykusunda vefat etti," dedi Valeria omuz silkerek, başını kaldırmadan.

"Sanırım Alexsei'yi arayıp ona haber vermem gerekecek..." Önümdeki zor konuşmadan korkarak sözümü yarıda kestim. Yüzlerce kilometre ötedeki kocama babasının öldüğünü söylemeyi düşünmek yürek burkucuydu.

Valeria ayağa kalktı, dudaklarından bir esneme kaçtı, sonra yanıma oturdu ve Lukyan'ın arabasını hafifçe salladı. Küçük oğlum mışıl mışıl uyuyordu, minik kırmızı dudakları aralanmıştı ve yumuşak hırıltılar çıkarıyordu. Lukyan babasının tıpatıp aynısıydı -Alexsei'nin burnu, dudakları ve gözleri bu minik versiyonda toplanmıştı. Alexsei bu kadar uzaktayken, küçük oğlum daha da büyük bir nimetti.

"Çoktan aradım. Dün Alexsei'yi arayıp haber verdim," dedi Valeria, koltuğa gömülmüş, başını arkaya yaslamış, şakaklarına masaj yaparken gözlerini kapatmıştı.

Bir kaşımı kaldırdım. Bu sabah Alexsei ile konuşmuştum ve tek kelime etmemişti. "Oh, ne dedi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Valeria esnedi, kollarını kavuşturdu, gözleri hâlâ kapalıydı. "Kendisine haber verdiğim için teşekkür etti ve gerisini Silas'ın halledeceğini söyledi."

Geri kalanı mı? Bu da ne demek şimdi?

Valeria iç geçirdi. "Ve sonra telefonu kapattı."

Geçen yıl boyunca Alexsei'ye birkaç kez babası ve soyadları arasındaki tuhaf fark hakkında soru sormaya çalışmışım - onun için Novanski, kocam için Romaniev. Her seferinde, Alexsei yıllarca kapattığı yaraları yeniden açmak istemeyerek konuyu geçiştiriyordu. Saygımdan dolayı bu konuyu kapattım ama merakım devam etti ve aklımın bir köşesinde çözülmemiş bir gizem gibi fısıldamaya devam etti.

Valeria tekrar esnedi.

"Dün gece uyuyamadın mı?" Kıkırdadım.

"Hayır," diye içini çekti, gözleri sırtarak açıldı. "Dve bu şeyi yaptı-"

"Ayrıntılara ihtiyacım yok," diye araya girdim, başımı sallayarak. "Özellikle de Dve ile ilgili olanlara."

Ayağa kalktım ve Lukyan'ın bebek arabasının emniyet frenini açtım.

Dve dün gece Alexsei'ye belgeleri bırakmak için uğramıştı ama onunla göz göze gelemedim bile. Bunu yaparsam yanlışlıkla ikiyüzlülüğünü yüzüne vuracağımdan korkuyordum ve bunun nasıl sonuçlanacağını ikimiz de biliyorduk.

Valeria gözlerini devirdi. "Peki, peki. Devam et, sorumluluk sahibi bir anne ol. Unutma, Lukyan büyüdüğünde kuşlar ve arılar hakkında sorular sorduğunda, tavsiye için bana gelme!"

Kıkırdadım ve bebek arabasını kapıya doğru ittim. "Teşekkürler Val. Bunu aklımda tutacağım."

"Oh bekle!" Valeria aniden telaşlanarak haykırdı. "Sana söylemeyi unuttum! Baban dün gece büyükannenizi ziyaret etmek için uğradı ama o uyuyordu, bu yüzden sadece on dakika kadar kaldı. Yakında onu ziyaret etmeni hatırlatmamı söyledi, yoksa, tırnak içinde söylüyorum, 'bu işi kendi halledecekmiş!'. Sinirle gözlerini kırıştırdı. "Beni ürpertti, Caia."

Kalbim parçalandı. Babamdan kaçıyor, mesajlarını ve aramalarını görmezden geliyor, beni rahat bırakmasını umuyordum. Ama Babushka'yı hiç ziyaret etmemişti.

O hastayken. Şimdi durması için mi? Kesinlikle bir tehdit.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim, ellerim bebek arabasını öyle sıkı kavıyordu ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Lukyan'la tanışmak istiyor ama ben reddettim. Son bir yıldır ısrarcı davranıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Valeria yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Alexsei tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

Alnımı ovuşturdum, endişem kabarıyordu. Kocamdan bir şeyler saklamaktan nefret ederdim.

"Ona söylemedim," diye fısıldadım, neredeyse Alexsei'nin beni New York'tan duyabileceğinden endişeleniyordum.

Valeria'nın nefesi kesildi. "Olamaz, Caia. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü!"

"Biliyorum ama Mankiev'in bu konuyu kapatacağını ve sefil hayatına devam edeceğini düşünmüştüm," diye yüzümü buruşturdum. "Ama unutmuşum, onun hayatı ancak benimki sefil olduğunda iyi oluyor."

Bu benim lanet babam. Bükülmüş, acımdan zevk alıyor. Ondan uzak durmak tedavi edici oldu, ama yine de dehşete kapılıyorum - sadece dikkatimi çekmek için yapabileceklerinden korkuyorum.

Valeria içini çekti. "Üzgünüm ama Alexsei'ye söylemek zorundasın."

"Yapacağım," dedim ve elimi onun elinin üzerine koyarken sözünü kestim. "Ama önce gitmem gereken bir yer var."

Yanağına bir öpücük kondurdum, bebek arabasını hızla dışarı ittim ve göğsümde yayılan bir ateşle kararlılıkla arabaya doğru ilerledim.

Babamın ofisine hışımla girdim, adımlarım kasıtlıydı, gözlerim bir savaş alanına giriyormuşum gibi kısılmıştı. Vücudumdaki her kas gergindi, savaşa hazırды.

Girişin yanındaki deri koltuğa yayılmış olan Drayi tembel tembel sigarasını içiyor, diğer elinde ucuz bir araba dergisi tutuyordu. Bakışlarını neredeyse hiç kaldırmıyordu ama duruşundaki değişiklik dikkatlerden kaçmadı; yırtıcı hayvan odadaki bir diğerini tanıyordu.

"Vay, vay, Caia," diye söylendi, dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Bugünlerde iyi görünüyorsun. Sanırım artık sana MILF diyebilirim, ha?"

Yüzündeki sırtış, eski yaralara saplanmış bir hançer gibiydi. Ona öldürebilecek bir bakış fırlattım, onun hastalıklı küçük oyununa katılmayı reddettim. Sessizlik de aynı derinlikte kesebilirdi.

Ben cevap veremeden ofisin kapısı çarparak açıldı ve babam hışımla içeri girdi. Öfke yüz hatlarını çarpıtmıştı; kaşları çatılmış, dudakları gerilmiş, gözleri uğursuz bir şeyle kararmıştı.

İşte oradaydı. Kabusumun vücut bulmuş hali. Gerçek şeytanın ete kemiğe bürünmüş hali.

"Torunum nerede?" diye sordu, sesi taşa sürtünen bir bıçak gibiydi. Soru yoktu, sadece emir vardı. Sanki hâlâ bana hükmedebilir, aldığım her nefesi kontrol edebilirmiş gibi.

Onu Lukyan'ın yanında düşünmek mi? Cesedimi çiğnemedim.

"Onu evde bıraktım," dedim, sesim sabitti ama öfkeliydim. Oğlumu asla ele geçiremeyecekti. Ne bu hayatta, ne öbür dünyada, ne de cehennem donduğunda.

Yüzü karardı. Aramızdaki sessizlik ağır ve baskıcı bir şekilde uzadı. Hava kalınlaştı ve bir anlığına bir korku titremesi kararlılığımı tırmaladı. Burada tek başıma olmak pervasızlıktı. Doğruca aslanın inine girmiştım ama sırtım çoktan duvara dayanmıştı.

Savaşmadan gitmeyecektim.

Hatıralar zihnimi tırmalıyor, gömülü kalmayı reddediyordu. On yaşındaydım, henüz çocuk sayılırdım, oturma odasında oynuyordum, masum ve kaygısızdım. Perdelerin arasından süzülen güneş ışığı sıcak bir parıltı yayıyordu ve ben baloncukları kovalıyor, gülüyordum. Ama sonra kapı açıldı. İçeri girdi, yüzü odayı daha da soğutan bir öfkeyle çarpılmıştı. Baloncukları gördü, beni gülümserken gördü ve ifadesi karardı.

Elim ayağım birbirine dolaştı, şişeyi düşürdüm. Halı onu kan gibi emdi.

Tepkisi anında oldu -ben daha anlamaya bile vakit bulamadan. Bana o kadar sert vurdu ki her şey bulanıklaştı, görüşümde yıldızlar dans etti. Elbisem kayınca ve külotum ortaya çıkınca bana "fahişe" kelimesini tükürdü. O zamanlar sadece küçük bir kızdım.

O gün utancın, boğazımı bir ilmik gibi saran korkunun başlangıcı oldu. Her gülümseme, her kahkaha, çiçek açamadan öldürüldü.

Kabuslarımın mimarıydı, bugüne kadar peşimi bırakmayan korkuyu şekillendiren kişiydi.

"Onu görmeye hakkım var," diye hırladı, sessizliği bozdu, sesi zehirle doluydu. "Seni yetiştirirken berbat bir iş çıkardım ama bu hatayı onunla düzelteceğim. Onu-"

Bir adım öne çıkıp sözümü kestim. "Onu *asla* görmeyeceksin. Eğer adını bir daha duyarsam, bir mesaj daha alırsam, hayatıma geri dönmek için etrafı kokladığına dair bir fısıltı daha alırsam, yemin ederim ki bundan sonra karşılaşacağın tek şey ölüm olacak."

Sesim, kararlılığım hiç bu kadar kesin olmamıştı. Artık sadece bir kız çocuğu değildim. Ben bir anneydim - benim olanı korumak için dünyayı yakıp yıkabilecek bir güç. Daha önce hiç böyle bir aşk yaşamamıştım. Beni çırılçıplak soydu, inşa ettiğim tüm duvarları yıktı ve beni orada savunmasız ama hiç olmadığım kadar güçlü bir şekilde bıraktı.

Oğlum için kanımı akıttırdım. Onun için ölürüm.

Babamın kahkahası soğuk ve boştu, gözleri beni sanki dönüştüğüm tehdit değil de eğlenceli bir şeymişim gibi tarıyordu. "Şu haline bak, büyük bir kadın gibi davranıyorsun," dedi sırtarak. "O değersiz Romaniev'in kafanı neyle doldurduğunu bilmiyorum ama buraya gelip bana karşı gelemezsin."

Alay ettim, titremenin görünmesini engellemek için kollarımı kavuşturdum. "Değersiz, ha? Beni ona birkaç dolara sattığında o kadar da değersiz değildi, değil mi?"

Bu gerçek gözlerinin kısılmasına ve yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oldu. Bir sinire dokunmuştum; kasten hedeflediğim bir sinire. İsteddiği kadar onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranabilirdi ama beni bir mal gibi sattığı anda onun en büyük başarısızlığı olacaktım.

"Sen de onun kadar değersizsin," diye tükürdü, bir adım daha yaklaştı, gözleri vahşiydi. "Bir an bile benden güvende olduğunu düşünme, Caia. Hâlâ hayatını cehenneme çevirebilirim. Ben senin babanım. Bundan kaçamazsın."

Daha uzun durdum, sesim ölüm kadar soğuktu. "Duymadın mı? Ben artık bir Romaniev'im. Artık sana hesap vermeyeceğim." Son sözlerim, hâlâ sahip olduğunu sandığı kontrol yanılsamasının ölüm fermanıydı. "Cehennemde yan, Mankiev."

Yanıtını beklemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve göğsümde öfke ve zafer karışımı bir ateş yanarken oradan ayrıldım.

Hayatımda ilk kez, doğduğumdan beri beni sarmalayan zincirlerden kurtulmuş bir şekilde başımı dik tutarak oradan uzaklaştım.

Ve ilk kez gülümsedim.

OceanofPDF.com

ÇAPTER

KIRK DÖRT

"Her aptal mutlu olabilir. Bizi ağlatan şeylerden güzellik çıkarmak için gerçek kalbi olan bir adam gerekir."

- Clive Barker

Caia

"Bugün döneceğini söylemiştin," diye iç geçirdim, oturma odasındaki oyun minderinde oynarken oğlumun küçük kırmızı araba oyuncağını tekrar eline verdim.

Telefon arka planda bangır bangır çalışıyordu, bu yüzden beni sağırtmesini önlemek için biraz uzağa ittim. "Alexsei? Beni duyabiliyor musun?" Seslendim.

"Evet, üzgünüm bebeğim, telefonum çok kötü çekiyor," dedi, sesi sinirli geliyordu. "Gerçekten üzgünüm, *moya solnyshka*, ama birkaç gün daha kalmam gerekiyor. Angelo'nun bana ihtiyacı var ve ona borçluyum. Söz veriyorum ikinize de bunu telafi edeceğim."

Oyuncak arabayı oğluma geri verdim ama o daha da uzağa fırlattı ve gözyaşlarına boğuldu. Telefonumu hoparlör moduna aldım ve onu kucağıma aldım. Minik bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, ağlamaları odayı dolduruyordu.

"Sorun yok tatlım," diye mırıldandım, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Annen burada." Lukyan'ı kucağıma aldığımda gözyaşları omzumu ıslattı ve kendimi yenilmiş hissederek iç çektim.

Harika, şimdi yeni Prada gömleğim yıkamaya gidiyor.

"Caia, bebeğim, kızgın olduğunu biliyorum-" Alexsei'nin sesi telefonda çatırdadı.

Oğlumu sakinleştirmeye çalışırken sinirlerim yıpranarak bir ileri bir geri volta attım. "Kızgın değilim, Alexsei, bunaldım!" diye bağırdım, ama Lukyan'ın

Ani bir çığlık beni irkiltti. Gözlerimde onun sıkıntısını yansıtan yaşlar birikti. "Çığlık attığım için özür dilerim bebeğim," diye fısıldadım sırtını okşayarak. Lukyan bana sarıldı, minik elleri tenimi kavrarken çığlıkları yumuşayıp iniltiye dönüştü. "Şşş, sorun yok, sakin ol."

"Caia-"

"Yardıma ihtiyacım var, Alexsei. Üç gündür uyumadım. Lukyan dış çıkıyor, ateşi her yeri sarmış durumda ve ben-" Sesim kesildi, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, yorgunluğun ve endişenin ağırlığı bana sertçe çarptı.

Telefon çatırdadı, Alexsei'nin sesi girip çıktıkça hayal kırıklığım arttı.

Bıkmıştım, telefonu kapattım ve daha sonra arayacağımı mesaj attım.

Oğlumun teselli edilemez olduğu ve sabrımın tükendiği bu gibi anlarda, birçok annenin ortak mücadelesi olan başarısızlık ve yalnızlık duygusuna kapıldım. Onun neye ihtiyacı olduğunu anlayamamak, uykusuz geceler ve sürekli sorumlulukla birleşince, bir anne olarak başarısız olduğumu hissettim.

Lukyan kollarımda ağlarken, onun sıkıntısı şüphelerimi ve güvensizliklerimi artırdı. Onu teselli etme ve ebeveynlikle başa çıkma becerimi sorguladım. Onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissettim. Ve bu düşünceler su yüzüne çıktığında, beni yatıştırabilecek tek şey kocamdı.

Onun yokluğu her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Lukyan sonunda omzumda uyuyakaldığında rahat bir nefes aldım ve sessizce yatak odama geçtim. Eğer onun kestirmeye ihtiyacı varsa, benim de bir molayı hak ettiğimi düşündüm.

Onu dikkatlice yatağıma yatırdım ve küçük haliyle huzur içinde uyumasını izledim. Kısa ama değerli bir soluklanmaydı. Yatağa onun yanına sürünerek girdim ve gözlerimi kapattım, anneliğin kaosunun ortasında bu sakin an için minnettardım.

"Teşekkürler Dve," dedim, büyük karton kutuyu alt kattaki kırmızı odama getirdiğinde gerçekten minnettar olmuştum.

Birkaç dakika sonra, küçük ofisimde kamera malzemelerimi kontrol ederken bana katıldı. Alt kattaki kamera odam için epeyce malzeme sipariş etmiştim ama hepsi de tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırdı. Bu sabah telefonda Valeria'ya bu konudan bahsetmiştim, Dve'yi yardıma göndermesini hiç beklemiyordum.

"Caia, bence Valeria hakkında konuşmalıyız," dedi Dve yavaşça, tepkime karşı temkinli görünüyordu.

Önüme yerleşirken gözlerini kaçırdım, hâlâ bilgisayar ekranıma odaklanmışım. "Valeria?" Kaşlarımı çatmışım. "Sorun nedir?"

"Hayır, demek istediğim-" sinirli bir şekilde ensesini kaşdı. "Bak, Valeria'nın senin arkadaşın olduğunu biliyorum-"

"O benim kız kardeşim gibidir," diye araya girdim.

"Kız kardeşin gibi," diye düzeltti kendini. "Ve bilmeni isterim ki-"

"Dve, Valeria'ya asla zarar vermeyeceğine dair bana söz ver," diye araya girdim, ses tonum ciddiydi ve doğrudan ona döndüm. "O benim için çok önemli. Senin yanında güvende olduğunu bilmem gerek."

Valeria'nın güvenliğini, kendim ve bebeğimin güvenliğini düşündüğümünden daha fazla düşünemezdim. Valeria iyi muamele görmeyi hak ediyordu, özellikle de tüm yaşadıklarından sonra.

Dve ciddiyetle başını salladı, yüz ifadesi samimiydi. "Söz veriyorum Caia. Asla onu incitecek bir şey yapmam. Onu seviyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama gülümsemekten kendimi alamadım.

"Gerçekten mi?" Kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Gerçekten."

Rahatladığımı hissederek derin bir nefes aldım. "Güzel." Onlar adına gerçekten mutlu olmuştum. Kaşımı kaldırarak ekledim, "Yani... pumalardan hoşlanıyor musun?"

Yanakları hafifçe kızardı. O anda, Dve'nin Silas'ın bir parçası olduğunu ve yaşamak için insanları öldürdüğünü kabullenmek benim için neredeyse zordu. Heybetli 1.80'lik gövdesine ve 200 kiloluk ağırlığına rağmen, şu anda o sandalyede oturmuş, kızarak neredeyse sevimli görünüyordu.

"Evet, uh," diye garip bir şekilde boğazını temizledi. "Gitmeliyim, Igor beni bekliyor."

Bununla birlikte, hızla ayağa kalktı, vedalaştı ve neredeyse kapıya doğru koştu, beni bir kahkahayı tutmaya çalışırken bıraktı. Çabucak toparlandım

Oğlumu uyandırmamaya dikkat ederek.

Lukyan bebek arabasında uyukluyordu, onu emzirdikten hemen sonra kustuğu için öğle yemeği üzerine dökülmüştü, bir yandan da işle uğraşüyor ve gecikmiş hafta sonu e-postalarına yetişmeye çalışıyordum. Birkaç fotoğrafçıya ulaştım - bazıları eski üniversite arkadaşlarım, bazıları uzun zamandır çalışmalarına hayran olduğum kişiler ve Moskova'da tanıdığım birkaç kişi. Planım, sadece kendi çalışmalarımı değil, diğer yetenekli sanatçıların eserlerini de sergileyeceğim bir galeri açmak. Bunun insanları çekeceğini ve galeriyi sadece kendi sanatımın sergilendiği bir vitrin olmaktan çıkaracağını umuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, çalışmalarım ile ilgili hala çok fazla kuşku vardı. Ne zaman paylaşmayı düşünsem, güvensizlik beni rahatsız ediyordu. Ya insanlar nefret ederse? Ya bana ve çalışmalarıma gülerlerse? Ya berbat olarak eleştirilirse?

Sandalyemde arkama yaslandım, gözlerimi kapatarak başımı arkaya attım ve olumsuz düşünce selini uzaklaştırmak için derin bir iç çektim.

Şakaklarıma masaj yaptım, yavaşça nefes verdim ve kalbimin düzenli atışına odaklandım. Birden ona kadar sayarken, gerginliğin ve endişenin yavaş yavaş azaldığını hissettim, tıpkı bir kaplumbağanın kabuğuna geri çekilmesi gibi.

Ama sonra Lukyan o tatlı seslerle uyandı -yumuşak iç çekişler ve nazik inlemeler- ardından uykulu ama neşeli mavi gözleri benimkilerle buluştu. Tüm endişelerim anında eriyip gitti. Onu bebek arabasından çıkarıp kucaklamaktan kendimi alamadım.

Ama sonra birden telefonum çaldı.

Lukyan kalçamda, saçlarımla oynayıp boynumu kaşırken cevap verdim. Bu gece tırnaklarını tekrar kesmem gerekecekti; çok hızlı uzuyorlar ve bıçak gibi keskinler. "Alo?"

"Lütfen buraya gelebilir misiniz?" Valeria'nın sesi perişan haldeydi. Kaşlarım çatıldı. "Hâlâ işte misin?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Lütfen acele et, Caia."

Daha telefonu kapatmadan kalbim hızla çarpmaya başladı. Lukyan'ı hızla bebek arabasına geri yerleştirdim. Mızımızlanmaya başladı ama ben hemen siyah trençkotumu giydim ve bilgisayarımı kapatıp kapıları arkamdan kilitleyerek dışarı çıktım.

Şehrin içinden geçerken ani bir korku boğazımı sıktı.

Bir şeyler çok ama çok yanlış geliyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Elimden gelen her şeyi yaptım Bayan Romaniev. Çok özür dilerim."

Tanıdık sandalyeye çöktüm ve onun eline uzandım. Buz gibi ve solgundu, hatırladığım sıcaklıktan çok farklıydı. Gözleri huzurla kapanmıştı, yüzü son istirahatinde dingindi. Babuşkam gitmişti ve onunla birlikte benim de bir parçam yok olmuş gibiydi.

"Teşekkür ederim doktor," dedim gözyaşları içinde. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

Başını salladı ve kapıyı usulca kapatarak çıktı.

Tek başıma, kederimin dökülmesine izin verdim, eskiden benimkileri öptüğü gibi onun soğuk eklemelerini öptüm.

Acı, amansız bir dalga gibi eziciydi.

Hayat çok acımasız olabiliyor, bizi sürekli acıyla sınıyor. Bu anlarda, bu kalp acısını hissetmemek için neredeyse hissiz olmayı diliyordum. Bunu daha önce de hissetmişim; annemi kaybetmişim, kötü muameleye, sert sözlere katlanmışım ve şimdi de babuşkama kaybediyordum.

Ne kadar derin severseniz, o kadar çok acı çekersiniz. Hayat bir anda değişir ve keder boğucu olabilir. Geçici sevinç acıya değer mi?

Son bir kez ellerini tuttum, alnından öptüm ve eskiden söylediği bir duayı fısıldadım: "*Gospodi, prosti nam nashi grekhi i sdelay nas takimi zhe dobrymi i miloserdnyimi lyud'mi, kak ty. Tanrım, günahlarımızı bağışla ve bizi senin gibi nazik ve merhametli insanlar yap.*"

Umarım onun için dilediğim huzuru bulmuştur. "Babuşka, seni ölesiye seviyorum," dedim, gözyaşları yanaklarına süzülürken. "Seni kışın ağaçların güneşi özlediğinden daha çok özleyeceğim."

Ayrılmadan önce bir süre daha oyalandım. Uzaklaşırken üzerime ağır bir his çöktü, onun vefatının hayatımı beklenmedik şekillerde yeniden şekillendirecek bir acı kapısı açtığını henüz bilmiyordum.

ÇAPTER

KIRK BEŞ

"Hayatın sırrı yedi kez düşüp sekiz kez kalkmaktır."

- Paulo Coelho

Alexsei

Ceketimi kanepenin üzerine attım ve bir bira almak için doğruca buzdolabına yöneldim. Geri koyup ellerimi yıkamadan önce yarısını içtim.

Kahretsin, New York'a gitmekten nefret ediyorum. Jet lag her zaman beni mahvediyor ve lanet olası rutinimi bozuyor. Günlerdir iyi uyuyamadım, doğru düzgün bir yemek bile yiyemedim ve dışarıdaki şehir gürültüsü beni deli ediyor. Her yerde sirenler ve kornalar... Sanki şehir aklımı kaçırmamı sağlamaya çalışıyor.

Tanrı'ya şükür sonunda eve döndüm. Caia'yla yaptığım son görüşmeden sonra, sesi tamamen bitkin geliyordu, onun için burada olmam gerektiğini biliyordum. Valeria uçağa binmeden hemen önce bana mesaj atarak Caia'nın büyükannesinin ben yokken vefat ettiğini söyledi.

Onun için yüreğim parçalandı ama babuşkasının huzur içinde olduğunu ve onu yukarıdan izlediğini bilerek biraz rahatlamış olması gerektiğini biliyordum. Angelo ve Scarlett'le olan işleri buradan sonra ben hallederim. Caia'nın bana ihtiyacı olduğunda, başka hiçbir şeyin önemi yok. O her zaman benim önceliğim oldu ve her zaman da öyle olacak.

Bir kaçık, ona sahip olamadığı için uluslararası bir süperstarı ekmeye çalışıyor.

Bu görüşmeden sadece iki saat sonra dönüş uçağına atladım. Ama lanet olsun, önümde çalar saat gibi horlayan bir adamla 10 saatlik bir uçuşa katlanmak uyumayı imkansız hale getirdi. Biraz bile dinlenemeyeceksem birinci sınıfın ne anlamı var ki?

İçimi çektim ve duş alıp basit bir çift siyah boxer giymek için misafir odasına koştum. Yatak odamızın kapısını sessizce açtığımda, komodinin üzerinde sadece oğlumuzun koala gece lambasının yumuşak ışıltısını gördüm.

Kapıyı usulca arkamdan kapattım, yatağı doğru ilerledim ve Caia'nın mışıl mışıl uyuduğunu, Lukyan'ın da yanına sokulduğunu, minik ağzının hafifçe açık olduğunu gördüm. İkisini de huzurlu ve loş ışıkta parlarken görünce içimi bir rahatlama kapladı. Yatağı girdim, Lukyan'ın aramızda durmasına izin verdim ve kolumu Caia'nın beline doladım, kendimi yeniden bütün hissettim.

Saatler sonra, ılık güneş ışınları beni uyandırdı. İnleyerek ve ağrıyan vücudumu gererek gözlerimi açtığımda yatağıın hâlâ dolu olduğunu görmeyi umuyordum ama boştu. Telefonumu elime aldım ve saate baktım; öğleden sonra olmuştu bile.

Kahretsin, 12 saatten fazla uyumuştum.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde yorganı üzerimden attım ve tökezleyerek banyoya gittim. Ama orada durup işerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ev çok sessizdi. Normalde Caia'nın kahkahaları Lukyan'ı kovalarken yankılanır, bitkilerini karıştırdığı için onu nazikçe azarlardı. Ve Lukyan'ın kıkırdamaları ve ağlamaları evin her köşesini doldururdu. Onlar gidene kadar bu sesleri ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Hafifçe küfrederek telefonumu almak için yatak odamıza döndüm ve neler olduğunu merak ettim. Her zamanki sabah karmaşası olmadan garip hissediyordum. Telefonum elimde, kalbim endişeyle çarparak oturma odasına geri döndüm.

Sadece boxerlarım ile oturma odasına girip, onlardan bir iz var mı diye odayı taradım. Sonra masanın üzerinde küçük bir kâğıt parçası gördüm. Korku ve merak karışımı bir duyguyla kâğıdı kaptım ve Caia'nın tanıdık el yazısını görmek için hızla açtım.

Günaydın, uyku!

Sen çok kıymetli bir şekilde uyukluyordun, bu yüzden seni rahatsız etmeye dayanamadım.

Valeria'nın bir konuda yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden bugün onunla bir maceraya çıkıyoruz.

Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at.

Not: Beklediğimden daha erken ve sağ salim bana geri döndüğünüz için teşekkür ederim.

<3

Derin bir oh çektim ve kanepeye yığılırken küçük beyaz kâğıdın masanın üzerine düşmesine izin verdim.

Caia ile tanışmadan önce hiç böyle bir endişe hissetmemiştim ve küçük oğlumuzun doğduğunda ilk tiz çığlığını duyduğum anda daha da kötüleşti. Hala annesine bağlı olan göbek bağına titreyen ellerimle kestiğimi hatırlıyorum, ikisine de zarar vermekten korkuyordum.

Ertesi gün Caia onu çıplak göğsüme yatırdı. Minik kalp atışları benimkine değişiyor, eli nazikçe saçlarımı okşuyordu ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. O anda, ikisini de korumak ve beslemek için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Kimse beni aşkın dünyanızı nasıl alt üst edebileceği konusunda uyarmadı. Her gün kalbim ve ciğerlerim dışarıda dolaşıyor gibi hissediyorum - biri zümrüt gözlerle, diğeri kendi mavi gözlerimle. Dışarıda kendimden parçalarla yaşamak beni bir karmaşa gibi hissettiriyor, sanki sadece onlar yakınımıdayken bir bütünlümüşüm gibi.

Onlar benim hem dayanağım hem de zayıf noktam.

Sonunda, çocukken sadece hayalini kurduğum aile cennetine kavuştum - annemin masaya yemek koyabilmek için kendini satmaya gitmesini izlerken, işe yaramaz babam üzüntülerini içkide boğuyordu.

New York'tan Moskova'ya uçmadan bir gün önce Valeria beni aradı, babamın öldüğünü söylerken sesi üzüntü doluydu. İlk başta neden bu kadar üzgün olduğunu anlayamadım. Onun ölümünün bir kutlama olması gerekmez miydi?

Ama sonra yıllar önce onu kapısına bıraktığımda onunla sadece kısa bir süre tanıştığını hatırladım, zar zor tutarlı ve cehennem gibi hastaydı. Neredeyse sekiz yıl dayanabileceğini hiç düşünmemiştim. Gırtlak kanseri olan çoğu insan bu kadar uzun yaşamaz. Ama ölüm ona ayak diretiyor gibiydi.

Yakılması için morga gönderilmesini ayarladım. Düzgün bir cenazeyi hak etmiyor. Ruhunu, bana ve zavallı anneme yıllarca çektiği eziyetin ağırlığını taşıyacak.

Caia'ya ondan hiç bahsetmedim. Ne zaman geçmişimi sorsa, ailem konusunu geçiştiriyorum. Geçmişimin gölgelerinin beni lekelemesine izin vermeyi reddediyorum.

Bugünümüz.

Yıllar önce adımları Rovanski'den Romaniev'e değiştirmek, eski benliğimi ve yaşadığım tüm pislikleri gömme yolumdu. Unutmak için çok mücadele ettiğim bir zamanı yeniden hatırlamaktan nefret ediyordum.

Sonunda öldüğünü öğrendiğimde, omuzlarımdan ağır, görünmez bir yük kalkmış gibi hissettim - beni boğduğunu bile fark etmediğim bir yük. Sonunda o piçten tamamen ve tamamen kurtulmuştum.

Ne kadar rahatladım.

"New York nasıl?"

Omuz silktim, bir sigara yaktım ve çakmağını ona fırlattım. "Scarlett gitti ve hayranlarından birini öldürdü. Şimdi Angelo sırtında bir hedef olduğuna inanıyor, sanki biri onu avlıyormuş gibi."

Karamelli kurabiye gevreği yiyordum, dizüstü bilgisayarım mutfak masasında açıktı ve ölen hayranımızın telefon aramalarını ve mesajlarını inceliyordum. Görünüşe göre 'S.H.K' olarak kaydedilmiş bir numarayı son bir ay içinde tam 24 kez aramıştı. Bu da neydi böyle?

Mesajların hepsi şifreli numaralardı, bu da bana garip geldi. Daha derine indim, numaranın izini sürdüm, kime ait olduğunu ve nerede yaşadıklarını öğrendim. Malikâneye gitmeye hazırlanmadan önce tüm bunları Angelo'ya gönderdim.

Volk sigarasını yaktı. "Süperstarın içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." "Scar'da görüldüğünden daha fazla mücadele var," dedim, sesim alçaktı.

Ve bu doğruydı. Ne de olsa o bir Harper'dı. Ailelerinin mirası zenginlik ve skandal üzerine kuruluydu. İhanet, yalanlar ve ölüm onların günlük ekmeği gibiydi.

"Küçük karınızın geçen gün Mankiev'in ofisini ziyaret ettiğini duydum," dedi Volk, sigarasını söndürüp kanepeyi ve halıyı ele geçirmiş olan köpeklerinden birini okşayarak ve beni ayakta bırakarak.

Kanım buza dönüştü. "Ne zaman?"

"İki gün önce," dedi Volk, neredeyse hazırlıksız. "Igor içeri girmeden hemen önce onu çıkarken görmüş."

Göğsüm yandı. Caia geçen yıl bana o pisliği bir daha görmeyeceğine dair söz vermişti. Hayatımızdan silindiğini açıkça belirtmiştim. Belki de onun icabına kendim bakmalıydım.

"Siktiğimin Mankiev'i," diye tükürdüm, sigaramı kesin bir şekilde söndürerek. "Aletini kesip ağzına dikeceğim."

"Biraz sert," diye kıkırdadı Volk omuz silkerek. "Onunla yıllar önce ilgilenmeliydim. Evliliğin seni yumuşatacağını biliyordum."

"Güven bana," diye tersledim ve kapıya yöneldim. "Benim yumuşak bir yanım yok."

Eve dönerken zihnimde fırtınalar kopuyordu. Yaklaştıkça daha da öfkeleniyordum, öfkem beni tepeden tırnağa ısıtıyordu. Bu sadece öfke değildi; kendi karımın ihanetinin acısıydı.

Caia onu görmemi isteseydi, hayır derdim. Ama onun için bu kadar önemliyse, Mankiev'in getirebileceği her türlü beladan onu korumak için onunla gitmeyi kabul edebilirdim. Bana yalan söylediğini ve arkamdan onunla görüştüğünü bilmek içimdeki tüm mantığı yakıp kül etti.

Arabayı park ettim ve asansöre yöneldim, ellerim nemli, göğsüm sıkıydı. Her adımda nefesimi düzene sokmak için mücadele ettim, öfkenin beni kontrol etmesine izin vermemeye kararlıydım.

Kapının kilidini açtığımda, rahatlatıcı tarçın kokusu ve plakçalardan gelen Mozart'ın "Lacrimosa" şarkısının tınıları ile karşılaştım. Ayakkabılarımı tekmeledim, ceketimi çıkardım ve gevşemek için zaman ayırdım.

Anahtarlarımı küçük rafa bıraktığımda, Lukyan hastaneden eve döndükten birkaç gün sonra çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımızı gördüm. O kadar küçüktü ki, gözlerini zar zor açabiliyordu ama varlığı içimizi tarifsiz bir sevinçle dolduruyordu.

Melodiyi takip ederek oturma odasına gittiğimde Caia'yı açık mutfakta, fırından tarçınlı ve elmalı bir kek çıkarırken buldum. İnce bedenini saran siyah ipek bir pijama takımı giymişti, kestane rengi saçları dalga dalga dökülüyordu.

Boğazını temizlememle irkilerek arkasını döndü ve yüz ifadesi düşünceden şaşkınlığa dönüştü. "Buradasın! Ben de seni bekliyordum," dedi

ve bana doğru koşarken yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. Mutfak eldivenini bir kenara bıraktı ve beni sıkı bir kucaklamayla sardı, elleri belimi çevreledi. Kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti ve Caia'nın bana bakarken gerildiğini, gözlerini şaşkınlığın kapladığını hissettim. Nazikçe

buzdolabına gidip bir şişe soğuk su aldım. Boş şişeyi çöpe atmadan önce üç hızlı yudumda içtim.

"Alexsei? Neyin var?" Caia'nın sesi yumuşaktı ve kanepeye yığılmamı izlerken endişeyle doluydu.

"Bilmiyorum, Caia. Sen söyle."

Kaşları çatıldı ve beni kanepeye kadar takip etti, karşıma oturdu, bacak bacak üstüne attı, ellerini kavuşturdu, vücudunda hafif bir titreme vardı. "Alexsei-"

"Ben New York'tayken sen ne yaptın?" Sözünü kestim, sesim endişe ve umutla keskinleşmişti. Ben burnumu sokmadan yalan mı söyleyeceğini yoksa dürüst mü olacağını görmek istiyordum.

"Özel bir şey yok," dedi yavaşça, bakışları ellerine düşmeden önce yüzümde geziniyordu.

Yanıt olarak mırıldandım, hayal kırıklığı üzerime çökmüştü. Koltuğa geri çökerek gözlerimi kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum. "Yanlış cevap."

"Anlamıyorum-" Caia başladı, sesi şaşkınlıkla karıştı.

Düşünmek için zamana ihtiyacım olduğundan aniden ayağa kalktım. Yan odadaki Lukyan'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek yatak odamıza doğru ilerledim. Caia da peşimden geldi, adımları döşeme tahtalarının üzerinde neredeyse sessizdi. Gözlerini üzerimde hissederek gömleğimin düğmelerini yavaşça açmaya başladım. Tereddüt etti, sonra yatağın kenarına oturdu, yüz hatlarını şaşkınlık ve utanç kaplamıştı.

Boğazını temizledi. "Alexsei, neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun?"

Durakladım, parmaklarım bir sonraki düşmanın üzerinde geziniyordu. "Bana saygısızlık etmek bir şey, ama şimdi de bana yalan mı söylemek istiyorsun?" Tükürdüm, sesimde acı ve öfke vardı. "O kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Benim arkamdan babanla nasıl görüşebilirsin? İstedğin şey bu mu? Sana tekrar bok gibi davranabilsin diye ona geri dönmek mi? Özlediğin şey bu mu?"

Kelimeler döküldü, ihanetle doluydu. Gömleğimi ve atletimi yırtıp attım, öfke içindeydim, doğru düzgün göremiyordum bile. Hışımla banyoya girdim ve yüzüme buzlu su çarptım.

Su yüzümden damlarken lavaboyu kavradım, başım hayal kırıklığı ve ıstırap içinde eğildi. Caia'nın tereddütlü ayak sesleri banyoda yankılandı.

"Neden gittin?" Gergin sessizliği kesen bir sesle sordum.

Caia'nın yansıması camda dalgalanıyordu, yüz ifadesi keder ve pişmanlık karışımıydı. "Ben... ben düşünemedim," diye mırıldandı, zar zor duyuluyordu.

Lavabodaki tutuşumu bıraktım ve yüzümü tamamen ona döndüm. İçimden acı bir kahkaha kaçtı. "Düşünmedin mi?"

"Bir yıldır beni taciz ediyor, Alexsei," diye itiraf etti Caia, gözyaşları yanaklarından süzülürken sesi duygudan titriyordu. "Bana mesaj atıyor, beni arıyor, hatta Valeria'yı tehdit ediyor. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama sonra büyükannemi görmeye gitti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve beni onun aracılığıyla da tehdit ettiğini biliyorum."

Kahretsin, onu böyle görmekten nefret ediyordum. Gözyaşları, küçük iniltileri, her biri kalbimi parçalıyordu. Onun acısına, üzüntüsüne dayanamıyordum.

Yine de bir şey beni yerimde sabit tuttu. İçten içe nedenini biliyordum. Bana bir yıl boyunca söylememiş olması kalbimi kırmıştı. Güven eksikliği ilişkimizin temelini sarstı. Birbirimizin her şeyi olduğumuzu sanıyordum ama sanırım yanlışmışım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesinde kalın bir suçluluk duygusu vardı.

"Özür dilemek yeterli değil," dedim, sesim soğuktu. "Güvenimi kırdın Caia. Seni affedebilir miyim bilmiyorum."

Pek çok insana güvenmiyorum. Silas dünyası bana acı bir gerçeği öğretti - insanlar fareler gibidir, etrafta sinsice dolaşır, sizi parçalamak için beklerler. Acılarınızdan zevk alırlar, sizi parçalara ayırırken kahkahaları uğursuz bir yankıdır. Güven bir kez kırıldığında, asla doldurulamayacak bir boşluk bırakır.

Yavaşça kemerimi ve çoraplarımı çıkardım, pantolonumu yere bıraktım ve çamaşır sepetine yerleştirdim.

"Ne istiyor?"

Caia fısıldamadan önce duraksadı, "Lukyan'la tanışmak istiyor."

Kanım kaynadı. "Ne?" Patladım, öfke odayı doldurdu. "Ben hayatta olduğum sürece oğlumu asla göremeyecek, beni duyuyor musun? Asla!"

Caia ayağa kalktı, gözlerinde korku ve aciliyet vardı. "Alexsei, yemin ederim," diye yalvardı, sesi titriyordu ama kararlıydı. "Ben de ona aynı şeyi söyledim. Lukyan'ı asla göremeyeceğini açıkça belirttim. Hayatımızdan sonsuza dek çıksa iyi olur. Onu yakınımızda istemiyorum. Söz veriyorum."

Onun sözleri öfke fırtınamın ortasında bir güvence parıltısı sundu. Derin bir nefes aldım ve kendimi dengelemeye çalıştım. Öfkeme rağmen, onu zaten incittiğinden daha fazla incitmek istemiyordum.

"Ciddi olsan iyi edersin Caia," diye uyardım, sesim öfkeyle karıştı ama samimiyetiyle yumuşamıştı. "Çünkü bir daha bize yaklaşırsa, bu sefer onu öldürmekten çekinmeyeceğim."

OceanofPDF.com

ÇAPTER

KIRK ALTI

"Mutluluğun anahtarlarından biri kötü bir anıdır."
- Rita Mae Brown

Alexsei

Motoru çalıştırmadan önce oğlumun SUV aracımın arkasındaki araba koltuğuna güvenli bir şekilde bağlandığından emin oldum. Bugün tamamen onunla ilgiliydi.

Parkta başladık, onu nazikçe salıncaklara bindirdim ve bir battaniyenin üzerinde uzanırken parmaklarının altındaki çimleri hissetmesine izin verdim. Daha sonra gölün etrafında dolaştık ve güneş tepemizde parlarken minik ayak parmaklarını ılık suya daldırdık. Daha sonra ona dondurma ısmarladım ve ardından mini bir çiftliği ziyaret ettim. Hayvanlar - koyunlar, yavru inekler, midilliler, eşekler ve kazlar - onu büyüledi.

Kıkırdamaları ve şaşkınlığı içimi büyük bir neşe ve sevgiyle dolduruyordu. Dün gecedен beri Caia ile zar zor konuşabiliyordum, hâlâ öfke ve incinmişlik içindeydim. Düşün rahatlatıcı spreyinin altında bir saat geçirdikten sonra oturma odasına çekildim, bir şeyler atıştırdım ve değersiz TV programlarını izledim.

Yatağa girdiğimde yorganı üzerime çektim ve uyumaya çalıştım. Birden Caia'nın yumuşak dokunuşunu sırtımda hissettim. Beni kaşıkladı ve boynumu öptü, parmak uçları karın kaslarımın üzerinde gezindi.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, Alexsei."

Kıpırdamadan durdum, bedenim gergindi. Onun sıcaklığına rağmen aramızda bir duvar vardı.

Dakikalar sessizlik içinde geçip gitti ve yatağın kendi tarafına çekildi.

"İyi geceler," diye mırıldandım, onu yakınıma çekme dürtüsüne karşı mücadele ederek. "İyi geceler, Alexsei."

Birkaç saat sonra uyandım ve oğlumla biraz erkek erkeğe vakit geçirmemiz gerektiğine karar verdim. Onu hazırladım, süt ve bebek mamasını paketledim ve güne hazırlandım. Caia soru sormadı, sadece yatak odasına çekilmeden önce Lukyan'a iyi günler diledi.

Onun üzüntüsünü hissedebiliyordum ama biraz ayrı kalmanın ikimize de iyi geleceğine inanıyordum. Öğleden sonra ilerledikçe, Lukyan annesini çok özliyordu, ona seslenişleri yolculuk boyunca yankılandı. Kapıya yaklaştığımızda Caia'nın ayak sesleri ve heyecanlı sesi Lukyan'ın adını haykırdı. Onu kollarına aldı ve yüzü sevinçle aydınlandı. Yeniden bir araya gelişlerini görmek kalbimi ısıttı.

"Babamla güzel bir gün geçirdiniz mi? Ne yaptınız?" Caia gözleri parlayarak sordu.

"Şehrin dışında küçük bir çiftliği ziyaret ettik," dedim ve oturma odasına gidip kanepeye çöktüm.

"Oh, küçük hayvanlar mı gördün? Eğlenceli miydi?" Caia, Lukyan'la birlikte yanıma yerleşti, kıkırdamaları odayı dolduruyordu. "İkinizi de çok özledim!"

Onları izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Caia en sevdiğim siyah elbiseyi giymişti; straplezdi, belinden bağcıklı bir korseyle bağlanmıştı ve kalçalarının etrafında dalgalanıyordu. Dümdüz kestane rengi saçları beline kadar dökülüyordu. Küçük siyah bir kuğuya benziyordu; seksi ama şirin. Sırıttım, o elbiseyi giymesinin bir nedeni olduğunu fark ettim.

Benim küçük cadım gözümü nasıl yakalayacağını biliyordu.

"Küçük adam sonunda uyudu," dedi Caia, ben Angelo'nun Scarlett'in mali durumuyla ilgili raporuna gömülmüşken ofisime girerek.

Birkaç ay sonra turnesi başlamadan önce gözlerden uzak kalması için onu Aspen'deki evine yerleştirmişti. Angelo benden Scarlett'in bir mahkeme belgesini araştırmamı istedi.

kara para aklamayla ilgili bir ihbar almış. Görünüşe göre muhasebecilerinden biri son iki yıldır onun haberi olmadan milyonlar hortumluyormuş. Angelo ilk düşündüğümüzden daha büyük bir tehdit olabileceğini düşündü.

"Güzel," diye cevap verdim, gözlerimi ekrandan ayırmadan, ses tonum biraz soğuktu.

Caia kapıda duraksadı, yüzünde endişe okunuyordu. "Her şey... yolunda mı?"

Kısa bir süre başımı kaldırdım. "Sadece işle ilgili şeyler."

Yaklaştı, gözlerime baktı. "Uzak görünüyorsun. Gergin."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek alay ettim. "Hiçbir fikrin yok." "Belki yardım edebilirim," diye önerdi, yumuşak bir sesle yaklaşarak çıplak ayakları.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bana yardım mı edeceksin?"

Sandalyemde arkama yaslanarak kütüphaneye gidişini izledim, sırtı bana dönüktü. Raftaki elmas kafatasına uzandı, mini elbisesi biraz yukarı kalktı ve kafatasını tutup ağırlığına hayran kalmadan önce poposunu gösterdi.

"Rahatlamana yardımcı olabilirim," dedi, sesi yumuşaktı ama zümrüt gözlerinde bir parça muziplik vardı. "Bir iki numara biliyorum..."

Sessiz kaldım, bakışlarım tepeden tırnağa onun vücudunda geziniyordu. Ellerin masamın kenarını nasıl kavradığını, nefes alıp verişindeki düzenli yükseliş ve düşüşü, korsesinin göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığını fark ettim ve nefes alamayana kadar başımı oraya gömmek istedim.

Zaman yavaşlıyor gibiydi, her ayrıntıyı yakalamama izin veriyordu - kollarındaki tüyler diken diken oluyor, alt dudağının hafifçe titremesi gibi. Sonunda gözlerimiz buluştu ve ben onun gözlerindeki ateşin büyüüne kapıldım.

Caia tek kelimeyle nefes kesiciydi. Onun benim karım olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldığım zamanlar oldu.

Elmas kafatasını yavaşça masamın üzerine koydu, cilalı yüzeyi parıldarken bana baktı ve bir yanıt bekledi.

"Ben iyiyim," dedim, umursamıyormuş gibi davranarak.

Bilgisayarına dönerek Angelo'nun e-postasına bir yanıt yazdım ve ne kadar sinir bozucu olduğunu göstermek için birkaç küfür ekledim.

Caia masamın etrafında dolaştı ve ben ona bakmaktan kaçınarak ekrana odaklanmaya çalıştım. Ama o ısrarcıydı, kısa süre sonra arkamda durdu, elleri omuzlarımdaydı ve yavaşça masaj yapıyordu.

İlk başta gerildim, dokunuşuna doğru eğilme dürtüsüyle savaştım. Ama yavaş yavaş, gerginlik onun yetenekli parmakları altında erimeye başladı ve ben

Uzak durma çabalarımına rağmen kendimi rahatlamış hissediyordum. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Nefesi kulağımı gıdıkladı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, sesi şehvetle ağırlaşmıştı. Elleri omuzlarımdan göğsüme doğru kaydı. "Ama lütfen, seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

Sessiz kaldım.

"*Lütfen*, Alexsei..."

Kahretsin, ne yapacağımı bilemedim. Bana yalan söylemesini sorun etmediğimi düşünmesini istemiyordum. Ama ben bir şey söyleyemeden dudakları boynumu buldu ve vücudumda elektrik çarpmalarına neden olan yumuşak öpücükler bıraktı.

O anda, Caia'nın dudakları tenimde gezinirken, üzerimde sahip olduğu gücü inkâr edemiyordum ve bu beni çok kızdırıyordu. O benim lanet olası zayıflığımdı ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Onu nasıl cezalandıracağımı çok iyi biliyordum. "Bana kameranı getir."

Caia durdu, elleri yanlarına düştü ve sandalyeyi ona bakacak şekilde çevirdim. Gözlerinde şaşkınlık parladı ve itiraz edecekmiş gibi dudakları aralandı, ama sözünü kestim.

"*Şimdi*, Caia."

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı ve odadan çıktı. Canon 4K Ultra HD kamerasıyla geri döndü. Bu modeli ona birkaç hafta önce almıştım, yüksek çözünürlüklü videolar için modern bir şey istediğini biliyordum. Planım için işe yarayacağını bilmiyordu.

Oturduğum yerde kaldım, kamerayı açtım ve kayda ayarladım. Caia önümde durmuş, gergin bir şekilde kıpırdanıyor, gözleri benimle kamera arasında gidip geliyordu.

"Merhaba de *babacığım*," dedim kamerayı ona doğrultarak.

"Merhaba *baba*," diye fısıldadı, yanakları utangaçlıktan kızarmıştı ve küçük bir gülümseme vardı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve kameranın onu iyi görebilmesi için bacaklarımı biraz açtım.

"Benim için dön bebeğim."

Şakacı bir şekilde sırtıttı ve üç kez döndü, elbisesi döndü ve tonlu bacaklarını ve... lanet olsun, çıplak amını ortaya çıkardı. Küçük cadımın altında *hiçbir şey* yoktu. Ona odaklanırken kamerayı daha sıkı kavradım.

"Alexsei-"

"Elbiseni çıkar."

Tereddüt etti, sonra yavaşça korsesinin bağcıklarına uzanmadan önce bakışlarımla buluştu. Onları gevşetip kumaşın düşmesine izin verdiğinde, kameranın onun her santimini yakalamasına izin verdim - göğüsleri, beli, kalçaları ve amı tam teşhirde.

"Tekrar dön bebeğim. Hadi," dedim, sesim kısıktı.

Dönerken gözleri bana kilitlenmişti, kıcı kameranın önünde alaycı bir şekilde sallanıyordu. Tekrar benimle yüzleştğinde bir adım daha yaklaştı ve baştan çıkarıcı bir şekilde göğüslerine masaj yapmaya başladı.

"Şu lanet olası göğüslere bak," diye fısıldadım, onları yakınlaştırmak. Meme uçları sertleşmişti ve onları çimdiklerken yakınlaştırdım, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. "Şimdi sikimi yala."

Dizlerinin üzerine çöküp beklentiyle dudaklarını yalarken yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. Pantolonumun fermuarını açtı, boxerımla birlikte aşağı çekti ve beni tamamen serbest bıraktı. Kamerayı hafifçe ayarlayarak yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveledim.

Boştaki elimle yanağını hafifçe okşadım, teninin yumuşaklığını hissettim. Ucumu yavaşça yaladı, ağzına götürmeden önce dilini etrafında döndürdü.

"Yukarı bak."

Büyüleyici bir güzellikle parlayan gözleri kamera lensiyle buluştu. Zümrütlerle çevrili, yemyeşil bir ormanda kaybolmuş gibi hissediyordu. Emmeye devam etti, alçaldı, bakışları kameradan hiç ayrılmadı.

"Siktir, Caia," diye inledim, arzu ve hayal kırıklığının karışımı beni eziyordu. Birkaç tutam saç yüzünden uzaklaştırdım. "Sana çok kızgınım." Aletim boğazının derinliklerine gömülmüştü ve ağzının sıcaklığı çok iyi hissettiriyordu. "Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Başını şiddetle salladı, hızını artırdı, beni daha hızlı emdi. İnlemelerinin sesi, aletimin boğazının arkasına çarpan ritmik gümbürtüsüyle karışıyor, günahkâr bir senfoni yaratıyordu.

Başını daha da aşağı ittim, her santimimi içinde hissetmek istiyordum. Sonra ıslak bir patlamayla onu geri çektim, sikim bir anlığına ağzından çıktı. Nefesi kesilmişti, dudaklarından tükürük damlıyordu ama gözlerindeki açlık bana tatmin olmadığını söylüyordu.

Tıpkı benim gibi.

"Gördün mü," diye başımı salladım. "Artık sana inanmıyorum."

Nefesini tutmaya çalışırken gözleri hayal kırıklığı ve çaresizlik karışımıyla genişledi. İtirazlarına rağmen, gözlerinden ve vücudunun titreyişinden daha fazlasını arzuladığı belliydi. Ama henüz pes etmeye hazır değildim. İhaneti hâlâ canımı yakıyordu.

"Alexsei-"

"Arkanı dön ve dört ayak üzerine kalk."

İtirazı kesildi ve tereddüt etmeden itaat etti. Döndü ve yerde dört ayak üzerinde durdu.

Rahatladım, sırtının kıvrımlarından, sevdiğim o seksi beyaz çizgilerle işaretlenmiş mükemmel yuvarlak kıkına kadar her lanet detayı yakalamak için kamerayı doğrulttum. Her santimi mükemmeldi.

Ona bacaklarını açmasını söyledim, o da açtı ve açıkta kalan amını gösterdi. Damlayan ıslaklığına odaklandım, kamera parıldayan her ayrıntıyı yakaladı. Suları altındaki zeminde birikmişti.

"Şu haline bak, ne kadar da ıslaksın," diye eğildim. "Benim küçük sürtüğüm kameranın amının üzerinde olmasına bayılıyor, değil mi?"

Parmaklarımla ıslak kıvrımını izledim.

"Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Homurdandım.

"Hayır," diye inledi, parmağım klitorisinin etrafında dolanırken sesi titriyordu. Klitorisini sertçe çimdikledim ve şaşkınlıkla inlemesine neden oldum.

"Sana hâlâ inanmıyorum Caia," dedim, sesimden kuşku damlıyordu.

Kameraya dönmeden önce bir iç çekiş ve inleme karışımı bir ses çıkardı. "Söz veriyorum Alexsei," diye fısıldadı, gözleri yalvarıyordu.

Çıplak kıkına sert bir şaplak attım, nefesi kesildi. "Tutamayacağın sözler verme."

Şaplağı diğer yanağında da tekrarladım, gözlerini devirmesini izledim, yüzü hala bana ve kameraya dönüktü. Sessiz itirazlarına rağmen cezasını iyi bir kız gibi çekti.

Ona şaplak atmaya devam ettim, derisi daha da kızarıırken kamera her darbeyi yakalıyordu. İnlemeleri daha da yükseldi ve suları kalçalarından aşağı damladı.

Ama ne zaman yeteceğini biliyordum. Tokatlanmaya bayılır, onu gerçekten azdıran şeylerden biridir bu. Son bir şaplakla durdum, kızarmış tenine ve gözlerindeki ateşe hayran kaldım.

"Ayağa kalk."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, endişeyle dudağını ısırıldı. Ama ayağa kalktı ve bana döndü, göğsü kıpkırmızı olmuştu.

Gözlerim kısıldı. "Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Başını yavaşça salladı, kestane rengi saçları etrafına döküldü, birkaç tel meme uçlarını okşadı. Kahretsin, bir yanımda hâlâ ona inanmıyordu. Şüphe hâlâ içimi kemiriyordu.

Bacağıma dokundum. "Bin bana."

Kaşları havaya kalktı ama hemen üzerime atladı. Kamerayı masanın üzerine koydum, bizi çekecek şekilde ayarladım ve hala kayıttan olduğundan emin oldum.

Caia üstüme yerleşti, bacaklarını kalçalarımın doladı, dizleri sandalyenin derinliklerindeydi. Sıkımdı aldı ve amına doğru yönlendirdi, ben içine gömülene kadar kendini santim santim alçalttı. Ellerimi kalçalarına koydum ve bana binmeye başladığında gözlerimi kapattım.

Göğüslerini tuttum, bir meme ucunu sertçe emdim ve ısırıldım. Bana karşı daha hızlı sürtünmeye başladığında, gelmeye yakın olduğunu söyleyebilirim.

İşte o zaman içimde bir şeyler koptu.

Meme ucunu ağızımdan çıkardım ve saçlarından tutarak başını geriye doğru çektim.

"Sakın buna cüret etme Caia," diye tükürdüm. "Eğer boşalırsan seni masama kelepçelerim ve bu sefer öyle bir şaplak atarım ki durmam için yalvarırsın."

Onu kaldırdım, yere bıraktım ve ellerini masanın üzerine bastırarak hızla döndürdüm. Kamerayı onu mükemmel bir şekilde çerçeveleyecek şekilde ayarladım - göğüsleri sarkıyordu, yüzü kızarmıştı ve amı açıktaydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, sert ve hızlı bir şekilde içine daldım, göğüslerini kavradım ve acımasızca iterken tırnaklarımı derisine batırdım. Hayal kırıklığımdan ortasında, inlemeler arasında tekrar tekrar özür diledi.

"Özür dilerim Alexsei," diye inlemeler arasında soludu, sesi şehvet ve çaresizlikle gerilmişti. "Bunu yapmak istememiştin..."

"Kapa çeneni."

Ama o ısrar etti. "Seni incitmek istemedim, lütfen, *her şeyi* yaparım. telafi etmek için."

Çığlıklarını duymazdan gelerek göğüslerini bıraktım ve ona çarpmaya devam ettim, öfkem her darbeyi daha da sertleştiriyordu. "Şu lanet kameraya bak Caia," dedim, yüzünü kameraya dönmesini sağlamak için çenesinden tutarak. "Ona bak ve bana yalvar."

Gözleri kameraya kilitlendi. "Çok özür dilerim Alexsei," diye inledi, sesi titriyordu. "Lütfen beni affet. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım."

"Lanet olsun Caia, beni delirtiyorsun," diye homurdandım. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Bu şekilde filme alınmak?"

Dudağımda ısırarak başını salladı.

Çenesini kameraya doğru tutarak, "Tam bir pisliksin," dedim. "Şu memelerinin sallanışına ve sikimi yutan amına bak."

Zar zor başa çıkabildim. Onun amı benim en sevdiğim yerdirdi. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve daha sert bir şekilde içine girdim. "Benim için boşal," diye homurdandım. "Hadi Caia. Ne kadar üzgün olduğunu göster bana."

Vücudu gerildi ve sert bir şekilde boşalırken çığlık attı. "Çok üzgünüm, Alexsei. Oh benim-"

Masanın üzerine yığıldı, nefesi kesilmişti, tamamen tükenmişti. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle içinde patlayana kadar sert ve acımasızca ona vurmaya devam ettim.

Nefes nefese başımı arkaya attım, zevk dalgaları beni vururken ellerim sırtında geziniyordu. Tatmin olmuş bir şekilde çekildim ve sandalyeye çökerek kucağıma gelmesini işaret ettim. Memnun bir iç çekişle bana doğru yerleşti ve ben de kolumu ona dolayarak göğsünü usulca öptüm.

"Seni affediyorum bebeğim, ama sakın bir daha bana ihanet etme."

Sonra boynuna son bir öpücük kondurdum ve kamerayı kapattım.

ChapTer

FİRMA-SeVen

"Tek korktuğum veda etmektir."
- Mitch Albom

Alexsei

Caia'nın babasını son ziyaretinin üzerinden bir ay geçti. Seks kasetimizin ertesi günü -ki onu birden fazla kez izledim çünkü lanet olsun, büyüleyiciydi- Mankiev'in pis çöplüğüne küçük bir ziyarette bulundum. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi, bir fare gibi yemek masasının arkasına kaçarken korku onu yutuyordu.

Yumruğum yüzüne çarptı, son uyarımdı. Caia onun ölmesini istemiyordu, sadece gitmesini istiyordu ama artık iyi davranmayı bırakmıştım. Mankiev bana bir daha karşı gelmeye cesaret ederse, ben onunla işimi bitirmeden ölümü dileyecektim. Yavaş ve acımasız.

O zamandan beri işler yolunda gitmiş, her zamanki ritmimize geri dönmüştük. Lukyan'ın diş çıkarması bile durmuştu, böylece nihayet biraz uyuyabildik. Ama sonra Igor acil bir toplantı istedi.

"Siktiğimin Vlad'ı!" Igor kükreyerek telefonunu duvara çarptı. Tıpkı Igor'un sabrı gibi paramparça oluşunu izledik. Yüzünden terler akarak volta atıyordu.

Onu suçlamadım. Kardeşim olarak gördüğüm biri bana Vlad'ın ona yaptığı gibi kazık atsaydı, ben de kana susamış olurudum.

Vlad aylardır Silas'tan müşteri kapmaya çalışıyor ve başarılı da oluyor. Görünüşe göre insanlar bugünlerde nitelikten çok nicelik istiyor. Ama bugün Vlad çizgiyi aştı. Igor, Kolombiya'daki Las Águila'larla tatlı dille konuşup onları altımızdan çekmeye çalıştığını öğrendi. Bu bizim ekmek tekmemizdi ve bunu kaybetmek işimizi mahvederdi.

"Merak etme patron," dedi Volk kanepeye uzanarak. "Onu senin için öldüreğim."

"Ölüm bu yılan için fazla nazık," diye homurdandı Igor, şakaklarını ovuşturarak, patlamasına bir adım kalmış gibi görünüyordu.

Sırıtarak arkama yaslandım. "Onu öldürmek için acele etmeyelim. Ayrıca Vlad ölürse kum torbamız kim olacak?"

Hepsi donuk donuk bana baktı.

İçimi çektim.

Sonra Volk gözlerini devirdi ve ikimiz de ayağa kalktık. Avlanma zamanı. Vlad'ı henüz yakalayamasak da en azından bir sonraki hamlesini öğrenebilirdik.

Volk'un Porsche'sini şehrin içinden geçirirken o gözlerini kapatıp dinlenmeye çalışıyor, ben de radyoda klasik müzik dinliyordum. Bütün gece ayakta olacağımızı biliyordum, bu yüzden saat öğleden sonra üç olsa bile uyuyabildiği kadar uyumalıydı.

Ama ben yanındayken, uykusunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

"Aç mısın?" Sol meme ucuna sert bir çimdik atarak onu uyandırdım. "Ne oluyor be?" Karnıma sert bir ters vuruşla karşılık verdi.

"Bu çok acıttı, seni pislik!"

"Ne? Boş mideyle bırakın birini öldürmeyi, odaklanamam bile," diye omuz silktim.

Bana sert bir bakış attı. "Meme uçlarıma bir daha dokunursan seninkileri keser ve sana yediririm."

Gözlerimi devirdim. "Ee, aç mısın?"

Igor'un İtalyan lokantalarından birinin yakınına park ettim, canım üç peynirli pizza çekiyordu.

Volk kollarını kavuşturdu, gözlerini kapattı ve başını pencereye yasladı.

"Bana büyük bir pepperoni pizza getir," diye esnedi.

Arabadan inip restorana girmeden önce Volk'un uykulu haline sııttım.

Sarımsak ve pizza sosu kokusu karnıma bir yumruk gibi çarptı, ama olabilecek en iyi şekilde.

Tezgâha yöneldim ve büyük bir pepperoni pizza ve peynirli sarımsaklı ekmek siparişimizi verdim, önümüzdeki uzun günden sonra ekstra karbonhidrat kullanabileceğimizi biliyordum.

Yemeği beklerken yakındaki bir masaya oturdum, telefonumu çıkardım ve Caia'yı FaceTime'dan aradım.

Yüzü ekranda belirdiğinde, tam bir kaos sahnesi ile karşılaştım.

Lukyan'ı banyo yaptırdıktan sonra yatağımızda altını değiştiriyordu.

Gördüğüm manzara karşısında çenem düştü - bir zamanlar tertemiz olan beyaz mini elbisesi şimdi turuncu yapışkan bir sıvıyla kaplanmıştı.

"Ne oldu?" Sonunda ağzımdan kaçırmayı başarabildim.

İçini çekip telefonu eline aldı ve kıkırdayarak iki küçük ön dişini göstererek "baba" diyen oğluma doğrulttu.

O kadar sevimliydi ki onunla birlikte kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Hey, dostum," diye sııttım. "Anneni yine çıldırtıyorsun, ha?" Lukyan telefonu tutmaya çalışarak kıkırdadı.

"Bu ufaklık mercimek çorbası içtiği kâseyi beğenmediği için sıçrama alanına çevirmeye karar verdi," diye kıkırdadı ve adamın midesini gıdıkladı.

"Yine de ona kızamıyorum, çok sevimli, her ne kadar geçen hafta babasının bana aldığı yeni Chanel elbisemi mahvetmeyi başarmış olsa da, değil mi dostum?" Onunla konuşurken ikimizin de kullandığı o tiz sesle konuştu.

Oğlumuz zeki biriydi.

Ne zaman yaramazlık yapsa, tek yapması gereken o kocaman mavi gözlerini bize dikmekti, tıpkı Çizmeli Kedi gibi ve ikimiz de bayılır ve her şeyi unuturduk.

"Merak etme aşkım. Sana yüz tane daha alırım. Onları istediği kadar mahvedebilir."

Caia kıkırdadı ve ikisinin de hâlâ kameranın kadrajında olduğundan emin olmak için telefonu komodinin üzerine bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Lukyan'ı siyah tulumunu bağlamak için yüzüstü çevirdi, bir yandan da bana sesleniyordu.

"Biraz pizza yiyeceğim ve sonra bir toplantım var," diye iç geçirdim, planlarımız konusunda onu endişelendirmek istemediğim için cevabımı kasıtlı olarak belirsiz tuttum. "Muhtemelen yine eve geç geleceğim, Vlad sağ olsun, o yüzden beni bekleme."

Lukyan'ın tulumunu bitirdiğinde gözleri yumuşayarak telefona baktı. "Tamam, çok fazla çalışma. Ve dikkatli ol, tamam mı?"

Endişesine gülümsedim. "Her zaman senin için bebeğim."

"Bu arada unutmadan, Lukyan'ı daha sonra galeriye götüreceğim. Onun birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum çünkü *çok* hızlı büyüyor," diye ekledi gülümseyerek, gözleri heyecanla parlıyordu. "Onları sana göndereceğim."

"Sabırsızlanıyorum. Harika olacaklarını biliyordum. Lukyan şimdiden küçük bir model. Bana boşuna benzemiyor; bebeğim Rusya'nın en büyük kalp kıranı olacak," diye şaka yaptım.

Caia gözlerini devirdi. "Umarım senin kadar kibirli olmaz."

Garson kız çekingen bir tavırla yanıma yaklaştı ve diğer müşterilerle ilgilenmek için koşturmadan önce utangaç bir gülümsemeyle iki pizzayı masaya bıraktı. Baştan çıkarıcı aroma burun deliklerimi doldururken midem beklentiyle guruldadı.

Kıkırdadım. "Gitmeliyim, aşkım. Galeride iyi eğlenceler, ikinizi de çok seviyorum."

Caia telefona bakabilmesi için Lukyan'ı yavaşça kaldırdı.

"Seni seviyorum de baba," diye mırıldandı ve Lukyan'ın sevimli bebek konuşmasıyla kıkırdamasına neden oldu.

"Seni seviyorum baba," diye tekrarladı Caia Lukyan'ın yerine, sesi sıcaklıkla dolup taşıyordu.

Görüşmeyi sonlandırmadan önce kameraya bir öpücük gönderdi.

"Bu kapıdan bir daha girmeniz yasak Bay Romaniev! Geçen sefer açıkça belirttiğimi sanıyordum."

İncinmiş gibi yaparak elimi göğsümün üzerine koydum. "Neden, Peder, kayıp bir ruhun Tanrı'yı yeniden bulmasını yasaklayamazsınız."

Peder Mokanski alay etti, İncil'ine daha sıkı sarıldı, siyah cüppesinin kolları bir cenaze alayı gibi sarkıyordu. "Senin gibi bir ruh için kurtuluş yok, Romaniev. Elçilerimizden birini öldürmek bir şeydi, ama Tanrı'yla acımasızca alay etmek başka bir şey."

İçimi çektim.

Günahlarımızın mucizevi bir şekilde hayatın büyük planlarını altüst etmesi ne kadar komik değil mi?

"Komşunu affet' lafı buraya kadarmış," diye mırıldandım.

Ne de olsa yıllar önce Igor'un emriyle Peder Paşa'nın başını kesmiştim. Annemin bir müşterisiydi ve inanın bana, kimse onu özlemedi. Kilise, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bundan sonra beni kara listeye aldı. Bana göre hava hoş.

Yıllarca, kendi şartlarımla yaşama fikrinin aklımdan uçup gitmesine izin vermiştim - ta ki Lukyan doğana kadar. Ağır siyah bir gölge üzerime ikinci bir deri gibi yapışmıştı, ben de ne olacak ki diye düşündüm. Belki de Pasha'nın yerine geçen Peder Mokanski ile biraz günah çıkarma zamanına ihtiyacım vardı. Bu bir rutin haline gelmişti: İtiraf et, azarlan, durula, tekrarla.

Ayda iki kez, saat gibi.

Ta ki iki hafta önce, hoşuma gitmeyen bir şey yaptığı için karımla yaptığım seks kasetini itiraf edene kadar. Bu sevgili Mokanski için bardağı taşıran son damla gibi görünüyordu. Görünüşe göre, Sadiek'in hayatının aşkı Leyla'yı becermek, sonra onu diri diri yakmak ve Silas için çalışmak kabul edilebilir şeylerdi. Ama karımı çıplak filme çekmek? İşte iyi kalpli Peder'in çizgiyi çektiği yer burasıydı. Anladım.

Derin bir iç çekti, günah çıkarma kabinine doğru ilerlerken sesi boş ve kasvetli kilisede yankılandı. Ben de tembel bir tempoyla onu takip ettim, boş sıraların oluşturduğu loş koridorlarda gezindim. Yüzünde bir suçluluk ifadesi vardı; beni kurtarmak konusundaki çaresizliğinin yükünü taşıyan bir rahip.

Suçluluk duygusu. Hiçbir şey kalmayana kadar içinizi kemiren bir hastalık gibidir. Sanki şeytanın kendisi içinize yerleşmiş, çok ileri gittiğinizi fısıldıyormuş gibi hissetmenize neden olur. Bunun işe yaraması ne tuhaftır; bazen suçluluk duygusu bizi mümkün olduğunu hiç düşünmediğimiz şeyleri yapmaya iter, bazen de kendimizden tamamen vazgeçmemize neden olur.

Günah çıkarma odasına girdim, kapı arkamdan gıcırdayarak bizi içeri kapattı. Perdeden süzülen loş ışık Peder Mokanski'nin yıpranmış yüzüne gölge düşürüyordu. Daha yaşlı görünüyordu. Yorgun.

"Baba, benim hakkımda kötü düşünüyor olmalısın," dedim, sesimde üstü örtülü bir kızgınlık vardı. "Ama eskisinden daha iyi durumdayım! Hatta

ara sıra dua edin."

Sonunda konuşmadan önce aramızda uzun, ağır bir duraklama oldu, sesi teslimiyetle kalınlaşmıştı. "Oğlum, en asi ruhlar için bile kurtuluş mümkündür. Ama bunun için gerçek bir tövbe gerekir. Değişmeye gerçekten istekli misin?"

Rolex'ime baktım ve nefesimin altında küfrettim. Çoktan geç kaldım.

Son birkaç saatimizi Vlad'ın izini bulmak için fareleri araştırarak geçirmiştik. Müşterilerinden biri, Volk kafasına bir kurşun sıkmadan hemen önce, Vlad'ı birkaç hafta önce tam da bu kilisede gördüğünden bahsetmişti. İroni gözümde kaçmamıştı.

Volk'u arabada somurtması için bırakarak, ona bir planım olduğunu söyledim. Bu yüzden buradaydım.

"Evet, evet, bunu bir sonraki seansta tartışabiliriz, Peder," diye **g e ç i ş t i r d i m** . "Ama şu anda küçük bir iyiliğe ihtiyacım var."

Peder Mokanski'nin çenesi gerildi. "Zarar veren eylemlere göz yumamam, oğlum. İntikam değil, rehberlik öneriyorum."

Sırıttım. Vlad'ın bolca rehberliğe ihtiyacı vardı - mezara kadar *rehberliğe*.

"Vlad senden ne istiyor?"

Mokanski hiçbir uyarıda bulunmadan günah çıkarma kapısını açtı, o kadar ani hareket etti ki ben bile hazırlıksız yakalandım.

Ne oluyor be?

Etrafına bakınırken elleri titriyordu, belli ki sarsılmıştı. Sonunda bakışları benimkine kilitlendi.

"Karanlığı aramamalısın," dedi sesi titreyerek. "Kendinizi dünyanızı parçalayacak karanlığa hazırlayın."

Sözleri bana soğuk bir tokat gibi çarptı. Ama ona baskı yapamadan aceleyle uzaklaştı ve kilisenin boş sessizliğinde kayboldu. *Lanet olası işe yaramaz rahip*.

Daha fazla düşünmeden telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve mesajı gördüğümde sıırıttım.

Caia'dan gelmişti ve açtığımda Lukyan'ın her biri bir öncekinden daha mükemmel olan bir dizi fotoğrafı belirdi. Küçük mavi Dolce & Gabbana tulumunu giymişti, sarı saçları geriye doğru taranmıştı, gözleri yaz gökyüzü kadar parlaktı. Bir başka resimde Caia onu kucağında tutuyordu, mavi elbisesi onun kıyafetiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Sırıttım düşündüğümde daha geniş bir alana yayıldı, yanaklarım bunun gücüyle ağrıyordu.

Mükemmellerdi.

"Sana bir bok anlatmayacağını söylemişim," diye homurdandı Volk. "Onu hırpalamalı, gerçeği söylemesi için korkutmalıyım."

Haksız değildi. Bazı insanlar sadece acıdan anlar.

Barışçıl protestolar hiçbir şeyi değiştirmez.

Ama kaos, kan ve şiddet? Bu insanların dinlemesini sağlar. Bu onları yalvartır.

Yine de, hayatımda yeterince rahip öldürdüm. Bir yerde sınırı çizmek lazım.

"Bir şeyler biliyor ama söylemeye çok korkuyor," diye mırıldandım, parmaklarımı çenemdeki kaba sakalda gezdirirken.

Ne saklıyorsun, Mokanski?

Tıraş olmam gerekiyordu - Lukyan yüzümün pürüzsüz olmamasından nefret ederdi. Eğer tıraş olmazsam yanaklarıma her dokunduğunda ağlardı.

"Evet, ben çıktım. Sabahın ikisinde," diye homurdandı Volk başını sallayarak. "Hadi seni eve götürelim."

Ölü sokaklardan, sessiz evlerden ve pencerenin önünden geçen karanlık dükkânlardan geçti. Diğer herkes saklanmış, güvende, bu saatte etrafta dolaşan pislik hakkında en ufak bir fikri yok.

Çocukken bir *evim* olmasını hayal ederdim - *sadece* nefes alabileceğim, yaşlı adamın yumruklarının ulaşamayacağı bir yer. Bu hayali gerçekleştirmek için deli gibi savaştım.

Ve yaptım.

Evimin önüne geldiğimizde dışarı çıktım.

"Şimdi Saint Petersburg'a gidiyoruz," dedim, sabah planlarının içine ettiğimi zaten biliyordum.

Volk homurdandı ama başka bir şey söylemeden arabayı sürdü.

Sırtarak asansöre yöneldim. Bir duşa ve Caia'nın yanındaki yatağa girmeye ihtiyacım vardı. Eğer şanslıysam, belki ikimiz de çıplak kalırdık. Bu düşünce bile beni sırttırdı.

Lukyan doğduktan sonra Caia çok utangaç oldu, bol kıyafetlerin arkasına saklandı, sevişmeden önce ışıkları hep kapattı. Ama ben? Ona doyamıyordum. Çatlayan kemiklerini, derisini seviyordum.

Oğlumu dünyaya getiren bedenin aynısı. Ve bunu bildiğinden emin oldum.

Her gün ona gördüğüm en güzel kadın olduğunu söyledim. Ne düşünürse düşünsün, çok seksiydi. Bazen gözlerini devirirdi, ama bazen de gözleri yaşarırdı, sanki bunu duymaya itiraf ettiğinden daha çok ihtiyacı varmış gibi.

Benim güzel Caia'm.

Bizim kata ulaştığımda gerindim, yatağımızın sıcaklığına girmeye hazırdım ama bir şeylerin ters gittiğini fark edince durdum.

Kapı aralıktı. Açık değil, geniş değil, sadece biraz aralık.

İçimde bir şeyler kıpırdandı.

Kaşlarımı çatarak kapıyı daha geniş açtım, elim yanacakmış gibi tahtanın üzerinde geziniyordu. Ses çıkarmadan içeri adım attım.

Caia öylece bırakmış olmalıydı. Belki Lukyan'a dalmıştı ya da kapatmayı unutmuştu.

Ama kapıyı arkamdan kapattığım anda, soğuk bir şey, *yanlış* bir şey omurgamdan aşağı süzüldü. Nabzım tekledi, sonra yükseldi, kulaklarımın duyabileceği kadar gürledi. Boğazım sıkıştı, her nefes daha yavaş, daha sert geliyordu, sanki hava kalınlaşmıştı.

Koridorun ışığı titriyor, hareket eden uzun, çarpık gölgeler oluşturuyordu. -Hayır. Bu çok canlı görünüyordu. Çok yanlış.

İlerlerken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, her adım daha ağır geliyordu, sanki beni durdurmaya çalışan görünmez bir gücün içinden geçiyormuşum gibi. Göğsümdeki gerginlik daha da sıkılaştı, ciğerlerimi sardı, her nefes canımı yakana kadar sıktı.

Bir şeyler yanıştı. Çok yanlış.

Hava kalınlaştı, üzerime bastırdı, beni boğdu, sanki duvarlar üzerime kapanıyordu, sanki bir şey bekliyordu - az ileride.

Oturma odasına ulaştığımda, gözlerim etrafı taradı, aradı. Bir şey arıyordum, herhangi bir şey. Yine de her şeye dokunulmamış görünüyordu. Mobilyalar düzgün bir şekilde duruyordu, lambanın yumuşak ışıltısı odayı sıcak bir şekilde aydınlatıyordu. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu, ne bir sandalye, ne bir yastık. Her şey çok normaldi.

Ve yine de... Hissedebiliyordum.

Yanlış bir şey, ağır bir şey, kalbimin etrafındaki bir yumruk gibi göğsümü sıkıyordu. Sertçe yutkundum, ağzım kurudu ve bir adım daha attım.

Her biri beni doğrudan görmek istemediğim bir şeye götürüyormuş gibi hissettirdi.

Mutfak kapısı önümde belirdi ve ona doğru ilerledim, sanki yerçekimi iki katına çıkmış gibi bacaklarım halsizdi. Kalbim göğsümde küt küt atıyor, her atış kaburgalarımın çarpıyordu.

Ve sonra onu

gördüm. Lukyan.

Yerde yatıyordu. Hareket etmiyordu. Sadece... hareketsiz.

Bir an için zihnim gördüklerimi algılamayı reddetti. *Hayır. Hayır.*

Göz kırptım. *Hayır.*

Tekrar göz kırptım. *Bu-*

"LUKYAN!" Kükredim, sesim içimden bir hayvan gibi, ilkel bir şey gibi yırtılarak çıktı. Kendimi onun yanına yere attım, dizlerim parke üzerinde çatırdıyordu. Onu kucağıma aldım, vücudu gevşekti, başı kollarımda doğal olmayan bir şekilde sallanıyordu.

Çok soğuk.

Çok soğuk.

Onu göğsüme bastırdım, sanki kalbinin yeniden atmaya başlamasını sağlayabilirmişim gibi, sıcaklığını minik bedenine geri getirebilirmişim gibi onu kavradım.

Ama hiçbir şey yoktu. Nefes yoktu. Nabız yoktu. Hayat yoktu.

Panik. Bana bir yük treni gibi çarptı, göğsüme çarptı, ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Bu gerçek değildi.

Böyle bir şey olamaz.

Hayır. Hayır, hayır,

hayır, hayır-

"Lukyan, hadi bebeğim, uyan," diye fısıldadım, kelimeler titriyor, dudaklarımdan zorlukla çıkıyordu. Ellerim titredi, sesim kesildi. "Lütfen, uyan."

Hiçbir şey.

Onu bu kez daha sert salladım, ellerim çaresizlikten titriyordu.

"Lukyan!"

Minik bedeni gevşek ve cansız bir

şekilde yere yığıldı. Hayır. Hayır.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, gözlerimi yaktı, sıcak ve lanet olasıca yakıcı, ama düşemediler, boğazımdaki boğucu, boğucu şeyi geçemediler.

Ve sonra benden koptu-

Bir ılık.

Çiğ, pürüzlü, boğazımı bıçak gibi yırtan, beni ikiye ayıran.

"LUKYAN! HAYIR!"

Ona daha sıkı sarıldım, ellerim küçük kıyafetlerinin içindeydi, onu ileri geri sallarken vücudum titriyordu, sanki bir şekilde onu yatıştırıp geri gelmesini sağlayabilmişim gibi.

Ama hareket etmedi.

Kıpırdamadı.

Nefes almıyordu.

Benim oğlum. Benim güzel, mükemmel oğlum.

Gitti.

Hıçkırdım, ses cam gibi kırıldı, çatladı, ta ki boğazım yanana ve göğsüm sanki içimden bir şey çıkarılmış gibi boş hissedene kadar.

Bu gerçek değildi.

Bu gerçek olamaz.

Ama vücudunun soğuk ağırlığı, kol ve bacaklarına yayılan sertlik gerçektir.

Çok gerçek. Çok nihai.

Onu ileri geri salladım, kalbim yarıldı, sessizliğe, kahredici lanet sessizliğe doğru kanadı.

O gitmişti. Ve ben onun bedenini -bu kabuğu, bu küçük, cansız kabuğu- sanki kabusu bir şekilde ortadan kaldıracakmış gibi sallamak zorunda kaldım.

Ama düzeltemedim.

Tamir edemedim.

"Caia!" Apartmana doğru koşarken sesim çatırdadı, kendi ayaklarımın üzerinde t ö k e z l e d i m , çaresizlik kuduz bir hayvan gibi beni pençeledi.

Hangi cehennemdeydi? Neden burada değildi?

"CAIA!"

Hiçbir şey.

Cevap yok. Ses yok.

Sadece sessizlik.

O kalın, boğucu sessizlik, aç bir canavar gibi boğazımı tırmalıyor, derimi çığ çığ kazıyor ve kemiklerimi kemiriyor, amansız, doymak bilmez açlığıyla beni boğuyordu.

Oğlumun bedeni hâlâ kollarımdayken koridorda koşarken bacaklarım beni zar zor taşıyordu.

Neredeydi o?

O da gidemezdi. O- Hayır. Hayır.

Ofis kapısını iterek açtım, nefesim boğazımda düğümlendi ve sonra-
Dondu

m

kaldım.

Kan.

Çok fazla kan var.

Midem bulandı, görüşüm bulanıklaştı ama gözlerimi önümdeki manzaradan ayıramadım.

Caia.

Caia'm.

Orada yatıyordu, cansız, kanlar içinde. Beyaz elbisesi- sabah giydiği elbise-

Sırılsıklam, sıırılsıklam, yapış yapış, kıpkırmızı bir hale gibi etrafında birikiyordu. Bir zamanlar altın sarısı olan saçları şimdi keçeleşmiş, kana karışmış, yüzü solgun. Çok solgun.

Düştüm.

Diz çökmedim. Dizlerimin üzerine çöktüm, nefesim titreyerek ciğerlerimi terk etti, dünya etrafımda dönüyordu.

"Caia!"

Adı boğazımdan yırtıldı, ama artık bir isim değildi. Bir çığlık, bir haykırış, havayı parçalayan çiğ, kırık bir sestti.

Ona uzandım, ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki zar zor kavrayabildim.
Onu.

"*Hayır, hayır*, bebeğim, uyan. Uyan artık." Sesim kesildi, kelimeler döküldü

kırılmış cam gibi dudaklarımdan döküldü. "Lütfen, uyan. Lütfen... Bunu sensiz yapamam. Yapamam."

Onu salladım, önce nazikçe, sonra daha sert, ellerim çaresiz, çılgınca.

Ama hareket etmedi.

Kımıldamadı bile. Gitti.

Tıpkı Lukyan gibi.

Gitmişler. İkisi de.

Göz açıp kapayıncaya kadar benden koparıldı ve beni bu lanet kabusta yalnız bıraktı.

Onu kucağıma aldım, ellerim kanın içinde kayarken Lukyan'ın minik, cansız bedenini göğsümde tutmaya devam ettim.

İkisi.

Benim her şeyim. Benim dünyam. Lanet olası kalbim. Gitti.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, göğsüm kabardı, gözyaşlarım yüzümü yaktı, kana karıştı, onun kanına, ikisini de tutarken.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Ama gerçektir.

Bu benim gerçekliğimdi ve beni parça parça ediyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Fısıldadım, sesim neredeyse hiç çıkmıyordu, sadece sessizlikte kırık bir fısıltı. "Yapamam... Yapamam..."

Kırılıyordum.

Kırılıyordum.

Uyanmak istedim. Uyanmam gerekiyordu.

Ama bu bir rüya değildi.

Bu benim gerçekliğimdi. Benim lanet gerçekliğim. Yalnızdım. Kırılmış. Yıkılmış.

Onları daha sıkı tuttum, sanki yeterince sıkı tutarsam onları burada tutabilirdim gibi. Sanki tamamen elimden kayıp gitmelerini engelleyebilirdim gibi.

Ama soğuk, hareketsizlik çok gerçektir. Çok gerçektir.

Her şeyi kaybettim. Önemli olan her şeyi. Oğlumu. Karımı. Ve elimde kalan tek şey boşluktu. Hatıralar.

Annem haklıydı. Biri gidene kadar onun ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsin. Ve bıraktıkları boşluk? Seni bütünüyle yutar. Caia. Lukyan. Bir zamanlar o boşluğu doldurmuşlardı. Bana umut vermişlerdi. Bana yaşamak için bir sebep vermişlerdi. Şimdi, o delik her zamankinden daha büyüktü, kara bir çukur, dipsiz, sonsuz, beni yutuyordu.

Ve sıkışmıştım.

İçinde

boğuluyorum.

CHAPTER

KIRK SEKİZ

"Aşırı keder bile nihayetinde
şiddetle kendini gösterir - ama daha çok kayıtsızlık biçimini alır."
- **Joseph Conrad**

Alexsei

"Ee, nasıl?" Hevesle sordum, ev yapımı çikolatalı musumdan bir kaşık daha almasını izliyordum. Gelmiş geçmiş en iyi çikolatalı mus tarifi olduğunu iddia eden ünlü bir Fransız şefin YouTube videosunu izleyerek mutfakta saatler geçirmiştım.

Caia yemeye devam ederken kıkırdamasını bastırmaya çalışarak, "Güzel, Lexi," diye cevap verdi. Kaybolmadan önce yüzünde küçük bir burukluk belirdi.

Elimde olmadan bir kaşımı şüpheyile kaldırdım. "Yalan söylüyorsun."

Gözlerinde şakacı bir parıltıyla bakışlarımı karşıladı, yanakları hafifçe kızardı. "Hayır, kızarmıyorum!"

Yanıldığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde köpüğü elinden aldım ve cennet gibi bir tat bekleyerek kendim de bir kaşık aldım. Ama şok oldum, hiç de öyle değildi.

Ne. Ne. Sikeyim.

Koşarak lavaboya gittim ve ağızımdaki lokmayı inanamayarak tükürdüm.

Caia kahkaha nöbetleri arasında, "Sanırım tuzu şekerle karıştırdın," dedi.

Ben ağzımı çalkalayıp o başarısız tatlının iğrenç tadını temizlemeye çalışırken Caia dudaklarında bir sırıtişla yaklaştı. "Hey, en azından türünün tek örneği bir tatlı," diye alay etti, beni kollarıyla sararken kahkahası bulaşıcıydı.

Yemek felaketine rağmen kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Evet, türünün tek örneği kesinlikle doğru kelime," diye itiraf ettim, onu daha yakına çekerek.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve kokusunu derin derin içime çektim. Onunla tanışmadan önce bana dokunulmasından hiç hoşlanmazdım. Elbette, o zamanlar iyi bir sikişten hoşlanıyordum, ama yakınlık-sarılmak, saatlerce öpüşmek, saçlarımı okşamak

-Bunların hiçbirini bana göre değildi. Ama Caia'yla, ellerini üzerimde hissetmediğim her gün çölde bir kum fırtınasının kasırgasına yakalanmış gibi hissediyordum. Onun dokunuşuna, kokusuna, öpücüklerine, vücuduna, her şeyine bağımlıyım.

"Eşi benzeri olmayan başka ne var biliyor musun?" Dudaklarım boynunu sıyırıp kulağına ulaşırken yavaşça fısıldadım.

"Ne?" diye nefes aldı, ellerim yavaşça sırtından aşağı inip kıkını kavrarken heyecanı belliydi.

"Sen, bebeğim."

Saçlarımın arkasından tuttu ve başımı yukarı kaldırarak dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturdu. Öpüşü şiddetli ve ısrarcıydı, sanki kendini bana kazımaya çalışıyordu, sanki bırakırsa yok olup gideceğimden korkuyordu.

"Mutlu yıldönümleri, *moya solnyshka*," diye fısıldadım dudaklarına.

Gülümsedi, yanağımlı okşarken zümrüt gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Mutlu yıldönümleri, Alexsei."

Birden Lukyan'ın çığlıkları o anı böldü ve içinde bulunduğumuz büyüü bozdu. İsteksiz bir iç çekişle birbirimizden ayrıldık, bakışlarımız kısa bir an için kilitlendi ve ikimiz de aceleyle küçüğümüzle ilgilenmeye başladık.

"Sanırım beslenme vakti geldi," diye kıkırdadım, yatak odasının kapısını iterek açtım ve ışık düğmesini açtım.

Ama beşiğine ulaştığımda boştu.

Şaşkınlık beni sardı ama sonra yanağımda serin bir damlacık hissettim.

Elimi kaldırdığımda kırmızı olduğunu gördüm.

Kan.

Yukarıya baktığımda, yukarıda kıpkırmızı damlacıklar yağdıran karanlık, girdaplı bulutlar gördüm.

"Özür dilerim, Alexsei. Çok, çok, çok üzgünüm," Caia'nın sesi arkamdan titriyordu, elleri kana bulanmış gömleğimi tutuyordu.

Yavaşça döndüğümde, *Ready or Not* filminden bir sahneye benzeyen, tamamen kana bulanmış bir şekilde orada durduğunu gördüm. Sonra çığlık atmaya başladı. Çığlıkları yankılanıyor, Lukyan için attığı her çılgınca çığlıkla birlikte daha da yükseliyordu. Sesindeki dehşet çiğ ve ürperticiydi, omurgamdan aşağı buz gibi ürpertiler gönderiyordu. Bana sarıldı, karanlığa doğru feryat ederken vücudu şiddetle titriyordu. Ama sonra çığlıkları aniden kesildi ve gözlerini bana kilitledi,

Bakışları boş ve perili.

Fısıltıyı zor geçen bir sesle, ölmek istememe neden olan o sözleri söyledi: "Hepsi senin suçun, Alexsei."

Bir sarsıntı beni derinden sarsarken, şok ve suçluluk duygusu içinde donup kaldım. Görüşüm bulanıklaştı ve dünya kabus gibi bir karnaval gezintisi gibi etrafımda döndü.

Yukarıda, dönen bulutlar bedensiz bir sesle titreşiyor gibiydi, ürpertici bir ilahiyle durmaksızın adımları çağırıyordu: "Alexsei... Alexsei..."

Kaosa bir anlam veremedi karanlık ilerledi ve sanki bazı canavar varlıklar beni uçuruma sürüklüyormuş gibi beni bütünüyle yuttu. Sonra her şey karanlığa gömüldü.

Ölüm.

Gençliğimde ölüm sürekli tekrarlanan bir fanteziydi, babamın acımasız ellerinin morlukları ve kanı altında gömülü umutsuz bir dilek. Ne zaman yüzümü kum torbası gibi kullansa, içten içe beni öbür dünyaya gönderecek kadar sert vurmasını umardım. Geceleri yatağымda uzanır, gözyaşlarım kanla karışır, sanki cevaplar ondaymış gibi tavana bakar, Sergei Rovanski'nin yönetimi altındaki hayatımın cehennemden kurtulması için dua ederdim.

Tek istediğim sürekli dayak ve aşağılanmadan kaçmaktı.

Ama ölüm hiç gelmedi; bunun yerine hayat yoluma daha fazla acı çıkarmaya devam etti ve ölümün benim gibi insanlar için zalim bir şaka olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Eskiden ölmenin nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Şokun tatlı bir rahatlamaya dönüştüğü ılık bir banyoya girmek gibi yumuşak bir iniş mi olacaktı? Yoksa bir bandajı yırtıp atmak, acı veren bir hamleyle bildiğim her şeyden kopmak gibi mi olurdu?

"Alexsei!"

Adımın sesi beni gerçekliğe geri çekti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim küt küt atıyor, vücudum terden sıırıslam olmuştu. Karanlık ve çarpık bir şeyin kenarından geri çekiliyormuşum gibi hissettim.

Hâlâ bu berbat dünyada sıkışıp kalmıştım.

"Alexsei! Uyan!" Volk'un sesi araya girdi, beni geri çekmek için eliyle yüzüme vurdu. "O uyandı."

Hangi cehennemdeydim?

Etrafıma baktığımda bir hastane odasında olduğumu fark ettim, küçük deri bir kanepeye yığılmıştım ve üzerime bir battaniye atılmıştı.

Gözlerimi kaldırdığımda karımın bir hastane yatağında yattığını, her yerde tüpler olduğunu, burnuna oksijen pompalandığını gördüm. Başının üstü beyaz bir bandajla sarılmıştı ve kanla lekelenmişti. Onu yerde bulduğumda, yanında o lanet elmas kafatası vardı. Birisi onu kafasına vurmak için kullanmış, onu dışarı çıkarmaya çalışmıştı.

Tanrıya şükür sadece bayılmış.

Gözleri açtı ve bana boş, ölü bir bakışla bakıyordu. Boğazıma tırmanan hıçkırığa engel olamadım.

Yerimden sıçrayarak yanına koştum, ona sıkıca sarıldım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp battaniyesini ıslatırken yüzümü karnına gömdüm. Lanet olası bir çocuk gibi ağladım, onu kaybetmenin korkusu ve acısı beni canlı canlı yiyip bitiriyordu. O anda tek istediğim ona sarılmak, sıcaklığını hissetmek, beni hala burada benimle olduğuna ikna edecek herhangi bir şeydi.

Volk'un çıktığını duydum, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve bizi yalnız bıraktı. Caia kaskatı kesilmiş, kollarını iki yana açmış öylece dururken, ben başımı kaldırıp onun boş gözlerle tavana baktığını gördüm.

Bir zamanların canlı zümrüt gözleri karanlık, içi boştu. "Caia-"

"Oğlumu görmek istiyorum," diye sözümü kesti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Sağlık görevlileri eve vardığında, içlerinden biri, yaşlı bir kadın, Lukyan'ı kollarımdan almaya çalıştı. Ama ben yapamadım. Onu bırakamadım. Onlar Caia'yı hayatta tutmak için uğraşırken ben de hastaneye giderken bebeğimin soğuk bedenine sımsıkı sarıldım, hem de çok sımsıkı.

Sonra, doktorlar onun etrafında koşuştururken, ameliyathanenin önünde dizlerimin üzerine çöktüm, Lukyan hala kollarımdaydı. Volk beni orada buldu. Hemşireler oğlumu almaya çalışırken beni tuttu, ama çok kırılmıştım, onlarla savaşılamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Bebeğim-"

"Oğlumun öldüğünü biliyorum, Romaniev," diye tersledi. "Onu görmek istiyorum."

Daha sonra oksijen tüpünü burnundan çekip çıkardı ve serumu kolundan s kt .

"Caia, çok fazla kan kaybettin. Lütfen, bebeğim-"

"Oğlumu hemen görmek istiyorum!" diye bağırdı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Hemen şimdi! İstiyorum-" Hı kır  hı kır  ağlarken sesi  atallaştı. "Bebeğimi görmek istiyorum! Lütfen bebeğimi görmeme izin verin," diye öyle yüksek sesle feryat etti ki kalp monitörü kapandı ve    hemşire hışımla odaya girdi.

Onu yere yatırmaya çalışmışlar, bir tanesi de boynuna bir iğne batırarak sakinleştirici vermiş.

Ama daha etkisini göstermeden Caia kollarımı kavradı, tırnakları derine battı ve bu geceden sonra da kalacak çizikler bıraktı.

"Bana bebeğimi getir, lütfen, Alexsei! Eğer beni seviyorsan, onu bana getir..." Sonra bilincini kaybetti, tutuşu gevşedi ama sözleri aklımda kaldı.

Bu yüzden ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Morg.

Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir yer.

Ölümün pis kokusuyla yoğunlaşan soğuk hava üzerime yapıştı ve odada kalmış olabilecek her türlü umudu ya da sıcaklığı boğdu.

Ve sanki duvarların kendisi ölülerin sırlarını fısıldıyormuş gibi ürkütücü bir his vardı.

Caia    uzun gün boyunca o hastane yatağında, eski halinin bir gölgesi olarak yattı. Yanından zar zor ayrıldım, uykuya dalıp çıkışını, gözyaşlarının yastığı ıslatmasını, çığlıklarının beni parçalamasını izledim. Elimden kayıp gidiyordu, hayata tutunuşunu yavaş yavaş kaybediyordu.

Yüksek sesle söylemeye cesaret edemesek de neye ihtiya ımız olduğunu biliyordum.

Bebeğimizi görmemiz gerekiyordu.

Doktorlardan biri, gözlüklü minyon bir Asyalı kadın, bizi başka bir odaya götürdü. İçeride, duvarları kaplayan rafların her birinde bir çocuğun kalıntıları vardı. Bizi doğru tek numaraya yönlendirdiğinde i im burkuldu 19050297.

Oğlumuz onlar için artık buydu.

Kayıp masumiyet denizinde sadece lanet bir sayı. Her şeyden sıyrılmış, soğuk, steril bir etikete indirgenmiş.

Doktor rafı dikkatlice açtı ve hazır olup olmadığını sormak için döndü. İkimiz de başımızı salladık.

Beyaz çarşafı yavaşça geri çekerek oğlumuzun yüzünü ortaya çıkardı.

Caia'nın hıçkırıkları daha da arttı. Uzanıp Lukyan'ın karnına dokunduğunda elleri titriyordu. Lukyan uyuyor gibi görünüyordu, sarı saçları küçük yüzünü çevreliyor, kirpikleri yanaklarında yumuşak bir şekilde duruyordu. Ama genellikle hayat dolu olan dudakları soğuk, korkunç bir mavi tonundaydı.

Onu öyle hareketsiz, öyle sessiz görmek içimde bir şeyleri kırdı.

İçimde öfke kaynadı. Bu doğru değildi, hiç adil değildi.

Ailelerin çocuklarını gömmemesi gerekir. İlk nefesini aldığı anda oradaydık, hayat ve umut doluyduk ve şimdi burada onun sonsuza dek yok oluşunu mu izliyorduk? Bu saçmalık.

Gülüyor, oynuyor, yaşıyor olmalıydı; kaderin çarpık bir şakası gibi orada yatıyor olmamalıydı.

Caia haklıydı.

Hepsi benim hatamdı.

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı, sesi titriyordu, soğuk dudaklarını, yanaklarını ve burnunu öperken. "Zavallı bebeğim, çok üzgünüm."

Caia'ya daha sıkı sarıldım, acısı içime bir bıçak gibi saplanıyordu.

"Neden annemi yalnız bıraktın? Neden?" diye usulca hıçkırdı, gözyaşları onun üzerine döküldü. "Ben şimdi ne yapacağım? Annem sensiz devam edemez, Lukyan. Yapamam işte."

Tek yapabildiğim ona sarılmaktı, onu kaybetmenin bıraktığı boşluğu hiçbir sevginin dolduramayacağını biliyordum.

"O-" Caia'nın sesi kesildi, doktora bakarken gözleri çaresizlikle doluydu.

Doktorun ifadesi yumuşadı. "Zehirlenmiş," dedi nazikçe. "Birisi ona siyanürlü su vermiş. Uykuya daldı ve kalbi durana kadar yavaşladı. Acı çekmedi."

Caia'nın nefesi kesildi, eli ağzına gitti, gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Gitme vakti geldi," diye mırıldandı doktor usulca, sesi sempati doluydu.

Ama Caia Lukyan'a sarılmış, hıçkırıklar arasında adını tekrar tekrar fısıldıyordu.

"Özür dilerim aşkım," diye bağırdı, sesi kırılmıştı. "Seni çok seviyorum. Annem seni çok seviyor, Lukyan. Duyuyor musun beni? Seni seviyorum bebeğim. Seni çok, çok, *çok* seviyorum. Lütfen beni affet. Lütfen annemi affet. Çok özür dilerim. Oh, bebeğim, çok üzgünüm."

Orada öylece durdum, ezilmiştim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Her gözyaşı içimi daha derinden kesen bir bıçak gibiydi.

Doktor Lukyan'ın vücudunu tekrar örtmek için hamle yaptığında onu durdurdum. Eğildim ve alnından, yanaklarından ve burnundan öptüm.

Sonra kulağına yaklaşıp fısıldadım: "Seni seviyorum Lukyan. Her zaman. Baban seni sonsuza dek özleyecek, dostum."

OceanofPDF.com

ChapTer

FİRTY- Nİne

"Aşk, birinin size ihtiyacı olduğu için onu bıraktığınız anda kanıtlanır."
- Shannon L. Alder

Alexsei

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

O zümrüt gözler, sırlarla dolu bir orman gibi, tahmin etmemi sağlayacak kadar acıyı maskeliyordu. Yüzüğü avucuma bastırırken söylenmemiş sözler ve gizli özelemler gözlerinde titreşiyor, dokunuşu biraz fazla uzun sürüyordu.

O yüzük, söylenmemiş her kelimeyi, hiç almadığımız her şansı, derinlere gömdüğümüz ateşi taşıyor gibi, olması gerekenden daha ağır hissettirdi. Ellerimiz o anda bir araya geldi, keşfetmeye asla cesaret edemediğimiz tüm "eğerler" için bükülmüş bir tuval.

Gözleri bir olasılıklar dünyasıydı ve elimdeki yüzük asla yürüyemeyeceğimiz tüm yolların soğuk bir hatırlatıcısıydı.

Sessizlik aramızda asılı kaldı, kalın ve boğucu, sonunda o bozana kadar.
"Ben-"

Prova ettiği özrü duymak istemediğim için sözünü kestim. "*Hayır*. Eğer gideceksen, uyduruk mazeretlerle canını sıkma."

Her şey darmadağın olduğundan beri üç haftadır evdeydik. Cenazeden bu yana iki hafta geçti. Bebeğimizi gömdüğümüzden beri.

Caia ve ben artık birbirimize yabancıydık, aynı çatı altında ayrı dünyalarda yaşıyorduk. Kendini odasına kilitledi, dışarı çıkmayı, yemek yemeyi, hatta bana bakmayı bile reddediyordu. Kapısının önünde saatlerce beni içeri alması için yalvardım ama hiçbir şey işe yaramadı. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu. Beni bile.

Aramızda bir duvar varmış gibi hissediyordum, her geçen gün daha da yükseliyor ve kalınlaşıyordu. Ne zaman ona uzansam, beni geri çekiyordu. Söylemeye çalıştığım her kelimeye kendini kapatıyordu. Gittikçe uzaklaşıyordu ve ben onu nasıl geri getireceğimi bilmiyordum.

Ama şimdi, sanırım buna gerek yoktu. O seçimini yapmıştı.

Bu sabah dışarı çıktım, çaresizce hava almak için, bir arada tutmam gerektiğinde onun önünde kırılacağımdan korktum. Geri döndüğümde, oradaydı.

-giyinmiş, elinde çantası, bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerimi kaçıyordu.

Gidiyordu. Her şeyden kaçıyor. *Benden* de.

Dayanıyordum, bizi bir arada tutmaya çalışıyordum, onun için güçlü olmaya çalışıyordum ama belki de yeterli değildim. Belki de başarısız oldum. Çünkü şimdi, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Geri çekildi, elini göğsünün üzerinde, kalbinin tam altında gümbür gümbür attığı yerde tuttu. "Oğlumun öldürülmesi zayıf bir mazeret mi?"

Sözleri bana sertçe çarptı, ağırlığı beni ezdi. Hava hüznle doluydu, sanki ikimiz de hüznün içinde boğuluyorduk.

Sertçe yutkundum, boğazım düğümlendi. "Benim ellerimle değil." "Öyle de olabilirdi, Alexsei."

İrkildim. Bana nadiren Alexsei derdi. Mutlu olduğunda her zaman *zlotse, sevgilim*, beni kızdırmak istediğinde "Lexi" ve dokunuşumu arzuladığında *zaychik, tavşan* derdi. Şimdi tam adımı duymak - sanki beni daha da uzaklaştırıyordu.

"Onu ben de kaybettim Caia," diye fısıldadım.

"O zaman bunu neden yaptığımı biliyorsun." Daha fazla kıyafet toplamak için geri döndü, sesi kırılıyordu. "Artık sana bakamıyorum. Ne zaman baksam, görüyorum-" Kelimeler boğazında düğümlendi.

Lukyan.

Söylemesine gerek yoktu. Onu ben de gördüm. Her gün.

O görüntü zihnime kazındı, peşimi bırakmadı. Oğlum, soğuk mermer zeminde hareketsiz ve sessiz yatıyordu. Parlak, meraklı gözleri kapalı

Sonsuza dek. Eskiden evimizi dolduran kahkahası sustu. Küçük kollarını açmıştı, sanki bana ulaşmaya, tutunmaya çalışıyordu.

Oğlum benim. Gitmiş.

Bunun ağırlığı -hatıralar, suçluluk duygusu- hayatımın sonuna kadar taşıyacağım bir yükü. Ve bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Onu koruyamadım, güvende tutamadım. Kendi pisliğime çok kapıldım, onu da yutmasına izin verdim.

"Caia, lütfen," diyerek yaklaştım ve kollarımı arkadan ona doladım. "Lütfen, bunu yapma. Sensiz yaşayamam."

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, lavanta kokusu üzerime sinmişti. Saçları yanağımı okşadı, her zamanki gibi yumuşacıktı. Omuzları ellerimin altında gerildi ama geri çekilmedi. Bunun yerine parmakları kollarımda, gözyaşlarının tenimi yaktığı yerden sadece birkaç santim ötede duruyordu.

"Beni de bırakma, *moya solnyshka*."

"En iyisi bu Alexsei," diye fısıldadı, dudaklarından bir hıçkırık daha kaçarken başını salladı. Kollarımdan sıyrıldı ve beni parçalayan bir sonlulukla çantasının fermuarını çekti. Sonra kapıya doğru yürüdü, siyah elbisesi ölümün gölgesi gibi etrafında dönüyor, kalbimi yutan karanlığı yansıtıyordu.

"Eğer gidersen, Caia, o kapıdan çıkarsan, hangi canavarı serbest bırakacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Eli kapı kolunda dondu kaldı ve bir an için belki - sadece belki - kalacağını düşündüm. Ama bana döndüğünde, gözyaşlarıyla dolu gözleri bana her şeyi anlattı.

"Seni yok etmek için gitmiyorum, Alexsei. İkimizden geriye kalanları kurtarmak için gidiyorum."

Ve sonra gitti, kapı arkasından kapandı ve beni bir zamanlar hayatım olan şeyin enkazında bıraktı.

Karım. Oğlum.

Her şeyim.

Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Yalvarırım, sürünürüm, ne gerekiyorsa yaparım. Çünkü o olmadan, Alexsei Romaniev diye bir şey yok.

Hiçbir şey olmaz.

Telefonumun sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Cebimden çıkardım, gözlerimi ekrana diktim.

Vlad'dan bir mesaj mı?

Vlad:
Oğlunu kimin öldürdüğünü
biliyorum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ANJEL

OcEAnOFPDF.cOM

Sevgili Caia,

Gitmeden bu yana aylar geçti ve o zamandan beri her gün sana mektuplar yazdım, adını karanlığa haykırdım ve yüzünü bin bir şekilde hayal ettim. Her seferinde affedilmek ve yardım için yalvardım. Evet, yardım. Bencilce, değil mi? Her şeyin benimle ilgili olması. Ama ben iyi değilim.

O mektuplarda, geri dönmen için sana yalvarmıştım.

Hayatımın en karanlık anında beni terk ettiğin için, oğlumuzun ölümü benim suçummuş gibi hissettirdiğin için sana lanet ettim.

Ama gerçek?

Geçen her gün, gittiğin her dakika, her saniye içimdeki boşluk daha da büyüyor. Acı sensiz dayanılmaz.

Üzgünüm, Caia. Tanrım, çok üzgünüm. Sana ne kadar acı verdiğimi bilmek beni mahvediyor. Hayallerin en kötü şekilde paramparça oldu. Çok saf bir aşk buldun ama senden koparıldı. Lukyan bizden alındığından beri ne kadar çok gözyaşı döktüğünü hayal bile edemiyorum.

Sen gittiğinden beri her gece Tanrı'ya beni oğlumuzla yeniden bir araya getirmesi için dua ettim, yalvardım. Eğer seni burada yanıma alamayacaksam, bana merhamet göstermesi, beni de alması için yalvardım. Sonraki dünyada Lukyan'la birlikte olmama izin vermesi için.

Ölüm artık beni korkutmuyor. Sahip olduğum tek teselli bu. Bunların hiçbirinin -yaptığım hiçbir şeyin, olduğum hiçbir şeyin- sonunda önemli olmadığını bilmek. Bir gün, belki yakında, acı bitecek. Hayat duracak. Ve oğlumuzu tekrar göreceğim.

Ama o zamana kadar sana yalvarıyorum. Lütfen Caia, bana geri dön. Beni affetmenin bir yolunu bul. Sen sevdiğim tek kadınsın. Sevebileceğim tek kadın. Bu kırık kalbimi düzeltebilecek tek kişi sensin. Ve belki, sadece belki, ben de seninkinin iyileşmesine yardım edebilirim.

Bir gün sana neden hep Moya Solnyshka dediğimi sormuştun.

Cevap basit, öylesin. Sen benim güneş ışığımsın. Harap olmuş hayatımın gölgelerini delip geçen tek ışık sensin. İşte buradayım, bir şans daha istiyorum, geri gel, karanlığımı tekrar yak. Beni hayata döndürmek için ateşine, ışığına ihtiyacım var Caia. Lütfen.

Lukyan için. Bizim için. Lütfen.

Sevgile

r,

Alexsei

Sevgili Caia,

Nasıl gidiyor? Yeterince yiyor musun? Hiç uyuyor musun? Uyku gelmediğinde hala televizyonu açıyor musun? Gittiğinden beri kaç tane fıstıklı dondurma yedin? Kaç kez güldün ve kaç kez gözyaşı döktün? Hala kameranla dışarıda mısın, söz verdiğin gibi dünyanın parçalarını yakalıyor musun? Benim seni özlediğim kadar sen de beni özliyor musun?

Kaç kez rüyanda sesimi duydun? Dokunuşumun hayaletini hissettin mi? Ve Lukyan... Yüzü hala geceleri seni ziyaret ediyor mu? Hâlâ kaybettiğimiz her şeyi hatırlatıyor mu?

Bensiz kurduğun hayatında huzur buluyor musun? Yeni insanlar buldun mu, ben yokken kendine yeni bir hayat yarattın mı? Hâlâ bir şeyler hayal ediyor musun, yoksa geçmişimiz bunu da mı öldürdü? Ve Caia... beni affettin mi? Seni bir daha görebilecek miyim?

Bu sorular geceleri beni uyutmuyor, kafamın içinde dönüp duruyor, artık beni hayatından çıkardığına göre cevapsız. Gittiğinde sana içimdeki canavarı serbest bırakacağını söylemişim ama yalan söyleyen bendim. Sen bir canavarı serbest bırakmadın. Beni paramparça ettin. Zar zor hayatta kalıyorum, zar zor yaşıyorum.

Moskova'dan aylar önce ayrıldım. Gitmek zorundaydım. Şehir beni boğuyordu, her köşesi dayanamayacağım anılar barındırıyordu. Şimdi İsviçre'de Léman Gölü kıyısında Hermance adında bir köydeyim. Buraya bayılırsınız. Huzurlu, neredeyse acı verecek kadar güzel - objektifinizle yakalamanız için mükemmel.

O zamandan beri dolaşıyorum, sürükleniyorum, hak etmediğimi bildiğim bir şeyi arıyorum. Gitmiş olsan bile seni arıyorum. Kayboldum, Caia. Beni her gün biraz daha boğan bir acı denizinde kayboldum.

Kabuslar artık daha sık geliyor. Sen. Lukyan. Kaybettiğimiz her şey. Oğlumuzun görüntüsünden kaçamıyorum, cansız, asla geri alamayacağım bir parçamı çalıyor. Ve seni öyle bulmak... Bir parçam neredeyse onu karanlıkta takip ediyordu. Ama Tanrı merhamet gösterdi. Yaşamana izin verdi.

Belki de sana hayatın için yalvardığımı söylemek benden daha çok nefret etmene neden olur. Onunla gitmeyi tercih ederdin, biliyorum. Ama sen benim her şeyimsin, Caia. Seni de kaybedemezdim. Ve şimdi, kaybetmiş olsam bile, yine de bırakamıyorum.

Özür dilerim, Moya Solnyshka. Çok ama çok üzgünüm. Her zaman ve sonsuza dek seninim, Alexsei

OceanofPDF.com

Merhaba Moya Solnyshka,

Yine ben.

Zakopane, Polonya'dayım. Noel'de kesinlikle büyüü olan bu şirin küçük kasaba. Ama bunu hissedemiyorum bile çünkü bu sensiz ilk Noel'im. Lukyan olmadan.

Deniyorum, Caia. Son birkaç aydır umuda tutunmak, bir şekilde birbirimize geri döneceğimize inanmaya devam etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Biliyorum, eğer bunu ya da mektuplarımdan herhangi birini okursan muhtemelen hayal gördüğümü düşüneceksin. Belki de öyleyimdir. Ama başka neyim var ki? Bu rüyalar beni ayakta tutan tek şey.

Bugün, karla kaplı sokaklarda yürüdüm, etrafım mutlu çiftler ve ailelerle çevriliydi ve tek düşünebildiğim, geçirmemiz gereken Noel'di. Lukyan iki buçuk yaşında enerji dolu bir şekilde etrafta koşturuyor, kahkahaları evimizi dolduruyor olurdu. Seni ne kadar çok sevdiğini söylediğini duyar gibiyim Caia. Sen onun dünyasıydın.

İlk sözleri? Hepsi seninle ilgili olurdu. Hiç şüphe yok.

Onu hediyelere boğduğumuzu şimdi görebiliyorum. Yeni bir kitap, oyuncak bir kamyon, belki de dışarıda dolaşması için küçük bir araba. Ve senin için... Özel bir şeyim vardı. Baş harflerimizden oluşan altın bir kolye, senin, benim ve Lukyan'ın, hepsi iç içe. Onu kalbine yakın bir yere takardın, tıpkı bize, aşkımıza tutunduğun gibi.

Baldwin, korkulacak adamın kaybedecek bir şeyi olmayan adam olduğunu söylemişti. Ve yanılmamış. Hiçbir şeyim kalmadı, Caia. İçim boş, sadece acı ve kederden oluşan bir kabuğum. Seni geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Ama işte buradayım, yaptığım hiçbir şeyin önemli olmadığı, hiçbir sevgi ya da acının seni bana geri getiremeyeceği bir dünyada dolaşıyorum.

Bu yüzden bu boş sokaklarda yürüyorum, olması gerekenler peşimi bırakmıyor. Seni düşünmeden duramıyorum. Bizi. Sevişme şeklimizi, vücutlarımızın birbirleri için yaratılmış gibi uyuşmasını. Gözlerinde her zaman beni eriten bir şefkat, bir arzu vardı. Her dokunuş, her öpücük... sanki sihir yaratıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Ve yarattık da. Lukyan bunun kanıtıydı, içimizdeki en derin parçalardan doğdu.

Ama Şimdi, o anılar beni öldürüyor. Her öpücük, verdiğimiz her söz... hepsi kaybettiklerimi hatırlatıyor. Sana tekrar sarılmak, sıcaklığını yanımda hissetmek istiyorum. Ama Şimdi elimde sadece bu anılar var ve bu beni parçalıyor.

Çünkü anı olmayan tek Şey, emin olduğum tek Şey, seni hala sevdiğimdir.

Sonsuza kadar ve daima, Caia. Çünkü sen benim hayatımın aşkısın.

Lütfen bebeğim, bana geri dön.

Mutlu Noeller.

Alexsei'n.

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ

"Alkol insanın en büyük düşmanı olabilir, ancak İncil düşmanınızı sevin der."
- Frank Sinatra

Şimdiki zaman.

Alexsei

"Eminim seni mutlu edebilirim, ne demek istediğimi anlıyorsan," diye göz kırptı kız, elleri kışkırtıcı bir şekilde göğsüne doğru kayıyordu.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Gözümün önünden siktir olup giderek beni mutlu etmeye ne dersin? Bunu yapabilir misin?"

İçkimi elimden kapmadan önce ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve nefesinin altında bir küfür savurarak hışımla uzaklaştı. Bara doğru ilerlerken kalçaları sallanıyordu.

Buradaki sunucular her zaman çok kabaydı.

Angelos birasından bir yudum alarak, "Senin biriyle yatman lazım, dostum," diye iç geçirdi. "Bugün çocukça davranışlarınla herkesi kızdırdın."

Ona ters ters baktım.

Birkaç masa ötede oturan bir sarışına başıyla işaret etti. "Buraya geldiğimizden beri sana bakıyor. Yemi yut, onu becer ve bu öfkeyi içinden at. Gecemi mahvediyorsun."

"İhtiyacım yok-"

"Caia seni neredeyse iki yıl önce terk etti. Hayatına devam etmelisin, Romaniev," diye araya girdi Angelos, sesi ciddiye.

Çenemi sıktım, votkamın geri kalanını bir yudumda içerken pişmanlığın acı tadı içimi yaktı. "Asla hayatıma devam edemeyeceğim."

Ve bu beni her şeyden çok kızdırdı çünkü haklıydı. Caia'dan bu yana iki yıl geçti ve varlığım gidecek hiçbir yeri olmayan lanet bir hayalet gibi dolaşmaya indirgendi. Sanki aylardır batıyormuşum gibi hissediyorum, o kadar derin ki gölgem bile benden daha parlak.

Hayatımda pek çok şeyden şüphe ettim ama Caia ve benden asla. Oyunun sonundaydık. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Onu geri almak için akıl sağlığımı bile feda edebilirdim. Belki de çoktan feda etmişimdir, her geceyi burada üzüntülerimi boğarak geçirdiğimi düşünürsek. Angelos bazen işten sonra bana katılıyor, ama ben her zaman ona saldırıyorum. Yine de yanımdan ayrılmıyor, gözlerindeki o acıma dolu bakış, onu söküp atmamak istediğim bir bakış.

Pislik.

"Volk, Sofiya'yla birlikte bir sonraki sergimize geliyor," diye mırıldandı Angelos, gözleri kulübü tararken. "Sen de gelmelisin."

Caia gittikten sonra haftalarca evimize kapandım, her fotoğrafla, hala onların kokusunu taşıyan her kıyafetle kendime işkence ettim. Ona mektuplar yazdım -pek çok mektup- bir gün bunları ona verebileceğimi umdum. Ama bazı hayaller gerçekleşmiyor.

Depresyonum o kadar kötüleşti ki Volk beni gün ışığına çıkarmak zorunda kaldı. Ama sonra, bir aptal gibi Vlad'ın saçmalıklarına kandım. Volk'a, Igor'a, Silas'a, hepsine ihanet ettim ve oğlumu kimin öldürdüğüne dair bir ipucu peşinde koştum. Ama Vlad beni sadece Igor'la uğraşmak, ona zarar vermek için kullanıyordu.

Ben de tam bir aptal gibi kandım.

Bu yüzden New York'a taşındım. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı ve Caia'nın burada olduğunu bilmek... bu yeterliydi. Angelos bir gece aradı ve onu bir restoranda yalnız gördüğünü söyledi.

Ertesi gün uçağa atladım ve Central Park'a bakan kendi evimi tutmadan önce birkaç gece Scarlett'in evinde kaldım. Üç amansız gün boyunca şehrin her köşesinde Caia'yı aradım, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım.

Ve öğrendiğimde... bu beni daha da kırdı. Bıçağı daha derine sapladı.

Her şey çok acıtıyor.

Silas'a ihanet ettiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, özellikle de Igor'un Vlad yüzünden öldüğünü bilerek. Ama birinin zehri diğerinin etidir. Silas'ı artık Volk yönetiyor. Igor ve Victoria'nın kayıp kızı olması gereken ama Vlad'ın çocuğu olduğu ortaya çıkan Sofiya Melov'la bile evlendi.

Ah, aile dramasının zevkleri.

Uzun lafın kisası, Volk kızı kaçırmak ve Moskova'ya geri getirmek için San Francisco'ya uçtu. Sonra Vlad'ın Igor'un karısını becerdiğini öğrendi ve onu hamile bıraktı. Vlad'ın metresi çocukla birlikte ortadan kayboldu, ancak tüm bunlara rağmen Volk ona takıntılı hale geldi.

Şimdi de onunla evlendi. Hayatları sirk gibiyken kimin pembe dizilere ihtiyacı var ki?

En azından Volk mutlu sona ulaştı. Onun için iyi oldu sanırım.

"Yok, ben iyiyim. Halletmem gereken bazı işler var," diye omuz silktim. "Ve Scarlett için yeni bir koruma bulmam gerekiyor. Sonuncusu zulasını tuvalete attığı için onu tokatladıktan sonra işi bıraktı."

Kendimi deliliğin eşiğinde hissederken, Scarlett'in kariyerini yönetme teklifini isteksizce kabul ettim. Mesele para değildi -eski Silas statüm sayesinde üç kez emekli olacak kadar param vardı- ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Aklımı bu karmaşadan uzaklaştıracak bir şey.

Eğlence sektörünün kendine has bir cehennem olduğu ortaya çıktı. İnsanlar sırf bunun bir parçası olmak için ruhlarını satıyorlar... Hâlâ aklım almıyor.

Angelos sakalını kaşıyarak başını salladı. "Bu onun üç ay içindeki dördüncü koruması."

İçimi çektim. "Beni sınırlarıma kadar zorluyor. Rehabilitasyon tek seçenek gibi görünmeye başladı."

Angelos ayağa kalkarak, "Onu oraya gönderirsek başaramaz," dedi. "İnsanlara ihtiyacı var, steril bir kliniğe değil."

Başımı salladım, gözlerim çok iyi tanıdığım bir yüze gelene kadar odanın içinde dolaştı - Angelo'yu küvetteki bir kediden daha hızlı bir öfke sarmalına sokacağını biliyordum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bakın barda kim varmış."

Angelo'nun yüzü kararırken bakışları ezeli düşmanına takıldı. Jade Whitthouse.

Jade, Angelos Lazzio'dan başkasına ait o l m a y a n Lazzio & Co'nun COO'su.

Birbirlerinden nefret ettiklerini söylemek hafif kalır.

Jade, Angelo'nun tahammül edemediği her şeye sahipti; uzun boyu, günlerce süren kıvrımları, uzun siyah saçları, koyu renk gözleri ve hayalete benzeyecek kadar solgun bir teni vardı. Angelo genellikle mavi gözlü minyon sarışınları ya da güneşten öpülmüş gibi parlayan kızları tercih ederdi. Angelo bir keresinde onun bir seks bebeğine benzediği şakasını yapmıştı ama ona geçici bir ilgiden daha fazlasını duyduğu açıktı. Yine de, ona duyduğu nefret her türlü cazibeden daha ağır basıyordu.

Ondan neden bu kadar nefret ettiğini sorma zahmetine hiç girmedim ama bir şeyler kesinlikle şüpheli kokuyordu. Onunla ilgili her ne pisliği varsa ciddi olmalı çünkü cinayetin yanına kâr kalmasına izin veriyor. O ne isterse yapabiliyor ya da söyleyebiliyor, oysa başka biri olsa çoktan kapının önüne konmuş ya da daha kötüsü, yerin dibine batırılmış olurdu.

Biz izlerken Jade kalçalarını bara dayamıştı, mini deri eteği kıcını zar zor örtüyordu. Omuzları açık üst kısmı göğsünü sarıyor, uyluk hizasındaki çizimleri bacaklarını daha da uzun gösteriyordu. Gözleri Angelo'ya takılana kadar odayı taradı.

Yanındaki adamı yakalayıp sıcak ve ağır bir öpücük için kendine çekmeden önce ona kızgın bir bakış fırlattı ve bu sırada Angelo'ya parmağını gösterdi.

"Kahretsin," diye kıkırdadım. "Senden gerçekten nefret ediyor."

"Ciddi sorunları var," diye homurdandı Angelo, sesi öfke doluydu. "Ve o kadar saygısız ki, benim önümde böyle öpüşüyor. Bu iğrenç bir şey. Yapmalıyım-"

Ayağa kalkarak sözünü kestim. "Her zamanki gibi bir bok yapamayacaksın. Seni başıboş bir köpek yavrusu gibi tasmalamış."

Angelo bana sert bir bakış attı ama sessiz kaldı.

Sırıttım ve ona doğru eğildim. "Hey, en azından burada kimin yetkili olduğunu biliyoruz. İpucu: sen değilsin dostum."

Angelo'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve nefesinin altında bir sürü küfür mırıldandı. Başka bir şey söylemeden hışımla yanımdan geçti.

Kapıya doğru ilerlerken gülmemeye çalışarak onu takip ettim. Angelo Jade'in yanında durdu, ama Jade hâlâ adamla derin bir Fransız öpücüğüne dalmıştı, a d a m ı n elleri de Jade'in kıcının üzerindeydi.

Boğazını yüksek sesle temizledi. "Bayan Whitenhouse, yarın ilk iş ofisime gelmeniz gerekiyor. Geç kalırsanız, kovulursunuz."

Jade, öpüşme seansından başını zorlukla kaldırarak, bir gözü yarı açık bir şekilde ona arsız bir başparmak işareti yaptı.

Yüksek sesle gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Angelo'nun öfkesi oldukça açıktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "*Mükemmel.*"

Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve beni bekleme zahmetine bile girmeden hışım ile dışarı çıktı.

OceanofPDF.com

ÇAPTER

FIFTY-OnE

"Askerler bazen kendilerine verilen emirlerden daha akıllıca kararlar alabilirler."

- Orson Scott Card

Alexsei

Adamın elini sıktım ve ne kadar sağlam olduğuna şaşırdım. Ona oturmasını işaret ettim ve masanın arkasındaki yerimi aldım.

"Yani, Fransa'dan eski bir denizci mi?" Etkileyici özgeçmişine tekrar bakarak bir kaşımı kaldırdım. "Senin gibi birinin buraya gelmesini beklemiyordum."

Başını salladı. "Evet, orduda on yıl. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Volk beni size gönderdi."

Sandalyemde arkama yaslandım ve ona bir göz attım. Dün gece eve döndükten sonra Volk'u aradım ve Scarlett'in korumalığını gerçekten yapabilecek birini tanıyıp tanımadığını sordum. İlgileneceğine söz verdi. Bu sabah, ofisime gelen 'mükemmel' adamla ilgili övünen bir mesajla uyandım.

Ama bu adam gibi birini görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Normalde üst düzey korumalar biraz daha yaşlı olurlar, örneğin 40'lı yaşlarda. Théo LeRoy, 36 yaşında, askeri ya da özel güvenlikten çok Vogue'un kapağını süsleyecek gibi görünüyordu.

Boynundaki büyük yara izi, gerçek bir bok gördüğünün tek işaretiydi. Bir dergi kapağına aйтmış gibi görünmesine rağmen, sağlam ve yetenekli görünüyordu. Evet, biraz çekiciliğı vardı ama gerçekçi olalım, benim kadar seksi değildi. Yine de bu işin üstesinden gelebileceğine bahse girmiştım.

Parmaklarımı masaya vurarak, "Volk'un en iyiyi bulma konusunda bir yeteneğı var," dedim. "Peki, özel güvenlik için orduyu terk etmenize ne sebep oldu?"

Bakışları keskinleşti, gözlerinde bir miktar yoğunluk vardı. "Orduda geçirdiğim zamandan sonra, hizmet etmeye ve korumaya devam etmek istedim, sadece farklı bir şekilde. Özel güvenlik bir sonraki mantıklı adım gibi geldi."

"Peki, Bay LeRoy," diye durakladım. "Neden Amerika? Pek çok erkek Paris'te yaşamak ve her gece Moulin Rouge'da takılmak için adam öldürür."

Sırıttı. "O yollardan geçtim, efendim. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Az konuşan bir adam.

Nedense Fransız aksanı yoktu; sesi Brooklyn'de doğup büyümüş gibi geliyordu. İsmi dışında hiçbir şey onun Fransız olduğunu tahmin etmemi sağlayamazdı.

İçimi çektim. "Pekâlâ, saçmalamayı keselim. Her şeyden çok bir ejderhaya benzeyen keş bir prenses için 7/24 nöbet tutmaya hazır mısınız? Beni yanlış anlama, Scarlett benim çırağıam ama tam bir baş belası."

LeRoy başını salladı, yüzünde bir eğlence titreşimi belirdi. "Orduda daha kötülerıyla de uğraştım, efendim. Şımarık, uyuşturucu bağımlısı bir süperstar mı? Uğraştığım bazı saçmalıkların yanında bu çocuk oyunağı kalır."

Onu inceledim. "Size şunu söyleyeyim, Scarlett sıradan bir süperstar değil. Louboutin topuklu ayakkabı giymiş bir kasırğa gibi ve otoriteyle ilişkisi tam bir felaket."

LeRoy soğukkanlı ifadesini korudu. "Anlaşıldı efendim. Karşıma ne çıkarırsa çıkarsın hazırım."

"Güzel," diye başımı salladım, Scarlett'in ününden etkilenmemiş görüldüğü için rahatlamıştım. "Umalım da askeri eğitimin işe yarasın. Gemiye hoş geldin, LeRoy."

Ayağı kalktı, elini uzattı. Elini sıktım, tutuşuna karşılık vermek için yükseldim. "Ne zaman hazır olursan başlayabilirim ama önce birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

"Mükemmel. Scarlett'le yarın saat 16.00'da bir görüşme ayarlayacağım."

LeRoy kaşlarını çatı. "Bu kadar önemli bir toplantı için biraz geç gibi görünüyor."

Alaycı bir ses çıkardım ve ona eşlik etmek için masamın etrafından dolaştım. "Scarlett yataktan öğleden sonra iki gibi kalkıyor. Onun için öğleden sonra dört kahvaltı sayılır.

zaman."

Asansöre ulaştık ve düğmeye bastım.

LeRoy ceketini düzeltirken, "Neredeyse unutuyordum," dedi. "Dışarıda bekleyen bir kadın vardı. Sizi görmek istedi ama gitti ve sizinle konuşması gerektiğini söylememi istedi."

Kaşlarımı çatmıştım. "Bir kadın mı?"

"Evet," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Bekle, adını unuttum... Ah, buldum! Adının Caia olduğunu ve senin onun kim olduğunu bildiğini söyledi."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve tüylerim diken diken

oldu. Caia beni mi görmek istemişti?

New York'ta olduğumu nereden biliyordu?

Ofisimi nasıl buldu?

Sonra beni çok etkiledi.

Caia bunca zaman sonra bana ulaşıyorsa, bir şeyler ciddi şekilde ters gidiyor demektir. Ya boka battı ya da sonunda içine düştüğü cehennemden konuşarak çıkamayacağını anladı.

Bütün gece gözüme uyku girmemişti.

LeRoy gittikten sonra, halüsinasyon görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım.

Caia ofisime mi geldi?

Ertesi güne kadar beklemem gerektiğini biliyordum, habersizce dairesine uğrayarak onu korkutmak istemiyordum, sadece onu nasıl bulduğumu sorması için.

Ama cidden, beni nasıl buldu? New York'ta olduğumu nasıl bildi?

Eğer bu kader değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

Başımı dik tutmalı ve umutlarımı kaybetmemeliydim. Belki de boşanma evraklarını imzalamamı ya da daha kötüsü, temelli siktir olup gitmemi istiyordu.

Nyet.

Bana ihtiyacı vardı.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Ben de bir inanç sıçraması yaptım. Korkumu ve acımı bastırarak aylar önce bulduğum numaradan ona mesaj attım. Şüphelerin beni engellemesine izin vermedim ve saat 18:00'de ofisimde buluşmayı teklif ettim.

Cevap vermedi, ama ben içten içe onun ortaya çıkacağını biliyordum.

Scarlett dişlerini sıkarak, "Alexsei, beni dinle," diye tısladı. "Ben başka bir koruma istiyorum!"

Kalemimi Scarlett'in oturma odasındaki şık siyah mermer masaya vurarak iç geçirdim.

Bunu karmaşık hale getireceğini biliyordum. İki saat önce ona yeni bir koruma bulduğumu haber vermek için aradım ve tabii ki Bayan Küçük Prenses hiç heyecanlanmadı.

"Scarlett, eğer bu işi berbat edersen, sert önlemler almaktan başka çarem kalmaz," diye uyardım, ses tonum buz gibiydi. "Rehabilitasyon ya da kongre, sen seç. Ve blöf yapmıyorum."

Gözleri inançsızlıkla irileşti. "Buna cesaret edemezsin."

Kapının zili çaldı ve takım elbisemi düzelterek ayağa kalktım. Onun yanından geçerken sessizce, "Beni sına, Scarlett," dedim. "Bu senin son şansın."

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak ağır bir iç geçirdi.

Ateş kırmızısı saçları düzgün ve düz, koyu siyah göz kalemi yoğun mavi gözlerini vurguluyor ve altı inçlik Louboutin topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş dar siyah deri mini elbisesi ile bir müzik klibi çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Peki," diye mırıldandı isteksizce.

"Mükemmel," diye göz kırptım ve kapıyı açtım. "LeRoy, seni gördüğüme sevindim," diyerek içeri girmesini işaret ettim.

"Bay Romaniev," diyerek elimi sıktı.

"Lütfen oturun," dedim, Scarlett'in oturduğu oturma odasını işaret ederek, yüzünde kızgınlık ve teslimiyet karışımı bir ifade vardı.

Théo LeRoy siyah kot pantolonu, siyah Ralph Lauren uzun kollu polosu ve siyah deri botlarıyla oturma odasına doğru ilerledi. Masanın önünde durdu, bir nöbetçi gibi nöbet tutuyordu, kollarını arkasında kavuşturmuştu, yüzü sertti.

"İyi günler Bayan Harper," dedi sertçe. "Ben Théo LeRoy ve sizin yeni korumanız olacağım. Sizi güvende ve sağlam tutacağıma söz veriyorum."

Onun ciddiyeti karşısında hepimiz sessizliğe gömüldük.

"Vay canına," dedim, dudaklarımda eğlenen bir gülümseme belirdi. "Rahat, asker. Gördün mü Scarlett, tam da ihtiyacın olan şey bu! Katı, göz korkutucu,

kaslı adam seni hizada tutacak."

Scarlett bir kaşını kaldırdı, dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu harika değil mi?" dedi, ses tonundan alaycılık akıyordu. "Artık bana tehlikenin her zaman köşede pusuda beklediğini hatırlatacak kendi gölgem var. Ne kadar güven verici."

Bir öksürüğü bastırdım ve ona kara bir bakış fırlattım. "Hadi ama Scarlett," diye iç geçirdim. "LeRoy'u beladan uzak durman için kişisel hatırlatıcın olarak düşün."

Abartılı bir iç geçirdi. "Doğru, çünkü ben bela için bir mıknatısım, değil mi?" Scarlett gözlerinde muzip bir parıltıyla LeRoy'a döndü. "Söylesene LeRoy, başı dertte olan genç kızları korumakta uzman mısın, yoksa bu sadece mutlu bir tesadüf mü?"

LeRoy'un ifadesi değişmedi. "Ben müşterilerimi güvende tutma konusunda uzmanım Bayan Harper, belaya yatkınlıkları ne olursa olsun."

Scarlett sırtıttı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Ne şanslıyım," diye somurttu. "Her zaman kendime özel bebek bakıcıları istemişimdir."

Onun maskaralıkları karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Görünüşe göre ikiniz çok iyi anlaşacaksınız. Yani, anlaşmak zorundasınız, değil mi Scarlett?"

Scarlett derin bir iç çekti, kızgınlığı sesinden belli oluyordu. "Evet, lütfen, beni manastırdan kurtarın."

Sonunda karşıımızdaki sandalyeye yerleşen LeRoy'un elleri sakince masanın üzerinde dururken, gözleri şüpheci bir ifadeyle odayı tarıyordu.

Scarlett'in oturma odası, koyu kan kırmızısı kanepesi ve büyük avizesiyle, dairesinin karmakarışık zarafetine sadece bir bakıştı. Şüphelenmeyen ziyaretçiler kesinlikle bir şok yaşayacaklardı.

Şunu hayal edin: koyu kırmızı ve altın vurgularla süslenmiş siyah zeminler ve mobilyalar - "Lucifer ve neşeli iblis çetesinin inine hoş geldiniz" diye bağırان bir dekor seçimi.

Bazen Scarlett'in gizli yeteneklerinin keskin zekâsının ötesinde biraz da büyüçülük içerip içermediğini merak etmeden edemiyorum. Ne de olsa, evinden öyle bir karanlık enerji sızıyor ki, bir köşede fokurdayan bir kazan bekliyorsunuz.

"Evet, LeRoy, hadi işin özüne inelim," dedim. "Scarlett altı hafta içinde bir turneye çıkacak, bu da bize bir rutin belirlemek için uygun bir zaman veriyor. Burada kamp kuracaksınız; Scarlett üç misafir yatak odası ve banyosunu, üçüncü kattaki spor salonuna erişimi ve en tepedeki kiraz olan çatı havuzunu nezaketle sunuyor." Ona bir belge uzattım.

"İşte gösteriye giriş biletiniz - maaşınızı, beklentilerinizi ve-"

Scarlett, "Kendimizi aşmadan önce," diye sertçe araya girdi. "Gizlilik anlaşması hakkında konuşmamız gerek. Bir başka 'eski koruma çay döktü' manşeti için havamda değilim."

Ona uyarıcı bir bakış attım ve susturmak için gizlice bacağına çimdikledim. "Ah!" diye bağırdı ve bana ters ters baktı. "Bu ne için?"

"Profesyonellik, Scarlett," diye fısıldadım. "Yeni adamı daha başlamadan korkutmayalım."

Gözlerini devirdi.

"Size söz veriyorum Bayan Harper, özel hayatınız sadece
-"LeRoy ona güvence verdi, ses tonu otoriterdi.

"Ayrıca Scarlett, LeRoy buradayken paparazzilere ne gerek var? O kartal gözleriyle bir kamerayı bir mil öteden fark eder. Neredeyse bir mahremiyet kalesinde yaşıyor olacaksın," diye göz kırptım.

Scarlett bana alaycı bir bakış fırlattı. "Öncelikle, *Taken*'daki Liam Neeson'dan daha çok, *The Bodyguard*'daki Kevin Costner'dan daha az olduğundan emin olalım, tamam mı?"

LeRoy kararlılığını sürdürdü. "Olmuş bilin, Bayan Harper."

"Oh, ve LeRoy, Scarlett'i erkeklerden uzak tutmaya dikkat et. Onun erkek arkadaş falan edinmesini istemiyorum," dedim sandalyemde arkama yaslanarak.

Scarlett'in gözleri büyüdü ve oturduğu yerden fırladı. "Ne?!" diye haykırdı, sesini renklendiren inançsızlıktı. "Yok artık! Alexsei-"

LeRoy, ses tonu saygılı ve sakin bir şekilde, "Olur, efendim," diye cevap verdi. Scarlett ona karanlık bir bakış fırlattı ve nefesi hızlandı. "Sen bas-"

"Scarlett, turuna odaklan!" LeRoy kendini meşgul ederken sözünü kestim. kontratını imzalayarak. "Koreografin bana sürekli sarhoş olduğunu söyledi ve artık dansçılara ayak uyduramıyorum bile. Artık mazeret yok! Artık erkek arkadaş, arkadaş, kulüp, parti, uyuşturucu yok. Hiçbir şey yok! Tartışma bitmiştir."

"Ama... ama bu hiç adil değil," diye itiraz etti Scarlett, benimle LeRoy arasında gidip gelirken sesi hayal kırıklığıyla karıştı. "İnanamıyorum-"

Sözünü bitirmeden elimi kaldırdım ve sözünü kestim. "Tartışma bitmiştir."

Scarlett hışımla dışarı çıkarken nefesinin altında küfürler mırıldandı.

Yüksek topuklu ayakkabıları öfkeyle yere vuruyor, gürültü giderek artıyordu

yatak odasının kapısına ulaşana kadar.

Güçlü bir itmeyle kapıyı kapattı, ses apartmanda y a n k ı l a n d ı .

Evet.

Tipik Scarlett davranışı.

Saatimi gelişigüzel kontrol ettim. "LeRoy, pazartesten itibaren çalışıyorsun. Eşyalarını toplaman için sana biraz zaman verir," dedim yerimden kalkarak.

O da aynı şeyi yaptı ve ayağa kalktı.

LeRoy saygıyla, "Teşekkür ederim efendim," dedi ve elimi sıkıca sıktı.

Bununla birlikte, sessizce ayrıldı ve elinde sözleşmeyle odadan kayboldu.

Ve ben de aceleyle ayrıldım, kalbim hızla çarpıyordu çünkü sadece bir saat içinde, iki yıl aradan sonra nihayet karımı görebilecektim.

İki. Lanet olası. Yıllar.

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ İKİ

"Aşk rüzgar gibidir, onu göremezsiniz ama hissedebilirsiniz."
- Nicholas Sparks

Alexsei

Ofisimde daireler çizerek volta atıyor, son bir saat içinde yüzüncü kez saatime bakıyordum. Sinirlerim beni tırmalıyordu, kalbim göğsümden fırlamaya hazırды.

Siktir, Alexsei, topla kendini.

En son Caia oğlumuzu doğurduğunda kendimi bu kadar gergin hissetmiştim. O anı üzerime çöktü ve kendimi boşlukta hissetmeme neden oldu. Sandalyeme çöktüm, yüzümü ellerimin arasına gömdüm, dirseklerim masaya gömüldü.

Lukyan. Onun masum yüzü zihnimi doldurdu ve kalbim yeniden paramparça oldu. Cenazesinden sonraki o haftalar mı? Hâlâ kaçamadığım bir kâbus. Hayatta kaldım ama nasıl bilmiyorum.

Caia'nın kederimizin ortasında bizi terk etmesi, ateşe verilip söndürüldükten sonra tekrar diri diri yanmak gibiydi. İki yıl boyunca, oğlumu kimin öldürdüğüne dair cevaplar aramak için gölgeleri tırmaladım. Ama bulduğum tek şey sessizlikti. Güvenlik kayıtları mı? Tahrif edilmiş. Bütün izler silinmiş.

Caia'ya milyonlarca kez sordum. Tek hatırladığı Lukyan'ın oyun parkında oynamasına izin verdiği ve çektiği fotoğrafları bırakmak için ofisime gittiği

öğleden sonra ikisini de. Çalışırken onları yakınımda tutmamı istedi.

Kahkahalarının fotoğraflarını çekerek beni şaşırtmaya hevesli bir şekilde içeri nasıl girdiğini anlatırken sesi titriyordu. Sonra kafatasına çarpan mide bulandırıcı gümbürtüyü, karanlığın onu bütünüyle yuttuğunu anlatırken sesi uzaklaşıyor, perili bir hal alıyordu.

İki yıl boyunca kendimi bir hayalet gibi hissettim, her şeyi sorguladım, hiç bitmeyen bir keder döngüsüne hapsoldum. Sonra bir gün anladım.

Ebeveynleri olmayan çocuklara *yetim* diyoruz ama çocuklarını kaybetmiş ebeveynlere ne diyoruz? O dayanılmaz anda, unutmak istediğim bir şeyi fark ettim: Hayat beni nereye sürüklerse sürüklesin, ben her zaman oğlumun babası olacağım. Bu bağ ruhuma kazınmış, zamana ve mekâna meydan okuyan kırılmaz bir zincir.

Lukyan'a olan sevgim sonsuzdur.

Bu yüzden bebeğimin ve karımın intikamını alana kadar rahat etmeyeceğimi biliyorum. Masamdaki telefon çaldı ve beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Evet?" Avuçlarımda ter birikerek cevap verdim.

Sekreterim Stacy, "Sizi görmek isteyen biri var Bay Romaniev," dedi.

"Tamam." Kendimi nefes almaya zorlayarak telefonu kapattım.

Sonra, Stacy kapıyı açmadan önce üç yumuşak tıkırtı yankılandı, dudaklarında sıkı bir gülümseme vardı. "Caia Mankiev, efendim."

Mankiev? Kızgınlık göğsümde alevlendi ama içeri adım attığımda kayboldu. Gözlerimiz kilitlendi, yeşil maviyle buluştu, buzı kıran bahar gibi, donmuş bir dünyaya yeniden hayat verdi. O anda kaos ortadan kayboldu.

Sadece biz vardık, Alexsei ve Caia, oyunlardan önce, her şeyden önce. nefret, aşk kalp ağrısına dönüşmeden önce.

Kemiklerimdeki sızı daha da güçlendi, uzanmak, onu yakınıma çekmek ve kalbinin tekrar benimkinin yanında attığını hissetmek için umutsuz bir özlem duydum. Kısa bir an için, sanki hiç gitmemiş gibiydi. Ama boğazını temizlediğinde bu yanılsama paramparça oldu.

"Merhaba kocacığım," dedi usulca, çantasını daha sıkı kavrayarak.

Adımı söyleyen sesi içime yeniden bir sıcaklık getirdi. Orada öylece durup ona baktım.

Saçlarını kestirmişti; geçen seferkinden daha kısaydı, göğsüne düşüyordu ve hâlâ o sevdiğim kestane rengindeydi. O da biraz kilo vermişti; yanakları daha az dolgun, daha belirgindi. Siyah Converse ve siyah kot etek giymişti,

ve uzun kollu düğümlü bir tulum giyiyordu. O kesinlikle benim Caia'mdı ama yine de bir şeyler farklıydı.

"Merhaba *karıcığım*," diye mırıldandım, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

Bu sözler dudaklarımdan çıktığı anda dudakları büzüldü ve gözlerinde bir hüznün gölgesi titreşti.

Boğazım düğümlendi ama "Lütfen oturun" diye mırıldanmayı başardım. Yüreğim burkularak sandalyeme çöktüm ve kendimi olacıklara hazırladım. "Nasılsın Caia?"

Yavaşça önüme oturdu, başı öne eğikti ve parmakları kıpır kıpırdı. "Ben iyiyim," diye cevap verdi usulca.

Geriye yaslandım, sesimde yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "Bunu duymak neden bu kadar derinden yaralıyor?" Fısıldadım, ıstırabım içime sızıyordu. Ayrı geçen bu iki yılın nasıl bir cehennem olduğunu, beni şimdi görmenin nasıl bir duygu seline yol açmış olabileceğini ve beni hâlâ sevdiğini, bir daha asla ayrılmak istemediğini söylemesini istiyordum. Ama bu duygu karmaşası içinde boğulan tek kişi benmişim gibi geliyordu.

Caia derin bir iç çekerek nihayet başını kaldırdı.

"Lafı dolandırmayalım," dedi sesi titreyerek. "Yardıma ihtiyacım var, Alexsei. Biri beni öldürmeye çalışıyor."

Ne?

"Biri seni öldürmeye mi çalışıyor?" Y a n k ı l a d ı m , sesimdeki inançsızlık yükselen öfkeyi zar zor maskeliyordu.

Caia başını salladı. "Evet. Kim olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum ama korkuyorum. Yardıma ihtiyacım var... lütfen."

Ne haltlar dönüyor?

"Birinin senin peşinde olduğunu nereden biliyorsun?"

Neden biri onu hedef alsın ki? Sonra soğuk farkındalık beni vurdu. Birisi oğlumu öldürmeyi çoktan başarmıştı. Şimdi, sıradaki hedef oydu.

"Biri haftalardır beni takip ediyor. Bunu hissedebiliyorum." Ürperdi. "Nereye gidersem gideyim, birinin beni izlediğini, takip ettiğini hissediyorum. İki gece önce, Steven ve ben-"

Kanım dondu.

Gözlerim kısıldı. "Steven mı?"

Caia tereddüt etti, bakışları duraksadı. "Ev arkadaşım. Biz-"

"O senin... erkek arkadaşın mı?" Soru, sahiplenici bir tavırla patladı.

Olmasa iyi olur.

Kıskançlık alevlendi, bir orman yangını gibi yanıyor, beni tüketmekle tehdit ediyordu.

Bu Steven'ı bulmak için on üçüncü kattan atlardım.

Gözleri kucağına düştü. "O sadece bir arkadaş," diye mırıldandı.

"Sadece bir arkadaş mı?"

Yumruklarım sıkıldı, öfkemi zar zor kontrol altına alabildim.

Caia daha ağzını açamadan şiddetli bir kararlılık beni bir mengene gibi kavradı.

"Kim olduğu umurumda değil," dedim, sesim sert bir fısıltıya dönüştü. "Senin peşinde olan her kimse onu bulup işini bitireceğiz. Ama önce, sahip olduğun her ayrıntıya ihtiyacım var."

Kadın huzursuzca yer değiştirirken Caia, "Neye ihtiyacın olursa..." diye mırıldandı.

Daha yakına eğildim, gözlerim onunkilere kilitlendi. "O zaman benim yanıma taşınıyorsun," dedim, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gözleri şok içinde açıldı. "Ne?! Hayır, sanmıyorum-"

"Seni güvende tutmak için," diye araya girdim, sesim sertti. "Hayır cevabını kabul etmiyorum. Bu işi çözene kadar benimle kalacaksın."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Alexsei."

Bir kaşımı kaldırdım, yüz ifadem soğudu. "Gerekli değil mi? Bana yaptıklarından sonra, seni kendi alanımda istediğimi mi sanıyorsun? Bu benim duygularımla ilgili değil; seni hayatta tutmakla ilgili. Yani, güvende olduğundan emin olmak için sana çatımın altında katlanmam gerekiyorsa, öyle olsun."

Gerçek şu ki, onun benim alanımda olması düşüncesi bile göğsümde lanet olası havai fişekler patlattı.

Boyun eğmiş bir iç çekişle bana baktı, gözlerinden mücadele akıyordu. "Peki," diye fısıldadı, sesi ancak bir nefesin üzerindeydi. "Söylediğin her şeyi yapacağım Alexsei- ta ki artık tehlikede olmayana kadar."

"Bekle, ne dedin? Aptal mısın lan sen?"

Sert bir iç geçirdim, başımı koltuğa yasladım ve motoru durdurdum. "Ona benim yanıma taşınması gerektiğini söyledim."

Biliyorum. Bu çok bencilce. Ama ona ihtiyacım vardı, güvende olduğunu bilmek için onu yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Ben de rol yaptım ve her şeyin onun için olduğunu söyledim.

onun korunması. Eğer benim Caia'm olmasaydı, hiç zahmet etmezdim bile - sadece birkaç adamımı ona göz kulak olmaları ve gerektiğinde onu korumaları için gönderirdim, diğer müşterilerime yaptığım gibi. Ama kabul etse de etmese de o hâlâ benim, hâlâ benim karım.

Bu yüzden onu güvende tutan ben olacağım ve ona dokunmaya çalışan herkesi yok edeceğim.

Volk'un telefonun diğer ucundaki sessizliği kısa sürdü. "Romaniev, sen lanet bir aptalsın. Yemin ederim."

"Bana bir iyilik yap, göt herif, aydınlat beni. Karım iki yıl sonra ortaya çıkıp benden koruma istediğinde ne yapmam gerekiyordu? Ona siktir olup gitmesini ve bunu kendi başına halletmesini mi söyleyecektim?" Öfkem neredeyse taşmak üzereydi.

"Sana çektiirdiği onca sıkıntıdan sonra mı? Evet, oldukça fazla," diye karşılık verdi Volk, sesi buz gibi soğuktu.

"Siktir git, Mikhail."

İç çekti. "Sadece senin yanına taşınmasının iyi sonuçlanacağını sanmadığımı söylüyorum."

Hastalıklı bir şekilde haklıydı. Kalbimi tekrar parçalara ayırmasını istemiyordum ama bir planım vardı. Onu tekrar kendime aşık edecektim. Bu yüzden dairesinin önünde oturmuş, benimkine dönmeden önce birkaç şey almasını izliyordum. Fikrini değiştirip benden uzak durabileceği hissinden kurtulamıyordum. Ama bunun olmasına izin vermeyecektim. Ne olursa olsun ben varım.

"Her neyse, LeRoy için teşekkürler. Scarlett'in saçmalıkları için uygun biri gibi görünüyor. Lazzio'dan daha tutucu bir adamla ilk kez karşılaşıyorum. Herif nasıl gülümseyeceğini bile bilmiyor," diye alay ettim.

"LeRoy'un başından çok şey geçti ama o en iyisi. Çoğu erkeğin kaçacağı türden olaylarla başa çıkabiliyor," dedi Volk. "Scarlett için mükemmel, onu güvende ve hizada tutacak biri."

Caia omzuna asılı spor çantasıyla apartmandan çıkarken homurdanarak karşılık verdim. Siyah eşofmanlı bir adam kollarını beline dolayarak merdivenlerden inmesine yardım etti. Caia'nın adamı yanağından öpmesini ve arabama doğru ilerlemeden önce el sallayarak uğurlamasını izlerken direksiyonu sıkıca kavradım.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım ve aramayı sonlandırdım. O da kimdi?

Steven mı?

O ölü bir et.

Arabadan çıktım, hâlâ merdivenlerin başında duran ve bizi süzen adamlar göz göze geldim. Bakışları benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürdü. Ona karanlık bir bakış fırlattım, Caia'nın çantasını elime alıp arka koltuğa atana kadar göz temasını kesmedim. Caia arabaya bindiğinde kapıyı gerekenden daha sert çarptım. Motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken havadaki gerginlik boğucuydu, lastikler kaldırımda gıcırdıyordu.

Caia'nın sesi kaynayan sessizliği bozdu. "Gününüzü mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı, koltuğunda kıpırdanırken gözleri kucağına yapışmıştı.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diye cevap verdim, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. Uzanıp elini hafifçe okşadım. Hemen gerildi, geri çekildi ve kollarını kavuşturdu.

Harika.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, tepkisi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Ama rahatsız etti. Doğrudan enseme inen bir yumruk gibiydi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, motorun gürültüsünden neredeyse duyulamayacak kadar sessizdi.

Şehrin içinden geçerken ağır bir sessizliğe gömüldük. Gecenin bu saatinde bile New York sokakları hayatla doluydu. İnsanlar, ışıklar, gürültü - her şey hareket etmeye devam ediyordu. Ama arabanın içinde sadece ikimiz vardık ve aramızdaki mesafe her zamankinden daha genişti.

Sonunda binamın yeraltı garajına girdim. Motoru durdurduğumda, ani sessizlik bir tokat gibi çarptı. İkimiz de hareket etmeden orada otururken loş ışık her şeyi daha boğucu hissettirdi.

Önce ben indim, arkadan spor çantasını aldım. Sözsüzce kapısını açtım ve asansöre doğru yürürken o da başını eğerek beni takip etti. Ayak seslerimiz soğuk, beton sessizliğinde yankılandı.

Kahretsin, aramızdaki şeyler hiç bu kadar garip olmamıştı.

Ona bir bakış attım, kaşlarının çatıklığını, dudaklarının gerginliğini fark ettim.

Kahretsin, buraya nasıl geldik? Hâlâ ben olduğumu, hâlâ onun Lexi'si, kocası olduğumu görmesini sağlamalıyım. Ama şu anda tek yapabildiğim, aramızdaki duvarları yıkmanın bir yolunu bulacağımı umarak ilerlemeye devam etmektir.

Asansöre adım attığımızda zorla sıırttım. "Merak etme, bu sefer yolculuğun ortasında öpüşme seansları olmayacak," diye şaka yaptım ve ona göz kırptım.

Son asansör öpücüğümüzün anısı zihnimde canlandı; sinemadan dönüyorduk, ellerimiz birbirinin üzerindeydi, sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu öpmek için lanet şeyi durdurmuştum. Derin, yoğun, insanın aklından çıkmayan türden bir öpücüktü.

Ve günler sonra, benden her şeyi tekrar yapmamı istedi.

Caia başını kaldırıp baktığında yanakları hafif pembemsi bir renk aldı, gözleri utangaçtı. "Ah, hatırlıyorsun," dedi usulca, dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı.

Tepkisi beni doğru yerimden vurdu ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Sana söyledim Caia," dedim, sesim alçak ve sertti. "Bir şey olduğundan şüpheliyim.

unutabileceğim hiçbir şey yok."

Ona birkaç yıl önce, benden hâlâ nefret ettiği -daha doğrusu bana bu kadar ilgi duymasından nefret ettiği- zamanlarda söylediğim sözleri söyledim.

Ama lanet olsun, gerçek

buydu. *Her şeyi*

hatırladım.

Her kelimesi, her dokunuşu, paylaştığımız her lanet olası an zihnime bir marka gibi kazınmıştı. Her gülüşü, her ağlayışı, bana bakışı, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi. Hepsini hatırlıyordum ve her saniyesini yeniden yaşamak, onu tekrar yanımda görmek istemiyordum.

Dudaklarında belli belirsiz, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ben de her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadı, gözlerinde bir parça hüznün vardı, sanki anılar hem bir lütuf hem de bir lanetmiş gibi.

Gözlerimiz kilitlendi -onun yeşili benim mavime karşı- ve yemin ederim uzanıp onu çenesinden tutmamak ve nefes almayı unutana kadar öpmemek için her şeyimi verdim. Ta ki benim olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayana kadar.

Ama

yapamadım.

Henüz değil.

Çok hızlısın, Alexsei.

Arzu göğsümde alev alev yanıyordu, dinmek bilmeyen bir sızı ama acele etmemem gerektiğini biliyordum. Onu çok zorlamak sadece kaçmasına neden olurdu ve bunu riske atamazdım. Şimdi olmazdı. Sonunda ona tekrar bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Bu oyunu akıllıca oynamalıydım.

Asansörden çıkıp daireme doğru ilerledik. Şifreyi girdim, kilit hafifçe bipledi ve kapı açıldı.

"Yeni evine hoş geldin Caia," dedim, dudaklarımı kısıran sinsî bir gülümsemeyle içeri girmesini işaret ederek.

Yeni oyun başlasın.

OceanofPDF.com

CHAPTER
ELLİ ÜÇ

"Bir özrü kabul etmek her zaman çok basit ve bir o kadar da karmaşıktır."
- **Michael Chabon**

Alexsei

"Boşluğa aldırmayın," dedim, spor çantasının ağırlığı hâlâ omzumdaydı.
"Burayı yeniden dekore ediyorum."

Tamamen yalan.

Hiçbir şeyi yeniden dekore etmiyordum. Volk ilk dairemi satın alıp kıymetli Sofiya'sına devretmeye karar verdikten sonra burayı satın aldım ama asla benim yapmadım. Yapmak istemedim. Yapamadım. İçimdeki bir şey buna razı olmadı. Kafamda hâlâ bir gün Caia'nın tekrar burada olacağına dair bir umut varken olmazdı.

İçeri girdiğimizde, tavandan tabana pencereler şehrin ışıltısını çerçeveleyerek geniş, beyaz mermer zeminlere loş bir ışık yayıyordu. Central Park altımızda uzanıyor, masalsı bir fon gibi parılıyordu. Her şey asil görünüyordu - modern mutfak, bej tezgahlar, devasa bir plazma televizyona bakan koyu gri U şeklinde kocaman bir kanepe. Her şey bir tasarımcının ıslak rüyasından fırlamış gibiydi, ama bir otel odası gibi hissettiriyordu - soğuk, kişiliksiz. Tam da sevdiğim gibi.

Caia gülümsedi ama içinde belli belirsiz bir iç çekiş vardı. "Beni... burada ağırladığınız için teşekkürler."

Başımı salladım ve beni takip etmesini işaret ettim. "Misafir odası burada, özel banyosu da var. Rahatına bak. Bize yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışacağım, sonra da peşinde hâlâ kimin olabileceği hakkında konuşabiliriz."

Kristian Mankiev. Hâlâ etrafı kokladığından hiç şüphem yoktu.

Zavallı babası, Caia'yı oğlumuzu görmesi için suçluluk duygusuna sürüklemeye çalıştıktan sonra onu kışına tekme basmamdan hoşlanmadı ve Caia reddetti. Onun Lukyan'ın ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanmaya kararlıyım.

Caia beni terk ettikten sonra onu küçük bir ziyarette bulundum, bok içindeki dairesinde sızmış, sarhoş ve etrafı çöplerle çevrili bir halde buldum. Karnına hızlı bir tekme atarak onu uyandırdım. Piç kurusu çocuğumuzu öldürenin kendisi olmadığına yemin etti; tek istediğinin torunuyla tanışmak olduğunu ve şimdi bu hayalin yıkıldığını iddia etti.

Gerçi bir mazereti vardı, Lukyan'ın öldüğü gece kumarhanelerimizden birinde olduğunu söyledi.

Her neyse, kayıtları kontrol ettim. Yeterince eminim, o gece 160 bin kaybetmiş.

Beş parasızdı, depresyondaydı ve yalnızdı.

Çantasını yatağın yanına bırakırken Caia, "Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye fısıldadı, sesi düşüncelerimi zar zor kesiyordu.

Gözlerinde nostalji titreşti ve bir an için ben de hissettim.

"Evet..." Odadan çıkmadan önce ona sıkı bir gülümseme vererek mırıldandım. Boğazım düğümleniyor gibiydi ama bunu görmesine izin veremezdim.

İki kâseye dumanı tüten domates çorbası koydum ve ızgara peynirli sandviçleri kontrol ettim. Buzdolabım bomboştu, geriye kalan tek şey bir kutu domates çorbasıydı. Biraz krema ve baharat ile sandviçler için biraz peynir ekledim ve sonbahar soğuğu için mükemmel hissettiren hızlı bir yemek hazırladım.

Çalışırken, duş suyunun kesildiğini duydum-Caia işini bitirmişti. Kahretsin, sınava girmek üzere olan bir çocuk kadar endişeliydim.

Sakin ol, Alexsei! Onu korkutacaksın.

Masayı hazırladım, ona sevdiği gibi bir dilim limonlu bir bardak su doldurdum. Onuncu kez, sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak ellerime baktım. Sonra üç yumuşak tıkırtı geldi. Döndüm, Caia mutfaktaydı, eli duvardan düşmüştü.

"İşim bitti. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, zamanlaması kusursuzdu. Siyah ipek bir pijama takımı giymiş, kestane rengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamıştı. Makyajsızdı, sadece doğal güzelliği parlıyor ve onu çok genç gösteriyordu.

"Hayır. Sadece otur ve ye."

Başını salladı, yalınayak masaya doğru yürüdü ve ellerini kucağına koydu.

"Teşekkür ederim, Alexsei. Bu çok fazla-"

"Caia, ye."

Gülümsedi ve daldı.

Yemeğimizi sessizce yedik, birbirimize bakışlar fırlattık, yakalanınca da hemen gözlerimizi kaçırdık. Caia yemeğini karıştırırken ben de ağır sessizliği bozmak için çabalıyordum. Sonunda dayanamayıp boğazımı temizledim. "Caia, sana sormam gereken bir şey var."

Kaşığını yere bıraktı, gözleri benimkilere kilitlendi - içinde merak ve endişe dönüyordu. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Sen... mutlu musun?" İçimden kendime lanet ettim.

Siktir, Alexsei, tam bir aptalsın!

Ama bilmem gerekiyordu. Gerçekten hayatına devam edip etmediğini, çok geç kalıp kalmadığımı bilmeliydim. Bakışları benimkileri ararken bir an için dünya durdu.

Sonra dudaklarında küçük, hüznü bir gülümseme belirdi. "Hayır, değilim Alexsei," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu.

İçimi bir rahatlama kapladı, ne kadar çarpık olsa da. En azından mutsuzluğumuzda eşit bir zeminde duruyorduk. İkimiz de dibe vurmuşken, geriye kalan tek yol yukarı çıkmaktı.

Derin bir nefes alarak ilerledim. "Hayatında neler oluyor?"

Tereddüt etti, gözleri doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi uzaklara daldı. "New York'a taşındıktan sonra..." Sesi kesildi, kaşık çorbasının içinde dönmeye başladı.

Lukyan öldükten sonra. Beni terk ettikten sonra. "Sorun yok," diye fısıldadım.

Gözlerinde bir parça minnettarlık parıldadı. "Her neyse, şu anda dört fotoğrafçıyla birlikte özel bir şirket için çalışıyorum. İşim çoğunlukla düğünler, doğum günleri ve bekârlığa veda partilerini kapsıyor. Bazen hayvanat bahçelerindeki hayvanları bile çekiyorum," diye usulca itiraf etti, dudaklarından hafif bir kahkaha kaçtı.

Ama sonra, gülümsemesi belirmediği anda, gözlerinde biriken yaşları fark ettim. Bardağına uzandı, eli titriyordu ama önce

bir yudum alabildi, o hafif kakhaha hıçkırıklara dönüştü, duygularını kontrol etmekte zorlanırken başı öne eğildi.

"Caia..." Sesim kesildi, kalbim onun acısı karşısında sıkıştı. Hiç tereddüt etmeden yanına gittim ve kollarımı ona doladım. "Şşş, sorun yok," diye mırıldandım, o ağlarken sırtında yatıştırıcı daireler çizdim.

Hıçkırıkları kontrol edilemiyordu, her biri içini burkuyor, ciğerlerindeki havayı çalıyordu. "Alexsei, her şey için *çok* üzgünüm, ben-" Sözcükleri boğazında düğümlendi, bitiremedi.

Göğsüm sıkıştı. "Caia-"

Çığlıkları daha da yükseldi, her kelimesi kederle çatırdıyordu. "Lütfen seni yalnız bıraktığım için beni affet," diye yalvardı, sesi titriyordu. "Ben sadece... Bebeğimizi korumadığım için, o yokken hâlâ hayatta olduğum için benden nefret edeceğini düşündüm..."

Hay sikeyim. Onu böyle duymak içime saplanan bir bıçak gibiydi. Ondan nefret edeceğimi mi düşünmüştü? Kaybın etkisiyle sayısız gece geçirmiş, şeytanlarımla savaşmışım ama ondan nefret etmek? Hayatta olmaz.

Bunu nasıl düşünebilir? Kalbim onun için acıyordu ama öfkem de yüzeyin altında kaynıyordu. Neden bu yükü tek başına taşımak zorundaydı ki? Onun için dünyayla savaşırdım ama o burada, ben yanı başında dururken suçluluk duygusu içinde boğuluyordu.

"Caia, beni dinle," diye fısıldadım, sesi çığlıklarından zar zor duyuluyordu.

Başını salladı, ağlarken elleriyle yüzünü kapattı. "Yapamam... Sana yaptıklarım için kendimden nefret ediyorum, Alexsei."

Hayır. Kendinden nefret etmesini istemedim. Bu kabustan kurtulmanın gücünü görmesini istedim.

"Özür dilemene gerek yok," diye mırıldandım. "Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Çok güçlüydün Caia, tahmin edebileceğinden çok daha güçlüydün."

O anda tek istediğim onun acısını dindirmek, kendi acıma rağmen onun için acıya katlanmaktı. Ama tek yapabildiğim onu yakınımda tutmaktı. Aniden, aramıza mesafe koyarak uzaklaştı. Birkaç adım ötede durdu, dudakları titriyordu.

"Anlamıyorsun, Alexsei!" diye haykırdı, sesi titriyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Sana yalan söyledim!"

Vücudum kaskatı kesildi, sanki damarlarımdan buz gibi su akıyordu. "Ne?" Kelime dudaklarımdan zorlukla döküldü.

Bana yalan mı söyledi?

Yüzü solgunlaştı, dudakları o kadar sıkılmıştı ki renklerini kaybetmişlerdi. Kendini tutmaya çalışır gibi kollarını kavuşturdu ama tüm vücudu titriyordu. "O geceyle ilgili bir şey hatırladım. Ve ben-" Sesi kesildi, bir hıçkırık daha koptu. "Lukyan'ı öldüren kişinin beni dinlemediğim için peşimde olduğunu biliyorum ve ben-" Kelimeleri nefes nefese, birbiri üzerine yuvarlanarak, kaotik bir şekilde, sanki durduramadığı bir yaradan dökülüyormuş gibi çıktı.

Göğsüme bir sıcaklık hücumu doldu. "Caia, dur," dedim, istediğimden daha sert bir sesle, ama içimi pençeleyen kafa karışıklığı dinmek bilmiyordu. "Yavaşla. Bir nefes al ve bana neler olduğunu anlat. Peşinde kim var?"

Kahretsin, o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum, zihnim dönüyor, sağlam, mantıklı herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Ama bu sadece öfke değildi, midemin çukurunda daha ağır bir şey hissettim, soğuk bir şey, beni aşağı çeken bir ağırlık gibi.

Kesik kesik bir nefes aldı. "O gece... Çalışma odandaydım," diye başladı, sesi titriyordu. "Lukyan'ın çektiğim fotoğraflarıyla sana sürpriz yapmak istiyordum... ama arkamda birinin olduğunu hissettim. Dönmeme fırsat kalmadan boynuma bir silah dayandı. Ses... bir kadındı. Sana bir mesajı olduğunu söyledi."

Bir kadın mı? Göğsüm sıkıştı, ensemden soğuk bir ter boşandı.

"Bir kadın mı?" Tekrarladım, sesim sertti, içimde biriken öfkeyle karışık bir inançsızlık vardı. "Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi? Ne oluyor Caia? Neden bana daha önce söylemedin?"

O gecenin anısı beni çok etkiledi. Ben Lukyan'ın cansız bedenini tutarken onun orada, kanlar içinde durduğunu hâlâ görebiliyordum. Hatırlaması için haftalarca yalvardım ama o yalan söyledi. Bana hiçbir şey hatırlamadığını söylemişti.

Tanrım, bu her şeyden daha çok acıttı.

Yere yığıldı, dizleri kendi ağırlığı altında büküldü. Kontrolsüzce hıçkırıyordu ve ben öfkeli mi yoksa çaresiz mi hissedeceğimi bilemiyordum. Bir yanım bunu benden sakladığı için onu sarsmak isterken, diğer yanım... onu böyle görmeye dayanamıyordu.

Bundan daha iyi olmalıydım. Siktir, Alexsei, topla kendini.

Yanına diz çöktüm, kollarımı titreyen bedenine dolayarak onu uçurumun kenarından çekmeye çalıştım. "Kahretsin, Caia," diye mırıldandım, sesim biraz

Daha yumuşak. "Özür dilerim. Seni bu şekilde zorlamak istememiştim. Sadece... anlamaya ihtiyacım var."

Gömlęimi kavradı, parmakları bırakmaya korkuyormuş gibi kıvrılıyordu. "Sana söylemeliydim, Alexsei. Çok özür dilerim. Ama korkmuştum. Hâlâ *çok* korkuyorum."

"Ama ben buradayım," dedim. "Benimle güvendesin, Caia. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere kilitlendi, yalvaran bakışları midemi bulandırdı. Elimi tuttu ve hayatı buna bağlıymış gibi sıktı. Sesi o kadar bozuktu ki zar zor duyuluyordu. "Eğer seni terk etmezsem, bir dahaki sefere seni öldüreceğini söyledi. Ona yaptıkların için seni öldürecekmiş."

Soğuk, yakıcı bir ürperti omurgamdan aşağı yayıldı, kaslarımı sanki
Bu

z. Ne?

"Başka bir şey söyledi mi?"

Kalbim kendini parçalamaya hazırmış gibi hissediyordum, o kadar sert çarpıyordu ki göğsümde yankılandığını hissedebiliyordum. Lukyan'ın ölümünün ağırlığı ezici, boğucuydu. Bu benim hatamdı. Hepsi benim suçumdu.

Çok üzgünüm, Lukyan.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Caia'nın elimi tutuşu sıkılaştı. "Seni diri diri yakacağını söyledi... tıpkı ona yaptığım gibi."

ÇAPTER ELLİ DÖRT

"Suçluluk duygum, içinde boğulmam için bir okyanus."
- Nicola Yoon

Caia

"Bilmiyorum, Caia. Biraz... tehlikeli görünüyor. Beni yanlış anlama, çok seksi biri. Mavi gözlü erkeklerden hiç hoşlanmadım ama Tanrım, onun için tüm kurallarımı çiğnerdim."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Steven, o benim eski kocam. Güven bana, *hiçbir şey yok*

Onun hakkında eşcinsel. Ve inanın bana, kendimi yanında güvende hissettiğim tek kişi o." Bu doğrudu.

Her şeye rağmen, Alexsei diğerlerinden daha fazla güvendiğim tek kişiydi. Bu yüzden burada, onun misafir yatağının yorganının altında yatıyordum ve kendimi haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Onun mekanında olmak, havada hala asılı duran kolonyasının hafif kokusunu içime çekmek, içimde bir şeyleri yatıştırıyordu. Fırtınadaki bir çapa gibi.

Eski sevgilinizin evinde saklanmanın bu kadar rahatlatıcı olabileceğini kim bilebilirdi? Belki de yeni bir trend başlatmalıyım: *"Eski Koca Terapisi - Delileri Uzak Tutmayı Garantiler.*

Steven telefonda dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Bu benim için çok üzücü. Ama tahmin et ne oldu? Greg'ler bu sabah web sitesine harika bir yorum bırakmışlar. Neredeyse seni yüce düğün tacı ile taçlandırmışlar.

New York'un fotoğrafçısı! Onlara göre, fotoğraflarınız Meghan ve Harry'nin düğününü beceriksiz bir paparazzi tarafından çekilmiş gibi gösterdi. Resmen kraliyet ailesini gölgede bıraktınız!"

"Dur!" Nefes nefese kaldım, yanaklarımın ısındığını hissettim. "Asla olmaz!"

Greg'ler Manhattan'ın kraliyet ailesindendi. Biri petrol, diğeri kozmetik sektöründe faaliyet gösteren aile imparatorluklarının varisleri olan Liam ve Katie Gregs, genç ve hak sahibi başarı timsalleriydi. Henüz yirmili yaşlarının ortalarında olmalarına rağmen, Yukarı Doğu Yakası'nda "eski para" diye bağırان bir malikanede yaşıyorlardı. Ve yine de, her nasılsa, uzun zamandır sahip olduğum en hoş müşterilerim oldular.

Zenginlik insanları değiştirir. Bu sessiz üstünlüğü, herkesten üstün olduğunuza dair hoş bir inancı besler. Hak sahibi seçkinler arasında gezinmek, onların keskin sözlerinden ve yargılayıcı bakışlarından kaçmak, bir ip cambazlığı gibi geliyor

-Ama güvenlik ağı yok.

Bir keresinde bu yüzden düğünlere gitmemeye yemin etmişim - ince iğnelemeler ve dayanılmaz küçümsemeler. Ama Steven bana Greg'lerin düğününü almam için yalvardığında, gözlerimi devirip pes ettim.

Ve iyi ki de yapmışım.

Meksika'nın Tulum kentinin nefes kesici fonunda gerçekleşen düğünleri bir peri masalından fırlamış gibiydi. Beni erkenden uçurdular, gevşemek ve plajın tadını çıkarmak için zamanım olduğundan emin oldular. Sıcak, misafirperver ve gerçek insanlardı; Yukarı Doğu Yakası kalabalığı arasında nadir bulunan bir şeydi bu.

Düğünün kendisi mi? Bir rüyaydı.

Sahil değişime uğramıştı; her yerde beyaz güller ve şakayıklar, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş sıra sıra sandalyeler ve inci ve dantellerden oluşan göz alıcı bir gölgelik. Koridor ufka doğru uzanıyordu, okyanus arka planda usulca çarpıyor, güneş her şeyin üzerine altın bir parıltı yayıyordu.

Sadece filmlerde olabilecek türden bir düğündü.

Her anı yakaladım ama içlerinden biri diğerlerinin önüne geçti.

Gelin koridorda ilerlerken damatla göz göze geldiler. Aralarında konuşulmayan bir şey vardı, kelimelere ihtiyaç duymayan bir şey. Elleri buluştu ve sanki dünyanın geri kalanı yok oldu.

-Sadece ikisi kendi aşk baloncuklarında.

Bu fotoğraf tüm gün boyunca en sevdiğim fotoğraf oldu. Sadece poz değildi; o duyguuydu. Aralarındaki aşka neredeyse dokunabiliyordunuz.

Resepsiyonda ortam değişti; içkiler aktı, insanlar dans etti ve kahkahalar havayı doldurdu. Çift neşe saçıyordu, gülümsemelerini kontrol etmek imkansızdı.

Onları izlerken kendimi duraksarken buldum.

En son ne zaman böyle basit, saf bir mutluluk hissettim? Sonra aklıma geldi - oğlumun benden alındığı günün sabahı. En son o zaman gerçekten mutlu olmuştum.

O gün uyandığımda Alexsei'nin beni kucakladığını, vücudunun sabah soğuşuna karşı sıcak bir kalkan olduğunu hatırlıyorum. Boynumun arkasını öptü, dudakları yumuşak ve alaycıydı. Beni gıdıkladığında güldüm, vücutlarımız birbirine dolanırken onu öpmek için döndüm, ten tene. O sabahlar -onun yanında uyanmak, güvende ve sevilmiş hissetmek- en sevdiğim anlardı.

Bir süre sonra Lukyan'ı almak için yataktan çıkar, ben de onun büyük boy tişörtlerinden birini giyer, geri gelmelerini beklerdim. Sonra hepimiz birbirimize sokulurduk - Lukyan aramıza sokulur, Alexsei'nin kolu üzerime sarılırdı.

Bu mutluluktu.

Gerçek mutluluk.

Dünyam paramparça olmadan sadece saatler önce.

Hatırladıkça midem sıkışıyor, göğsümde tanıdık bir sızı yükseliyordu. Ama sanki ruh halimdeki değişimi hissetmiş gibi Steven neşeli sesiyle beni kurtardı.

"Oh, ve şunu dinle - övgü dolu eleştirilerle birlikte sana yüklü bir bahşış bırakmışlar.

Şişman derken 25.000 dolardan bahsediyorum. Buna inanabiliyor musunuz?"

Kıkırdadım, yatağın derinliklerine gömüldüm ve yorganı üzerime daha sıkı çektim. Saat sabahın 9'u olmasına rağmen, bir yanım burada kalmak, bu sıcaklığın içinde kozalanmak ve Alexsei'den biraz daha uzak durmak istiyordu.

Dün geceki duygusal iniş çıkıştan sonra biraz dinlenmem için ısrar etti ve sabah düzgün bir sohbet yapacağımıza söz verdi. Tanrım, konuşacak çok şeyimiz vardı.

Ve her şey senin sayende, Caia!

İçten içe irkildim.

Ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyordum.

Hayatımda iki önemli hata yapmıştım.

İlki, babamın kontrolünden kaçacak cesareti gösteremememdi. İkincisi ise kocamı korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle ondan kaçmaktı, ancak daha sonra bunun hem ona hem de kendime ne kadar büyük bir acı verdiğini fark ettim.

Tek istediğim onu korumaktı ama bir yanımda korkuyla doluydu.
-Uzun vadede benden nefret edeceğinden ve sonunda beni terk edeceğinden korkuyordum. Buna kendi kendini sabote etmek diyebilirsiniz ama içten içe, zaten paramparça olmuş bir kalbin daha fazla kırılmayacağını bilmeden kendimi kaçınılmaz kalp kırıklığından korumaya çalıştığımı düşünüyorum.

Alexsei'den ayrıldığım gün, Rusya'dan da ayrıldığım gündü. Uçağa binmeden önce, beni kalmaya ikna etmek için çok uğraşan Valeria'yı ziyaret ettim, onu da geride bırakmamak için. Ama içten içe gitmem gerektiğini biliyordu. Bana sıkıca sarıldı ve onu mümkün olduğunca sık arayacağıma dair söz verdirdi.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Valeria sordu, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken sesi gergindi.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim, ellerini ellerimde sıkarak. "Vizesiz olduğu için Moldova'ya bir uçak bileti ayırttım ve bu bana işleri çözmek için 90 gün veriyor."

Yavaşça başını salladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Tamam, ama sana yardım etmeme izin ver," diyerek ellerimi bıraktı ve telefonunu almak için harekete geçti. Rehberini hızlıca kontrol ettikten sonra bir telefon numarası karaladı. "İşte," diyerek kâğıdı bana uzattı. "Kuzenim Nikita Grivok New York'ta yaşıyor. Belediye başkanının muhasebecilerinden biri olarak çalışıyor. Amcam eşcinsel olduğunu öğrendiğinde Rusya'yı terk etti ve o zamandan beri dönmedi. Erkek arkadaşı Steven, özel bir fotoğrafçılık şirketinde çalışıyor, yani bu sizin mükemmel planınız! Eminim Nikita vize konusunda size yardımcı olabilir."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona teşekkür ettim ve sıkıca sarıldım.

Valeria kendime dikkat etmem gerektiğini hatırlatmadan önce bana aynı sıklıkla sarıldı.

Ve yaptım. Şey... Elimden geleni yaptım.

Bilmediğim şehirlerde, sevdiklerimden uzakta, hem bebeğimi hem de kocamı kaybetmenin acısıyla boğuştum. Ayrıldıktan sonraki ilk haftalarda, kendimi nazik bir taksi şoförünün tavsiye ettiği rahat bir handa yalnız buldum. Burası kız kardeşine aitti ve kadınlar ve aileler için güvenli bir sığınak olarak lanse ediliyordu.

İlk başlarda haftalarca odamdan çıkmadım. Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri oda servisinden geliyordu, dolayısıyla bu süre zarfında gördüğüm tek yüz Irina Podola'nın yüzüydü; altmış beş yaşında nazik bir kadın. Minyon, biraz tombul, güzel, uzun, gri saçları vardı.

Irina nezaketiyle neredeyse hayatımı kurtardı.

Bir gece, duşta ağlayarak bir saat geçirdikten sonra kapımın çalındığını duydum. Pijamalarımı giymiş ve başıma bir havlu sarmış halde kapıyı açarken ellerim titriyordu.

İrina orada duruyordu, yüzünde sıcak bir gülümseme, elinde çay ve bisküvi dolu bir tepsi vardı. "Sana eşlik etmemi istersin diye düşündüm," dedi nazikçe Rusça, gözleri anlayışla doluydu.

Tereddüt ettim, sonra onu içeri almak için kenara çekildim. Tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya bıraktı ve oturmamı işaret etti. Oturdum, yorgunluk ve kırılganlığın garip bir karışımını hissediyordum.

Çayı doldururken ailesinden, hayatından ve günlük rutinlerinde bulduğu küçük mutluluklardan bahsetmeye başladı. Sesi rahatlatıcıydı ve haftalardır ilk kez içimde bir sıcaklık hissettim. "Bana kızımı hatırlatıyorsun," dedi usulca ve bana bir fincan çay uzattı. "O da zor bir dönemden geçti. Bazen tek ihtiyacınız olan şey sizi dinleyecek birisidir."

O gece saatlerce konuştuk. Hikâyemin parçalarını paylaştım - bebeğimi kaybetmenin ve Alexsei'den ayrılmanın acısını. Irina yargılamadan dinledi, sadece nezaket ve empati sundu.

Bir noktada düşünceli görünüyordu ve şöyle dedi: "Çocuğunu kaybeden bir anne, yapraklarını kaybeden bir ağaç gibidir. Ağaç çıplak, savunmasız ve dünyaya açık bir şekilde durur. Ama zamanla yeni yapraklar çıkarmayı öğrenir. Eski yapraklar asla unutulmaz; toprağın bir parçası olurlar ve ağaç büyümeye devam ederken onu beslerler. Acı asla tamamen yok olmaz ama farklı bir güce dönüşür."

Sözleri hüznünlü ama güzeldi ve bende derin bir yankı uyandırdı. Sanırım haklıydı. Kaybettiğiniz her insan düşen bir yaprak gibidir, ama siz yine de dimdik ayakta sınzıdır. Tek yapmanız gereken aşağıya bakmak ve düşen yapraklara gülümsemek çünkü bir ağaç gücünü her zaman köklerinin yanında bulur.

O geceden itibaren Irina düzenli olarak uğruyor, küçük ikramlar getiriyor ve hayatından kesitler paylaşıyordu. Onun ziyaretleri günlerimin en önemli olayı haline geldi, içinde bulunduğum karanlıkta bir can simidi oldu. Onun desteğıyle yavaş yavaş odamdan dışarı çıkmaya başladım. Otelin bahçesinde kısa yürüyüşlerle başladım, sonra yavaş yavaş mahalleyi keşfettim. Her adım, ne kadar küçük olursa olsun, bir zafer gibi geliyordu.

İrina'nın nezaketi ve sabrı, alt üst olmuş bir dünyada ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldu. Bana iyileşmenin bir anda gerçekteşmeyeceğini, bunun bir süreç olduğunu öğretti.

Ben de iyileşmeye çalıştım.

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi.

Bazıları gözyaşı, kalp ağrısı ve umutsuzlukla doluydu; diğerleri ilgisizlikle ve birkaçı da minnettarlık anlarıyla. Hayatın kıymetli bebeğimi acımasız bir şekilde alıp götürmesine rağmen, hala onun annesi olduğum ve her zaman annesi olacağım için minnettardım. Oğlum bu kadar kısa sürede bile hayatıma çok fazla neşe, renk ve ışık getirdi.

Alexsei için de minnettardım. O benim hayatımın aşkıydı; bundan hiç şüphem yoktu. Koşullar tuhaf ve art niyetli olsa da -dolabında hayal bile edemeyeceğim kadar çok iskeleti olan bir katille evlenmeye zorlanmak gibi-tanıştığımız için minnettardım.

Tüm oyunlara, yalanlara ve acılara rağmen, güzel, nazik ve sadık Alexsei Romaniev'in karısı Caia Romaniev olduğum için kendimi inanılmaz derecede şanslı görüyorum - bir mafya patronunun olabileceği kadar nazik.

Irina ayrıca bana kadınlık ve kadınların bir arada durmasının önemi hakkında çok şey öğretti. Moldova'nın Soroca adlı o küçük şehrinde benim koruyucu meleğim oldu. Ve 90 gün sonra, nazik Nikita Grivok'un yardımıyla Amerika vizemi aldım. Yeni bir sayfa açılıyordu ve beraberinde yenilenmiş bir umut duygusu geliyordu.

"Sana ne dediğimi unutma Caia," diye fısıldadı İrina vedalaşırken, valizim ayaklarımın dibindeydi. "Düşüğünde tek yol yukarı çıkmaktır. Bunu aklında tut." Yanağımdan öptü ve hanına çekilmeden önce el sallayarak veda etti.

Sonra New York'taki hayatım başladı.

Nikita beni havaalanında karşıladı ve erkek arkadaşı Steven'in beni ev arkadaşı olarak görmekten heyecan duyacağından bahsetti. "Henüz birlikte yaşamıyoruz," diye açıkladı Nikita gülümseyerek. "Steven, Boston yakınlarındaki memleketinde bir ev almamızı istiyor ve ben de ona iki yıl içinde belediye başkanının görevi sona erdiğinde alacağımıza söz verdim. Bu yüzden ben dairemi tuttum, o da kendi dairesini."

Başımı salladım. "Tekrar teşekkürler Nikita. Hiçbir fikrin yok-"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Merak etme. Sen Valeria'nın en iyi arkadaşısin, o yüzden benim de arkadaşısın. Şimdi, hadi gidelim!" Klişe bir sarı taksi çağırdı. "Steven'la tanışma vaktin geldi."

Taksi bizi şehrin içinden geçirirken, manzarayı içime çektim: yüksek binalar, kalabalıklar, sahiplerinin yanında koşuşturan köpekler ve canlı

sokak sanatı. Kısa bir an için kendimi *Sex and the City'nin* bir bölümünde yaşıyormuş gibi hissettim -*tabii* ki drama hariç.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, taksi Brooklyn'de, New York'a özgü merdivenleri olan bir apartmanın önünde durdu.

Nikita taksiden inmeme ve çantalarımı toplamama yardım ederken, "Hemen bir uyarıda bulunayım," dedi. "Steven fiziksel temasa çok önem verir. Pek Ruslara göre değil, biliyorum. O yüzden uzun bir kucaklaşmaya hazırlıklı olun."

Bir kaşımı kaldırdım.

Sanırım Amerikalıların aşırı arkadaş canlısı olduğu klişesi sadece bir klişe değilmiş.

"Caia!" Benden biraz daha uzun, kısa siyah saçlı ve sıcak kahverengi gözlü bir adam merdivenlerin tepesinden seslendi. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve beyaz bir AC/DC tişörtü vardı. Geniş bir gülümsemeye merdivenlerden indi, beni sıkıca kucakladı ve bir romantik komedinin yıldızıymışım gibi etrafımda döndürdü.

Sonunda beni yere bıraktığında biraz başımın döndüğünü hissettim.

"Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim! Ben Steven ve sana şunu söyleyeyim güzelim, sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız!" dedi ve şakacı bir şekilde yanaklarımdan öptü.

Ve böylece yeni bölümümün ilk sayfaları açılmış oldu. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Çeki birkaç gün içinde buraya bırakabilir misiniz? Alexsei ile görüşmem gereken çok şey var ve-"

Steven abartılı bir alay ile araya girdi. "Seni rehin mi tutuyor? Demek istediğim, son birkaç hafta silindir şapka takan bir güvercinden daha garipti, ama burası New York, tatlım. Tuhaflık neredeyse göbek adımız!"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "O sadece benim güvende olmamı istiyor Steven. Hepsi bu. Neyse, gitmem gerek. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman, tatlım. Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." "Arayacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırıp banyoya yöneldim, yüzümü yıkamak için sessizce hareket ettim ve eski kocamla suçluluk duygusuna kapılmadan başa çıkabilmek için evrenden bir tutam ekstra cesaret gelmesi için dua ettim.

"Çay?"

Başımı salladım ve masaya oturdum. Masada tipik bir Rus kahvaltısı vardı: kremalı tereyağı sürülmüş koyu çavdar ekmeği, ince dilimlenmiş somon füme, haşlanmış yumurta ve bir dizi peynir. Küçük kaselerde reçel, bal ve ekşi kremanın yanı sıra blini ve dumanı tüten bir tencere karabuğday lapası vardı.

Alexsei bana biraz çay doldurdu ve karşımdaki sandalyeye yerleşti. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında torbalar vardı, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve her zaman cilalı olan açık kahverengi saçları sanki ellerini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi dağınıktı.

"Lütfen, yiyin. Aşçım bu sabah erkenden geldi ve ona her şeyi yiyip bitireceğimize dair söz verdim," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Tekrar teşekkürler ve tüm bu zahmete katlandığın için üzgünüm," dedim, suçluluk duygusu içime işliyordu.

"Önemli değil. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Caia," dedi, gözleri acı verecek kadar içtendi. "Şimdi ye."

Yanaklarımda hafif bir kızarıklıkla bir parça çavdar ekmeği aldım ve üzerine cömertçe tereyağı sürdüm, yoğun dokuda eridikçe zenginliğin tadını çıkardım. Somon füme narin ve lezzetliydi, her ısırık dumanlı ve tuzlunun mükemmel bir karışımıydı.

Ben haşlanmış yumurtaya uzanırken, Alexsei kendine biraz çay doldurdu, buhar yükseldi ve yorgun yüzünü bir anlığına gizledi.

"Uyumamış gibi görünüyorsun," dedim nazikçe, yumurtayı soyarken.

Omuz silkti ve çayından bir yudum aldı. "Aklımda çok fazla şey var," diye itiraf etti. "Ama bu kahvaltı yardımcı olacaktır. Somon nasıl?"

"Mükemmel," diye cevap verdim, bir ısırık daha alarak. "Ve bu blini'ler de harika."

"Güzel," diye başını salladı ve bir parça peynire uzandı. "Hoşuna gitmesine sevindim."

Çiğnerken, konuşmamızın acı verici bir şekilde garip olduğu hissinden kurtulamıyordum, sanki bir mayın tarlasının etrafında sessizce dolaşıyorduk.

"Çikolatalı bilinis yapmaya çalıştığım zamanı hatırlıyor musun?" Aramızda oluşan boşluğu doldurmaya çalışarak sordum.

Başını kaldırdı, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tabii ki. İlginç çıktılar."

Güldüm, anısı kalbimi ısıttı. "Tam bir felaketti ve sen gülmeden duramıyordun."

O sırada sekiz aylık hamileydim ve ona çikolatalı bir pasta -çivili- ve çikolatalı blini ile sürpriz yapmaya çalışıyordum. İşten eve geldiğinde bütün öğleden sonrayı şişirmekle geçirdiğim beyaz ve mavi balonları gördüğünde yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Duvarları ışıltılı kurdeleler süslüyordu ve tıpkı seksenlerin partilerinde olduğu gibi tavandan küçük bir ayna topu sarkıyordu.

Tüm o dekorasyon beni tahmin ettiğimden daha fazla yormuştu.

Yüzünde o kadar büyük bir gülümseme vardı ki, gençliğinde doğum günlerinin onun için sıradan bir şey olmadığını fark ederek kalbim sıkıştı. Pasta harika oldu ve mumlarını üfledikten sonra dileğini açıklaması için onu sıkıştırdım. Her zaman hayalini kurduğu şeye sahip olduğunu söyleyerek elini karnıma koydu ve ardından dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ama o pasta mükemmeldi," dedi Alexsei, hayallerimi yıkarak. "Ama blini tam bir felaketti," diye araya girdim gülerek. "Ben çok onları doğru yapmaya kararlıyım. Senin için her şeyin mükemmel olmasını istedim." "Ve öyleydi de," dedi usulca. "Gerçekten öyleydi. Bana kendimi dünyanın

Yaşayan en şanslı adam." Kalbim çırpındı.

"Her yer blini hamuru olsa bile mi?" Alay ettim.

"Özellikle de her yerde blini hamuru varken," diye kıkırdadı. "Geçirdiğim en güzel doğum günlerinden biriydi."

Anı aramızda asılı kaldı, daha iyi zamanların acı tatlı bir hatırlatıcısıydı ve aynı özlemi onun gözlerinde de görebiliyordum.

Alexsei boğazını temizledi. "Her neyse, neden birinin peşinizde olduğunu düşündüğünüz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum?"

Ve böylece aramızdaki bariyer yeniden ortaya çıktı.

Mutfak eşyalarımı yere bıraktım ve çayımdan bir yudum aldım. "Bu... son zamanlarda yaşadığım garip bir his. Sanki biri beni izliyormuş gibi."

"Seni izlemek mi?" Kaşları çatıldı.

"Açıklaması zor," diye cevap verdim, göğsümde huzursuzluğun ağırlığını hissederek. "İşe giderken sanki yanımda başka bir varlık varmış gibi hissediyorum. İşlerimi halletmek için dışarı çıktığımda ise takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum."

Alexsei'nin yüzünde bir endişe titreşimi belirdi. "Sıra dışı başka bir şey fark ettiniz mi?"

Başımı salladım, bakışlarım masaya kaydı. "Evet," dedim, sesim ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Evde de garip şeyler oluyor. Ben yokken hareket eden eşyalar ve gecenin bir yarısı gelen garip sesler gibi. Ve iki hafta önce yatak odamda ölü bir kedi yavrusu buldum. Ertesi gün de kapımın önünde ölü bir kedi yatıyordu."

Çenesi sıkıştı. "Bu konuda başka biriyle konuştun mu?"

"Steven'a ve erkek arkadaşına bahsettim," diye cevap verdim, sesim sabitti. "Açıkçası Steven'la birlikte yaşıyorum, bu yüzden endişeliyim çünkü-"

"Erkek arkadaşı mı?" Alexsei araya girdi, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Kaşlarım bir an için çatıldı. "Yapma Alexsei, 2024 yılındayız."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Merak etme, *moya solnyshka*. O herifin bu şekilde sallanması beni rahatlatmıştı. Erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Gözlerim büyüdü.

Ne?

"Steven'ın erkek arkadaşım olduğunu mu sandın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bana o adamla yaşadığını söylemiştin, ben de birlikte olduğunuzu düşünmüştüm."

Başımı hızla salladım. "Hayır, o sadece bir arkadaş. Ayrıca, ben ... çıkmıyorum."

Alexsei kaşlarını kaldırarak arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?" "Evet, gerçekten."

Çenesini ovuşturdu. "Sana inanmıyorum, Caia. Yani, kim senin erkek arkadaşın olmak istemez ki? İnanılmaz derecede seksisin. Erkekler senin etrafında olmak için savaşıyor olmalı. Kapının önünde kuyruk oluşmamasına şaşıyorum."

Geçen yıl boyunca Steven bana bazı erkekler ayarlamaya çalışmıştı. Bazen beni barlara sürüklüyordu, bana gitmekten başka seçenek bırakmıyordu, ancak kaçınılmaz olarak ilk saat içinde ayrılıyordum.

Yeni erkeklerle çıkma ya da tanışma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

İçimi çektim. "Bir daha asla biriyle çıkmak istemiyorum, Alexsei. Özellikle de bizden sonra."

Sadece bunun için bir arzum yoktu.

Onu terk etmek zaten en karanlık haliyle bir ihanet olsa da, Alexsei'ye çarpık bir ihanet gibi geldi.

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ BEŞ

"Hiçbir dostluk tesadüf değildir."
- O. Henry

Alexsei

Yüzüne sert bir yumruk indirdim, burnundan kan damlarken parmak eklemelerimin çatırtısı içimde titreşti.

"Sanırım Caia seni bilgilendirdi," diyerek yüzünü buruşturdu ve kolunu damlaya bastırdı.

Yumruğumu bir kez daha vurmak için kaldırdım ama dudaklarını büken bir sırıtışla yumruğumu engelledi.

"Romaniev, bunu hak ettiğim için girmene izin verdim," dedi masasının arkasına geçerek. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi otur, *stronzo*."

Elini ittim ve damarlarımdaki yangını yatıştırmak için volta attım.

"Senin bir yılan olduğunu hep biliyordum ama bu kadar sümüklü olacağını düşünmemiştim Lazzio," diye tükürdüm. "Bana böyle ihanet etmeye nasıl cüret edersin?"

Her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadı. "Eğer 'ihanet etmek' karınıza son bir yıldır aynı şehirde yaşadığınızı söylemek ve onu sizi görmeye gelmesi için zorlamak anlamına geliyorsa, böylece sonunda kapanışınızı yapabilir ve hayatınıza devam edebilirsiniz, o zaman evet, bana Judas deyin."

Bu sabah Caia kalbimi bir kez daha kırdıktan sonra her şeyi anlatmasını istedim, artık sır yok. İsteksizce pes etti ve ona New York'ta olduğumu söyleyenin Angelo Lazzio olduğunu ağzından kaçırdı.

Lanet Angelo Lazzio.

Görünüşe göre, bir hafta önce Caia'nın evine gelmiş, benim iyiliğim için endişeleniyormuş gibi davranmış ve belki de Caia'nın ziyaretinin bana çok ihtiyacım olan kapanışı sağlayacağını öne sürmüştü. Bilmediği şey ise Caia'nın bir yabancı tarafından tehdit edildiğini hissettiği ve bunu kullanarak benden yardım istemenin bir yolunu bulduğuydu.

Benim korumamı ve belki de affımı istedi.

Bana söylediğinde, gülmek mi yoksa Angelo'nun ağzını burnunu kırmak mı istediğime karar veremedim. Açıkçası, ikincisini seçtim. Şehri hızla geçerek galerisine gittim ve kan dökmeye hazır bir şekilde ofisine daldım.

Angelo sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini bana dikti. "Kızmakta sonuna kadar haklısın. Ama düşün, bunu neden yapayım ki? En iyisinin bu olduğunu düşünmesem neden Caia'yı seni görmeye zorlayayım?"

"Aziz rolü oynamaya kalkma," diye homurdandım.

"Değilim," diye güldü. "Ama bu senin buna ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmez. Sıkışıp kaldın, Romaniev. Eğer onu görmek sonunda hayatına devam etmene yardımcı olacaksa, öyle olsun."

Çenem gerildi. "Benim için neyin en iyisi olduğuna sen karar veremezsin, Lazzio."

"Hayır," dedi gözlerini bana kilitleyerek, "ama birinin bir şeyler yapması gerekiyordu.

Daireler çizip duruyorsun, Romaniev. Artık kurtulmanın zamanı geldi."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm, hayatın bana sunduğu tüm saçmalıklar yüzünden tükenmiş hissediyordum.

Can sıkıcı bir şekilde, Lazzio haklıydı.

Son iki yıldır bu karanlık delikte kaybolmuştum ve o da bunca zamandır beni izliyordu. Ama benim dağınıklığımı görmesi ve yardım edebileceğini düşünmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Bunun gururunuzu incittiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama bir de iyi tarafından bak. Artık nihayet hayatına devam edebilirsin." Sözlerini bitirdiği sırada telefonu çalmaya başladı.

Alay ettim, içimde acı yükseliyordu. Keşke bilseydi.

Caia'yı görmek, adımı söylediğini duymak beni her zamankinden daha saplantılı hale getirdi. Şimdi, ne kadar direnirse dirensin karımı geri almaya kararlıyım.

"Senin sayende şimdi daha da boktan, pislik herif," diye mırıldandım, zar zor duyuluyordu, ağır bir iç çekerek nefes verdim.

Kıkırdayarak telefonuna cevap verdi. "*Salve, Bruno. Geliyor musun? Önerini aldım. Sono a bordo. Ci vediamo a Venezia.*"

O dinsiz bir dilde konuşurken, gözlerimi masasının üzerinde gezdirdim ve kişisel ıvır zıvırlarla iş eşyalarının karışımına dikkat ettim. Amalfi Sahili'ndeki bir restoranda ailesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı, bir diğeri de o aptal Pomeranian cinsi köpeği Giorgio'ya sarılırken çekilmişti.

Sonra, fotoğraflardan birinin arkasında küçük bir şey gözüme çarptı.

Elimi uzattım ve YSL Rouge Pur Couture rujunu elimde çevirdim.

Tam o sırada kapı açıldı ve Jade Whitenhouse kolunun altında tuttuğu bir dosyayla kasıla kasıla içeri girdi. Bir kır pikniğine gidiyor ya da bir kovboy gösterisinde rol alacakmış gibi görünüyordu; dar siyah bir bluz, dökümlü beyaz bir mini etek ve yüksek topuklu botlar. Saçları yukarı doğru toplanmış, dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

Elimdeki ruja baktım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Hey, Alexsei," diye mırıldandı, hâlâ telefonda olan Angelo'yu görmezden gelerek. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Jade," diye cevap verdim sırtarak, ruju kaldırarak. "Görünüşe göre bir şey düşürmüşsün."

Angelo'nun gözleri ruja doğru kaydı ve farkına varınca gözleri kısıldı. Telefon görüşmesini çabucak sonlandırdı. "Bayan Whitenhouse, daha önce kaç kez kapıyı çalmanızı söylemem gerekiyor-"

"Evet, o benim!" Sırtarak elimden kaptı. "Her yerde onu arıyordum. Bu sabah düşürmüş olmalıyım..." Sözünü yarıda kesti, benimle Angelo'nun arasına baktı, dudakları sanki sulu bir şey tutuyormuş gibi kenetlenmişti.

Oda sessizliğe büründü, tüm gözler Jade'e çevrildi ve onun açıklama yapması beklendi.

"Ne zaman, Bayan Whitenhouse?" Angelo araya girdi, bir kaşı kalkıktı ve ses tonuna şüphe karışmıştı. "Ben yokken ofisimde ne halt ediyordunuz?"

Jade'in bakışları etrafta geziniyor, belli ki sıcaaktan kaçmaya çalışıyordu. "Şey, ben sadece-" Ama telefonu çalmadan önce fazla ilerleyemedi. Kontrol etti, rahatlama yüzünü yıkadı. "Ah, Volk ve Sofiya bu gece iniyor," dedi.

cıvıldadı, ruh hali düzeldi. "Yarın bir brunch planlıyoruz. Bize katılmak ister misin, Alexsei?"

Kahretsin, Volk'un Angelo'nun yeni müze sergisinin açılışına geleceğini tamamen unutmuşum. Tema "Athena: Savaş Tanrıçası ve Müritleri" idi. İronik bir şekilde, bu Jade'in fikriydi.

Başlangıçta Angelo, Büyük İskender'e ve onun destansı fetihlerine odaklanmak istemişti, ancak Jade sihrini konuşturdu - onun üzerinde nasıl bir etkisi olduysa, hem etkileyici hem de şaşırtıcıydı. Onu Athena'yı ve hakları için savaşan vahşi kadınları öne çıkarmanın çok daha ilginç olacağına ikna etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Angelo pes etti.

Şimdi sergide Athena'nın belalı heykellerinin yanı sıra efsanevi kadın savaşçılar da yer alacak: Joan of Arc savaşa atılıyor, kadın hakları savunucuları oylarını talep ediyor, Çinli azıllı general Lady Fu Hao, Büyük Kiros'u deviren İskit kraliçesi Tomyris, İskender'in askeri yetenekleriyle tanınan üvey kız kardeşi Cynane, Mısır'ın keskin zekalı hükümdarı Kleopatra ve Yeraltı Demiryolu'nun korkusuz kondüktörü Harriet Tubman. Her bir parça onların hikayelerini anlatacak ve mücadelelerini vurgulayacaktı.

Angelo arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak Jade'e baktı. "Bu küçük buluşmaya neden ben davet edilmedim?"

Jade gözlerini devirdi. "Çünkü hiç eğlenceli değilsin, işte bu yüzden."

Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Siz de öyle olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bayan Whitenhouse, eğer ofisimde bir kez daha oynadığınız için rujunuzun masama bulaştığını öğrenirsem, yemin ederim-"

Alay ettim. "*Yine mi?*"

Onların şakalaşmalarını izlemek yüksek bahisli bir tenis maçı gibiydi; kimin önce patlayacağı hakkında hiçbir fikriniz yoktu, ancak drama her saniyeye değdi.

"Size söz veriyorum Bay Lazzio," diye araya girdi, "bu sabah ofisinizde sevişmiyordum. Doğum izni maddesini kontrol etmek için sözleşmemi arıyordum. Her ihtimale karşı."

Angelo'nun kaşları havaya kalktı ve kızın karnına baktı. "Ne?"

Çenem düştü. "Hamile misin?"

Jade gözlerini Angelo'ya kilitledi. "Hayır, ama asla bilemezsin. Her an olabilir, değil mi Bay Lazzio?"

Angelo'nun sırıtışı soldu, yerini kızgınlık aldı. "Bayan Whitenhouse, siz-"

"Sakin ol, sana haber vermeden hiçbir şey yapmam." Göz kırptı ve kalçaları sallanarak ve topukları yere vurarak kasıla kasıla dışarı çıktı. Kapıya ulaştığında arsız bir sırıtışla karşılık verdi. "Ve ofisini düzenli tut, patron. Başka bir sürpriz için ne zaman uğrayacağımı asla bilemezsin."

Bununla birlikte, kapıyı arkasından çarptı.

Angelo bıkkın bir iç çekişle elini saçlarında gezdirdi. "Onu öldüreceğim," diye mırıldandı başını sallayarak.

Sırıttım. "Eminim."

Ayağa kalktı ve kahve makinesine yöneldi. "Her neyse," dedi kendine bir fincan doldurarak, "Caia ile buluşmanız nasıldı?"

Şakaklarımı ovuşturarak derin bir iç çektim. "Beklenmedik. Birinin onun peşinde olduğunu, ölmesini istediğini düşünüyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne? Kim?"

"Bilmiyorum ama lanet olası Sadiek olmalı."

Angelo kaşlarını çattı. "Sadiek? O öldü, unuttun mu? Onu diri diri yaktın. Son baktığımda kimse ölüleri geri getirecek şifreyi çözememişti."

Gözlerimi devirdim. "Belki de yapmalılar, çünkü senin saçmalıklarınla uğraşmak beni senden nasıl kurtulacağımı bulmaya itebilir."

Angelo güldü. "Neden bunun arkasında Sadiek'in olduğunu düşünüyorsun?" Çünkü içten içe onunla bağlantılı olduğunu biliyorum.

Angelo için her şeyi anlattım: Caia ve oğlumuzun kaçırıldığı gece. O gece bir kadının ortaya çıkıp Caia'yı nasıl tehdit ettiğini ve Volk'un bana hediye ettiği lanet kafatasıyla onu nasıl bayılttığını. Bu yüzden oğlumuzun ölümünün benim hatam olmadığında ısrar ettiğimde, "Öyle de olabilirdi Alexsei," diye karşılık verdi.

Caia beni koruduğunu düşünüyordu. Onun çarpık mantığına göre oğlumuzun ölümü, incittiğim kadın yüzünden benim suçumdu - onun hayatına son veren kadın.

"Kadın, tıpkı *ona* yaptığım gibi beni de canlı canlı yakmakla tehdit etti."

Angelo bir an sessiz kaldı. "Karıınıza dokunduğu için Sadiek'i diri diri yaktınız. Yani bu kadın onun kız arkadaşı olabilir mi?"

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Onun sadece fahişeleri vardı ve onu özlediklerinden şüpheliyim."

"Eski karısı o zaman? Aşık olduğu biri mi?" "*Hayır.*"

Bu piç-

Sonra kafama dank etti. O kadının kim olduğunu çok iyi biliyordum.

O sadece bir kaçamak değildi; çok daha büyük bir anlamı vardı. Ve onu bulduğumda cehennem azabı çekeceğime emindim.

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ ALTI

"Hiçbir dostluk tesadüf değildir."
- O. Henry

Alexsei

"*Erkek arkadaş* yok demiştin, tek gecelik ilişkiler yaşayamam dememiştin!" Scarlett kollarını kavuşturarak bağırdı, burun delikleri alev alevdi. "Bir bebek bakıcısının ensemde solumasından nefret ediyorum. Bu yüzden, üzerime yüklediğin stresi hafifletmek için, en azından arada bir sevişebilir miyim?"

LeRoy sandalyesinde heykel gibi donmuş bir halde oturuyor, tek bir duygunun bile poker suratını bozmasına izin vermiyordu. Angelo'nun ofisinden çıktıktan sonra bana acilen mesaj atmış ve Scarlett'in evine gitmem için ısrar etmişti, çünkü onunla konuşmazsam pencereden atlamakla tehdit etmişti.

New York'un kaotik sokaklarında hızla ilerledim ve sonunda onun dairesine vardım, ama bunun Scarlett'in doymak bilmez libidosuyla ilgili olacağını tahmin etmeliydim.

Ben içeri girerken, LeRoy bana bir selam verdi ve Scarlett'in yatak odasında, Scarlett soyunmak üzereyken, üstsüz ve pantolonu yarıya kadar inmiş bir tesisatçı olduğunu sandığı birini yakaladığını söyledi.

Adamı dışarı attı ve Scarlett bunu kabul etmedi.

İçimi çektim. "Scar", provalarına odaklanmalısın, evine erkekleri gizlice sokmanın yeni yollarını bulmaya değil."

"Ama Alexsei-" diye sızlandı.

"Hayır," diye kestim sözünü. "Artık erkek arkadaş, çıkar ilişkisi olan arkadaş, seks partneri, striptizci, seks işçisi, tesisatçı ya da teslimatçı yok. Buralarda sık falan istemiyorum."

Dudaklarını büzdü, gözleri kısıldı.

LeRoy'a döndüm. "Ona göz kulak ol. Komik bir şey olmasın."

"Evet, efendim," diye cevap verdi. "Benim gözetimimde izinsiz penis yok, efendim." Gülmekten kendimi alamadım. LeRoy gerçekten de bu iş için mükemmeldi.

Scarlett oflayıp puflayarak kendini dramatik bir şekilde kanepeye attı. "Bu hiç adil değil."

"Yeni gerçekliğinize hoş geldiniz," dedim sırtarak. "Şimdi git prova yap. Artık aptalca planlar yok."

Düzinelerce mumun yandığı mutfağına gittim ve soğuk bir şişe su alıp kana kana içtim. Saatime baktığımda saatin beşi çoktan geçtiğini fark ettim. Caia'ya geri dönmeli ve başladığımız işi bitirmeliydim - bu ne anlama geliyorsa artık. Aramızı düzeltmem ve ailemi mahveden o kaltağı bulmam gerekiyordu.

"Bu arada," diye durdum ve ağzımı sildim. "Cuma günü Lazzio'nun bir sonraki sergisinde sahne alacaksın. Seçtiğin üç şarkıdan biri kadınların gücüyle ilgili olmalı. Bu sergi tamamen kadınların güçlendirilmesiyle ilgili."

Ayağa kalktı, gözleri silah gibi bana dikilmişti. "Oh, mükemmel. Çünkü hiçbir şey senin benim seks hayatıma kilit vurman kadar kadın güçlenmesi çılgınlıkları atamaz. Gerçek son teknoloji feminizm, Alexsei. Belki bir dahaki sefere benim için sütyenlerimi yakabilirsin."

Sırıttım ve boş su şişesini çöpe attım. "Elbette, bunu yapılacaklar listeme 'Scarlett'i kendinden kurtar'dan hemen sonra ekleyeceğim."

Gözlerini öyle bir devirdi ki kafasından fırlayacağını sandım. "Ugh, sen imkansızsın."

Ona bir sırtış attım ve kapıya doğru yürüdüm. "İyi şanslar, LeRoy. Buna ihtiyacın olacak."

Eski asker askeri bir hassasiyetle ayağa kalktı, duruşu dik ve çenesi yüksekteydi. "Teşekkür ederim, efendim."

Tam kapı tokmağına uzanırken, Scarlett'in ince topuklu ayakkabısı başımın birkaç santim ötesine düştü ve keskin sesi koridorda yankılandı. Evet, LeRoy'un şanstın daha fazlasına ihtiyacı vardı, bir mucizeye... ya da belki birkaç silaha.

Bir kaşını kaldırdı. "Bir sergi mi?"

Çin yemeği poşetlerini mutfak masasının üzerine bıraktım ve renkli, aromatik ziyafeti yayarak paketleri açmaya başladım. Caia ellerini yıkamaya gitti ve akan suyun sesini dinlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Bu bana çok tanıdık, çok normal geliyordu; eski hayatımızdan bir sahne gibi.

Scarlett'in evinden ayrıldıktan sonra canım aniden rahat bir şeyler yemek istedi ve en sevdiğim Çin lokantasına uğradım. Mekân hareketliydi, kızartmaların ve baharatların tuzlu kokuları havayı dolduruyordu. Her şeyden biraz sipariş ettim: tatlı ve ekşi tavuk, karidesli kızarmış pilav, dana lo mein, yumurta ruloları ve buharda pişmiş köfte. Personel beni tanıyarak fazladan şans kurabiyesi de verdi.

Caia ellerini bulaşık havlusuna kurularak banyodan çıktı. Masanın üzerindeki yaygıya baktı ve gülümsedi, gözleri şaşkınlık ve nostalji karışımıyla parlıyordu.

"Bir ziyafet çekebiliriz diye düşündüm," dedim ve ona bir çift yemek çubuğu uzattım. "Uzun zaman oldu..."

Birlikte yemek sipariş ettiğimiz ve tabakları paylaştığımız için birbirimizi besledik.

Yemek çubuklarını aldı, parmakları kısa bir süreliğine benimkilere değdi. *Hay sikeyim.* "Evet, öyle," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu harika görünüyor."

Yemeğimizi yerken devam ettim, "Sergi hakkında. Angelo'nun son projesi. Kadınların güçlendirilmesine adanmış bir sanat koleksiyonu - heykeller, resimler, aklınıza ne gelirse. Ve siz de davetlisiniz."

Bir parça brokoli ağzının yarısına kadar gelmişken durakladı. "Ben mi? Gerçekten mi?"

Ağzıma bir sigara böreği attım ve düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra şöyle dedim: "Seni korumam ve sana göz kulak olmam gerekiyor. Madem ben gidiyorum, sen de peşime takılırsın diye düşündüm."

Caia kaşlarını çattı, yemek çubuklarını indirdi. "Ama güvenli mi? Ya o kadın ortaya çıkarsa? Şu..."

Kızarmış eriştelerin tadına bakarken, "Yapacak ve planım da bu," dedim. "Onun tuzağıma düşmesini istiyorum, *moya solnyshka*. Çünkü

o gece onun son gecesi olacak." Çubuklarımla buharda pişmiş bir etli hamur tatlısı aldım ve bakışlarıyla buluşurken ağzıma götürdüm.

"Bizi birlikte görmesini mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Bir omzumu kaldırdım. "Onu dışarı çekmenin tek yolu bu."

Dün gece Volk'u aramış, doğrudan konuya girmiş ve o işbirlikçi yılanın peşine düşmesi için en iyi adamını görevlendirmesini emretmişim. Neredeyse iki saat sonra telefonum beklediğim haberle aydınlandı: New York'taydı, Four Seasons'ta lüks bir süitte rahatça oturuyor, kendi lanet olası evimden sadece bir taş atımı uzakta varlığını gösteriyordu.

O sefil kaltağın cesareti.

Artık gün gibi ortadaydı; beni aptal yerine koyuyor, son iki yıldır dengesiz bir sapık gibi gölgelerde gizleniyordu. İşte benim küçük sinsi planım: Bir balıkçı gibi oltaya yem takıp onu avıma çekecektim. Tıpkı yılanın inine giren çaresiz bir fare gibi saldıracağım. Azrail ona sonsuz karanlığa kadar eşlik etmeye hazırlanırken, ölüm için yalvarana kadar onu parça parça, acı verici bir şekilde parçalayacağım.

Evet, mükemmel bir plana benziyor.

Caia'nın gözleri büyüdü. "Kendini tehlikeye atıyorsun, Alexsei!"

"Bunu enine boyuna düşündüm, Caia. Bu işi bitirmenin tek yolu bu."

"Ama ya bir şeyler ters giderse?" Sesi titriyordu. "Ya sana zarar verirse?"

"Buna şansı olmayacak. Bundan emin olacağım."

Caia başını salladı. "Kendine çok fazla güveniyorsun. Her şeyi tahmin edemezsin!"

İçimi çektim. "Caia-"

Sözümü keserken gözleri yaşlarla doldu. "*Oğlumuz* Alexsei'yi öldürdü. Daha bir yaşındaydı ama onu zehirledi. Bebeğimizi bizden kopardı ve sonra beni tehdit etme cüretini gösterdi, bana seni terk etmemi yoksa seni de öldüreceğini söyledi. O bir şeytan! Ben seni iki yıl boyunca hayatını böyle heba etmen için terk etmedim!"

Yemek çubuklarımı yavaşça yere bıraktım ve masanın öbür ucundan elini uzattım. Ama parmaklarımız birbirine değmek üzereyken, dokunuşum onu yakmış gibi geri çekildi.

"Seni de kaybedemem Alexsei," diye titredi ve başını salladı. "Seninle olmamak ama güvende olduğunu bilmek sahip olduğum tek şeydi." Bakışları

kucağında. "Ama senin gittiğın düşüncesiyle yaşamak... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bununla birlikte aniden ayağa kalktı ve kapıyı arkasından çarparak hışımla odasına gitti.

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ YEDİ

"Seni unuttuğumu mu sanıyorsun? Sadece yaşlandım."
- Karl Kristian Flores

Caia

Orada oturup günün son fotoğrafını düzenlerken dudaklarımı bir gülümseme kapladı. Önümdeki iç açıcı sahneye karşı koymak imkansızdı.

Asyalı 75 yaşındaki bir adamın 72 yaşındaki Meksikalı sevgilisine diz çökerek evlenme teklif ettiği anı yakalamamın üzerinden iki hafta geçmişti. Kadının gözleri şok içinde büyürken, adam göz kamaştırıcı 2 karatlık elmas yüzüğünü tutarken çok sevimli bir sırıtışla gülümsüyordu.

Arka plan mı? Şık bir İtalyan restoranı, mumlar usulca titriyor, romantik bir filmde fırlamış gibi bir ortam yaratıyordu. Her şey tek kelimeyle mükemmeldi.

O güne dair anılar, özellikle de müşterim Tao Chen'in beni sürpriz için işe aldığında söylediği bir şey aklıma geldi.

"Bilirsin," diye kıkırdadı, "aşkın gözlüğü takmışken onu aramak gibi bir şey olduğunu söylerler. Bazen yıllarını aramakla geçirirsin ve sonra bir gün, onu bulmak için çok yaşlı, çok kırık ya da çok geç olduğunu düşündüğün zamanlarda bile, en başından beri tam önünde olduğunu fark edersin."

Sözleri içimi ısıttı ama bu duygu düşüncelerime sızan bir tedirginlikle çabucak gölgelendi. Alexsei ile yaptığım konuşma kafamın içinde dönüp duruyordu.

Dürüst olmak gerekirse korkmuştum, dehşete kapılmışım. O kadından ve ona, hatta bana getirebileceği tehlikeden dehşete düşmüştüm.

Yakaladığım iç açıcı sahneye rağmen, kalbimdeki endişe ağır basıyor ve resmin getirdiği küçük sevinç gölge düşürüyordu. Günün yorgunluğunun eriyip gittiğini hissederek gerindim ve Alexsei'nin neredeyse boş olan oturma odasına baktım.

Ceketlerinden biri kanepenin üzerine örtülmüştü, *Romeo ve Juliet*'in ilk baskısı sehpanın üzerinde duruyordu, güneş gözlükleri mutfak masasının üzerindeydi ve gümüş zipposu da onların yanında duruyordu. Oda zaman içinde asılı kalmış gibiydi - her nesne ondan bir parçaydı.

Gözlerimi kapadım, derin derin içime çektim. Tıpkı onun gibi kokuyordu; çok tanıdık, bir zamanlar benim olan.

Koltuktan kalkarak sessizce yatak odasının kapısına doğru yürüdüm ve durakladım. Dört gündür burada kalıyordum ve odasını keşfetmeye hiç cesaret edememiştim. Kendime onun mahremiyetine saygı duyduğumu söylüyordum ama içten içe bunun korkudan kaynaklandığını biliyordum.

Neden korkuyordum ki? Orada ceset bulacak değildim ya... değil mi?

İçimde yükselen suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak gergin bir kıkırdama çıkardım. Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Oda tam da hayal ettiğim gibi geniş, titiz ve düzenli görünüyordu.

Alexsei Scarlett Harper'ı kontrol etmek için ayrılmıştı, zaman kazanmak için onun menajerliğini üstlenmişti ve bir süre daha dönmeyeceğini biliyordum. Bu bana nihayet etrafa bakma özgürlüğü verdi.

Yatak özenle hazırlanmıştı, koyu renkli, lüks çarşaflar mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü. Komodinin üzerindeki çerçeveli fotoğraf gözüme çarptı; mutlu zamanlarımızdan kalma, gülümseyen ve kaygısız bir fotoğrafımızdı. Gardırobunun kapakları hafif aralıktı ve kusursuz bir şekilde düzenlenmiş kıyafetlerini ortaya çıkarıyordu.

Her şey çok... o, neredeyse acıtıyordu.

İçeride biraz daha dolaştım ve bu odayı Alexsei'ye özgü kılan küçük şeyleri fark ettim: kolonyasının hafif kokusu, pencerenin yanındaki, onun notlarıyla dolu, iyi yıpranmış kitap yığını. Arabalarla ilgili dergiler yatağın başucundaki rafta, düzgünce katlanmış *New York Times*'in yanına serpiştirilmişti.

Sonra onları gördüm; duvarlarda kalbimi sızlatan fotoğraflar. Benim, ikimizin ve Lukyan'ın resimleri. Bazıları üçümüzün de.

Birlikte yaşadığımız hayattan donmuş anlar. Derin bir nefes alarak her şeyin içime işlemesine izin verdim, kalbim acıyla çarpıyordu.

Bir yanım Alexsei'yi terk ettiğim için duyduğum pişmanlığın ağırlığını her zaman taşıyacaktı. Ama başka bir yanım da onu korumaya çalıştığımı bilmenin tesellisini sonsuza dek taşıyacaktı.

Yatağın sağ tarafına oturdum ve pencereden Central Park'ın nefes kesen manzarasına baktım. Yatağın başucundaki rafta duran başka bir çerçeveli resim dikkatimi çekti ve beni gülümsetti. Bu, Lukyan doğduktan aylar sonraki randevu gecelerimizden birinden, bizdik. O geceyi çok net hatırlıyordum. Alexsei çatı katındaki bir restoranda yer ayırtarak bana sürpriz yapmıştı. Şehrin üzerinde kaybolan güneşin son ışıklarını yakalamak için tam zamanında gelmiştik. Yıldızların altında oturmuş, ıstakoz ve makarna yemiştik.

Fotoğrafi onun telefonuyla çekmiştik ve anı mükemmel bir şekilde yakalamıştık. Ben onun kollarındaydım, kocaman gülümsüyordum, o ise eğilip başımın üstünü öpüyordu.

Resmi elime aldığımda anılar canlandı; kahkahalar, fısıldanan sözler, çalınan öpücükler ve terli sevişmeler.

Ağır bir iç çekişle resmi isteksizce yere bıraktım ve odadan çıkmaya hazırlandım. Ancak ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, başucu rafının altına sıkıştırılmış basit mat siyah bir kutu gözüme çarptı. Merakla diz çöktüm, üstündeki tozu fırçaladım ve yavaşça kapağını kaldırdım.

İçeride bulduğum şey kalbimi paramparça etti.

Lukyan'ın eşyalarının bir koleksiyonuydu - çok sevdiği kurt ayıcığı, doğduğunda Volk'un hediyesi, mavi emziği ve en sevdiği kitap, *Ay ve Yetim Çocuğun Hikâyesi*. Kutuyu onun düzinelerce fotoğrafı dolduruyordu, benim çektiklerim, onun küçük gülümsemesini yakalayanlar. Ama benim de bazı resimlerim vardı.

Alyansım orijinal kadifemsi Tiffany kutusunda, yıllar önce Saint Petersburg'daki antikacıdan aldığı ve Paris'ten fırlamış gibi görünen en sevdiğim küçük aynamın yanında duruyordu.

Ve yanında, *asla*.

Saklamış mı?

Kutunun köşesinde, yıllar önce kumarhanesinde Igor'un evcil hayvanı olmasıyla ilgili o iğneleyici yorumu yaptıktan sonra ona verdiğim meşhur poker parası duruyordu.

Göğsümde kelekler uçtu ama daha çok bir yumruk gibi hissettim. Bunu sakladığına inanamıyorum... Oh, Alexsei.

Sonra gözlerim kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış düzinelerce mektuba takılınca kaşlarım hafifçe çatıldı. Mektupları elime aldım, teker teker inceledim, her biri bir tarih taşıyordu. Onu terk edip kaçtığım günün ertesi tarihli en eski mektuba uzandığımda midem ayak parmaklarıma kadar indi

Titreyen ellerimle dikkatlice açtım.

Merhaba Moya Solnyshka,

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanki dünya etrafımda parçalanıyor ve ben sadece enkazın içinde, yalnız ve paramparça bir şekilde duruyorum. Beni terk ettiğin gün güneşin söndüğü gündü ve o kapıdan çıktığın andan beri aldığım her nefes hayatta kalmak için lanet bir mücadele oldu.

Lukyan'ın kahkahalarının bu boş odalarda yankılandığını, cenazesinden sonraki günlerde çığlıklarının aklımdan çıkmadığını hâlâ duyabiliyorum. O zamandan beri senin ve onun adı sessiz bir çığlık halinde dudaklarımdan dökülüyor. Sen benim ışığımdın bebeğim, o da benim kurtuluşumdu. Ve şimdi her şey sessiz, karanlık ve soğuk.

Beni nasıl terk edersin, Caia? Beni nasıl terk edebilirsin? Kendime bunu sorup duruyorum ama içten içe, elimde olsa ben de kendimi terk ederdim. Hayatımın en büyük trajedilerinden biri, nereye gidersem gideyim, burada olmam.

Sensiz nasıl devam edeceğim?

Her nefes beni parçalıyormuş gibi hissederken nasıl nefes alacağım?

Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum, Caia. Kelimelerin anlatamayacağı kadar çok. Senin için her şeyi yapardım, sırf gülümsemediğini görmek için her şeyimi verirdim. Ama şimdi o gülümseme sadece uzak bir anı, gecenin sessizliğinde benimle alay eden zalim bir şaka.

Bu mektubu okuyacak mısın ya da Lukyan'ı kaybetmenin yanı sıra bana yaşattığın acıyı anlayabilecek misin bilmiyorum. Ama bunu dile getirmeye, beni tüketen acıyı dökmeye, lanet boşluğa çığlık atmaya ve bir yerlerde, bir şekilde beni duyacağını ummaya ihtiyacım vardı.

Seni özledim, bebeğim. Tanrım, seni nasıl da özledim. Akıl sağlığımın elimden kayıp gittiğini hissederken bile bir gün, yakında, ruhlarımızın birbirini yeniden bulacağı umuduna tutunuyorum.

Eğer düşersen, Caia, bunun tek nedeni seni arıyor olmam, seni bulmak için kendimi derinliklerde kaybetmeye hazır olmamdır.

*Seni seviyorum. Her
zaman. Acı içinde,
Alexsei*

Mektubu katladım, sözlerinin ağırlığı zaten parçalanmış olan kalbimi daha da derinden yaraladı. Mektubu diğerlerinin yanına koydum, kurdele titreyen parmaklarıma baskı yapıyordu. Titrek bir nefes alarak kapağı kapattım ve yavaşça bir kenara koydum.

Sesimi çıkarmadan ayağa kalktım ve odadan çıktım, kapıyı arkamdan usulca kapattım.

Misafir odasına doğru ilerledim ve tökezleyerek banyoya girdim. Uyuşuk, mekanik hareketlerle kıyafetlerimi çıkardım, duşu açtım ve zeminin serin fayanslarına gömüldüm, su yukarıdan üzerime dökülüyordu.

Saatler gibi gelen bir süre orada oturdum.

Tanrım, ne yaptın sen Caia?

"Gelebildiğim kadar çabuk geldim," dedi, sesi sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese çıkıyordu. "Ve tahmin et ne oldu? En sevdiğinden getirdim! Somon fümeli krem peynirli simit ve..." dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve çantayı karıştırdı, "Barbekü Lay's cips!"

Heyecandan gözlerim büyüdü. "Bagels & Jo'dan mı?"

Sırıtarak başını salladı. "Evet, bunun seni neşelendireceğini biliyordum."

Ona sıkıca sarıldım, minnettarlık ve sevinçle dolup taşım. "Steven, sen tam bir nimetsin."

Duşta geçirdiğim ruhsal çöküntüden sonra temizlendim, pijamalarımı giydim ve acımı hafifletmek için uyumaya çalıştım. Ama sonra Steven aradı ve Gregg'lerden aldığım son çeki bırakıp bırakamayacağını sordu. Sesimi duyunca pek iyi olmadığımı anlamıştı, o yüzden sadece "Geliyorum. Hikayenin sonu."

Ve işte karşımdaydı, nefesi kesilmişti, yüzünde o tatlı gülümsemesi ve elinde en sevdiğim yiyeceklerden biriyle.

Güldü ve mutfak sandalyelerinden birine oturdu. "Senin için her şeyi yaparım, güzel kız! Şimdi, hadi başlayalım ve bu günü biraz daha parlak hale getirelim."

Dolaptan birkaç tabak aldım, masaya koydum ve simitleri dikkatlice üstlerine yerleştirdim. Sonra buzdolabına gidip birkaç soda aldım ve tabakların yanına koydum.

"İşte böyle," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Steven sırtarak simidinden kocaman bir ısırık aldı. "Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi," dedi ağzı doluyken. "Yemek en iyi ilaçtır."

Steven'la birlikte yaşadığım ve çalıştığım yaklaşık iki yılın ardından, ona New York'a taşınmamın gerçek nedenini söyleyecek cesareti hâlâ bulamamıştım. O ve Nikita sadece Rusya'dan yeni bir başlangıç yapmak istediğimi düşünüyorlardı ama gerçek çok daha derinlerde gömülü. Steven "boşanmamı" biliyor ama hikâye burada bitiyor.

Valeria kuzeniyle sadece Alexsei'den ayrıldığımı, Rusya'da kalmaya dayanamadığımı ve Amerika'ya hızlı bir vizeye ihtiyacım olduğunu paylaşmıştı. Haftalık dört saatlik görüşmelerimizde, beni her zaman Steven ve Nikita'ya açılmaya teşvik ederdi.

"Onlara güvenebilirsin Caia," derdi, sesi empatiyle kalınlaşmıştı. "Lukyan hakkında konuşmak, onun anısının nefes almasına izin vermek önemli. Eğer onu kalbinde boğmaya devam edersen, bir gün serbest bırakılmayı talep edecek ve sen bu acıyla başa çıkamayacaksın."

İçten içe haklı olduğumu biliyordum. Ama bunu yapamazdım. Steven'ın bana bakışının değişeceğinden, bana acıyacağından ya da daha kötüsü, hayatımı terk edip New York'a kaçtığım için beni yargılayacağından korkuyordum.

Ama Alexsei'nin odasında o mektuplarla dolu kutuyu bulduktan sonra içimde bir şeyler değişti. Sözleri, gitmeme izin vermesinin ne kadar büyük bir güç gerektirdiğini gösteriyordu. Eğer o bunu yapabildiyse, belki ben de kendi korkularımla yüzleşebilir ve gerçeğimi paylaşabilirdim.

"Demek burası senin küçük zindanın," dedi Steven, dudaklarının kenarına yapışmış simit parçalarıyla. "Süslü bir düzen. Dostum, seninki gibi bir eski sevgilim olsun isterdim. Ben bir ayakkabı kutusunda sıkışıp kalmışken sen milyon dolarlık bir dairede yaşıyorsun. Eski sevgililerimizi değiştirebilir miyiz?"

Simidimden bir ısırık aldım, somon füme ve frenk soğanı krem peynirinin tadını çıkardım. "Evet, Alexsei... başka bir şey," dedim dudaklarımda hüznü bir gülümsemeyle.

Steven yemek yerken kaşlarını çattı, yaklaşan fotoğrafçılık işlerinden ve Nikita'yla Boston'daki yeni evleri yüzünden yaşadıkları son tartışmadan bahsetti. Evi bir ay önce satın almışlardı ve tadilat yapıyorlardı ama Nikita, Steven'ın oturma odası için seçtiği kraliyet yeşilinden nefret ediyordu.

"Neden onun fikrini sorma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum," diye iç geçirdi Steven. "Zevkleri berbat -ilişkiler hariç tabii ki," diye ekledi göz kırparak.

Kıkırdadım. "En azından önceliklerini doğru belirlemiş."

Masayı topladıktan sonra Steven'a beni oturma odasına kadar takip etmesini işaret ettim ve içkilerimizi sehpa taşım. İçkiler elimizde, kanepeye uzandık.

"Yani..." Steven elini koluma koyarak başladı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Moda eleştirmeni gibi konuşmak istemem ama bugün 'seksi dağınık' bir görünümün var. İyi olduğuna emin misin?"

Yorumuna hafifçe güldüm ama birden gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve ben durduramadan dökölmeye başladı. Steven'ın yüzü şakacı bir ifadeden endişeli bir ifadeye dönüştü.

Elimi nazikçe sıktı. "Hey, sorun yok."

Utandığımı hissederek gözyaşlarımı sildim. "Özür dilerim," diye mırıldandım derin bir nefes alarak.

"Caia, neler oluyor? Benimle konuşabilirsin, tatlım."

"Sana karşı tamamen dürüst olmadım Steven," diye fısıldadım, ona zar zor bakabiliyordum.

Steven tepki vermeden önce aniden ayağa kalktım. "Bir saniye burada bekle."

Her adımda sinirlerim gerilerek misafir odasına girdim. Bakışlarım, sanki o da hayattan vazgeçmiş gibi yatağın yanına dikkatsizce atılmış çantama takıldı. Diz çöktüm, parmaklarım hafifçe titreyerek kumaşa dokundu.

Bir bombayı etkisiz hale getirir gibi fermuarını açarak yatağa taşım. Elim karmaşanın içine daldı, parmaklarım çırpınıyordu.

Sonunda cüzdanımı aldım. El yordamıyla açtım ve resmi bulana kadar aradım. Onu tekrar görmek içimdeki havayı söndürdü. Bir an kendimi toparlayıp oturma odasına döndüm, resim elimde sıkıca duruyordu.

Steven hâlâ kanepede oturuyordu, gözleri bana dikilmişti. "İşte," diye fısıldadım, resmi uzatarak.

Steven yavaşça aldı, resmi incelerken aramızdaki hava sessizlikle doluydu. Güzel bir bahar günü, Alexsei, Lukyan ve ben bir peri masalından fırlamış mükemmel bir aile gibi görünüyorduk.

Gerçekten çarpık bir peri masalı.

"Senin... bir oğlun mu var?" Steven sordu.

"Bir oğlum oldu," diye düzelttim, sesim amaçladığımdan daha kısık çıkmıştı.

Resmi sehpanın üzerine bıraktı ve ellerimden tutarak beni yanına oturttu.

"*Had* mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak başımı salladım. "Evet.

Vardı." Ve işte böyle, sahip olduğum tüm sırlar içimden dökülüyordu.

Ona çocukluğumu, babamın beni kendi hastalıklı amaçları için nasıl bir piyona dönüştürdüğünü anlattım. Alexsei'nin tüm o karanlığın içinde nasıl bir ışık olduğunu, her şeye rağmen ona nasıl aşık olduğumu. Ve sonra Lukyan vardı - oğlumuz, sahip olduğumuz tek iyi, masum şey. Ama her şey dağıldı. Lukyan bizden alındı, sanki hiç bizim olmaması gerekiyormuş gibi koparıldı. Acı çok fazla olduğunda Alexsei'yi terk ettim ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettim.

Ve şimdi, Lukyan'ı öldüren kadın yine bizim için geliyordu.

Steven tek kelime etmedi, sadece nefes almak ya da gözyaşlarımı durdurmak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunda elimi sıktı. Ve bitirdiğimde, sanki içim boşalmış, arkasına saklanabileceğim hiçbir sır kalmamış gibi hissettim.

Başını yavaşça sallayarak uzun bir nefes verdi. "Caia... Hiçbir fikrim yoktu."

"Sana söylemedim çünkü... Bilmiyorum. Bana farklı gözle bakmanı istemedim. Ya da beni yargılamayı." İçimi çektim. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama New York, sen ve Nikita varken, belki yeniden başlarsam-"

"Dur, dur, bekle." Steven'ın gözleri büyüdü, sanki az önce tamamen delice bir şey söylemişim gibi. "Seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Kıyafeti olmayan Wonder Woman gibisin. Gerçek hayatta bir süper kahraman tanıdığım için övünüyorum."

"Wonder Woman mı?" Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Evet, doğru."

"Ben ciddiylim." Öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Cehennemi yaşadın ve hâlâ buradasın. Cehennem kadar güçlüsün. Kendini biraz rahat bırak, Caia. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yapıyordun. Bu asla özür dilemen gereken bir şey değil."

Tek kelime etmeden bir adım öne çıktım ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım omzuna, sesim artık sabitti. Artık dağılmak yok, sadece bu garip rahatlama hissi var.

"Pekâlâ," dedi, beni bırakırken sırtışı yaramazlığa dönüştü. "Bu kadar ağlamak yeter. Şimdi önemli bir şeye odaklanalım." Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Peki... bu çılgın kaltağı nasıl durduracağız?"

OceanofPDF.com

CHAPTER ELLİ SEKİZ

"Kalbinizi açtığınız kişilere karşı dudaklarınızı asla kapatmayın."
- Charles Dickens

Alexsei

"Etrafa dağılmış kaç kamera var?"

Angelo bilgisayar ekranını bana doğru çevirerek detaylı bir gözetleme haritası gösterdi. "Müze, ofislerde ve çatıda elli kamera var."

Her kameranın çarpık planıma uyduğundan emin olmak için düzeni taradım. Strateji basitti: Onu içeri çekmek ve fare gibi tuzağa düşürmek. Her kamera bu iğrenç bulmacanın önemli bir parçasıydı.

Tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım ve ayağa kalktım. "Mükemmel."

Hâlâ sandalyesinde uzanan Angelo kahvesinden bir yudum aldı. "Nereye gidiyorsun böyle?"

"Eve. Volk ve Sofiya akşam yemeğine geliyorlar ve her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor." Aşçıya uygun bir Rus ziyafeti hazırlattım - pancar çorbası, dana straganof ve blini. NYC'deki en iyi Rus votkasını bile aldım. Volk'u son gördüğümünden beri uzun zaman geçmişti, bu yüzden bu buluşma büyük bir olaydı.

Tabii ki önce Caia'ya sordum, çünkü artık benimle yaşıyordu. Volk'un kalbini bir şekilde çalmayı başaran kadınla tanışmak için can atıyordu - ki bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Angelo kaşlarını kaldırdı ve kahvesini bıraktı. "Ben neden davet edilmedim?"

"Çünkü senin İtalyan kışını sevmiyoruz."

Sırıttı. "Endişelenme. Zaten gelemezdim. Planlarım var."

"Planlar mı? Kiminle? Georgino'yla mı?" O köpekle çok fazla zaman geçirdiğini bildiğim için karşılık verdim.

Gözlerini kısmıştı. "Köpeğimi bu işe karıştırma. Hayır, aslında bir randevum var."

İşte bu beni hazırlıksız yakaladı. Angelo biriyle çıktığını itiraf mı ediyor?

Duyulmamış şey. "Zavallı kız kim?"

Ayağa kalktı ve ofisinden çıkmamı işaret etti. "Seni ilgilendirmez. Yarın akşam görüşürüz. Güvenlik kodlarını sana mesaj atarım. Volk ve Sofiya'ya benden selam söyle."

Ayrılırken dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama döküldü, hâlâ Angelo'nun gerçekten biriyle çıkma fikrinin etkisindeydim. Central Park'ta tek boynuzlu bir at görmek gibiydi.

Eve döndüğümde mutfakta bir kasırga vardı. Aşçım bir makineydi ve Rus ziyafetimizi hazırlıyordu. Pancar çorbası kaynıyor, sığır straganofu cızırıyor ve blini hamuru mükemmel bir şekilde çırpılıyordu.

Saate baktım; Volk ve Sofiya gelmeden önce hâlâ zamanım vardı. Yukarı.

Caia'yı kontrol etmeye karar verdim. Onu oturma odasında buldum. Çiçekler.

Kıvrımlarını tam olarak saran ipeksi beyaz bir gömlek giymişti ve kestane rengi saçları omuzlarından aşağı bir şelale gibi dökülüyordu. Ama zümrüt gözleri ağlamış gibi hafif kırmızıydı. Yine de kesinlikle büyüleyici görünüyordu - o kadar güzeldi ki göğsümün ağrmasına neden oldu.

Ben içeri girerken başını kaldırdı ve gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtladı son çiçeği de bitirirken. "Sofiya ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Volk'un bir gün gerçekten aşık olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

"Biliyorum, değil mi?" Sırıttım. "Sanırım aşk gizemli yollarla işliyor. Tıpkı sen ve ben gibi."

Elleri dondu ve arkasını dönüp pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sözlerim havada asılı kaldı ve birden çizgiyi aştığımı fark ettim. Ona olan amansız aşkımdan bahsetmek riskliydi; anılar hâlâ çok hamdı.

Sessizliği sağır ediciydi. Orada duruyordu, yumuşak ışıkla çerçevenlenmişti ve onun kendi şeytanlarıyla savaştığını hissedebiliyordum.

Sonunda, sonsuza dek sürecekmіř gibi gelen bir sürenin ardından fısıldadı: "Zor, biliyor musun? Sahip olduklarımızı hatırlamak ve artık eskisi gibi olamayacağımızı bilmek."

Yaklaştım. "Caia, ben-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Lütfen, yapma. Bu çok fazla."

Başımı salladım, onun acısını çok iyi hissediyordum. Geçmiş ve şimdiki zaman etrafımızda çarpışıyordu ve ben çaresizce durmuş, onun ikimizi de rahatsız eden anılarla boğuşmasını izliyordum.

"Eğer Volk bana söyleseydi, düğün fotoğrafımız olmanız için hemen harekete geçerdim! Belki bir dahaki sefere."

Volk neredeyse votkasını yudumlarken boğuluyordu. "Bir dahaki sefere mi? Başka biriyle evlenmeyi mi planlıyorsun, *dorogaya*?"

Masanın etrafında toplanmış, lezzetli yemeklerle karnımızı doyuruyor ve sohbele dalıyorduk. Caia yanımda oturuyordu, Volk ve Sofiya ise karşımızdaydı. İtalya'ya yaptıkları yıldönümü gezisinden kalma bronzlukları hâlâ üzerlerindeydi ve bize birkaç uyduruk hediyelik eşya getirmişlerdi. Sofiya'nın Volk'un bir kez olsun bizi düşünmesini sağladığından emindim - Volk'un gözü genelde sadece Sofiya'daydı.

Dürüst olmak gerekirse, onun en iyi arkadaşı olmak, iki kişilik bir geçit töreninde garip bir üçüncü tekerlek olmak gibi hissettiriyordu.

Caia tamamen havaya girmişti, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı. Ara sıra bana bakışlar atıyor, ancak gözlerimiz kilitlendiğinde başka tarafa bakıyordu.

Sofiya güldü. "Hayır, demek istediğim başka bir fırsat çıkarsa Caia'ya kesinlikle rezervasyon yapacağım. Belki bir doğum günü sürprizi ya da başka bir şey için."

Volk onun elini tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Sadece emin olmak istedim- ama şunu bil ki, ölümde bile sana hâlâ benim olduğunu hatırlatmanın bir yolunu bulacağım."

Başımı salladım. "Yani öbür dünya bile seni kontrol manyağı olmaktan kurtarmıyor."

Gözleri kısıldı. "Nyet, bu da seni suratına indirdiğim yumruktan kurtarmayacak."

Güldüm ve kadehimi dudaklarıma götürdüm.

Yemek daha da güzelleşmeye devam etti ve sohbet de şarap kadar akıcı bir şekilde ilerledi. Volk ve Sofiya her biri bir öncekinden daha eğlenceli olan seyahat hikâyelerini paylaştılar. Çok eğlendikleri belliydi.

"Peki Sofiya, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Caia aniden meraklanarak sordu.

Sofiya'nın yanakları kıpkırmızı oldu ve bardağını kaptığı gibi hızlıca bir yudum aldı. Onun rahatsızlığını fark eden Volk, ben bir şey söyleyemeden araya girdi.

"Onu ben kaçırdım," dedi

kayıtsızca. Caia'nın gözleri büyüdü.

"Ne?"

Kollarımı kavuşturdum, eğleniyordum, Volk'un bunu karıma nasıl anlatacağını görmeye hazırdım.

Volk iç çekti. "Bu çılgın bir hikaye. Igor, huzur içinde yatsın, kızı olduğunu düşündüğü için onu kaçırmamı istedi. Igor'un son karısı Victoria ile cehennemde çürüsün Vlad'ın bir ilişkisi olduğu ve Victoria'nın Sofiya'dan hamile kaldığı ortaya çıktı. Sonra Sofiya'nın üvey annesi Helena devreye girmiş, bebeği almış ve-"

Sofiya yalvaran bir bakışla elini tutarak onun sözünü kesti.

Caia gerginliği hissederek yumuşak bir sesle, "Özür dilerim Sofiya. Üzücü bir şeyi gündeme getirmek istememiştim."

"Merak etme," diye cevap verdi Sofiya zoraki bir gülümsemeyle. "Hikâyemiz karmaşık ama Volk sayesinde sonunda ailem ve... kendim hakkındaki gerçeği ortaya çıkardım. Aşık olmayı hiç planlamamıştım ama bazen aşk gizemli yollarla işler."

Caia'yla geçirdiğimiz o ilk günleri düşündüm, ilk kez böyle berbat koşullar altında tanışmıştık. Babası açıkça belirtmişti: Silas'a karşı koz elde etmek için beni baştan çıkarması gerekiyordu. Haftalar boyunca çarpık bir oyun oynadık, baştan çıkarma ve manipülasyon dansı.

Kendimi tutmaya, onun cazibesine kapılmamaya kararlıyım ama direnmeye çalıştıkça daha da derine düşüyordum.

Caia fısıldadı, "Gerçekten öyle."

Sofiya başka bir şey söylemek için ağzını açtığı anda telefonum çaldı.

Ekrana baktım ve arayanın LeRoy olduğunu gördüm.

"Bir saniye izin verir misiniz?" diyerek masadan kalktım.

Caia bana meraklı bir bakış attı ve ben de uzaklaşırken "LeRoy," diye mırıldandım.

Ofisime doğru ilerledim ve yemek odasından gelen canlı konuşmaları bastırmak için kapıyı arkamdan kapattım. İç çekerek telefona cevap verdim. "LeRoy, ne var ne yok?"

LeRoy'un sesi diğer uçta çatırdadı. "Küçük eğlenenizi böldüğüm için özür dilerim, efendim. Sadece Scarlett'le ilgili bir durum hakkında sizi bilgilendirmek istedim. Bütün gün prova yaptı ve biz tam ayrılmak üzereyken Brandon Jones adında eski bir tanıdığı çıkageldi. Bok gibi görünüyordu ve agresif davranıp ondan para istiyordu. Onu yakaladığında işler kızıştı ama ben araya girdim ve onu gözaltına aldırđım. Polisler şimdi onunla ilgileniyor. Adamın eski satıcısı olduğu ortaya çıktı ve kızın ona hâlâ borcu var."

Lanet olsun.

Bu karmaşadaki tek umut ışığı Bayan Satanic'in provalara geri dönmüş olmasıydı.

Çenemi sıktım ve sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu işi hallettiğin için teşekkürler, LeRoy. Scarlett'in bu gece onu kurtarmak gibi aptalca bir şey yapmamasını sağla. Gerisini ben hallederim."

LeRoy'un sesi sabitti. "Yapacağım, efendim."

Telefonu kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum, gecenin havası bu yeni karmaşayla gölgelenmişti. Scarlett'in hâlâ Brandon Jones gibi biriyle -ciddi sorunlara yol açabilecek biriyle- uğraşıyor olması beni çileden çıkarıyordu.

Ama şimdilik uğraşmam gereken daha büyük sorunlar vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dönüp ona baktım. Kıçını zar zor örten uzun bir Nirvana tişörtü giymiş, keten bir şort ve en sevdiği kabarık terliklerini giymişti.

"Hayır, sadece arkana yaslan ve rahatla," diye cevap verdim, dağ gibi bulaşıklarla uğraşırken. "Burada işim neredeyse bitti." Aşçıyı çoktan eve göndermişim; yeterince çalışmıştı ve bir molayı hak etmişti.

Mikhail ve Sofiya, biz çikolatalı sufle ve ev yapımı karamelli beurre salé dondurma yedikten bir saat önce ayrıldılar. Vedalaştılar ve yarın Angelo'nun sergisinde buluşma sözü verdiler.

Sofiya ve Caia'nın kaynaştığını görmek harikaydı; geceyi gevezelik ederek ve gülerек geçirdiler ve pek çok ortak noktaları olduğunu keşfettiler. Gecenin sonunda numaralarını değiştirdiler ve Moskova'ya dönmeden önce başka bir buluşma planlıyorlardı.

"Steven bugün uğradı," dedi Caia yanımdaki tezgâhın üzerine zıplayıp bacağını çıplak koluma sürterken. "Burada olmadığın için canı sıkılmış gibiydi. Sanırım senden hoşlanıyor."

Güldüm, son tabağı da duruladım. "Gerçekten mi? Onu suçlayamam. Ben tam bir avım."

Caia ayağıyla şakacı bir şekilde beni dürttü. "Kendini fazla kaptırma." Ellerimi kuruladım ve daha yakına eğildim, kollarım onu tezgâha yasladı. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Yanakları kızardı, o zümrüt gözleri

Elleri kucağında dinlenirken gözleri belirsizlikle parlıyordu.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım, dudaklarım tenini sıyırdı. "Umarım arkadaşın zaten başka birine aşık olduğumu biliyordur," diye fısıldadım.

Nefesi kesildi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, dudaklarımın kulağının kenarına değmesine izin vererek. "Tamamen vurulmuş durumdayım."

Elleri kucağından kalkıp göğsüme doğru ilerledi, kalbimin tişörtümün içinde hızla attığını hissedebileceğini biliyordum.

"Peki bu kim olabilir?" diye sordu, dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı.

Başımı eğdim ve burnumu onunkine değdirdim. "Sanırım biliyorsun."

Eğildim, dudaklarını dudaklarımla okşadım, yumuşak dokunuş içimde vahşi bir şeyi ateşledi. Dudakları hafifçe aralandı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek öpücüğü derinleştirdim, diğer her şeyin arka planda kaybolmasına izin verdim.

Yavaş ve doluydu, iki yıl boyunca bir hayalet gibi hissettikten sonra bana bir adrenalin iğnesi gibi çarptı. Dudakları beni hayata döndürdü, uzun ve karanlık bir uykudan nihayet uyanıyormuşum gibi hissettirdi.

Elleri omuzlarımı kavradı, sanki içimde boğulmak istiyormuş gibi beni kendine çekti. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim, vücudundan yayılan sıcaklıkla.

Parmaklarımı saçlarına doladım, başını geriye yatırıp öpücüğün derinliklerine dalarken ipeksi teller avuçlarımdan arasından kayıyordu. O da karşılık verdi

Yumuşak, nefessiz bir iç çekişle. Sonunda ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine değiyordu, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Evet," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Sanırım biliyorum."

"Elbette biliyorsun. Benim içimi dışımı biliyorsun, *moya solnyshka*."

Kalbimin bir parçasına gerçekten sahip olmasına izin verdiğim tek kişi sensin."

Beni kendine çekip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken eli yanağıma değdi. "Sadece bir parça mı?"

Gözlerinin içine derin derin baktım. "Yarısı sende, diğer yarısı da Lukyan'da. O da tıpkı senin gibi benim bir parçam. Yani ikiniz de kalbimi tamamen paylaşıyorsunuz, ben ölene kadar... ve hatta ondan sonra bile."

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ-BEŞ

"Sabırlı bir adamın öfkesinden sakının."
- John Dryden

Alexsei

"Bence Lazzio her şeyi yanlış anlamış, buradaki gerçek şaheser sensin, *moya solnyshka*," diye fısıldadım, elinin arkasına bir öpücük kondurdum, gözlerim onunkilere kilitlendi. "Harikasın amına koyayım."

Usulca gülümsedi, yanaklarında bir kızarıklık belirmişti.

Son yirmi dakikadır sessizlik içinde sıkışıp kalmıştık, limuzin ünlüler, New York'un seçkinleri ve Angelo'nun son gösterisine davet edilen birkaç şanslı piçle dolu trafikte sürünerek ilerliyordu. Eğer bu geceki planlarım ve yanımdaki olağanüstü kadın olmasaydı, kaçabilirdim.

Scarlett sahnedeysen, ne olursa olsun yüzümü göstermek zorunda kalacaktım.

Başparmağım elini okşarken gözlerim Caia'nın üzerinde gezindi. Rüya gibi görünüyordu. Şık topuzu yüzünü zahmetsiz bir zarafetle çerçeveleyiyor, koyu kırmızı dudakları ışıltılı gözlerinin canlı yeşili karşısında patlıyordu. Uzun, kadifemsi siyah korse elbisesi kıvrımlarını sarıyor, her hareketinde parılıyordu. Boğazında parıldayan zarif elmas gerdanlık onu daha da büyüleyici kılıyordu. Göz kamaştırıcıydı, sahip olduğum her vahşi fantezinin vücut bulmuş haliydi ve öyleydi de.

"Bu kadar tatlı olmayı bırak, Alexsei. Seni bir daha öpmeyeceğim."

Dün geceden sonra, iki uzun lanet yıldan sonra nihayet dudakları benimkilerle buluştuğunda, bağlanmışım. Kaybolmasından korkarak ona sıkıca sarıldım ama o nazıkçe çekildi, yanağımı okşadı ve odasına çekilip kapıyı kilitlemeden önce gözlerinin hissettiği her şeyi ortaya çıkarmasına izin verdi. Mutfakta kalıp aptal gibi sııttım çünkü karımın sonunda bana geri dönmenin yolunu bulduğunu biliyordum.

Güldüm ve eline bir öpücük daha kondurdum. "İnan bana, seni misyoner pozisyonunda becerdiğimde dudaklarımı dudaklarında görmek için yalvaracaksın."

Dudaklarında dans eden bir sırıtışla kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Aşağıda işlerin nasıl yürüdüğünü hatırladığına emin misin?"

Keşke bilseydi.

Son iki yıldır başka biriyle birlikte olup olmadığımı hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Angelo ve diğerleri hayatıma devam etmem için beni zorlarken bile bu düşünce beni güldürüyordu. Dürüst olmak gerekirse, başka bir kadına bir saniye bile zaman ayırmaktansa kendi aletimi kesmeyi tercih ederdim.

Kulağına yaklaşarak elini şişkinliğime bastırdım. "Son iki yıldır elimden başka hiçbir şeyim olmamış olabilir ama vücudum senin için ağrıyor. Sana her bir santimimin seni nasıl çığlık attıracağını nasıl bildiğini göstermek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, parmakları pantolonumun içinden beni okşarken nefesinin kesildiğini hissettim.

Tam o sırada limuzin yanaştı ve şoför kapıyı çalarken elini geri çekti.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

Sergi bir şaheserdi. Jade ve Angelo gerçekten kendilerini aşmışlar, balo salonunu tarihteki ünlü kadınların her biri bir öncekinden daha güçlü heykelleriyle donatmışlardı. Altın plaketer bu efsanelerin hikayelerini anlatıyordu - tıpkı benim kadınım gibi asla geri adım atmayı bilmeyen kadınlar.

Caia ve ben müzede yürürken, onun daha önceki sözleri kafamda yankılandı.

Kahretsin, ben de sabırsızlanıyorum.

Lazzio odanın öbür ucunda bizi gördü ve kasıla kasıla yanımıza geldi. Caia'nın elini sadece gerçekten sinir bozucu bir İtalyan'ın başarabileceği bir yetenekle öptü.

Bu küçük gösteriden sonra sırtarak bana döndü. "Hadi, gidelim." Caia'nın başının üstünü öptüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Başını salladı ama ceketimi tuttu, gözleri korku ve kararlılık karışımıyla benimkileri delip geçti. Beni kendine çekip sertçe öpmeden önce bir saniye baktı.

Lanet olsun.

Dudaklarına karşı sırttım, öpücüğün içine daldım, ellerim kalçalarında ve boynunda sıkıca duruyordu, her lanet duygunun aktığını hissediyordum. Angelo boğazını temizleme cüretini gösterene kadar her şey elektrikliydi, her şeyi tüketiyordu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı dudaklarıma.

Son bir kez daha baktı ve kalabalığı yararak devasa bir heykelin yanında bekleyen Sofiya'ya doğru ilerledi.

Lazzio'ya döndüm, sırtmamı zar zor engelliyordum. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

Asansöre doğru ilerlerken kıkırdadı. İçeride, güvenlik katı için düğmeye bastı. "Mavi toplar için üzgünüm ama öldürmen gereken başka biri olduğunu unutma. Şu anda kendini eski karına fazla kaptıramazsın."

"*Karım,*" diye düzelttim, keskin ve soğuk bir ifadeyle.

Güvenlik katına ulaştık ve balo salonunun, koridorların, girişin ve hatta çatının her açısını gösteren ekranlarla dolu bir odaya girdik. Gözlerim balo salonu görüntüsüne kilitlendi.

"Nerede o?"

Angelo loş bir koridoru gösteren bir ekranı işaret etti. "Birazdan oradan geçecek."

Başımı salladım, gözlerim ekrana yapışmıştı.

Bu gece ölmüş olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Angelo kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Sen ve Caia tekrar birliktesiniz, ha? Tam zamanında. Senin dırdırından bıkmıştım."

Ona ters ters baktım. "Ben orospuluk yapmadım."

Bir kaşını kaldırdı. "Evet, tabii-" Ama sonra gördüm.

Kamera 13 titredi, yayın grotesk bir görüntüye dönüştü. Ekranda çarpık bir yüz belirdi, dudakları doğal olmayan, neredeyse yırtıcı bir sırtışla gerilmişti. Gözleri geniş, siyah ve vahşi bir şeyle parlıyordu.

-Objektiften benimkine kilitlendi. Sonra, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde, görüntü kayboldu ve geriye karanlıktan başka bir şey kalmadı.

Ne oluyor be?

Yayın tekrar açıldı. İşte oradaydı, merdiven boşluğunda duruyordu, sert floresan ışığında yıkanıyordu. Küçük kırmızı elbisesi ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış, gülümsemesi geniş, müstehcen ve kötülükle damlıyordu. Bir öpücük kondurmadan önce kameraya el salladı.

Kapıya ulaşana kadar adımları kasıtlıydı, sessizlikte yankılanıyordu. Bir kez daha döndü, sırtışı daha geniş, daha dengesizdi ve kameraya kendisini takip etmesini işaret etti. Sonra kapıdan içeri süzüldü ve karanlığın içinde kayboldu.

Yayın tekrar karardı. Teker teker diğer kameralar da onu izledi; balo salonu, koridorlar, hepsi karanlığa gömüldü ve geriye sadece cızırtı kaldı.

Lazzio sandalyesinden sıçrayarak onu yere düşürdü. "Az önce ne oldu lan?" Çılgınca yazıyor, ekranları geri getirmeye çalışıyordu ama ekranlar çalışmıyordu.

Yüzümde yavaşça yayılan bir sırtış hissettim. "Görünüşe göre bu sürük tüm sisteminizi hacklemiş. Hakkını vermeliyim, düşündüğümde daha zekiymiş. Sanırım Sadiek ona çok iyi bir iş öğretmiş."

Asansöre doğru yürürken adrenalinin etkisiyle kapıya yöneldim. Koridorun ışıkları yukarıda titriyor, gerilimi daha da artıran gölgeler oluşturuyordu.

Angelo aceleyle peşimden geldi. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Kolunu tuttum ve sertçe sıktım. "Sadiek'in kaltağının nerede saklandığını biliyorum. Caia ile kal. Sana ihtiyacı var. Bunu ben hallederim."

Asansör nihayet açıldı ve ben de içeri girdim.

"Alexsei-"

"Şimdi, Lazzio. Karımı güvende tut. Gerisini ben hallederim."

Tartışmadı. O daha iyi biliyordu.

Kapılar kapandı ve ben orada öylece durdum, tek ses asansörün uğultusuydu. Kanım kaynıyordu, geçtiğimiz her katta beklentim artıyordu. Asansör sonunda durdu ve kapılar açıldı.

Çatıya ıktım. Serin hava anında yüzüme çarptı ve işte oradaydı, X işaretli iniş alanının ortasında duruyordu.

Kırmızılar içinde bir şeytan gibi görünüyordu, kollarındaki dövmelere kadar her ayrıntı tehlike çığlıkları atıyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar, geriye taranmış salar ve o lanet sırtış. Beni bekliyordu, bu anın tadını çıkartıyordu, beni tam istediği yerde yakaladığını biliyordu.

Gülümsedi. "Merhaba,
Alexsei." "Merhaba,
Leila."

OceanofPDF.com

ÇAPTER ALTI

"Gerçek sizi özgür kılacak, ama önce sizi kızdıracak."
- Joe Klaas

Alexsei

"Hayat sana nasıl davranıyor, Leila? En son karşılaştığımızda sikimi yalamak için yalvarıyordun ama sadece benim lanet arabamda çünkü Sadiek'in öğrenmesinden çok korkuyordun. O yüzden seni *burada* gördüğüme biraz şaşırdıysam beni affet - alınma tabii ki."

Kaşlarını çattı, ellerini arkasına saklayarak yaklaştı. Leila hayatımın enkazındaki kayıp parçaydı. Oğlumu öldürdü ve evliliğimi paramparça etti, peki ne için?

Caia bana bayılmadan önce hatırladığı son şeyi söylediğinde, kimden bahsettiğini biliyordum. Sadiek'in küller içinde kaybolmasına kızan tek bir kadın olabilirdi: karısı ya da fahişesi. Karısı olmadığına göre, bunun Leyla olması gerektiğini biliyordum.

Caia hayatıma girmeden önceki tek bağlantımızdı.

"Seni önemsiyordum Alexsei," dedi, sesi saçma bir duyguyla karışık.
"Bu yüzden Sadiek'ten korkuyordum, seni öldürmesini istemiyordum."

Gözlerimi devirdim. "Dramatizmini bir kenara bırak, Leyla. Sadiek Polonya'da yaşadığınızı söyledi, iki çocuk ve bir kocayla çok rahatmışsınız. Ama sanırım

söylediği diğer her şey yalandı."

Gülümsedi, daha da yaklaştı, yüksek topuklu ayakkabıları aramızdaki mesafeyi dengelemek için hiçbir şey yapmıyordu. "Lütfen, Alexsei. Beni bundan daha iyi tanıyorsun," diye güldü, alçak sesle ve karanlık. "Bırak anne olmayı, asla bir eş bile olamam. Özgürlüğümü bunun için çok fazla seviyorum."

"Ama Sadiek'in fahişesi olmak işinize yaradı?"

Omuz silkti, hiç etkilenmemişti. "Öyle oldu. O benim geçim kaynağımdı, sırdaşımdı. Finansal, cinsel, duygusal olarak benimle ilgilendi - sadakatten başka bir şey istemedi. Bizi öğrendiğinde bile ağladı ve gitmemem için yalvardı."

Sırıttım.

O piç ağladı mı? Ne göt herif ama.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, oğlunu öldürdüğüm için üzgünüm ama Sadiek'i benden aldığın için sana bunu ödetmek zorundaydım."

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, öfkem içimde kabarıyor.

"Ama bana teşekkür etmelisin," diye devam etti, sesi rahatsız edici derecede sakindi. "Caia'yı da alabilirdim ama onu bağışladım. Bu benim merhametimdi. Değerli küçük karını canlı bırakmak zorunda değildim ama bıraktım."

Bir adım öne çıktım. "Merhamet mi? Dünyamı paramparça ettin ve şimdi minnettarlık mı bekliyorsun?"

Tekrar omuz silkti, ilgisizliği öfkemin alevlerini körüklüyordu. "Sadiek benim için önemliydi. Sen onu aldın, ben de senden bir şey aldım. Adil olan budur."

Onun çarpık "adalet" anlayışı neredeyse gülünçtü. Caia'ya yaptıkları için Sadiek'i öldürdüğümde de aynı mantığı kullanmıştım. Ama oğlumu? O masumdu. Eğer "göze göz" ilkesine gerçekten inansaydı, benim peşime düşerdi. Ama oğlum ölmüşken beni hayatta bırakmanın daha derin bir acı olduğunu biliyordu.

Bu intikam değildi. Uğruna yapılan bir zalimlikti.

"Sen kafayı yemişsin," diye tükürdüm, sesim öfkeyle kalınlaşmıştı. "Sadiek pislüğün tekiydi. Hak ettiğini buldu."

"Ve sen daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi, gözleri kısılmıştı. "Kendini bir tür aziz mi sanıyorsun?"

"En azından ben onun gibi yalancı, çıkarıcı bir tecavüzcü değilim."

Güldü, soğuk, içi boş bir sesle. "Oh, Alexsei, çok aldanıyorsun. Sadiek'in kusurları vardı ama sandığınız kadar kötü biri değildi."

"Sen benim oğlumu öldürdün!" Kükredim, sesim kederimin ağırlığı altında çatlıyordu. "Bir bebek, iki yaşında bile değildi! Bunu nasıl haklı gösterebilirsin?"

Bu mu?"

"Yine olsa yine yaparım," dedi, hiçbir şey olmamış gibi, "eğer benim olanı geri almak anlamına gelecekse."

Etrafımızdaki hava buz gibiydi, New York gecesi tenimi ısıırıyordu ama tek hissettiğim ona duyduğum nefretin yanmasıydı. Bu gece onun son gecesi olacaktı. Bundan emin olacaktım.

"Şimdi ne istiyorsun, Leyla?" Hırladım. "İntikamını çoktan aldın. Öyleyse neden hâlâ bizi takip ediyorsun?"

Yüzüne yavaş, rahatsız edici bir sırıtış yayıldı. "Eski karın, Alexsei. Çok güzel bir kadın. Oğlunu kaybetmenin sizi daha da yakınlaştıracığını, hatta belki de aranızda kopmaz bir bağ oluşturacağını düşünmüştüm." Güldü, sesi buz gibi soğuktu. "Ama sonra fark ettim ki -hayır, intikamım bitmedi. Sen hayatına devam ettin. Sırada Caia var. Bu çok uygun."

Konuşurken ellerini gösterdi. Birinde, sokak lambalarının altında parlayan bir silah vardı. Diğerinde ise telefonunun ekranı parlıyor ve çarpık gülümsemesine ürkütücü bir ışık tutuyordu.

"İkinizi de izliyordum," diye devam etti, sesi rahatsız edici derecede sakindi. "Her şeyi biliyorum -her hareketi, her zayıflığı." Silahını hafifçe kaldırdı, bakışları bana kilitlendi. "Şimdi, başladığım işi bitirme zamanı."

Güldüm. "Tüm yapabildiğin bu mu, Leila?" Ona doğru yürürken söyledim. "Etrafta silah sallamanın beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

Ben yaklaştıkça silahı tutuşu sıkılaştı, soğuk metal göğsüme baskı yapıyordu. Namlunun soğukluğunu gömleğimin içinden hissedebiliyordum.

"Neyin içine girdiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Leyla," dedim, sesim alçak, uğursuz bir fısıltıya dönüşürken yüzüme ürpertici bir gülümseme yayıldı.

Daha yakına eğildi, nefesi yanağımı ısıtıyordu. "Sen de öyle, Romaniev."

Birden elindeki cep telefonu çalmaya başladı, ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönüyordu. Telefonu kasıtlı bir yavaşlıkla açtı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Soğuk, hesaplı bir hareketle aramayı hoparlöre verdi.

Telefon cızırdayarak açıldı.

"Hanımefendi?"

Cevap verirken Leyla'nın ifadesi değişmedi. Keskin bir hareketle aramayı sonlandırmadan önce, "Bunu yapabilirsin," dedi.

Gözlerim kısıldı. "Sen ne-"

Ama ben sorumu tamamlayamadan binanın alarmı kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı. Çatıdan gelen ve duvarlarda yankılanan delici feryat havayı yarararak geçti.

Ses o kadar şiddetliydi ki kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

Leyla telefonunu sert bir hareketle yere fırlattı, cihaz kaldırıma çarparak paramparça oldu. Şimdi çelik gibi ve odaklanmış olan gözleri bana döndü.

Sonra elindeki silahı kontrol ederek hazır olduğundan emin oldu.

Gürültü durmak bilmiyordu, düşünmeyi ve odaklanmayı zorlaştırıyordu. "Güle güle, Al-"

Sözünü bitiremeden ona doğru hamle yaptım ve onu yere düşürdüm.

İkimiz de yere düştük, çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Beni tekmelemeye çalışırken bacakları titriyordu ve kolumu sertçe ısırdı, dişleri etime battı.

Tutuşumu korumak için mücadele ederek silaha uzandım, parmaklarım silahı bulmak için çabalıyordu. Hızlı bir hamleyle silahı onun elinden almayı başardım. Sonunda, silahı elimde sıkıca tutarak ayağa kalktım.

"Seni lanet olası piç!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve üzerime yürüdü.

İçgüdüsel olarak tepki verdim ve o hamle yaparken tetiği çektim. Silah sesi keskin bir şekilde duyuldu ve mermi koluna isabet ettiğinde acı içinde bağırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, yaralı kolunu tutuyordu, yüzü acıyla buruşmuştu.

"Ne yaptın Leyla?"

Çarpık bir gülümsemeye bana baktı. "Ne düşünüyorsun? Sadiek'*imi* öldürdüğün gibi öleceksin."

Kanım dondu. "Lanet binayı ateşe mi verdin?"

Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerinde acımasız bir memnuniyet vardı. "İyi şanslar, Alexsei."

Son bir meydan okuyan bakışla döndü ve çatının kenarına doğru koşmaya başladı. Sonra ben tepki veremeden binadan aşağı atladı.

Bekle! Binadan mı atladı?

Çatının kenarına doğru koşarken nefesimin altında küfrettim. Aşağıya baktığımda cesedinin yere yayılmış olduğunu gördüm. Bir yıldız gibi yayılmıştı, etrafında karanlık, acımasız bir haleyle kan birikiyordu.

Siktiğimin orospusu!

Yine de üzerinde duracak zamanım yoktu.

Bina alevler içinde kalıyordu ve çok geç olmadan buradan çıkmam gerekiyordu. Ama sonra Leila'nın sözleri tekrar aklıma geldi.

Devam etmeyi başardığına göre, sıradaki Caia olmalı. Bu sadece uygun.

Caia şu anda ciddi bir tehlike altında olabilir.

Onu bulmalı ve güvende olduğundan emin olmalıydım. Binayı saran duman ve sıcaklığı görmezden gelerek en yakın çıkışa doğru koştum, zihnim karıma ne olabileceği korkusuyla yarışıyordu.

Acil durum merdivenlerinden aşağıya doğru hızla indim, duman yoğun ve boğucuydu. İnerken her adım sonsuzluk gibi geliyordu, ciğerlerim keskin dumandan yanıyordu.

Telefonumu elime aldım, panik ve duman sisi arasında Angelo'nun numarasını çevirmeye çalıştım.

Tam sahanlığa ulaştığımda telefon bağlandı ve Angelo'nun sesi geldi.

"Alexsei? Neredesin lan sen?"

"Aşağı geliyorum," diye bağırdım alarmin sağır edici gürültüsü arasında. "Leyla az önce binadan atladı ve her yeri ateşe verdi. Ama Caia hakkında bir şeyler söyledi - sanırım o da tehlikede olabilir."

Angelo hattın diğer ucundan yüksek sesle küfretti. "Lanet olsun, Alexsei! İtfaiyeyle birlikte dışarıdayım -Jade, Volk ve Sofiya da burada. Patlamadan önce Caia'yı bulamadım. Alarmlar çaldığında herkesle birlikte dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm ama sonra senden de haber alamadığımızı fark ettim. Ne oldu böyle?"

"O benimle değil, Angelo!" Hırladım. "Onu hiç görmedim. Leila bir sonraki hedefinin o olduğunu söyledi. Onu bulmam gerek!"

Kahretsin, Caia, lütfen-lütfen iyi ol, moya solnyshka.

"Kahretsin," diye mırıldandı Angelo. "Tamam, dinle. Kalabalığın içinde onu aramaya başlayacağız. Ama önce senin oradan çıkman gerek Alexsei. Yangın kontrolden çıktı."

"Yapamam!" Bağırdım. "Caia'yı senin lanet binanda bir yere kilitlemiş olmalı. Onu bulmak zorundayım!"

"Alexsei, bunu yapma!" Angelo'nun sesi artık çılgıncaydı. "Bu bina saatli bir bomba! Orada ölebilirsin!"

Ama ben çoktan harekete geçmiştim, yoğunlaşan dumanın arasından geçmeye çalışıyordum, sıcaklık tenimi yakıyordu.

"Onu arkamda bırakmayacağım!" Kalbim göğsümde çarparak bağırdım. "Gerekirse burayı yerle bir ederim ama lanet olası karımı bulacağım!"

Kolumun kıvrımına doğru öksürerek telefonu kapattım.

Daha birkaç saat önce burası, güç ve dayanıklılık simgeleri olan güçlü kadınların sergisini kutlayan insanlarla dolup taşıyordu.

Şimdi her şey alevler içindeydi, intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir kadın tarafından ateşe verilmişti.

Gücün sembolleri küle dönüşüyordu.

Jade ve Angelo'nun ofislerinin olduğunu bildiğim üçüncü kata doğru ilerledim. Kapılardan içeri daldım, cildimi yakmadan kavurucu kollara zar zor dokunabildim.

Ofisler boştu, Caia'dan iz yoktu.

Çalan alarm ve artan sıcak kafa karıştırıcıydı, bu yüzden muhasebecinin ofislerinin ve küçük bir balo salonunun bulunduğu ikinci kata doğru tökezleyerek indim.

Açabildiğim her kapıyı açtım, sıcak kulplar parmaklarımı yakarken irkildim.

Kontrol ettiğim her oda terk edilmişti.

Bu bina çok büyüktü ve yön duygum kaybolmaya başlamıştı.

Leyla gibi düşünmeye çalıştıkça hayal kırıklığı içime işliyordu.

Caia'yı nihai ölümünü garantilemek için nereye saklayacaktı?

Çaresizlik içinde saçlarımı kavradım ve hızlı düşünmeye çalıştım. Her adımda etrafımdaki kaos daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Yangın daha yüksek sesle kükrüyor, duman yoğunlaşıyor ve alarmlar kızgın bir canavar gibi çalışıyordu.

Sonra aklıma geldi.

Bina yangın yüzünden yakında çökecekti.

Leila Caia'yı oraya saklamış olmalıydı - alevler onu öldürmese bile yıkılmakta olan yapının öldüreceği bir yere.

Karımı çok geç olmadan bulabilmeyi umarak binanın en savunmasız kısımlarına doğru koşarken bu düşünce midemi bulandırdı.

Geç oldu.

OceanofPDF.com

ChapTer

ALTI-BİR

"Ne de olsa hayat nedir ki? Doğarız, kısa bir süre yaşarız ve ölürüz."
- E.B. White

Caia

Dumanın keskin, keskin kokusuyla irkildim, her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Gözlerimi açmaya zorladığımda zifiri karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadım, kalın duman etrafımda kıvrılıyor, gördüğüm her şeyi yutuyordu.

Sıcaklık dayanılmazdı. İçgüdüsel olarak gözlerimi ovuşturmaya çalıştım ama hareketlerimin acı verici bir şekilde kısıtlandığını fark ettim. İşte o zaman anladım; kollarım arkamdan bağlıydı ve ipler her sallanışında derimi ısıırıyordu.

Neredeyim ben?

Ayağa kalkmak için mücadele ettim, ayaklarım sert zemine sürtünüyordu. Yalınayak, uzun elbisemin yırtık pırtık kalıntıları zar zor üzerime yapışmış, büyük bir yırtık sağ bacağımı ortaya çıkarmıştı. Derimi küçük kesikler kaplamıştı, bazıları kurumuş kanla kabuk bağlamıştı.

Duman yoğunlaştı, karanlık daha sıkı bastırdı.

Orada durmuş, nefes almak için mücadele ederken, neler olduğunu anlamaya çalıştım. Zihnim bulanıktı ve boğazımdaki şiddetli ağrı düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Duman gözlerimi yakıyor, gözyaşlarımın dökülmesine neden oluyordu.

Yüzüm, tenime yapışan ter ve kirle karıştı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve keskin acıya odaklandım.

Kafamda anılar yanıp sönüyordu: serginin ihtişamı, Aleksey'in dudaklarının dudaklarıma değmesi, zarif heykeller, Sofiya'nın kaygısız kahkahaları. Aniden ekşiyeen şampanyanın tadı hâlâ damağımdaydı. Bir adamın soğuk, mesafeli sesi bulanıklığı yararak geçti. Her anı birbirinden kopuktu, bir yapbozun tam olarak birleştiremediğim parçaları gibiydi.

Sahip olduğum son net an, kadınlar tuvaletinde ellerimi yıkadığım andı. Sonra birden dudaklarıma bir şey bastırdı ve her şey karardı.

Tanrım, biri bana ilaç vermiş olmalı.

İnledim, bileklerimi kesen iplere karşı daha sert çekiştirdim. Ben debelendikçe daha da sıkılaşıyor, derimi sıyrıyor ve bileklerimi zonklatıyordu.

Acı içime işlerken sinirli bir çığlık attım.

Yoğun duman kokusu daha da kötüleşti ve sonra anladım: Bina yanıyordu. Eğer hemen dışarı çıkmazsam, tüm bina üzerime çökecekti.

Gözlerimi kısarak karanlığa alışmaya çalıştım, duman her nefes alışımnda beni boğuyordu. Ciğerlerim eziliyormuş gibi hissediyordum. Pusun içinden, birkaç metre ötede soluk kırmızı bir ışık titriyordu; zorlukla görülebiliyordu ama bir şeydi.

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, ayaklarım enkaz ve engebeli zeminde kayıyordu. Her adımda dik durmak için savaş veriyormuşum gibi hissediyordum.

Yaklaştıkça, kırmızı ışık nihayet tanıdık bir şeye dönüştü. Bu bir çıkış tabelasıydı; loş, zar zor görülebiliyordu ama açıktı.

İlerledim ve kapıya ulaşana kadar yolun geri kalanında kendimi sürükledim.

Omzumu kapıya çarparken çaresizlik beni pençeledi, ama lanet şey kıpırdamadı bile. Kendimi kaç kez ona doğru attıysam da inatla kilitli kaldı. Boğazımdan sinirli bir çığlık koptu ama yoğun, boğucu duman tarafından yutuldu. Her nefes bir savaştı, hava her saniye daha sıcak ve daha zehirli hale geliyordu. Son bir şans vererek sendeleyerek geri çekildim, kendimi destekledim ve saldırdım.

Vücudum tüm gücüyle sert metale çarptı.

Omzum kapıya çarptığında içimde bir acı patladı ve kolumdan aşağıya doğru bir şok dalgası gönderdi. Yere sertçe çarptım.

Omzum. Acı kör ediciydi, ateş gibi yayılıyordu; bir şeyler kırılmış olmalıydı.

Yeterince hava almaya çalıştıkça çığlıklarım acınası boğulma seslerine dönüştü, yanık kokusu ciğerlerimi dolduruyordu.

Çıkış tam oradaydı, dokunulacak kadar yakındı ama bir mil ötede de olabilirdi.

Kapana kısılmıştım.

Devam edemeyecek kadar bitkin düştüm, zar zor nefes alabiliyordum, yanıma yığıldım. Görüşüm bulanıklaştı ve vücudum sonunda pes ederken omzumdaki acı uzak bir zonklamaya dönüştü.

Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni tamamen yutmasına izin verdim.

Yumuşak bir dokunuş yanağımı okşadı, zar zor da olsa beni bilinçsizliğimden çekip çıkardı. Göz kapaklarım çırpınarak açıldı, tepemdeki sert, steril ışıklara karşı gözlerimi kısarak baktım. İlk başta her şey bulanıktı, nerede olduğumu anlamaya çalışırken odanın kenarları bulanıktı. Makinelerin sabit bip sesleri ve hafif antiseptik kokusu içeri girerek beni gerçekliğe sabitledi.

Bir hastane yatağında yatıyordum, kollarıma iğneler ve tüpler bağlanmıştı. İnce hastane önlüğü tenime garip bir şekilde yapışmış, hafif bir battaniye belime kadar çekilmişti. Gözlerim odada dolaşırken masaların üzerine serpiştirilmiş canlı buketlere takıldı, parlak renkleri düz beyaz duvarlarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Tanıdık bir ses, yumuşak ve küçük, sisi yararken kolumdaki donuk zonklama arka plana kaydı.

"Anne, sonunda uyandın!" Kalbim durdu.

Başımı yavaşça çevirdim, neredeyse görebileceğim şeyden korkuyordum.

Orada duran, parlak bir gülümsemeye sahip ve iki ön dişi eksik, üç yaşından büyük olmayan küçük bir çocuktü. Beyaz ketenden iki parçalı bir kıyafet giymişti, sarı saçları yumuşak ışıktta parlıyordu ve mavi gözleri masumiyetle ışıldıyordu.

"Sen uyurken alçını çizmek istedim anne, ama koca adam olmaz dedi," diye somurttu ve hayal kırıklığı içinde minik kollarını kavuşturdu.

Hayır.

Olamaz.

"L-Lukyan?" Sesim titriyordu, ancak bir fısıltıdan fazlası değildi.

Hevesle başını salladı, yatağın kenarına tırmanırken gülümsemesi genişledi.

İçimden bir hıçkırık koptu, çiğ ve kontrol edilemezdi.

Bu imkânsızdı, ama işte buradaydı - oğlum, tatlı bebeğim Lukyan.

Serbest kolumla uzanıp onu kendime çektim, onu hissetmek, ona sarılmak için yanıp tutuşuyordum.

"Seni özledim anne," diye fısıldadı, küçük elleri benimkileri sıkıca kavradı.

Başını kucakladım, onu tekrar tekrar öptüm, duramadım. "Ah, bebeğim," diye boğuldum. "Zavallı bebeğim, seni çok özledim Lukyan. Hem de çok."

Kalbim aynı anda hem parçalanıyor hem de iyileşiyor gibiydi.

Çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi.

Ona daha sıkı sarıldım, gözyaşlarım saçlarını ıslatırken etrafımızdaki dünya kaybolmuş gibiydi.

Lukyan kucağıma sokuldu, küçük bedeni benimkine karşı sıcak ve tanıdıktı. Onu hiç bırakmak istemedim. Ama sonra hafifçe geri çekildi, mavi gözleri nazik bir hüznle doldu.

"Anne, fazla kalamam," dedi usulca, sesi yaşının çok ötesinde bir bilgelik taşıyordu. "Oynamaya geri dönmeliyim."

Sözleri karşısında kalbim acıyla sıkıştı. "Hayır, hayır, hayır! Lütfen bebeğim, gitme. Benimle kal," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu.

Bana şefkatli bir gülümseme verdi ve küçük parmağıyla tavanı işaret etti. "Ama ben seni buradan görüyorum anne. Seni her gün izliyorum."

"Yukarıdan mı?" Sesim titreyerek sordum.

Başını salladı. "Evet, yakında tekrar birlikte olacağız. Ama şimdilik geri dönmek zorundayım."

Başımı salladım. "Gitmeni istemiyorum Lukyan. *Burada* benimle olmana ihtiyacım var."

Uzandı ve minik eliyle yanağımdan bir damla yaş sildi. "Biliyorum anne. Ama babamla kalmalısın. Onun sana ihtiyacı var. Ve ne olursa olsun, beni göremesen bile ben hep senin yanıdayım."

Yüzünün her ayrıntısını, bu imkânsız karşılaşmanın her anını ezberlemeye çalışırken göğsüm sıkışıyordu. "Seni çok seviyorum Lukyan," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

"Ben de seni seviyorum anne," diye cevap verdi, sesi yumuşak ve sevgi doluydu. "Ama benim gitme vaktim geldi." Eğildi ve yanağıma nazik bir öpücük kondurdu, sonra yavaşça kucağımdan kaydı. Geri adım attığında şekli bulanıklaşmaya başladı ve yumuşak ışığın içinde kayboldu.

"Hayır, lütfen..." Elimini uzattım ama çoktan gözden kaybolmuştu.

Lukyan'ın formu solmaya başladığında, küçük gövdesi yumuşak ışıktaki sönükleşirken, bana son bir kez baktı. Hâlâ sevgi dolu olan mavi gözlerinde derin bir hüznün vardı.

"Babama benim de onu sevdiğimi söyle," dedi usulca, sesi titreyerek. "O da beni en az benim onu özlediğim kadar özleyecek. Bunu bilmeye ihtiyacı var."

"Yapacağım bebeğim," diye fısıldamayı başardım.

Lukyan son bir kez gülümseyerek ışığın içinde kayboldu ve beni karanlık odada yalnız bıraktı. Arkasında bıraktığı boşluk beni o kadar etkiledi ki tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp karanlığın bir kez daha beni ele geçirmesine izin vermek oldu.

ÇAPTER ALTMİŞ İKİ

"Eğer birini seviyorsan, bırak gitsin, çünkü eğer geri dönerse, o her zaman senindir. Dönmezlerse, hiç dönmemişlerdir."
- Kahlil Gibran

Alexsei

Kravatımı son bir kez düzelttim ve oturma odasına gitmeden önce her şeyin hazır olduğundan emin olmak için odaya hızlıca bir göz attım. Müzik setinden gelen hafif caz uğultusu ve pencerelerden süzülen yumuşak ışığın ortama yaydığı sıcak parıltı dışında her yer sessizdi.

Nabzım hızla atarken, odayı geçip Caia'ya doğru ilerledim Kollarımı ona dolayarak, onu çok sıkı tutmamaya dikkat ettim
-Sadece bana karşı sıcaklığını hissedecek kadar. O anda her şey yerine oturdu, tıpkı bir yapbozun son parçasının yerine oturması gibi.

"Hazır mısın, moya solnyshka?" Dudaklarım boynunun kıvrımına değerken fısıldadım.

Yavaşça başını salladı, elleri usulca kollarımda gezindi.

Caia iki haftadır hastanedeydi. Omzu kırılmamıştı ama sıkıştığı zaman kendini kurtarmak için verdiği umutsuz mücadeleden dolayı morarmış ve ağrıyordu.

Tanrıya şükür daha kötü değildi.

O gecenin anısı hâlâ peşimi bırakmıyordu; Angelo'nun binasının her santimetrekaresini didik didik arıyor, korku ve öfke göğsümü dövüyordu. Sonunda onun çığlıklarının aşağıdan yankılandığını duyduğumda, alarmin durduğunu bile fark etmeden koştum.

Onu ağır metal bir kapının arkasında buldum, kapı kolları dışarıdan tahtayla kapatılmıştı. Bariyeri parçaladım ve kapıyı iterek açtım. Soğuk zemine yayılmıştı, elbisesi paramparçaydı, bacaklarında ve kollarında kan izleri vardı, yüzü bitkinlik ve acı maskesiydi. Bu manzara karşısında kalbim neredeyse duracaktı.

Bir an bile düşünmeden onu kucağıma aldım, vücudu gevşek ve tepkisizdi ve bekleyen ambulansa doğru koştum. İtfaiyeciler hala alevlerle mücadele ediyordu, onu hastaneye yetiştirirken dışarıda kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Üç lanet olası acı dolu gün boyunca bilinci kapalı kaldı. Sonunda gözlerini açtığında o kadar bitkin, o kadar kırılmış görünüyordu ki neredeyse aklımı kaybedecektim. Onun bir saniye bile acı çekmemesi için ruhumu şeytana bile satabilirdim.

Onu birkaç gün önce eve getirdik ve yavaş yavaş iyileşme belirtilerini görebiliyorum. Yanaklarına yeniden renk geldi ve hatta benimle biraz daha kalıp kalamayacağını sordu. Bu basit isteğin beni nasıl saf, ezici bir mutlulukla doldurduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Keşke nereye gittiğimizi bilseydi... keşke bilseydi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Arabamın anahtarlarını alırken onu bırakarak sordum. ve ayakkabılarımı giymek için kapıya doğru yöneldim.

"Hayır, ben hazırım," dedi gülümseyerek, topuklu ayakkabılarını giydi ve aynada saçlarını düzeltti. "Geç kalıyoruz ve Sofiya ile Volk'un çok fazla beklemesini istemiyorum. Acele etmeliyiz."

Dışarı çıktık ve koridordan asansöre doğru ilerledik. Yumuşak zil sesi asansörün geldiğini duyurdu ve kapılar açıldığında içeri adım attık. Asansörün sessiz uğultusu bizi siyah Range Rover'ımın yerinde beklediği otopark katına kadar taşıdı.

Arabaya bindik ve motoru çalıştırdım, garajdan çıkarken derin gümbürtü şehrin seslerine karıştı. Sokaklar tıklım tıklımdı, batan güneşin altın sarısı ışıltısı kaldırımlara uzun gölgeler düşürüyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta cehennem gibiydi; sevdiğim kadının paramparça olduğunu, çok acı çektiğini ve hiçbir şey yapamadığını görmek. Bu yüzden

Artık yarını bekleyecek, sabredecek halim kalmamıştı.

Bu yüzden ona Volk ve Sofiya'nın akşam yemeği yemek istediğini söyleyerek yalan söylemek zorunda kaldım, sırf son birkaç gecedir olduğu gibi neden yemek pişirmek ya da film izlemek yerine giyinip dışarı çıktığımızı sorgulamasın diye.

Elim direksiyonda, parmakları kalçasında benimkilere dolanmışken ona bir bakış attım. Hafifçe mırıldanıyor, gözleri geçen şehir manzarasında geziniyordu. Şık at kuyruğu yüzünü çerçevesiyor, parlak dudaklarını ve pembe yanaklarını ortaya çıkarıyordu. Biraz makyaj zümrüt gözlerini daha da öne çıkarıyordu.

Beni bakarken yakaladı ve bana tatlı bir gülümseme verdi.

Dikkatimi tekrar yola verdim ve hızlı bir öpücük için elini dudaklarıma götürdüm.

Otuz dakikalık bir sessizlikten sonra, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuşken, sola döndüm ve bir yeraltı otoparkına girdim. Durdum, Caia da aynısını yaparken emniyet kemerimi çözdüm. Loş ışıklı alanı temkinli bir merakla tararken kaşları çatıldı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

İçimi çektim. "Caia, sana karşı dürüst olmadım. Bu gece Volk ve Sofiya ile buluşmayacağız."

Yüzümü ararken gözlerini şaşkınlık kapladı.

"Yapmamız gereken bir şey var, bekleyemeyecek bir şey. İlerleyebilmemizin, yeni bir başlangıç yapabilmemizin tek yolu bu. Ancak bunu yapmadan önce yüzleşmemiz gereken bir şey var."

"Ne oldu?" diye fısıldadı, başparmağı hafifçe elime sürtündü.

"Birbirimizi affetmeliyiz bebeğim," diye mırıldandım, sesim uzun zamandır gömdüğümüz her şeyle -acı, öfke, iyiymişiz gibi davranmanın verdiği yorgunluk- hamdı.

Ayrı geçen iki cehennem yılından sonra, her gün çarpık bir sonsuzluk gibi sürüklendikten sonra ve onu neredeyse tamamen kaybettiğim bu son haftalarda, farkına vardım. Sert bir şekilde. Geçmişimizin etrafında dolanıp durmuş, saatli bir bomba gibi aramızda çürümesine, iltihaplanmasına izin vermiştik.

O ayrı geçen yıllar mı? Bizi iyileştirmeleri, birbirimiz olmadan kim olduğumuzu anlamamız için bize bir şans vermeleri gerekiyordu. Ama tek yaptıkları aramızdaki mesafeyi daha da açmak oldu. Birbirimizde açtığımız yaralarla asla ilgilenmedik, hala zonklayan yaraları asla kabul etmedik.

Ama son birkaç hafta, onun hastane yatağında soluşunu izlemek, bunu açıkça görmemi sağladı. Kendimizi kandırıyorduk, kızgınlığımızın artmasına izin veriyorduk, suçluluk duygusu her şeyin içine işliyordu. Sanki uçuşumun kenarından dolaşıyorduk, uçuşuma bakmaktan korkuyorduk çünkü gerçekten ne kadar derin olduğunu görmek istemiyorduk.

Ama eğer bu işi başaracaksak, yeni bir başlangıç yapma şansımız varsa, yüzleşmekten korktuğumuz karmaşanın içine girmeliyiz.

Birbirimizi affetmeliyiz.

Ve yüzeysel bir saçmalaktan bahsetmiyorum. Sizi mahveden, gerçeklerden başka bir şey kalmayana kadar sizi soyup soğana çeviren türden bir bağışlamadan bahsediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı, sesi bunun nereye varacağını zaten biliyormuş gibi titriyordu ama bunu yüksek sesle duymaktan korkuyordu.

Yutkundum, boğazım yanıyordu. "Seni affediyorum, *Moya Solnyshka*. Her şey parçalandığında beni terk ettiğin için. Kaçıp gittiğin için. Oğlumuzu bizden kimin almış olabileceğine dair en ufak bir fikrin bile varken sessiz kaldığın için seni affediyorum." Göğsüm sıkıştı, bu sözlerin acısı beni neredeyse boğuyordu. Gözlerimiz buluştu ve ben bunu görebiliyordum; suçluluğu, pişmanlığı. "Kalbimi kırdığın için seni affediyorum, Caia."

Nefesi kesildi ve gözümün önünde parçalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Ama devam ettim çünkü bu onu suçlu hissettirmekle ilgili değildi. Bu, ikimizin de inşa ettiği duvarları tuğla tuğla yıkmakla ilgiliydi.

Bitmesi gerekiyordu. Her şeyin. Yoksa biz biterdik.

O anda bir şeylerin değiştiğini gördüm - rahatlama, anlayış, gözlerinde canlanan bir umut ışığı. Derin, titrek bir nefes aldı ve kırılğan bir gülümsemeyle cevap verecek gücü buldu.

"Seni affediyorum Alexsei," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse gecenin içinde kaybolacaktı. "Hazır olmadığım halde beni seninle evlenmeye zorladığın için, Lukyan'ı ve beni koruyamadığın için seni affediyorum. Artık bunun senin kontrol edebileceğin bir şey olmadığını biliyorum. Gitmeme izin verdiğin için, kaçtığımda beni tutmadığın için seni affediyorum. Ve seni de affediyorum Alexsei, kalbimi kırdığın için."

Birbirimize açtığımız yaralar hala oradaydı, ama o anda iyileşmeye başladık - büyük jestler veya boş vaatlerle değil, affediciliğimizin ham dürüstlüğüyle.

"Seni seviyorum Caia. Her zaman sevdim ve her zaman da seveceğim," diye fısıldadım.

Elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "Ben de seni seviyorum, Alexsei. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Daha fazla kendimi tutamadım. Çaresiz, ilkel bir ihtiyaçla yüzünü kavradım ve beni kurtarabilecek tek şey oymuş gibi onu kendime doğru çektim.

Dudaklarımız birbirine çarptı, sert ve çılgınca, hiçbir yumuşak yanı yoktu. Bu öpücük çiğ, vahşi ve yıllardır içimizde biriktirdiğimiz tüm pisliklerle doluydu. Ellerim saçlarına dolandı, onu daha yakına çekti, parmaklarım hiç bırakmak istemiyormuşum gibi kavradı.

Açlığın her zerresi, ihtiyacın her onsu içimden akıyordu ve dağınık ya da sert olması umurumda değildi, sadece ona ihtiyacım vardı. Omuzlarıma yapıştı, tırnakları derimi ısıırıyordu, sanki benim de kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

Biraz geri çekildim, dudaklarımız zar zor sürtünüyordu, nefesinin sıcaklığının benimkine karıştığını hissediyordum. Gözlerimiz kilitlendi; benim mavime karşılık onun yeşili.

"Gidelim," dedim, sesim sert çıkıyordu.

İsteksizce onu bıraktım ve dışarı çıktım, elini elime almadan önce kapıyı onun için açık tuttum. Asansöre doğru ilerledik, sessizlik gerginlikle doluydu. Nefesinin kesildiğini duyabiliyor ve loş ışıkların altında yanaklarının nasıl kızardığını, parladığını görebiliyordum.

İçeri adımımızı atar atmaz kendimi tutamadım. Kapıları kapatmak için düğmeye bastım ve onu döndürerek metali sarsacak kadar büyük bir güçle duvara yapıştırdım. Ağzım onunkine çarptı, aç ve çaresiz, ellerim kıcını kavradı, onu daha yakına çekti. O da aynı şevkle karşılık verdi, parmakları saçlarıma dolandı, dudağımı ısırırken sertçe çekti.

Tam kendimi ona kaptırmışken, asansörün sesi geldiğimizi haber veriyordu. Kapılar açıldı ama ben kıpırdamadım, onu hâlâ duvara yaslamıştım, zor nefes alıyordum, gözlerim onunkilere kilitlenmişti.

"Alexsei-"

"Bana bir saniye ver," diye fısıldadım, alnımı onunkine bastırarak.

Onu bırakmadan önce son bir kez dudaklarından öptüm, elini tuttum ve bizi dışarı çıkardım.

Koridorun sonunda, takım elbiseli bir adam sıcak bir şekilde gülümsedi.

Caia onu selamladı ama şaşkınlığının arttığını görebiliyordum. "Alexsei, neredeyiz?"

"Bir saniye içinde göreceksin, bebeğim."

Zemini uzun kırmızı bir halıyla kaplı, etrafı yumuşak, romantik bir ılık saçan titrek mumlarla çevrili küçük bir balo salonuna girdik. Halının ucunda küçük bir sunak duruyordu, elinde İncil'i tutan bir rahip nazik bir gülümsemeyle bekliyordu.

"Aman Tanrım..." Caia'nın nefesi kesildi, gözleri şok içinde açıldı. Durdum ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Ellerini ellerimde tutarak, toplayabildiğim tüm sevgi ve içtenlikle ona baktım. "Bir şeyleri düzeltmemiz gerek, aşkım. Yeniden evlenmeliyiz."

Boşanma belgelerini hiç imzalamadık; ayrılığımız sadece fizikseldi, yasal değil. Ama bunun son ayrılışımız olmasını istiyordum. Bu sefer gerçek yeminler etmemizi istiyordum, daha önce yaptığımız gibi saçma sapan yeminler değil. Yürekten gelmeliydi, baskı olmadan, sadece saf gerçek.

Elleri ağzına gitti. "Bu yüzden bu beyaz elbiseyi giymemi istedin."

Daha önce, krem rengi Saint Laurent takımım ve beyaz kravatımla mükemmel uyum sağlayan kısa, dökümlü beyaz Chanel elbiseyi giymesini için ısrar etmiştim.

Yeniden yasal olarak birleşmemizi istiyordum. "Benimle tekrar evlenir misin, Caia?"

Önümde dizlerinin üzerine çökerken nefesi kesildi. "Bana bunu sormanı hayal ediyordum. Bunu söylemeni bekliyordum."

Islıklı bir gülümsemeyle eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırarak hem şefkatli hem de şiddetli bir öpücük kondurdu. Ayrıldığımızda gözleri parlıyordu ama gözlerindeki bakış saf bir neşeydi. Tek kelime etmeden ayağa kalktık, ellerimiz sanki hep oraya aitmiş gibi birbirimizin ellerini buldu. Sunağa doğru aceleyle yürüdük, adımlarımız hızlı ve acildi.

Yaklaştığımızı gören rahibin gülümsemesi genişledi. İncil'ini açarak, "İkinizi de evlendirelim," dedi.

CHapTer

ALTMİŞ ÜÇ

"Seninle ölebilmek için
yaşıyorum."
- **Beyoncé**

Caia

"Hâlâ sende mi?" Fısıldadım, sesim birbirine karışan nefeslerimizin sıcaklığını zar zor kesiyordu.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, beni daha yakına çekerken sesi göğsünde titreşiyordu. O süslü tente ile örtülü kral boy yatağa yayılmıştık; ipek çarşaflar ısınmış tenimize karşı serindi.

Vücutlarımız vahşi gecemizin teriyle parlıyordu, bacaklarımız başından beri yazdığımız bir hikâye gibi birbirine dolanmıştı. Eli sırtımdan aşağı kaydı, parmakları kığımın kıvrımlarında yavaş, tembel daireler çizerek içime ürperti gönderdi.

"Tabii ki hâlâ bende," diye mırıldandı, nefesi kulağıma değıyordu. "En az yüz kere izlemişimdir."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve biraz utanarak yüzümü boynuna gömdüm. Omzuma yumuşak bir öpücük kondururken kahkahası göğsünde gürledi.

"Sildiğini sanıyordum," diye itiraf ettim, sesim tenine karşı boğuk çıkıyordu.

Parmaklarını saçlarıma doladı, başımı geriye çekti, böylece gözlerimiz kilitlendi, dudaklarında bir sırtış oynasıyordu.

Yaklaşırken yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Neden tek seks kasetimizi sileyim ki? Çok seksi görünüyordun, lanet olası bir müzede olmalıydın."

Gülmekten kendimi alamadım ve şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Kes şunu!"

"Ama bu doğru!" diye ısrar etti, sesi alaycı ama içtendi. "Hiç izlemediğine hâlâ inanamıyorum."

"Artık gerçek hayatta sana sahipken neden yapayım ki?" Üzerine kaymadan önce dudaklarımı onunkilere bastırarak mırıldandım.

Sikini karnına yaslamıştı ve ben amımı ona dayadıkça ıslaklığımın kayganlığı her hareketi pürüzsüz ve zahmetsiz hale getiriyordu. Arkama yaslandım, ellerim destek için bacaklarını kavradı, ona nasıl bindiğimi mükemmel bir şekilde görebilmek için başımı arkaya attım. Göğüslerim her hareketimde zıplayarak onunla alay ediyordu.

Tereddüt etmedi; eli iki meme ucumu da tam olarak sıkıştırmadan önce birini tokatlamak için yukarı çıktı.

"İşte bunu yapıyorsun," diye homurdandı, gözleri arzudan kararmıştı. Ben.

Sertleştiğini hissettiğimde dudaklarıma hınzır bir gülümseme yayıldı. Altımda, klitorisim ona lezzetli bir şekilde sürtünüyordu. Daha yakına eğildim, göğüslerim göğsüne değiyordu ve kulağına usulca fısıldadım, "Sana böyle binmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bayılıyorum lan buna," diye inledi, sesi şehvetle damlıyordu.

Hızımı artırdım, daha sert bastırdım, ıslaklığımın teninde kaygan bir şekilde kayması beni çılgına çevirdi. Ellerim kalçalarının üzerinde geziniyor, ben daha hızlı hareket ederken onları sıkıca kavırıyordu.

"Siktir, evet," diye inledi, elleri yukarı kayarak kalçalarımı kavradı ve ben ona binerken bana rehberlik etti. Parmakları etime batıyordu. Sırtımı dikleştirdim, göğüslerimin serbestçe zıplamasına izin verdim, bunun onu ne kadar çılgına çevirdiğini sevdim. Gözleri onlara yapışmıştı ve kontrolünü kaybetmesine neden olduğum için bir güç patlaması hissettim.

Aniden beni sırtüstü çevirdi, kontrolü ele geçirirken vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu. Artık tamamen sertleşmiş olan siki girişime doğru bastırdı. "Bu aleti içinde istiyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

"Evet," diye soluk soluğa bağırdım, bacaklarımı onun etrafına sarıp onu kendime çekerken tırnaklarım sırtına batıyordu. "Düzgün düşünemez hale gelene kadar beni becermeni istiyorum."

Düşük bir hırıltıyla içime girdi ve beni tamamen doldurdu. Duygu eziciydi, acı ve zevkin karışımı beni çılgın attırdı.

Geri çekilmedi, amansız bir ritimle içime girdi, çarşafı pençelememe neden oldu, vücudum onunla buluşmak için eğildi.

"Karım olabilirsin," diye homurdandı, kalçaları benimkilere çarpıyordu. "Ama bu gece seni fahişem Caia gibi becereceğim."

Zar zor düşünebiliyordum, aklım onda kaybolmuştu.

Eli aramızdan aşağı kayd, parmakları klitorisimi buldu ve sıkı, alaycı dairelerle ovdu. Vücudum onun altında titriyordu. Sonra beni derin ve tutkulu bir öpücük için kendine çekti, tıpkı beni misyoner pozisyonunda sikerken söz verdiği gibi.

"İşte bu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Benim için boşal bebeğim. Sikimi sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Bu sözler beni sarmallara soktu ve son bir hamleyle onun etrafında paramparça oldum, orgazmım dalgalar halinde üzerime çöktü.

Kendime gelmem için bir saniye bile vermedi.

Gözlerinde karanlık, aç bir bakışla, onun için acı çekmeme yetecek kadar çekildi, sonra beni ağlatan bir güçle bana geri çarptı.

Yatağın üzerine yığıldı ve beni kollarının arasına aldı. "Siktir," diye fısıldadı kulağıma, sesi hâlâ sertti. "Seni ve amını çok özledim."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Ben de seni özledim."

Rahip bizi evlendirdikten sonra Alexsei eski yüzüğümü aldı -kaçtığımda ona verdiğim yüzüğü- ve sol elime taktı.

Sonra muzaffer bir gülümsemeyle beni kollarına aldı ve bir peri masalındaki gelin gibi taşıdı. Beni asansöre götürdü, 18. katın düğmesine bastı ve lüks bir çatı katının kapısını açtı. Burası nefesimi kesen zarif dekoruyla göz kamaştırıcıydı.

Beni nazıkçe pelüş kanepeye oturttu, evi üç günlüğüne kiraladığını söylerken gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. Elleri beni yavaşça soyarak keşfetmeye başladı.

Çatı katının *her* odasında seviştik.

Sonunda büyük bir yatakla süslenmiş ana yatak odasına ulaştığımızda, Alexsei beni usulca yatırdı ve oda servisi sipariş etti. Yemeğimizi beklerken benimle tekrar sevişti.

Bana sorarsan mükemmel bir gece.

Yumuşak çarşaflara sarılmış yatarken, yatağın yanındaki telefon aniden çaldı.

Alexsei isteksizce geri çekildi, sesi alçak bir mırıltıyla "Alo?" diye cevap verdi. Bir süre dikkatle dinledikten sonra şakacı bir sırıtışla bana baktı. "Oda servisi geldi," dedi ve beni alnımdan nazikçe öptü. "Kıpırdama. Hemen döneceğim."

Yataktan kalktı, hareketleri akıcı ve kendinden emindi, üzerinde sadece boxer'ı vardı ve kapıya doğru yürüdü. Yüzüme yayılan memnun bir sırıtışla yatağa yayıldım.

O anda derin bir memnuniyet ve aidiyet hissettim. Yeniden Caia Romaniev olmuştum ve bu kez sonsuza kadar, ölene kadar Caia Romaniev olacaktım. Sonunda oda servisi arabasını iterek geri döndüğünde, yakındaki bir masaya küçük bir ziyafet hazırladı ve yemekleri titiz bir özenle düzenledi. Her şey yerli yerindeyken, kadehleri tamamen atlayarak bir şişe şampanya getirdi.

Tatmin edici bir patlamayla tıpayı açtı ve muzip bir sırıtışla yanıma oturdu.

"Bize," dedi gözleri parlayarak.

Gülümsedim, "Bize."

Bir öpücük için eğildi, şampanyadan bir yudum almadan önce dudakları benimkileri okşadı. Sonra çenemi tuttu ve içgüdüsel olarak ağzımı açtığımda beni tekrar öptü, şampanyanın öpücüğümüze karışmasına izin verdi.

Yutkundum, ellerim yüzünü sıkıca kavradı, yakınlığımızın ve ortak tostumuzun tatlı, coşkulu tadının tadını çıkardım.

Bu an, yıllar önce tahmin bile edemeyeceğim bir yolculuğun doruk noktası gibiydi.

Alexsei ile ilk tanıştığım zamanı düşündüm.

O zamanlar, baştan çıkarmaya zorlandığım adamın bir gün kocam, çocuğumun babası ve hayattaki dayanağım olacağını asla hayal edemezdim.

Gecenin sessizliğinde, sevgilim yanımdayken ve geleceğimiz önümüzdeyken, hayatın beklenmedik dönemeçlerinin çoğu zaman en derin mutlulukları getirdiğine şükrettim.

EPİLOG

"Kimse izlemiyormuş gibi dans etmelisin, Hiç
incinmeyecekmiş gibi sevmelisin,
Kimse dinlemiyormuş gibi şarkı
söyle, Ve yeryüzünde cennetmiş
gibi yaşa."

- William W. Purkey

Caia

Çiçekleri düzelttim ve kendimi tutmaya çalışarak bir adım geri attım.

Bunca yıl boyunca oğlumun mezarını sadece iki kez ziyaret ettim. Her seferinde çiçek getirdim, soğuk toprağa oturdum ve saatlerce ona içimi döktüm. Bütün gün kalır, ona her şeyi anlatırdım; her düşünceyi, her anıyı, her korku ve şüpheyi, her gülümseme ve gözyaşını. Ve söyleyecek bir şey kalmadığında, taşını öper, kalkar ve uzaklaşırdım.

Bazı insanlar ziyaret etmenin yas tutmaya yardımcı olduğunu, sanki bir şekilde işleri kolaylaştırdığını söylüyor. Ama benim için eskiden tam tersiydi. Ona yakın hissetmek için üzerinde adı yazan soğuk, sert bir taşın önünde durmama gerek yoktu. O benimle birlikte. Her an. Her saniye. Onu hep yanımda taşıyorum.

Ama kocamın da sık sık söylediği gibi, artık her şey farklı.

Elleri belime dolandı ve beni kendisine doğru bastırana kadar kendine çekti. "Merhaba Lukyan," diye fısıldadı.

Ellerimi onun ellerine koyarak uzandım ve parmaklarının tanıdık çizgilerini takip ettim.

"Annen ona ne söylediğini bana anlattı ve ben de bir şeyi bilmeni istedim, dostum. Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Göğsümdeki ağrı derinleşirken bile dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayıldı.

Alexsei boynuma doğru nefes verdi ve beni nazıkçe öptü. "Sana teşekkür etmek istedik, Lukyan."

Gözümün kenarından süzülen bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. "Evet," diye fısıldadım. "Başımıza gelen en iyi şey olduğun için teşekkür ederim."

"Ve teşekkür ederim," diye devam etti Alexsei, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü, "bize bu ikinci mucizeyi gönderdiğin için." Eli yavaşça, saygıyla şişmiş karnımın üzerinde gezindi.

Başımı salladım, dudağımı ısırdım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Yaşadığımız onca şeyden sonra mucizelerin hâlâ var olabileceğini kim bilebilirdi?"

Bir yıl önce, Alexsei ve ben yeminlerimizi yeniledik. Ama bu sefer göstermelik değildi, gerçektir. Yürekten söz verdik, görev ya da zorunluluktan değil.

New York'ta kalmaya, orayı evimiz yapmaya karar verdik. Bize en güzel evi buldu, geniş bir bahçesi olan, hayat dolu bir ev. Ağaçlar uzun ve güçlüydü, gölge ve huzur sunuyorlardı. Tatlı İngiliz Cocker'ımız Poker - bir zamanlar benimle dalga geçtiği Doberman değil - o bahçede özgürce dolaşıyor, hayatımıza bir tür ışık getiriyordu.

Ve sonra, en zor kararı verdik. Lukyan'ın mezarını buraya, bahçemize getirdik. Onu Rusya'da bırakmaya dayanamazdık. O her zaman bize aitti.

Şimdi onu sık sık ziyaret ediyorum, düşüncelerimi fısıldıyorum, her sevincimi ve üzüntümü paylaşıyorum, bir şekilde bildiğini umuyorum.

Birkaç gün önce, mezarını üçüncü ziyaretimden sonra garip bir şey oldu.

Sanki keder ve her şeyin ağırlığı sonunda beni yakalamış gibiydi. Kendimi çok güçsüz hissettim, sanki tüm gücüm tükenmişti. Oturma odasında yere yığılmadan önce eve zar zor dönebildim. Poker oradaydı, beni kurtardı, gerçekten. Alexsei içeri girene kadar havladı ve havladı, yüzü korkudan solmuştu.

Hastanedeki steril kokuyu, çok parlak gelen floresan ışıkları ve göğsümde sıkılaştıran korku düğümünü hatırlıyorum. Dr. Sanchez, nazik gözleri olan genç bir Meksikalı kadın, elinde dosyamla içeri girdi.

"Bayan Romaniev," diye başladı ama o devam edemedi sesim fısıltıyla çıktı.

"Ölüyor muyum?" Alexsei'nin elini öyle sıkı tutuyordum ki kıracağımı sandım.

Dr. Sanchez gülümsedi, gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir sıcaklık vardı. "Hayır, Bayan Romaniev. Ölmüyorsunuz. Hamilesiniz. İkizlere."

Sözleri içime işlerken oda bir an için döndü. Alexsei'nin yanıma yığıldığını, yüzünü kucağıma gömdüğünü, vücudunun sessiz hıçkırıklarla titrediğini hatırlıyorum. Ben de ağladım ama bu kez gözyaşlarım inançsızlığın, sevincin ve asla umut etmeye cesaret edemediğim bir mucizenin gözyaşlarıydı.

Çok şey kaybetmiş, çok acı çekmiştik. Ama o anda, Lukyan'ın hala bizimle olduğunu, hala bizi kolladığını, bize bu iki yeni hayatı gönderdiğini, ona duyduğumuz sevgiyle paketlenmiş bir hediye gibi hissettik.

Ve şimdi büyüyen karnıma bakarken, düşünmeden edemiyorum - belki de, sadece belki de, bazı mucizeler kalp acımızın en derinlerinden doğar.

"Evet," diye mırıldandı Aleksey, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Teşekkür ederim, Lukyan. Her şey için."

Dudaklarımı son bir kez Lukyan'ın taşına bastırdım, granitin serinliği beni toprakladı. Alexsei ve ben el ele evimize doğru yürüdük, güneş bahçenin üzerinde yumuşak bir parıltı oluşturunuyordu, Poker önden koşuyor, sanki geçmişimizle nihayet barıştığımızı hissetmiş gibi neşeye havlıyordu.

İçeri girdiğimizde kanepeye yığıldık, bacaklarımız doğal bir şekilde birbirine dolandı. Alexsei'nin eli şişmiş karnıma gitti, ikizler içimde kıpırdanırken hafifçe ovuşturdu, minik tekmeleri sahiplenmek için çok uğraştığımız geleceğin fısıltıları gibiydi.

"Angelo bu akşam yemeğe geliyor," dedi Alexsei, sesinde bir kahkaha iziyle. "Jade onu çileden çıkarıyor. Sanırım bu sefer gerçekten sinirlenip onu kovabilir."

Belli belirsiz gülümsedim. "Anlamıyorum. Çok tatlı görünüyor. Acaba onu bu kadar ileri iten şey ne?"

Alexsei hafifçe omuz silkti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bazı sırların söylenmemesi daha iyidir, *moya solnyshka*."

Ve o anda haklı olduğunu anladım.

Bazı sırların ortaya çıkarılmaması gerekiyordu, tıpkı bazı günahların geri alınamaması gibi.

Ama Alexsei ve benim için, oynadığımız aynı günahkâr oyunlar - yalanlar, ihanetler, ikimizin de katlandığı karanlık - bizi buraya, bu ana, asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz hayata götürmüştü. Bize aşkı, kurtuluşu ve hem neşe hem de yaşadıklarımızın acı tatlı anılarıyla dolu bir gelecek vaadini getirmişlerdi.

Ona yaslandığımda, yanağımın altında kalbinin sabit atışını hissederken, tüm ödüllerin ışıkla sarmalanmadığını anladım. Bazıları gölgelerden doğar, kayıp ve kefarete ateşlerinde dövölür.

Ve sonunda, oyunlarımızın ne kadar günahkâr olduğunun bir önemi kalmadı.

Çünkü bize her şeyi vermişlerdi - en büyük nimetlerimizi, ikinci şanslarımızı.

Bizi eve götürdöler.

SON.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Öncelikle, *Günahkâr Oyunlar'ı* mümkün kılanlara en derin şükranlarımı sunmak istiyorum. Mae, beta okuyucu olarak verdiği paha biçilmez geribildirim için teşekkür ederim; içgörün bu hikâyeyi gerçekten keskinleştirdi. Shannon, biçimlendirmen kusursuz ve sıkı çalışman için sonsuz minnettarım. Vikki, yarattığın kapak çok çarpıcı ve bu kitabın özünü çok güzel yansıtıyor.

Günahkâr Vaatler'e şans veren ve şimdi *Günahkâr Oyunlar'ı* bitiren herkese minnettarım. Yazar olmak büyüleyici bir şey değil; korkutucu, bunaltıcı ve zaman zaman düpedüz yorucu. Ama benimle birlikte olduğunuzu bilmek, desteğinizi ve çalışmalarına olan sevginizi görmek, her mücadeleye geliyor. Okurlarımdan aldığım her mesaj kalbimde bir sıcaklık yaratıyor ve bana neden devam ettiğimi hatırlatıyor.

Yanımda duran ve hayallerimin peşinden gittiğim için benimle gurur duyan arkadaşlarıma ve kız kardeşlerime; bana olan inancınız benim dayanağım oldu. Korktum, emin olamadım ama sizin sarsılmaz desteğinize sahip olduğumu bilmek bana ilerlemeye devam etme gücü veriyor. En karanlık zamanlarda ışığım oldunuz ve size inanılmaz derecede minnettarım.

Ve bunu okuyan annelere - bebeklerini sımsıkı tutanlara ve kaybettikleri için kolları ağrıyanlara - kalbim sizinle. Anneliğin ağırlığı, her şekliyle, ölçülemez. Melek anneler için, böylesine akıl almaz bir acıya rağmen taşıdığınız güç, kelimelere meydan okuyacak kadar derin bir sevginin kanıtıdır. Bu yolculuk, sizin yolculuğunuz, cesaretin, kalp acısının ve asla solmayacak olan akıl almaz bir bağın yolculuğudur. Sizi görüyorum, sizi onurlandırıyorum ve kalbim sizinkiyle birlikte acıyor.

Bu yolculuk sensiz aynı olmazdı ve yolun her adımında yanımda olduğun için gerçekten çok şanslıyım.

Tüm sevgimle,
Marie.

OceanofPDF.com

MARIE ANNILLA TARAFINDAN ALsO

Günahkâr Vaatler'de Mikhaïl Volkov'a aşık olduktan ve şimdi *Günahkâr Oyunlar*'da tehlikeli derecede karşı konulmaz Alexsei Romaniev ile sarmalandıktan sonra, *Günahkâr Yalanlar*'da çekici Angelo Lazzio tarafından tamamen büyülenmeye hazır olun.

Kendinizi hazırlayın hanımlar, buna hazır değilsiniz. *Günahkâr* serisinde işler daha da ateşli ve yaramaz bir hal almak üzere!

Tüm muhteşem desteğiniz için özel bir teşekkür olarak, işte size özel bir sneak peek! 😊

OceanofPDF.com

GÜZEL YALANLAR

25 ŞUBAT 2025'TE ÇIKIYOR

Angelo Lazzio

Onu kapıya doğru daha sert bir şekilde ittim, nefesi kesilirken silahın soğuk namlusu boğazına daha derin bir şekilde saplandı, kaşları birbirine dolandı, jilet gibi keskin tırnakları bileğimin derisini ısırdı.

Karanlık bir gülümseme dudaklarını büktü, iyi bir şey vaat etmeyen türden. "Lanet yalanlarınızla işim bitti, Bayan Whitenhouse."

Eli yüzüme doğru kayd, parmakları çenemde gezindi, tırnakları yavaş ve yakıcı bir iz bıraktı.

"Sen de öyle Lazzio," diye fısıldadı, sesi kadife gibiydi.

Göğsümden derin, gırtlaktan gelen bir ses yükseldi. Sonunda çizgiyi aşmış, beni çok ileri itmişti - bundan geri dönüş yoktu.

"Eşyalarını topla ve defol," dedim, sesim öfkeyle sertleşmişti. "Kovuldun."

Ama gülümsemesi daha da genişledi, koyulaştı, o obsidyen gözleri benimkilere kilitlendi ve beni sonsuz derinliklerine çekti. Parmaklarını silahın etrafına daha sıkı sardı, yavaş ve kasıtlı bir niyetle dudaklarına götürdü. Dili dışarı kayd, soğuk namlu boyunca şehvetli bir alay içinde sürüklendi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Sanki bir şeker parçasıymış gibi yavaşça emdi, sonra müstehcen bir patlamayla namluyu ağzından çekti.

"Oh, Lazzio," diye nefes aldı, silahı indirdi, ucunun boğazından aşağı kaymasına izin verdi, göğüslerinin mükemmel kıvrımlarının arasına yerleşene kadar tenini izledi. Bakışlarım onu takip etti, çaresiz, büyülenmiş bir halde. "Beni *asla* kovamayacağını biliyorsun."

İçimde bir sıcaklık parladı, öfke ve daha karanlık bir şey göğsümde büküldü. Silahı kavrayışım sıkılaştı ama o irkilmedi. Bir santim bile. Koyu renk gözleri aynı tehlikeli kıvılcımla parlıyor, bir hamle yapmam için bana meydan okuyordu.

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi, daha yakına eğildiğimde her kelimeyi zehir kaplıyordu, silah hala aramızda sıkıca bastırılmıştı.

"Öyle değil mi?" diye kıkırdadı karanlık bir şekilde, parmakları enseme gezindi ve dudakları tenime değene kadar beni daha da yakınına çekti. "Üzerinde çok fazla kir var, Lazzio," diye fısıldadı dili yavaşça boynumda gezinmeden önce. "Seni *mahvedebilirim...* bu yüzden hayır, beni kovmayacaksın dostum."

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Beni yemliyor, kontrol ve kaos arasındaki o jilet gibi ince çizgiyle oynuyordu. Tüm içgüdülerim buna bir son vermek, tetiği çekmek, sırtışını sonsuza dek bitirmek için haykırıyordu ama yapamazdım. Yapamazdım.

Jade Whitthouse benim düşmanımdı, ama yalanlarının onun çöküşü olacağını bilmiyordu. Ve bu olduğunda, ben orada olacaktım, her şeyin çözülmesini izleyecektim.

YAZAR HAKKINDA

Marie Annilla'nın romanları karmaşık, elektrikli ve kışkırtıcı derecede baharatlı karakterlerle doludur. Hikâyelerinde güçlü, cüretkâr kadın başroller ve en çılgın fantezilerinizi ateşleyecek ve rüyalarınıza g i r e c e k erkekler var.

Tek bir amaçla yazıyor: Her kızın arzuladığını hiç bilmediği erkeği bulmasını sağlamak.

Marie her zaman bir yazar olmayı, en çılgın hayallerini hayata geçiren masallar örmeyi hayal etmiştir. İngiltere'nin şirin bir k ö y ü n d e yaşayan Marie, zamanını okuyarak, yazarak ya da bahçesinin tadını çıkararak geçiriyor. Hikâyelerinde kaybolmadığı zamanlarda, onu yaramaz kedisi Tiger'a numaralar öğretirken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.